

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A human skull is the central focus, surrounded by several blue flowers and scattered petals. The background is black, and the lighting is dramatic, highlighting the skull and the vibrant blue of the flowers.

ENDURING DARKNESS

RAVEN WOOD



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KALICI KARANLIK

RAVEN WOOD

OceanofPDF.com

CONTENTS

[İçerik uyarıları](#) _

1. [Alina](#)
2. [Kaden](#)
3. [Alina](#)
4. [Kaden](#)
5. [Alina](#)
6. [Kaden](#)
7. [Alina](#)
8. [Kaden](#)
9. [Alina](#)
10. [Kaden](#)
11. [Alina](#)
12. [Kaden](#)
13. [Alina](#)
14. [Kaden](#)
15. [Alina](#)
16. [Kaden](#)
17. [Alina](#)
18. [Kaden](#)
19. [Alina](#)
20. [Kaden](#)
21. [Alina](#)
22. [Kaden](#)
23. [Alina](#)
24. [Kaden](#)
25. [Alina](#)
26. [Kaden](#)
27. [Alina](#)
28. [Kaden](#)
29. [Alina](#)
30. [Kaden](#)
31. [Alina](#)
32. [Kaden](#)
33. [Alina](#)
34. [Kaden](#)
35. [Alina](#)
36. [Kaden](#)

37. [Alina](#)
38. [Kaden](#)
39. [Alina](#)
40. [Kaden](#)
41. [Alina](#)
42. [Kaden](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus sahne](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2024 by Raven Wood

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, ancak eleştirmenler bir eleştiride kısa pasajlar alıntılatabilir. Daha fazla bilgi için info@authorravenwood.com adresiyle iletişime geçin.

ISBN 978-91-989042-1-5 (ciltsiz)

ISBN 978-91-989042-0-8 (e-kitap)

Kapak tasarımı: Krafıgs Design

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.authorravenwood.com

OceanofPDF.com

CONTENT WARNINGS

Enduring Darkness, olgun okuyucular için tasarlanmış karanlık bir kabadayı romantizmidir. **Dublaj** da dahil olmak üzere şiddet ve grafik cinsel içerik içerir. Belirli tetikleyicileriniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini şu adreste bulabilirsiniz: www.authorravenwood.com/content-warnings

OceanofPDF.com

Gizli bir bıçak saplantısı olan herkes için

OceanofPDF.com

ALINA

W İnsanlar camdan yapıldığınızı düşündüklerinde, olmanız gereken son yer muhtemelen suikastçılar için bir üniversitedir. Dürüst olmak gerekirse, bu mantığa karşı çıkamam. Ama kendime biraz özgürlük alanı yaratabilmemin tek yolu buydu.

"Alina! Biz gidiyoruz."

İçimi çektim.

Biraz özgürlük, evet. Ama *bazılarına* büyük vurgu yaparak.

Yatak odamın kapısı, bir yumruğun sabırsızca vurmasıyla menteşelerinde titreşiyor.

"Alina. Şimdi."

"Evet," diye cevap veriyorum, ses tonumdaki kızgınlığı gizleme zahmetine girmeden. "Seni ilk seferinde duydum, Mikhail."

Ellerimi gömleğime sürerek kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum.

En büyük ağabeyim Mikhail, mavi gözleri bana kilitlenmiş ve soluk kaşları beklentiyle kalkmış bir şekilde diğer tarafta duruyor. Ona iki dakika kala gerçekten hazır olduğumu söylememe yarım saniye kalmıştı ama bu dürtümü bastırmayı başardım.

Mikhail'i kızdırmak kötü bir fikir. Özellikle de bugün. En büyükleri o olduğu için, Blackwater Üniversitesi'nde biz Petrov'ların geri kalanından o sorumlu. Ve eğer burada zaten sınırlı olan özgürlüğümü kısıtlamaya karar verirse, tüm bunlar boşa gitmiş olacak. *Bir aile toplantısı* için şehirdeki *aile* evimize dönmek üzere olduğumuzdan bahsetmiyorum bile.

Blackwater'da kalıp kalmayacağımı tartışacak, ki bu çok korktuğum bir toplantı.

Bunun acısını Mikhail'den çıkarmak yerine bakışlarımı indirdim. "Özür dilerim."

Cevap verirken sesi yumuşuyor, "Sorun değil. Aslında ayıracak bir dakikan var."

Bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Çok az insanın görebileceği bir gülümseme bu. Mikhail son sınıfın en iyi vurucularından biri ve çoğu insan ona ve tüm ailemize uzak duruyor. Özellikle de kampüste beş kişi olduğumuz şu günlerde. Kimse Petrov ailesini kızdırma riskini almak istemiyor. Tabii ki Avcılar hariç.

"Mikhail! Alina!" Anton aşağıdan sesleniyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun? Eğer hemen aşağı inmezsen ikizler arabayı sürmekle tehdit ediyor."

Mikhail, "Cesedimi çiğnemeleri gerek," diye yanıtlıyor. "İkisinden biri araba kullanırsa hepimiz tam olarak bu duruma düşeceğiz."

İkiz kuzenlerim Maksim ve Konstantin, aşağıdan bir yerden korkunç derecede senkronize bir şeytani kahkaha attılar.

Mikhail çenesini bana doğru sallamadan önce bıkkınlıkla başını sallıyor. Ön kapıya doğru inmeye başladık.

Blackwater Üniversitesi'nin yerleşim bölgesindeki müstakil evlerden birini kiralyoruz. Tüm öğrenciler burada yaşıyor, bu nedenle tüm bölge evlerin yanı sıra apartman veya yurt odaları içeren daha büyük binalarla dolu. İki erkek kardeşim ve iki kuzenimle paylaşmak yerine kendime ait bir yer kiralamayı tercih etsem de, evimizin güzel olduğunu itiraf etmeliyim.

Zemin ve duvarlar soluk ahşaptan yapılmıştır, mutfakta beyaz mermer tezgahlar ve ışığı içeri almak için kemerli pencereler vardır. Evin etrafında, komşu evlerimizden ve ana yoldan mahremiyet sağlayan bazı çalılar ve ağaçlar ile küçük bir çim vardır.

Mikhail'le birlikte Anton ve ikizlerin beklediği koridora ulaştığımızda camdan dışarı, kaldırımın kenarındaki arabaya doğru bakıyorum. Dehşet yine midemde yuvarlanıyor.

"Hazır mısın?" Anton sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesimi rahat tutarak.

Anton'un gri gözleri uzun bir süre yüzümü tarıyor. Muhtemelen gergin olduğumu anlayabiliyor. Ama neyse ki bu konuda yorum yapmıyor.

"Tamam, o zaman gidelim," diyor Konstantin.

Kardeşinin koluna bir tokat attıktan sonra kapıyı açar ve dışarı çıkar. Maksim de onu takip eder. Mikhail bir iç geçiriyor ve Anton'la birlikte dışarı çıkmadan önce bir kez daha başını sallıyor. Ben de aynı şeyi yapmadan önce bir an duraksıyorum, o korkunç korkuyu tekrar kontrol altına alıyorum.

Kilitlediğimde ön kapıdan bir tıkırtı geliyor. Kardeşlerim ve kuzenlerim çimenleri kesip sokağa çıkan taş yolun yarısına gelmişlerdi bile ama onlara yetişmek için acele etmiyorum. Bunun yerine, yürürken onları inceliyorum.

Doğuda, güneş zar zor yükseliyor, gökyüzünü ve dünyanın geri kalanını biraz kırmızıyla renklendiriyor. Soluk ışık önümde yürüyen dört adamın üzerinde oynuyor. Onlara benziyorum ve aynı zamanda onlara hiç benzemiyorum.

Konstantin ve Maksim tek yumurta ikizi değiller, bu yüzden onları ayırmak kolay. Ama ikisi de kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü. Anton da aynı saç rengine sahip, kardeş olan babamızın ve onların sayesinde. Ama Anton annemizin gri gözlerini almış. Ben de öyle. Ben de onun sarı saçlarını aldım. Mikhail de öyle.

Ama benzerlikler burada bitiyor.

Hepsi uzun boylu, atletik ve güçlü. Ve ben... değilim.

Sonunda dördüne arabanın yakınında durdukları yerde yetiştiğimde Konstantin, "Sana söylüyorum, ben ön koltukta oturuyorum," diyor.

"Ne haliniz varsa görün," diye karşılık verir Maksim.

"*Ben ön koltukta oturuyorum,*" diye araya giriyor Anton.

"Gerçekten mi?" Konstantin cevap verir. "Neden peki?"

"Çünkü o *benim* kardeşimin arabası."

"Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyuz?" Mikhail araya giriyor ve üçüne de kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Nesiniz siz? Beş yaşında mısınız?"

"Biz-"

Köşeden aniden gelen sesler üzerine herkes konuşmayı aniden kesiyor. Hepimiz dönüp az önce bizden kısa bir mesafe ötede sokakta beliren üç adamla yüzleşiyoruz.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Avcılar.

Onları daha önce de görmüştüm elbette. Ama kardeşlerim ve kuzenlerimle birlikte toplum içinde görünmekten kaçınmam gerektiğine karar verdiğimiz için

Avcılar kim olduğumu bilmiyorlar. Ailemle olan savaşlarına dahil olmak istemediğim için bu şekilde kalmasını planlamıştım.

Sinir, içimdeki sersemletici şokla savaşıyor.

Bu üç psikopatın lanet olası bir Cumartesi günü sabahın köründe yerleşim bölgesinde ne işi var?

Kardeşlerime doğru bir bakış fırlattım.

Bakışları Hunter kardeşlere kilitlendiğinde sıcaklık birkaç derece düşmüş gibi görünüyor.

Allah kahretsin. Bu olmayacak. Bugün olmaz.

Bakışlarımı hızla Avcılara geri çeviriyorum, kalbim göğsümde çarparken ruh hallerini okumaya çalışıyorum.

Rico, ortadaki adam, şaşkınlıkla bana bakıyor. Sanki kampüste bilmediği beşinci bir Petrov olduğu için şok olmuş gibi. Muhtemelen durum bu. Sonra bakışları değerlendirmeye dönüyor.

Midemde acı çalkalanıyor çünkü ne gördüğünü biliyorum. Köprücük kemiklerine zar zor ulaşan sıska bir kız. Neredeyse tüm diğer birinci sınıfların sahip olduğu yağsız kasların hiçbiri yok. Atletik bir vücudu yok. Hiçbir tehdit yok. Yirmi yaşındayım ama bana bakan herkesin gördüğü tek şey kırılabilir küçük bir kız.

Rico ve kardeşleri kırılabilir gibi görünmüyorlar. Üçü de uzun boylu ve kaslı. Benim kardeşlerimden bile iriler. Ve üzerlerinden neredeyse elle tutulur bir ölümcül güç yayılıyor.

Rico, yumuşak bir şekilde kıvrılan kahverengi saçları ve doğan güneşin ışığında neredeyse altın gibi parlayan kahverengi gözleriyle neredeyse güzel denecek kadar yakışıklı olsa da, bakışlarındaki sessiz otoriteden şüphe etmek mümkün değil. Onun tek bir sözüyle çimlerin bile boyun eğeceğinden eminim.

Söylentilere göre, en büyük kardeşleri Eli hala Blackwater'dayken onu bir şekilde kontrol altında tutmayı başaran oymuş. Bu yaz ben kaydolmadan önce mezun olduğu için Eli'yi sadece kardeşlerimden duydum ama görünüşe göre geçen yıl Anton'un kafasına silah dayayan ve neredeyse Mikhail'in gözünü çıkaracak olan, dürtülerini çok az kontrol edebilen tam bir manyakmış. Tanrıya şükür şu anda burada değil. Eğer olsaydı, Mikhail muhtemelen çoktan saldırmış olurdu.

Bakışlarımı Rico'nun solundaki geniş omuzlu adama kaydırıyorum.

İçlerinde en gençleri olan Jace, her nasılsa her zaman yataktan yeni kalkmış gibi görünmeyi başarıyor. Ama zahmetsizce dağılan kahverengi saçlarına rağmen

Onu görünce kafamda alarm zilleri çalıyor. Çünkü sırf canı sıkıldığı için dünyayı yakıp yıkabilecek birine benziyor.

Ama en kötüsü Kaden.

Bakışlarımı Rico'nun diğer tarafında duran adama kaydırıyorum. Ve kalbim durdu.

Kaden Hunter doğrudan bana bakıyor.

Kahverengi saçları yumuşak bir şekilde kıvrılan Jace ve Rico'nun aksine, Kaden'in saçları siyah ve düzdür. Sert. Onunla ilgili her şey sert. Elmacık kemiklerinin keskin kesiminden, vücudunun oyulduğu ölümcül kaslara ve soğuk koyu kahverengi gözlerine kadar. O duygusuz gözlerin benimkileri delip geçmesi damarlarımdan buz gibi sızıyor ve nabzımın gergin bir şekilde atmasına neden oluyor.

Kaden'i neredeyse her gördüğümde elinde bir bıçakla dönüyor. Köşeyi döndüğünde öyleydi ama artık değil. Şimdi, orada öylece duruyor, tamamen hareketsiz, bana bakıyor. Avını ölçüp biçen bir yırtıcı gibi. Tek yapabildiğim, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ona kocaman gözlerle bakmak, çünkü aniden, şu anda nefes alırsam saldıracağı hissine kapılıyorum.

Mikhail hemen yanımdan, "Alina, arabaya git," diye bağırıyor.

Ama gözlerimi Kaden'den ayıramıyorum. Çünkü bunu yaparsam, kötü bir şey olacağını biliyorum.

Kaden'in dudaklarında yavaş bir gülümseme, gerçek bir psikopatın gülümsemesi yayılıyor. Vücudumda bir korku titreşimi yaratıyor.

"Bu ne, Mikhail?" Kaden, koyu renk gözleri bana kilitlenmiş olsa da, "Bu da ne?" diyor. "Küçük bir kız kardeşin mi var? Benden saklıyormuşsun."

Mikhail hemen öne doğru bir adım atıyor ve vücudunu bana kalkan olacak şekilde eğiyor. "Eğer ona bir metre yaklaşırsan seni öldürürüm" diye homurdanırken sesinden soğuk bir nefret damlıyor.

Kaden'in ağzındaki sadist gülümseme genişler.

Anton ve ikizleri de bana yaklaştırıyor.

Kaden'in bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce onlara hızlıca bir göz atıyorum. Şaşkınlık içime işledi.

Kaden bana Rico'nun baktığı gibi bakmıyor. Bana kırılabilirmişim gibi bakmıyor. Beni kırmadan önce ne kadarını kaldırılabileceğimi görmek ister gibi bakıyor. İnce bir fark. Ama yine de bir fark. Ve bunun farkına varmak omurgamda bir elektrik şimşegi çakmasına neden oluyor.

Ancak ben bu duyguyu çözmeden Kaden öne doğru bir adım attı.

Kardeşlerim hemen tepki veriyor. İleri atılarak Kaden'i aralarında sıkıştırmaya çalışıyorlar. Ama onlar bunu yapamadan Rico ileri atılıyor ve Anton'un böğrüne bir yumruk indiriyor. Kuzenlerim Jace'e saldırırken Mikhail Kaden'e sert bir tekme atınca geri çekiliyorum.

Onlar dövüşürken yumruk ve tekme sesleri ılıman sabah havasında yankılanıyor. Ve benim yapabildiğim tek şey orada faydasızca durup izlemek. Hayal kırıklığı içimde kabarıyor çünkü umutsuzca yardım etmek istiyorum. Ama biliyorum ki bunu yaparsam sadece ayak bağı olurum.

Ben bir savaşçı değilim. Bu üniversiteye suikastçı olmak için kaydolmadım. Burada olmamın tek sebebi babamı, beni ittifak yapmak istediği biriyle evlendirmeden önce temel eğitim almamın daha iyi olacağına ikna etmeyi başarmış olmam. Bu şekilde, müstakbel kocam ve ailesinin ailemizden faydalanması daha zor olacaktı. Ya da en azından ben ona böyle söyledim.

Ama buraya eğitim için gelmedim. Buradayım çünkü çok geç olmadan görücü usulü bir nişandan kurtulmak istiyorum. Buradayım çünkü başka bir anlaşmalı evliliğe zorlanmadan önce birkaç yıl özgür olmak istiyorum. Çünkü ne kadar yalvarırsam yalvarayım, babamın bir sonraki nişanımı da bozmayacağını biliyorum. Benim için yapacağı bir sonraki evlilik pazarlığı açık olmayacak.

Bu yüzden kardeşlerim ve kuzenlerim kavga ederken tek yapabildiğim izlemek. Herkesin bana her zaman davrandığı cam heykelcik kadar işe yaramazım.

Kaden aniden Mikhail'in soluna bir hamle yapar gibi yapıp onun yerine sağa doğru dalışa geçince panik vücudumu sarıyor. *Bana* doğru. Geriye doğru kaçmaya çalışıyorum ama Kaden ben kaçamadan kolumu yakalıyor.

Beni kendisine doğru çekerken parmakları üst koluma saplanıyor.

Sırtım onun sert göğsüne çarparken hava ciğerlerimden bir hışımla kaçıyor. Bir an sonra, boğazımda bir bıçağın soğuk kenarı belirliyor.

Etrafımızdaki savaş durma noktasına geldi.

Kalbim o kadar çılgınca atıyor ki Kaden'in bunu hissedebileceğinden eminim.

"Bir adım daha atarsa boğazını keserim," diye anons ediyor arkamdaki psikopat.

Mikhail iki adım öteden, mavi gözlerinde korku, panik ve nefret karışımı bir ifadeyle ikimize bakıyor.

Maksim, "Tek bir kasını oynatırsan kolunu kırarız," diye karşılık verir.

Bakışlarımı kuzenime doğru çeviriyorum. Göğsümde umut dalgalanıyor. Anton ve Rico bizden ve birbirlerinden birkaç adım ötede duruyorlar ama ikizler

bir dakika önce Konstantin'in Rico'ya ulaşmasını engellemek için kendini Maksim'e açık bırakmaya karar veren Jace'i şimdi tek dizinin üzerine çöktürmeyi başardı. Konstantin şimdi bir elini Jace'in ensesine koymuş, onu yerde kalmaya zorluyor, Maksim ise Jace'in kolunu çok acı verici görünen bir açıyla yukarı itiyor.

Kulakları sağır eden sessizlik, boş caddenin üzerinde çtırdayan bir şimşek fırtınası gibi asılı duruyor.

Kaden'in kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Eğer kuzenlerine ellerini küçük kardeşimin üzerinden çekmelerini söylemezsen, kız kardeşinin sokakta kan kaybından ölmesini izleyeceksin," diyor Kaden o kadar soğuk bir sesle ki bıçağının üzerinde buzun yayıldığını görebildiğime yemin edebilirim.

Nabzım kulaklarımda atıyor ama kıpırdamadan duruyorum çünkü sesinin tonundan her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Kuzenlerim Jace'i serbest bırakmazsa, boğazımı kesecek.

Öfke Mikhail'in yüzünde çatırdıyor, ancak cevap verirken sesinde bir panik akımı var, "Eğer o lanet bıçağını küçük kız kardeşimden çekmezsen, ben-"

"İndir şu lanet kolunu dedim!" Kaden onun sözünü kesti.

Bıçağını aniden yukarı doğru çekip bıçağın düz kısmını çenemin altına bastırarak boğazım tamamen ortaya çıkana kadar başımı geriye eğmeye zorladığında irkilerek nefesimi bastırıyorum.

"Şimdi!" Kaden sözlerini bitiriyor, komut havayı yarıyor ve tenimde titreşiyor.

Kuzenlerim Mikhail'e endişeli bir bakış atıyor, o da onaylarcasına çenesini indiriyor. Hepsi Kaden'in ne kadar ciddi olduğunu anlamış görünüyor.

Maksim Jace'in kolunu indirir ama onu bırakmazlar. Ancak Kaden yine de tehdidini yerine getiremeden Rico konuşur.

"Karşılıklı değiş tokuş yaparız, sonra da günü bitiririz," der. Anton hemen "Anlaştık," diye yanıtlar.

İçimden bir rahatlama akıyor.

Mikhail bakışlarını Anton'a çevirir, mavi gözlerinde hoşnutsuzluk titremektedir, çünkü hepimiz biliyoruz ki kararları veren Mikhail'dir. Ama Anton sadece ona bakıyor. En büyük kardeşimiz kaybetmeyi sevmez. Onun kitabında beraberlik bile kayıp sayılır. Özellikle de Hunter ailesine karşı.

Ancak Mikhail Anton'un haklı olduğunu biliyor. Kan dökmeye, yani benim kanımı dökmeye istekli olmadıkları sürece, bu yüzleşme böyle bitmek zorunda.

Mikhail uzun bir nefes almaya zorlar.

"Peki." Hepsi Kaden'e döner.

Başım arkaya doğru çok eğik olduğu için dudaklarında gizlenen zalim gülümsemeyi görebiliyorum.

"Onu serbest bırakacağım," diye söz veriyor Kaden. "Kardeşim karşılığında. Ve bir isim."

Mikhail'in bakışları keskinleşir. "Ne?"

Bıçağı hâlâ çenemin altındayken Kaden bana bakıyor. "Adın ne senin, küçük geyik?"

Soruyu dilinin üzerinde yuvarlayışına kalbim tuhaf bir şekilde takla atıyor.

"Seni lanet olası-" diye başlar Mikhail.

Tüm bu savaşı yeniden başlatacak bir şey söylemeden önce sözünü kesiyorum.

"Alina," diye cevap veriyorum. Başımın arkasını kaslı göğsüne yaslayarak, Kaden'in karanlık gözlerini sabit bir bakışla tutuyorum. "Benim adım Alina" diye tekrarlarken sesimde ya da gözlerimde korku olmadığından emin oluyorum.

Soğuk gözleri parlıyor ve daha da geniş gülümsüyor.

Alarm omurgamdan yukarı fırlıyor ve aniden büyük bir hata yapmışım gibi hissediyorum. Korkumu gizlememeliydim. Sesimin titremesine izin vermeliydim. Boğazıma bıçak dayadığında nabzımın ne kadar hızlı attığını bilmesine izin vermeliydim.

Ancak ben bunu düzeltmek için bir şey yapamadan Kaden aniden bıçağını çıkarıyor ve beni Mikhail'e doğru itiyor. Elleri kollarımda belirmeden önce neredeyse kardeşimin göğsüne çarparak tökezliyorum. Sol kolum Kaden'in demir tutuşundan dolayı hâlâ hafifçe ağrıyor ama bunu belli etmemeye çalışıyorum.

Bizden birkaç adım ötede kuzenlerim Jace'i bırakıp geri çekildiler.

Birkaç saniye boyunca tek ses kalbimin hızla çarpması oluyor. Sonra

Mikhail çenesini salladı. "Arabaya bin."

Hepimiz hemen itaat ederiz.

Konstantin arka kapıyı benim için açık tutarken, Anton yolcu koltuğuna tırmanıyor ve Maksim arabaya dolanıyor. Ben arka koltuğun ortasına kayıyorum. İkizler iki yanımda yerlerini alıyorlar.

Hepimiz arabaya bindiğimizde Mikhail'e dönüp bakıyorum.

En büyük ağabeyim Kaden'in ayaklarının önünde yere tükürüyor. Bir an için gözlerimi kapatarak inleme isteğime direniyorum. Mikhail'in üç psikopata sırtını dönüp sürücü koltuğuna doğru ilerleyişini dikkatle izliyorum. Kaden tekrar saldıracakmış gibi görünüyor ama neyse ki saldırmıyor.

Sonra soğuk gözleri bana kaydı.

Kalbim göğsümde sarsılırken bakışlarımı tekrar ön cama çeviriyorum.

Mikhail bir saniye sonra arabaya ulaşır.

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra arabayı çalıştırıyor ve uzaklaşmadan önce motoru öfkeyle deviriyor.

"Bu kadar," diye duyurdu. "Blackwater'da kalmayacaksınız."

"Ne?" İçimi korku ve panik kaplıyor ve dik dik oturup dikiz aynasından gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "Tabii ki öyleyim! Sen-"

"Az önce orada ne olduğunu görmedin mi?" Mikhail gözlerini yoldan ayırmadan sözümü kesti.

"Bu sadece *senin* onlarla olan savaşın yüzünden oldu," diye itiraz ediyorum. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Kaden Hunter boğazına bıçak dayadığında her şey seninle ilgili olacak."

"Ama bunu sadece ben *seninle* olduğum için yaptı. Eğer onun yoluna çıkmazsam, böyle bir şey bir daha olmaz."

"Tabii ki olacak. Sen-"

"Kaden'in boğazıma bıçak dayamasına izin verdiğini söylersem babamın nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Sözünü kesiyorum, içimde dönen korkunun sesimi çelikleştirmesine izin veriyorum.

Arabaya sessizlik çöküyor. Anton öndeki yolcu koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve ikizler birdenbire sadece pencerelerin dışında yanıp sönen tarlalara bakmaya odaklanıyor.

Sonunda Mikhail dikiz aynasından gözlerime bakıyor.

Mikhail'e asla karşı gelmem. Ona itaatsizlik bile etmedim. Ve asla ama asla onu tehdit etmedim.

Ama artık çaresizim.

"Blackwater'da kalacağım," diyorum sesimi güçlü tutarak. "En azından bu yıl kalacağım. Ve sen de bu aile toplantısında annemle babamı buna ikna etmeme yardım edeceksin. Karşılığında da hepimiz bu sabah olanlar hiç olmamış gibi davranacağız."

Mikhail tekrar yola bakmadan önce bir saniye daha aynada bakışlarımı tutuyor. Arabadaki sessizlik o kadar yoğun ki neredeyse tenime baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Mikhail'in çok baskı altında olduğunu biliyorum. Kendini babamıza kanıtlamak için çaresiz durumda. Korkulan Petrov ailesinin varisi olmaya layık olduğunu kanıtlamak için. Hunters ve Smiths gibi efsanevi ailelerle birlikte her zaman en iyi tetikçi sözleşmeleri için yarışan büyük suikastçı ailemiz.

Eğer babam kardeşlerimin, diğer ailelerden daha çok nefret ettiği Avcılar'dan birinin boğazıma bıçak dayamasına izin verdiğini öğrenirse, bunu kabul edilemez ve aşağılayıcı bir başarısızlık olarak görecektir. Mikhail'i bununla tehdit etmenin zalimce olduğunu biliyorum ama sahip olabileceğim tek özgürlük kısıntısını da elimden almasına izin veremem.

Mikhail birkaç saniye daha sessizce sürmeye devam ederken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Çenesi sıkışıyor. Etrafımızda Anton ve kuzenlerimiz bizden başka bir şeye bakmamaya özen gösteriyorlar.

Mikhail sonunda "İyi," diye mırıldandı. Göğsümde bir rahatlama hissettim.

"Teşekkür ederim," diyorum sesimi yumuşatarak.

Başını sallayarak çenesini aşağı indiriyor. "Ama işler kızışırsa, bu konuşmayı tekrar yaparız, Alina." Emredici gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Anlaşıldı mı?"

Bakışlarımı indiriyorum. "Evet."
"Güzel."

Ona bu konuda neredeyse şantaj yaptığım için duyduğu öfkenin havada kaynadığını hissedebiliyorum ama bunun yarattığı suçluluk duygusu, tüm ruhumda parıldayan rahatlamayı gölgeleyemiyor. Blackwater'da kalacağım. En azından bir yıl özgür olacağım.

Şimdi tek yapmam gereken Kaden Hunter'dan mümkün olduğunca uzak durmak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KADEN

M Zaten kötü olan ruh halim bu lanet evde geçirdiğim her saniye daha da kötüleşiyor. Rico bizi buraya sürüklerken ne düşünüyordu bilmiyorum. Lanet bir partiye gitmek istemiyorum. Birini kesmek istiyorum.

açıp gözlerinden akan hayatı izleyeceğim. Tercihen Mikhail Petrov olarak bilinen ve bu sabah ayaklarımın önünde yere tükürmeye cüret eden saygısız küçük pislik. Gerçi kız kardeşi de iyi bir yedek olabilirdi.

Bakışlarımı bir kez daha odanın içinde bir ileri bir geri gezdiriyorum. Ama ne yazık ki, bu sabah tehdit ettiğim sıska sarışın burada değil.

Başka birçok insan da *öyle*.

Bütün oturma odası sarhoş iğrenç insanlarla dolu. Aslında bütün ev öyle. Birkaç odadan yüksek sesli müzik sesleri geliyor ve üst kattan da insanların ya dans ettiği ya da seviştiği yerlerden gümbürtüler geliyor. Ya da her ikisi de.

Arkamda ve solda, bir grup insan devasa yemek masasının etrafında bir tür içki oyunu oynuyor. Diğer birkaç grup da bir araya toplanmış, duvar dibinde içiyor ve konuşuyor. Diğerleri de yer olduğu için yerde dans ediyor. Bizimkinin karşısındaki koltuklar ve kanepeler de dolu. Ve yüksek sesli müzik nedeniyle, herkes önemsiz meselelerini konuşmaya çalışırken gürültüden duyulabilmek için bağırıyor.

Sol tarafımda oturan Rico'ya bir bakış fırlatıyorum. Bir dirseğini kolçağa dayamış, çenesini avucunun içine almış, gözlerini ayırmadan

odanın diğer tarafındaki duvara bakıyor. Gözlerinde sık sık gördüğüm o kayıp ve neredeyse köksüz bakış şimdi de var. Beni bu lanet partiye sürüklediği için ona kızmak istiyorum ama yapamıyorum. Böyle görünmesinden nefret ediyorum, çünkü ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Odayı tekrar taradıktan sonra bakışlarımı küçük kardeşime kaydırıyorum. Jace'in sağında oturması gerekiyordu ama oturmak, ayakta durmak ve yanındaki rastgele kıızı öpmek için eğilmek arasında o kadar sık gidip geliyor ki, işgal ettiğimiz lacivert kanepenin gece bitmeden kırbaç yaralarından muzdarip olacağından eminim.

Jace'in kaotik ve huzursuz doğası geçen yıl daha da kötüleşti. Ve nedenini bildiğimden oldukça eminim. Ama bu konuda onunla yüzleşemiyorum, çünkü biliyorum ki sinirlenecek ve inkar edecek ve sonra her şey cehenneme dönecek.

Sinirli bir iç geçirme isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine Ruslardan herhangi bir iz var mı diye odayı taramaya devam ediyorum.

Etrafımda insanlar dans ediyor, gülüyor ve flört ediyor. Ve hepsi, hatta kardeşlerim bile duygularını yüzlerine yansıtıyorlar. Çok yorucu olmalı. Her zaman bu kadar çok şey hissetmek kesinlikle yorucu olmalı. Bunun amacını hiç anlamıyorum.

Yine de itiraf etmeliyim ki, insanların yüzlerindeki bazı duyguları izlemeyi seviyorum. Yani, korku ve çaresizlik. Havaya bile ihtiyacım yok. Sadece insanların titreyerek ayaklarına kapandıklarında yaydıkları o lezzetli korkuyu soluyarak hayatta kalabilirim.

"O burada," diye ağzından kaçırıyor Rico, bir anda dik oturarak.

Bakışlarımı tekrar insan denizinde bir ileri bir geri gezdiriyorum. Alina'yı hiçbir yerde göremeyince şaşkınlığım kaşlarıma vuruyor.

"Isabella burada," diyor Rico, gözleri koridora açılan boş kapı aralığına kilitlenmiş.

Tabii ki. Küçük Rus'u aramıyordu. Kendi düşmanını arıyordu.

Rico ayağa kalkıp koridora doğru ilerlerken kanepede inliyor. "Ama o gidiyordu. Onunla yüzleşeceğim."

O aceleyle odanın diğer tarafına geçerken sessizce onaylamak için elimi sallıyorum.

Yanımda, Jace'in yanındaki kolçakta oturan kız onun yerine kucağına kayıyor ve kalçalarını yuvarlıyor. Geçen hafta sonu siktiği diğer rastgele kıza inanılmaz benziyor. Gerçi dürüst olmak gerekirse, o

yüzlerini hatırlayacak kadar önemsemediğim için olabilir. Jace'in ondan sıkılacağını ve birkaç gün içinde başka birini seçeceğini biliyorum. Hep öyle yapar.

Jace boğazını öperken kız inliyor.

Kardeşimi itekledim. "Hem onun hem de senin dilini kesmeden önce bir oda bul."

Jace ağzını kızın boğazından çekmeden beni tersliyor. Ama sonra ayağa kalkıyor ve kızı elinden tutup yatak odalarına giden merdivenlerin bulunduğu yere doğru çekiyor. Bana bir sırtış fırlatıyor ve köşede kaybolmadan önce göz kırpmıyor. Başımı sallıyorum.

Etrafımda gürültücü ve sinir bozucu insanlardan başka bir şey yokken kanepede yalnız başıma otururken artık canıma tak ettiğine karar veriyorum. Ben de ayağa kalkıyorum ve odanın diğer tarafındaki cam kapılara doğru dönüyorum. Biraz temiz hava almak ve giderek ısınan odayı serinletmek için kısmen açıklar. Bir bıçak çıkarıp onlara doğru ilerliyorum.

Bıçağı elimde evirip çevirirken, odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum. Kalabalık benden önce ayrılıyor. Soyadıma ve ailemin Morelli mafya ailesiyle olan bağlantısına duydukları saygıdan mı, yoksa dönen bıçağım tarafından kesilmekten korktukları için mi bilmiyorum. Ve gerçekten umurumda değil. Sonuç aynı. Yerlerini biliyorlar ve yolumdan çekiliyorlar.

Cam kapıları sonuna kadar açıp çimenliğe doğru adım atarken ılık gece havası üzerime çöküyor.

Benim için büyük sıkıntı, aynı zamanda insanlarla dolu olması.

Tam eve dönmek üzereydim ki bir ses beni durdurdu. Daha doğrusu bir *isim*.

"Alina," diye sesleniyor bir kadın sesi. "Buradasın! Bu sabah koşuya çıktığımda seni, kardeşlerini ve kuzenlerini arabayla uzaklaşırken gördüm, bu yüzden tüm hafta sonu gitmiş olacağından endişelendim."

Sesin kaynağına doğru döndüğümde tüm duyularım keskinleşiyor. Ses, bu evde yaşayan birinci sınıf öğrencisi Carla'ya ait. Ya da en azından burada yaşayan birinci sınıflardan birine. Koyu renk bukleleri özenle toplanmış ve altın ışıltılı elbisesi daha küçük bir vücudu sararken parıldıyor.

O küçük figürü incelerken içimde bir beklenti dalgalanıyor.

Alina Petrov.

O burada.

Alina, Carla'nın sarılmasından sonra geri çekilirken, "Hayır, sadece kısa bir aile toplantısıydı," diyor. "Bu partiyi hiçbir şey için kaçırmazdım."

"Güzel." Carla sırtıyor ve çenesini hâlâ açık olan cam kapılara doğru sallıyor. "Şimdi içeri gir ve sarhoş olmaya başla. Yapman gereken bazı şeyler var."

Alina'nın görüş alanından uzak durarak onu inceliyorum, Carla'ya bir şeyler daha söylüyor ve kapılara doğru ilerlemeden önce gülüyor. Uzun sarı saçları yürürken dalgalanıyor. Neredeyse sırtının alt kısmına kadar pürüzsüz bir şelale gibi dökülüyor. Bu da çeşitli kısıtlama yöntemleri için harika bir uzunluk.

İnce bacaklarını ve kollarını açıkta bırakan, kalçalarının yarısında biten soluk mavi bir elbise giyiyor. Bakışlarımı narin bileklerine ve ayak bileklerine kaydırıyorum. Metal prangalar içinde harika görünürdü. İple de. Ama en önemlisi, o iri geyik gözleri korkuyla dolup taşarak inanılmaz görünürdü.

Anlık bir kararla, ön taraf kadar kalabalık olup olmadığını kontrol etmek için evin arka tarafına doğru yürüyorum. Kalabalık değildi. Sadece bir çift köşedeki gölgelerde öpüşüyor.

Aceleyle ön tarafa dönüyorum ve karşıma çıkan ilk kişiyi yakalıyorum.

"Hey, ne oluyor?" Yakaladığım adam, konuşurken biraz geveleyen sarışın bir ikinci sınıf öğrencisi, bana doğru döndü. Bakışlarımla buluşmak için yukarı bakmadan önce koluna doladığım elime ters ters bakıyor. Gözleri irileşti ve yüzünün rengi soldu. "Ah. Siktir. Hunter."

"Bir dakika önce içeri giren şu sıska sarışını gördün mü?" Talep ediyorum.

Bakışları bir an için elimde çevirdiğim bıçağa kayıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Carla ile konuşan kişi mi?"

"Evet."

"Evet, onu gördüm."

"Oraya git ve Carla'nın arka tarafta bir konuda yardımına ihtiyacı olduğunu söyle."

"Wh-"

"Şimdi."

"Pekala. Tamam." Yutkunuyor ve geri çekilmeden önce bıçağıma dikkatli bir bakış daha atıyor.

Kolunu bırakıyorum ama emirlerime uyup içeri girdiğinden emin olmak için izliyorum. Giriyor da.

O gözden kaybolunca tekrar evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Köşedeki iki kişi hâlâ öpüşüyordu. Onlara doğru ilerledim.

"Yürü git," diye emrediyorum.

Birbirlerinden uzaklaşıp bana doğru dönüyorlar. Tek bir bakış kıyafetlerini düzeltip aceleyle uzaklaşmaları için yeterli oluyor. Arka kapının diğer tarafında duracak şekilde hareket ediyorum. Ve sonra bekliyorum.

Alina sadece bir dakika sonra ortaya çıkar.

Başını dışarı çıkarıp gözlerini kısarak karanlığa bakarken solgun saçları ay ışığında gümüş gibi parlıyor. "Carla?"

Alina kapıyı biraz daha aralayıp küçük verandaya çıkarken içeriden gümbürdeyen müzik ve konuşma sesleri geceye karışıyor. Elinde kırmızı plastik bir bardak vardır.

Gölgelerden dışarı bir adım atmadan önce kapının tekrar kapanmasını bekliyorum.

"Carla?" Alina diyor ki. "Burada mısın? David yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi." "Korkarım David yalan söyledi," diyorum.

O kadar hızlı dönüyor ki fincanını düşürüyor. Bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve devriliyor. Pembe sıvı taşların üzerine dökülerek küçük bir su birikintisi oluşturuyor.

Geniş gri gözleri benimkilerle buluştuğunda "Sen," diye nefes alıyor.

Bir adım geri çekilirken, kaçmak için bir yol arıyormuş gibi bakışları hızla karanlık çevremizi tarıyor. Bunun olmasına izin vermeye hiç niyetim yok, bu yüzden ilerliyorum. Ben ona doğru ilerlerken içgüdüsel olarak tekrar geri çekiliyor.

"Carla nerede?" diye sorar, sesi şaşırtıcı derecede güçlüdür.

"Hiçbir fikrim yok. Onun adını sadece seni buraya çekmek için kullandım. Ve işe yaradı." Başımı eğdim. "Sen ve Carla arkadaş mısınız?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra narin yüz hatlarında bir tereddüt beliriyor. Onu duvara doğru geri çekmeye devam ediyorum. Bakışları tekrar etrafı tarıyor ve dudaklarını yalıyor. Ama soruma cevap vermiyor. Sanki hangi cevabın onu daha fazla tehlikeye atacağından emin değil gibi. Ya da belki Carla'yı tehlikeye atacak.

Akıllıca. Tehdit altındayken sonuçları bu şekilde düşünmesini beklemiyordum.

"Bak, seninle hiçbir sorunum yok," diye söze başladı. "Anlaşmazlığınız kardeşlerim ve kuzenlerimle. Benim bununla hiçbir ilgim yok, bu yüzden senin için hiçbir neden yok-"

"Sen bir Petrov'sun. Bu yeterli bir sebep."

"Ben-" Sırtının aniden duvara çarpmasıyla sözleri kesildi.

Sanki onu köşeye sıkıştırdığımı fark etmemiş gibi omzunun üzerinden panikle bakıyor. Tam anlamıyla.

Hareket etmeye devam ediyorum, kendini duvara yaslamak zorunda kalana kadar ona doğru ilerliyorum. Elimdeki bıçağı döndürmeye devam ederken bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum.

Kahretsin, gerçekten çok küçük.

Köprücük kemiklerime ancak ulaşıyor ve o kadar narin yapılı ki tek elimle boynunu kırabilirim.

Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor, her biri göğüslerinin karnıma sürtünmesine neden oluyor. Elimdeki bıçağa bir kez daha hızlıca bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Etkileyici. Çoğu insanın korktuğunda yaptığı gibi gevezelik etmeye başlamasını bekliyordum.

Bıçağı kaldırıp, çenesinde nazikçe gezdiriyorum. Çeliğin ilk öpücüğüyle irkiliyor ama sonra tamamen hareketsiz kalıyor.

"Korkuyor musun, küçük geyik?"

Alay ediyorum. "Hayır," diye yanıtlıyor, sesi sabit.

Dudaklarımda hain bir gülümseme yayılıyor.

Çünkü korkuyor. Bunda hiç hata yok. Gözlerinde titreştiğini görebiliyorum. Aramızdaki havada titreştiğini hissedebiliyorum. Ve bu kesinlikle sarhoş edici.

Derin bir nefes alıyorum, en tatlı parfüm gibi içime çekiyorum.

Ağzımda hâlâ o sadist sırtışıla, bıçağın ucunu boğazının ince sütunu boyunca takip ediyorum. "Hayır mı?"

Göğsü daha da hızlı inip kalkıyor. Nabzının derisinin altında çırpındığını neredeyse görebiliyorum.

Sikim sertleşiyor. Kahretsin, korktuğu zaman muhteşem oluyor.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı kulağının yanına yerleştiriyorum ve derin bir nefes daha çekiyorum. Nilüferler gibi kokuyor. Konuşurken nefesimin kulağının kabuğunu okşayacağından emin olmak için başımı eğiyorum.

"Eğer doğru cevap verirsen, gitmene izin vereceğim," diye fısıldadım.

Titreyerek nefesini içine çekiyor ve omurgasından aşağı bir ürperti yayılıyor. "O yüzden tekrar soracağım," diye devam ediyorum.

"Korkuyor musun, küçük geyik?"

Birkaç saniye boyunca sessizliği sadece içeriden gelen hafif müzik sesi bozuyor.

Sonra titrek tek bir kelime söylüyor. "Evet."

Ağzımdaki gülümseme genişliyor. Geri çekilip tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. "Güzel. Öyle olmalısın."

O kocaman gözleriyle bana bakıyor. Sikim acı verici bir şekilde sertleşti. Daha önce hiç bu kadar basit bir tehditten bu kadar zevk almamıştım. Bu küçük Rus'ta özel bir şeyler var ve tek yapmak istediğim onu dizlerinin üzerine çöktürüp süründürmek. Ona gerçekten korkmanın ve çaresiz olmanın ne demek olduğunu göstermek. Ama anlaşma anlaşmadır.

Bıçağı boğazından çıkararak birkaç adım geri çekiliyorum ve diğer kolumu kaldırarak kapıya doğru ilerliyorum. Hareket etmiyor. Sadece orada, duvara yaslanmış bir şekilde duruyor ve bana dikkatle bakıyor. Ben de onu izlemeye devam ediyorum.

Ona bir çıkış yolu verdim. Eğer istiyorsa, bunu kabul edecek kadar cesur olması gerekecek.

Sanki gözlerimdeki var olmayan duyguları okumaya çalışıyormuş gibi bir saniye daha beni inceledikten sonra duvardan uzaklaşıyor. Ben hareketsiz kalıyorum. Yavaşça etrafımda dolanıp kapıya doğru geri çekilirken gözleri hep benimkilerde kalıyor. Onu görüş alanımda tutabilmek için dönüyorum.

Kapıya ulaştığında, çekip açıyor.

Yüksek sesli müzik bir kez daha havada titreşiyor ve gecenin içine yayılıyor.

Ama ona veda sözleri söylediğimde Alina'nın beni duyabildiğini biliyorum. "Yakında görüşürüz, küçük geyik."

Gözleri bir anlığına bana kayd. Sonra kapıyı arkasından çekip gitti.

Dudaklarımdan soğuk bir kahkaha

dökülüyor. "Çok yakında," diye ekliyorum.

Ama bu sefer beni sadece karanlık duyuyor.

OceanofPDF.com

ALINA

E Blackwater Üniversitesi'nin gri beton koridorlarında yürürken vücudumdaki her sinir yüksek alarmda. Bir köşeye geldiğimde, bir sonraki koridora devam etmeden önce etrafıma hızlıca bir göz atıyorum.

Lanet olası Kaden Hunter.

Beni o kadar paranoyaklaştırdı ki artık her köşede pusuya yatıp beni beklemediğinden emin olmak için etrafı kontrol etme ihtiyacı hissediyorum. Önce Carla'nın partisinde, sonra da iki gün önce tekrar ortaya çıktı. *Sınıfta*. O ve lanet kardeşleri el ele dövüş dersimize ellerini kollarını sallayarak girdiler ve öğretmenimiz de onlara izin verdi.

Rico, adının Isabella olduğunu düşündüğüm başka bir kızı hedef aldı ve Jace de Maksim'in ağzını burnunu kırdı. Muhtemelen geçen Cumartesi neredeyse kolunu kırdığı için intikam olarak. Ve Kaden... O da doğal olarak benim peşime düştü.

Beni defalarca sırtüstü yatırdığında dudaklarını kıvıran psikopat gülümsemesini hatırladıkça omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Tanrım, keşke onu gizli bir ninja hareketiyle ya da başka bir şeyle şaşırtabilseydim. Ama ben dövüşçü değilim. Bu yüzden sırtan o orospu çocuğunu alt etmek yerine kendimi sürekli yerde buldum, kaslı vücudu beni yere yapıştırdı ve boyun eğmeye zorladı.

Kaden'in kalçalarımın binmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlayınca vücudumdan bir ürperti daha geçiyor. Gerçi bu seferki ürperti tamamen korku ve tiksintiden kaynaklanmıyor.

Diğer duyguyu zihnimin en derin çukurlarına iterek, düşüncelerimin bir sonraki köşeye ulaşıp ulaşmadığından emin olmak için bakıyorum.

bir şekilde şeytanın kendisini çağırmayı başardı.

Arkamdan alaycı bir kahkaha geliyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Utanc yanaklarımı ısıtıyor ama arkamda bulacağımı bildiğim iki kızla yüzleşmek için dönerken sesimi nötr tutuyorum.

Konuşan kız Jane bana kaşlarını kaldırarak bakarken, yanındaki kahverengi saçlı kız Leslie bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. İkisi de birinci sınıf öğrencisi ve ne kadar yeteneksiz olduğumu fark ettiklerinden beri bana zorbalık yapıyorlar. Kaden'in kurbanlarına uyguladığı türden şiddetli fiziksel şeyler değil, daha ziyade sadece kızların başarılı olduğundan emin olduğum acımasız psikolojik şeyler.

Bununla başa çıkmanın en iyi yolu etkilenmemiş gibi görünmek olduğundan, umursamaz bir hareketle saçımı omzumun arkasına atıyorum ve "Düşmanları kontrol ediyorum, tabii ki" diye cevap veriyorum. Şok olmuş gibi kaşlarımı kaldırıyorum. "Bekle, Profesör Lawson'ın dersinin o bölümünü kaçırdığını söyleme sakın?"

Jane sadece alay ediyor ama Leslie'nin gözlerinde sanki o derste bir şey kaçırdığından endişeleniyormuş gibi bir tereddüt titreşimi var. Neredeyse gülecektim. Tanrım, onları kandırmak çok kolay.

Leslie'ye küçük bir gülümseme gösterdim.

Onunla dalga geçtiğimi anladığında yüzünde bir öfke belirdi.

Ama o daha yorum yapamadan, aramızdaki küçük alışverişi fark etmemiş gibi görünen Jane tekrar konuşuyor. "Hiçbir dersimize dikkatini verdiğinin farkında değildim. Profesör Lawson'inkini bırakın." Mavi gözleri küçümsemeyle parlıyor. "Buraya suikastçı olmak için gelmediğini hepimiz biliyoruz. Bu yüzden herkesin zamanını boşa harcamayı bırak ve okulu bırak."

"Sadece zaman değil," diye araya giriyor Leslie, ben karşılık veremedim. Jane dönüp kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Ne?"

Leslie gözlerini benden ayırmıyor. "Sen de yer israfısın," diyor, sesi her kelimeyi telaffuz ederken tatlı bir kötülükle süslenmiş. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona yavaşça bir göz atmadan önce vücuduma bakıyormuş gibi yapıyorum. "Senin kapladığın alanın yaklaşık yarısını kapladığımı düşünürsek, aksini iddia edebilirim."

İleri doğru bir adım atarken gözlerinde öfke parlıyor. Ancak başka bir şey yapamadan, kısa bir mesafe ötedeki konferans salonumuzdan bir ses geliyor.

"Kapı otuz saniye içinde kapanır," diye uyarıyor profesörümüz. "Geç kalan herkes bütün geceyi ofisimde yerleri temizleyerek geçirecek."

Leslie ve Jane kapıya doğru ilerlemeden önce bana zehir damlayan bakışlar fırlatıyorlar. Yerleri temizlemek gibi bir niyetim olmadığı için ben de aceleyle konferans salonuna giriyorum.

Dairesel bir alan, amfi tiyatro gibi inşa edilmiş ve sıralar en alttaki sahneye doğru eğimli. Jane ve Leslie merdivenlerden inip grubun geri kalanına katılırken ben arkadaki sıralardan birine oturuyorum.

Her ne kadar onlardan, pis bakışlarından ve kötü sözlerinden nefret etsem de, kısmen haklılar. Buraya tetikçi olmak için gelmedim, bu yüzden teknik olarak profesörlerimizin zamanını biraz boşa harcıyorum. Ama burası özgürlüğümün tadını çıkarabildiğim tek yer, bu yüzden biri beni buna zorlayana kadar Blackwater'dan ayrılmayacağım.

"Pekâlâ," diye başlıyor profesörümüz.

Bu dersi geçmeye gerçekten ihtiyacım olmadığı için onu duymazdan geliyorum ve onun yerine telefonumu çıkarıyorum. Dün gece Kaden'i sosyal medyada bulmaya çalıştım, böylece alışkanlıkları hakkında bir şeyler öğrenebilirdim. Ve onunla karşılaşmaktan nasıl kaçınacağımı. Ama bir hesabı yoktu. Gelecekte ne iş yapacağı düşünüldüğünde bu çok da sürpriz olmamalıydı. Ama yine de. Beni takip ettiği gibi onu da takip etmek güzel olurdu.

Telefonum hafifçe titriyor ve ekranımda bir mesaj beliriyor. Gözlerimi deviriyorum ve yumuşak bir iç çekiyorum.

Sapıklardan bahsetmişken.

İçimde dönen kızgınlıkla metni açıyorum.

Eric Wilson: *Alina. Lütfen mesajlarımı görmezden gelmeyi bırak. Onları okuduğunu biliyorum. Sadece konuşabilir miyiz?*

Birkaç saniyeliğine bu mesajı da görmezden gelmeyi düşünüyorum. Ama sonra uzun bir nefes alıp cevap yazıyorum.

Ben: *Konuşacak bir şey yok. Nişanımız iptal edildi.*

Bu sadece babalarımız arasındaki bir iş anlaşmasıydı. Başka bir şey değil.

Konuşmamız gereken şey de bu. Nişanımızı bu şekilde iptal edemezsin.

Birkaç dakika içinde üçüncü kez iç çekerek uygulamadan çıkıyorum, ekranı kilitliyorum ve telefonumu cebime geri sokuyorum. Eric Wilson. Bu adam hayır cevabını kabul etmiyor. Aslında, hayatı boyunca ilk kez birinin ona hayır dediğinden eminim.

Wilson ailesi, başarılı parfüm imparatorlukları nedeniyle çok zengindir ve iş dünyasında pek çok bağlantıları vardır. İşte bu yüzden

Babam Wilson'ın varisiyle evlenmemi istedi. Eğer evlenirsek, tüm o yüksek maaşlı holdingler ve güçlü iş adamları, rekabetten kurtulmak istediklerinde bizim ailemize başvuracaklardı.

Ancak Eric bana gerçek bir insandan çok, bir kupa gibi rafa konulacak cam bir heykelcik gibi davranıyordu. Ben de babama, evlenmeden önce uygun şekilde hazırlanmadığım takdirde zengin ve nüfuzlu bir ailenin bizden faydalanacağına ikna ederek nişanı atması için yalvardım. Ve onu Eric Wilson'dan çok daha iyi varisler olduğuna ikna ederek. Neyse ki kabul etti.

Yani şimdi, en azından bir yıl özgürlüğüm var-

Çeliğin soğuk öpücüğünü boğazımda hissettiğimde irkiliyorum, çalkalanan zihnim tamamen sessizleşiyor.

Başımı oynatmamaya dikkat ederek aşağı baktığımda, birinin arkamdan boğazıma bıçak dayadığını görüyorum. Hayır, *biri* değil. Tam olarak kim olduğunu biliyorum.

"Merhaba küçük geyik," diye fısıldıyor Kaden kulağıma.

Sıcak nefesi tenimin üzerinde dans ederken vücudumda bir ürperti dolaşiyor.

Arkamda oturduğu için yüzünü göremiyorum. Ama yemin ederim sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

Bize en yakın diğer öğrencilere bir bakış atıyorum. Hepsi dikkatle bizi izliyor ama kimse müdahale etmiyor. Bakışlarımı profesöre kaydırıyorum, ama o anda odanın ön tarafındaki bir adamın sorularını yanıtlıyor, bu yüzden henüz neler olduğunu fark etmemiş olmalı.

"Çok kabasın." Kaden bıçağını boğazıma doğru ilerletirken hafifçe derimi sıyrıyor. "Beni selamlamayacak mısın?"

"Merhaba Kaden," diyorum kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken sıkılmış dişlerimin arasından.

Derin bir nefes alırken burnu boynuma değiyor ve omurgamda bir dalgalanma yaratıyor. "Bu daha iyi."

Etrafımdaki insanlara dik dik bakarak sessizce bir şeyler yapmalarını söylüyorum. Hepsi dikkatlerini tekrar sahneye veriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Diye bağırdım.

Yumuşak bir sesle. "Ve sen yine kabalaşmaya başladın."

"Dersim varken bu şekilde ortaya çıkmaya devam edemezsin. Sen-"

"Hadi gidelim."

Bıçağı boğazımdan kayboldu.

Bir saniye sonra koltuğumun arkasından uzanıp kolumu tuttu. Sert bir çekişle beni ayağa kaldırdı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Aramızda bir sıra koltuk var, bu da benim lehime çalışması gereken dayanıksız bir bariyer oluşturuyor. Ama gerçekten bir önemi yok. Topuklarımı yere vurmaya ve diğer elimle yanından geçtiğim koltukları tutmaya çalışıyorum ama Kaden'in gücüne denk değilim, bu yüzden beni merdivenlere ve bekleyen kapıya doğru çekmeye devam ediyor.

Profesöre umutsuz bir bakış attım, ayağa kalktığımız için nihayet bizi fark etmişti. Aslında şu anda herkes bizi izliyor. Bugün birkaç gruba ayrıldık, bu yüzden kuzenlerim burada değil. Yine de müdahale edeceğini umarak yalvarırcasına profesöre bakıyorum.

Bakışlarını bir saniyeliğine Kaden'e çeviriyor. Sonra öğretmenliğe geri dönüyor.

Kaden beni merdivenlerden çıkarıp kapıya kadar geçirirken kalbim sıkışıyor.

Diğer herkes çoktan sınıfta olduğu için koridorun ötesi artık boş. Koridorda ilerlerken kolumu Kaden'in elinden çekmeye çalışıyorum ama eli üst kolumun etrafında çelik bir bant gibi duruyor.

"Beni bu şekilde sınıftan çıkaramazsınız," diye itiraz ediyorum.

Kaden beni koridorlarda gezdirmeye devam ederken bir yandan da diğer elindeki bıçağı tembelce döndürerek bana yan yan bakıyor. "Bunu söyleyip duruyorsun. *Bunu yapamazsın. Bunu yapamazsın.* Bir an için gerçekten zeki olabileceğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre daha pratik bir gösteriye ihtiyacın var."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Umutsuzca bakışlarımı etrafta gezdiriyorum ama sadece boş beton koridorlar bize bakıyor. Kaden beni merdiven boşluğuna sürükleyip merdivenlerden yukarı çekmeye başladığında hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Kardeşlerim beni böyle hırpaladığını görürlerse seni öldürürler," diyorum.

Soğuk ve karanlık gözleri bana kayıyor, bakışları keskinleşiyor. "Bu bir tehdit miydi?" Ama ben daha cevap veremediğim Kaden merdivenlerin üstündeki kapıyı tekmeleyerek açıyor ve beni neredeyse kapıdan içeri fırlatıyor. Eşikten tökezleyerek geçip çatıya çıkıyorum. Rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor ve arkamda dalgalanan bir perde gibi akmasına neden oluyor.

Kaden'in tuttuğu kolumu ovuştururken doğruldum ve etrafıma bakmaya başladım.

Çatının bu bölümü oldukça küçük. Üzerinde sigara izmaritleriyle dolu birkaç cam kavanoz dışında hiçbir şey yok. Korkuluk bile yok. Sadece düz bir beton yama ve üç tarafı da çok dik bir iniş.

Sıcak öğleden sonra havasında bir gümbürtü yankılanıyor.

Bakışlarımı şimdi kapalı olan kapıya geri çeviriyorum. Kaden tarafından da engellenmiş.

Kalbim küt küt atıyor.

Altın güneşin ışığı onun koyu renk gözlerinde parıldıyor ve *benim* saçlarım rüzgârda savrulurken onunkiler tek bir teli bile yerinden oynamadan mükemmel bir şekilde uzanıyor. Elindeki bıçağı zahmetsizce döndürmeye devam ederken geniş omuzlarını geriye atarken ölümcül kasları gömleğinin altında esniyor.

Mekâna o kadar hâkim ki çatı katı birdenbire daha da küçük geliyor.

Dikkatimi önümdeki tehlikeli adama vermeden önce etrafıma bir kez daha göz gezdiriyorum. Ağzım aniden çok kurudu. Yutkunuyorum ve durumumun gerçekliği netleşince bir adım geri çekiliyorum.

"Dedim ki, bu bir tehdit miydi?" Kaden daha önceki konuşmamızı devam ettirerek soruyor.

Hemen başımı salladım. "Hayır."

O sadist gülümseme yine dudaklarını kıvrıyor. Sanki gözlerimde gördüğüne şüphe olmayan korkudan zevk alıyormuş gibi. Bir adım öne çıkıyor.

Alarm omurgamda alevleniyor ve bir adım daha geri çekiliyorum. "Kaden, lütfen."

Gözleri parlıyor. "Bu daha iyi."

Ama o hala bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Bakışlarım umutsuzca çatıda geziniyor, kenardan düşüp yüz metre aşağıdaki asfalta çakılmayı içermeyen bir çıkış yolu arıyorum. Ama onu geçip arkasındaki kapıya ulaşamazsam, burada kapana kısılmış durumdayım.

Panik içimde çatırdıyor. Eğer bir hamle yapacaksam, bunu şimdi yapmalıyım.

Yana doğru koşarak onu geçmeye çalışıyorum.

Eli dışarı fırlıyor ve boğazıma kilitleniyor. Kaçışım aniden durunca sarsılarak duruyorum. Kalbim göğsümde çarparken, panik içindeki bakışlarımı Kaden'in yüzüne kaldırıyorum.

Lanet olası bir kötü adam gibi gülümsüyor.

Parmaklarını boğazıma doladığında ön kolundaki kaslar kıpırdıyor ve sonra beni geriye çekerek tam karşımda durmamı sağlıyor.

tekrar onun önünde.

Sonra beni kenara doğru itmeye başladı.

Dehşet damarlarımda dolaşıyor.

Topuklarımı beton çatıya saplarken ellerimi kaldırıp parmaklarını boğazımdan çekmeye çalışıyorum. Faydası yok. Onun ezici gücü karşısında tamamen çaresizim.

Topuklarım çatının kenarına ulaştığında midem düşüyor. Ama Kaden durmuyor. Bir adım daha atıyor ve beni sırtımı eğmeye zorluyor, böylece vücudumun yarısı artık kenarda asılı kalıyor. Ayaklarım hâlâ çatıda ama geri kalan kısmım değil.

Parmaklarını boğazımdan çekmeye çalışmayı hemen bırakıyorum ve bunun yerine iki elimi de onun kaslı ön koluna doluyorum çünkü boğazımı kavraması artık beni çatıdan düşmekten alıkoyan tek şey. Rüzgâr saçlarımı savuruyor.

Nabzım kulaklarımda atarken Kaden'in kara gözlerine bakıyorum.

Cehennem prensi gibi görünüyor.

Ölümcül derecede yakışıklı.

Keskin, sert ve buz gibi soğuk. Bir tanrı kadar vurdumduymaz.

Ve benim felaketim.

"Lütfen," diye

yalvarıyorum.

"Bunun ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?" Kaden beni ileri doğru iterek bedenimi çatının kenarından daha da uzağa doğru eğmeye zorluyor.

"Sana ulaşmamın ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?"

İçimdeki panik dalgasıyla kolunu sıkıca kavriyorum. "Evet. Evet, görüyorum."

"Carla'nın partisinde. Antrenman odasında. Kalabalık bir konferans salonunun ortasında." Yoğun gözleri benimkilere dikildi. "Kimse beni durdurmaya cesaret edemez. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet. Hayır." Korku beynimi karıştırıyor ve doğru cevabın ne olduğunu bulamıyorum, bu yüzden bunun yerine "Lütfen" diye tekrarlıyorum.

Daha yakına eğiliyor. "Bu, sana bir şey yapmanı söylediğimde itaat edeceğin anlamına geliyor."

"Evet. Evet, anlıyorum. Lütfen."

"Sana yaptıklarımı kardeşlerine ve kuzenlerine anlatmayı aklından bile geçirme."

Bunu zaten yapmazdım, çünkü o zaman özgürlüğümü elimden almış olurlardı. Ama Kaden'e bunu söylemek istemiyorum, o yüzden sadece "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Birkaç saniye daha sessizce beni izlemeye devam ediyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Rüzgâr kıyafetlerimi çekiştirip saçlarımı savurarak belime sürtünmesine neden olurken keskin, sık nefesler alıyorum.

Sonra Kaden'in ağzından memnun bir gülümseme yayılıyor. "Güzel."

Birkaç adım geri çekilip bedenimi de kendisiyle birlikte geri çekerken içime bir rahatlama çöküyor. Tekrar çatıda dik durduğumda boğazımı serbest bırakıyor. Titreyen bir nefes alıyorum ve hala arkamda duran çatının kenarına bakıyorum.

"Şimdi yalvar."

Bakışlarımı tekrar Kaden'e çeviriyorum. Çok yakınımda durduğu ve köprücük kemiklerine ancak ulaşabildiğim için gözleriyle buluşmak için boynumu eğmem gerekiyor. O karanlık derinliklerde beklenti parlıyor.

Tek söyleyebildiğim "Ne?" oldu.

Kaden bıçağını döndürmeyi bırakır ve onun yerine ayaklarının önündeki zemini işaret etmek için kullanır. "Yalvar."

Tekrar ona bakmadan önce yere göz kırparken kafam karışıyor. "Ne için?"

Dudaklarından sinirli bir iç çekiş çıkıyor ve vücudu ileri doğru bir adım atacakmış gibi kayıyor. İçimde alarm zilleri çalıyor çünkü aniden beni çatıdan aşağı itmek üzere olduğu hissine kapılıyorum.

Hemen dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Lütfen." Kaden hareket etmeyi bıraktı.

"Lütfen, sana yalvarıyorum." Ne için yalvardığımı bile bilmiyorum, ama sürünmemi istiyorsa, sürüneceğim.

Genelde duygusuz olan gözlerinde ışık dans ediyor ve dudaklarında memnun bir gülümseme kıvrılıyor. Kasıklarıyla neredeyse göz hizasında olduğum için, sikiinin artık koyu renk pantolonuna nasıl baskı yaptığını da fark ediyorum.

Kalbim yerinden çıkacak.

Bundan zevk mi alıyor?

Tanrım, o gerçekten bir psikopat, değil mi?

Kaden bana kara kaşlarını çatıyor. "Buna yalvarmak mı diyorsun?"

Başımı eğiyorum ve bakışlarımı onun botlarına dikiyorum. "Lütfen, Kaden. Ne istersen yaparım."

Kaden bıçağının düz kısmını çenemin altına yerleştirip başımı yukarı doğru eğmek için kullandığında soğuk çelik tenimde beliriyor.

Bana bakarken yüzünde beliren **h ı n z ı r** bir beklentiyle dolu gülümseme kalbimi durduruyor.

"Evet, yapacaksın," diye söz veriyor.

Sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

KADEN

Thwack. Fırlatma bıçağımın çimlerin üzerindeki hedefe batışını izliyorum. Güneş ufkun altına doğru kayarken gökyüzü giderek kararıyor. Bir an önce içeri dönmem gerektiğini biliyorum ama aklım hâlâ çalkalanıyor. Ben de başka bir bıçak çekip hedefe fırlattım.

Alina'nın korku içinde bana bakan ve merhamet dileyen iri gri gözlerinin görüntüsü tekrar gözümün önünden geçiyor. Aletim sertleşti. Bir bıçak daha fırlatıyorum.

Yıllar boyunca pek çok insana eziyet ettim. Ve onların korkularını ve aşağılanmalarını izlemekten her zaman büyük bir zevk aldım. Tamamen benim merhametime kaldıklarını anladıklarında yüz hatlarını kaplayan çaresizliği izlemekten. Ama bunun gibisini görmedim.

Alina'nın yüzündeki tüm bu duyguları izlediğimde hissettiklerim, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kesinlikle bağımlılık yapıyor. Daha önce hiç kimse beni böyle arzulatmamıştı.

Bir bıçak daha çıkarıp hedefe fırlatıyorum. Sessiz bahçemizde yankılanan bir *gümbürtüyle* yere düşüyor. Arkamda, Rico ve Jace ile paylaştığım evin ışıkları yanıyor. İçeride bir yerlerde olduklarını biliyorum ama kendime birkaç dakika daha ayırmam gerekiyor. Dün o çatıda olanları düşündüğümde hala hissettiğim telaşın tadını çıkarmak için.

Normalde diğer insanların yüzlerinde görmek istediğim tek duygular korku, çaresizlik ve aşağılanmadır. Ama Alina bir şekilde farklı. Onun yüzündeki duyguları izlemek kesinlikle büyüleyici. Ve ben hepsini görmek istiyorum.

Onun güzel küçük bedeninden *her* duyguyu çekmek istiyorum. Ve çekeceğim de.

Ona *her şeyi* hissettireceğim ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir karmaşa haline gelene kadar durmayacağım. Sonra onu kardeşlerinin kapısına bırakacağım. Ve o zaman onu mahvedenin ben olduğumu bilecekler.

Omzuma sert bir şey dokununca şaşkınlıkla irkiliyorum. Dönüp bıçaklarıma uzandığımda hepsini çoktan fırlatmış olduğumu fark ediyorum. Ama yüz yüze geldiğim kişi Mikhail Petrov ya da onun sinir bozucu akrabalarından biri değil.

İki adım ötemde duran Jace hâlâ omzuma bir sopa doğrultuyor.

"Dikkatin çok mu dağınık?" diyor kaşlarını kaldırarak.

Kaşlarımı indiriyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Hayır."

"Uh-huh." Homurdanıyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor, bir yandan da lanet sopasını kullanarak ben farkına varmadan çıktığı arka kapıyla aramıza giriyor. "O zaman nasıl oluyor da sana böyle sinsice yaklaşabiliyorum?"

O haklı, elbette. Dikkatim dağılmıştı. O küçük Rus'un düşünceleriyle. Jace'in kapıyı açtığını duymadım ve çimlerin üzerinden bana doğru yürüdüğünü de duymadım. Lanet sopasıyla omzuma vurana kadar arkamda varlığını bile hissetmedim.

Ama bunu ona itiraf etmemin imkanı yok. Eğer edersem, zaten devasa olan egosu o kadar büyür ki kapıdan sığmaz.

"Çünkü sana izin verdim," diye cevap veriyorum ve ona sırtıyıyorum. "Çünkü sen bir tehdit değilsin."

Sopasını göğsüme doğru tutarken kendi ağzından hınzır bir sırıtış yayılıyor. "Dedi silahsız adam sopalı adama."

"Sana daha önce de söyledim. Seni yenmek için silaha ihtiyacım yok, küçük kardeşim." "Bana bir metre bile yaklaşamazken beni yenmek zor."

Bana sırtıtarak, sopasının tepesi neredeyse göğsüme değene kadar hareket ediyor.

Ona karanlık bir bakış fırlattım. "O sopayla bana dokun. Sana meydan okuyorum."

Sırıtışı yüzünden eksik olmuyor ve neredeyse gözlerinde kaosun alevlerinin yandığını görebiliyorum. Kolayca huzursuz oluyor. Son birkaç yıldır her zamankinden daha fazla. Ve eğer bunun için bir çıkış yolu bulamazsa, kendini kaybetmeye başlıyor. Bu yüzden bazen kasıtlı olarak onunla kavgı ediyorum, sırf içinden atabilsin diye.

Çimlerin üzerinde durup, üzerine gidip gitmeyeceğini görmek için bekliyorum. Yapmadı.

Bunun yerine gözlerini deviriyor ve sopayı omzuna dayanacak şekilde çeviriyor. "Tanrım, çok dramatiksın."

Sinirlenmiş gibi hesaplı bir iç çekiyorum ve sonra bıçaklarımı almak için uzaklaşırken başımı sallıyorum.

Jace hâlâ çimlerin üzerinde beni beklediği yerden, "İşte burada, nazik olmaya çalışıyordum," diyor. "Ve sen beni tehdit ederek karşılık veriyorsun. Birinin sana gerçekten biraz terbiye öğretmesi gerekiyor kardeşim."

"Konuşmaya devam edersen sana terbiye veren ben olacağım."

Homurdanıyor. "Gel de dene. Her neyse, buraya sana gidip Rico'ya bir sopa fırlatacağımı söylemeye geldim."

Kaşlarım gerçek bir şaşkınlıkla çatıldı. Son bıçağımı da çıkarıp kılıfına yerleştirdikten sonra tekrar Jace'e dönüyorum. "Ve tam olarak neden Rico'ya bir sopa fırlatacaksın?"

"Çünkü üzülüyor."

İçimde korumacı bir his kabarıyor ve sesim ciddileşerek, "Rico surat mı asıyor? Neden?"

"Sanırım Isabella ile bir duvara çarptı."

Başımı sallayarak ona doğru dönmeye başladım. "Ben de seninle geleceğim."

Kapıya doğru yürürken Jace, "Mutfakta bir sopam daha var," diyor. "Belki ona da bir tane atmak istersin diye."

"Ben iyiyim."

"Sadece teklif ediyorum."

Kapıyı arkamızdan kapatarak Jace'i Rico'nun yatak odasına doğru takip ediyorum ve Alina'yla ilgili tüm düşüncelerimi şimdilik bir kenara iterek Rico'ya yardım etmeye odaklanıyorum.

İnsanların her zaman renkli pankartlar gibi yüzlerine taktıkları ve ruh hallerini yayınladıkları tüm duyguların amacını anlamıyorum. Benim de neredeyse hiç duygum yok. Ama bildiğim bir şey var.

Kardeşlerimin incindiğini görmekten hoşlanmıyorum.

OceanofPDF.com

ALINA

M Kuzenlerim kendi bölümlerinin de bitmesini beklememi, böylece birlikte öğle yemeğine gidebileceğimizi söylediler ama bu şekilde açıkta durmak gerçekten kötü bir fikir gibi geliyor.

Çoğu gün olduğu gibi bugün de birinci sınıflardan oluşan kalabalık sınıfımız, çeşitli eğitim alanlarına sığabilmemiz için daha küçük gruplara ayrıldı. Benim sınıfım yirmi dakika erken bitti çünkü sınıf arkadaşlarımdan biri yanlışlıkla başka bir öğrenciyi bacağından vurdu. Gerçi bütün hafta boyunca birbirlerine attıkları bakışlara bakılırsa, bunun ne kadar *tesadüfi* olduğundan emin değilim.

Ilık rüzgârlar otoparkta esiyor, vücudumu ipek gibi sarıyor. Derin bir nefes alıyorum. Gözlerden uzak kampüsümüze yakın orman nedeniyle, buradaki hava taş ve çam ağaçları kokuyor. Sakinleştirici bir koku olmalı. Ancak, dışarıda durup kuzenlerimi beklerken sakın olmaktan başka bir şey hissetmiyorum.

Blackwater Üniversitesi'ni oluşturan devasa binalar etrafımda beliriyor. Güneş ışığı pencerelerde parıldıyor. Endişe derimi diken diken ediyor. Pencerelere hızlıca birkaç bakış atıyorum, çünkü elimde olmadan sanki bıçaklı bir psikopat yukarıda beni izliyormuş gibi hissediyorum.

Burada böyle tek başıma durmak mı? Gelip bana eziyet etmesi için onu davet ediyor da olabilirim.

Bakışlarımı tekrar kapılara çeviriyorum ve bir karar verirken başımı sallıyorum. Kafeteryanın içinde beklemek, burada lanet bir ördek gibi durmaktan daha iyiydi.

Ağır kapıları çekip açarak güneşli otoparkı geride bırakıyorum ve Blackwater Üniversitesi'nin gri beton koridorlarına giriyorum. Neyse ki, diğer tüm derslerin bitmesine daha on beş dakika olduğu için koridorlar tamamen boş. Ama her ihtimale karşı hızlıca kantine doğru ilerliyorum.

Oraya ulaştığımda, içeride sadece grubumdaki diğer insanları buluyorum. Birkaç masaya dağılmışlar, bazıları birlikte yemek yerken diğerleri diğer bölümlerdeki arkadaşlarını bekliyor gibi görünüyor.

Tezgâha gidip bir tepsi aldım. Bugün morina balığı ve patates servis ediyorlar ki bu pek de sevdiğim bir yemek değil. Ama menüde ne olursa olsun, yemekler bir şekilde her zaman mükemmel pişiriliyor ve terbiye ediliyor. Bir tetikçi üniversitesi için şaşırtıcı derecede iyi yemekler servis ettiklerini itiraf etmeliyim.

Elimde dumanı tüten yemek tepsimle kuzenlerimi ve kardeşlerimi beklemek üzere bir masaya doğru ilerliyorum. Geniş kafeteryaya dağılmış diğer insanlar sessizce konuşuyor, mırıltıları ve klimanın uğultusu sessizliği bozan tek sesler.

Daha kaplarımı yeni almıştım ki, havadaki değişimi hissedebildim.

Ha

va. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp, yanılıyor olmam için dua ediyorum.

Ama hiç fark etmez, çünkü gözlerimi açtığımda, hala kendi kişisel işkencecim odanın öbür ucunda yürüyordu. Dışarıda dururken pencereden beni görmüş ve dersten erken çıkmaya karar vermiş olmalıydı. Böyle açıkta durmanın aptalca bir hareket olduğunu *biliyordum*.

Diğer öğrencilerden bazıları Kaden'in doğrudan bana doğru geldiğini fark edince konuşmalarına ara verip izlemeye koyuluyor. Onlara bakıyorum. Yardım etmekten çok gösteri yapmaya hevesli görünüyorlar. Sanırım tek başımayım. Tekrar.

Her zamanki gibi Kaden bana doğru yürürken elindeki bıçağı umursamazca çeviriyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme ve koyu renk gözlerinde son birkaç gündür daha sık görmeye başladığım bir parıltı var. Bunu görmek içimde bir dalgalanma yaratıyor ve birdenbire gözlerinin böyle hınzır bir beklentiyle dolu olması yerine tamamen duygusuz olmasını tercih edebileceğimi düşünüyorum.

Mutfak eşyalarımı bırakıp kalmayı ya da kaçıp gitmeyi düşünüyorum. Ama aramızdaki boy ve fizik farkını göz önüne alırsak

kapının yarısına kadar. Sonunda orada öylece oturup Kaden'in son mesafeyi kapatmasını izledim.

Masanın diğer tarafında durur.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Kafeteryanın geri kalanı nefeslerini tutmuş bizi izlerken sessizce birbirimize bakıyoruz.

Kaden'in yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor, sanki bizim küçük bakışma yarışmamızı eğlenceli bulmuş gibi. Kaçamayabilirim ya da onunla dövüşemeyebilirim ama ilk konuşanın ben olmayacağımdan eminim. *Bana* geldi, yani bir şey istiyorsa, bunu açıkça söylemesi gerekecek.

"Bana yemeğimi getir," diye emrediyor ve sesindeki mutlak emir havayı bir bıçak gibi kesiyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kalçalarım sıkışıyor ama tek yaptığım kaşlarımı kaldırıp "Affedersiniz?" diye cevap vermek oluyor.

Bıçağını döndürmeyi bıraktı. Nabzım titriyor ve havadaki ani gerilimin şimşek gibi çaktığını neredeyse hissedebiliyorum. Ama çenemi dik tutuyorum ve beklentiyle ona bakıyorum. Etrafımızdaki oda ölümcül bir sessizliğe büründü.

Kaden gözlerini kısıyor ve "Bana kendimi tekrar ettirme" derken sesine tehditler karışıyor.

"Ya da ne?" Kendimi durduramadan karşılık veriyorum.

Öne doğru eğiliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, ki bunun bir hata olduğunu fark ediyorum çünkü gözleri memnuniyetle parlıyor.

Avuçlarını masaya dayayarak, ölümcül yakışıklı yüzünü bana yaklaştırmak için masanın üzerine eğiliyor. Başını eğerken o psikopat gülümsemesi dudaklarında oynuyor.

"Öğrenmek istediğine emin misin, küçük dişi?"

Kalbim aniden hızlanıyor ve bu soruya vereceğim birkaç cevap kafamda dönerken kendimi sığ nefesler alırken buluyorum. Çoğu çok aptalca.

Hâlâ Kaden'in elinde olan ve şimdi avucuyla metal masa tablası arasına sıkışmış bıçağa bakıyorum ve geçen gün onu boğazıma dayadığında nabzımın nasıl attığını hatırlıyorum. Kalçalarım tekrar sıkıştı.

Kahretsin, ne yapıyorum ben? Bu sorunun tek bir cevabı var. Olmak zorunda.

Bakışlarımı indiriyorum. "Hayır."

Artık yüzüne bakmıyor olsam da, "O zaman başla" dediğinde sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

Sandalyeyi geriye itip ayağa kalktığımda metal betona sürtünüyor. Hala doğal olarak sessiz olan odada şok edici bir ses.

Kardeşlerimin ya da kuzenlerimin içeri gireceğini umarak kapılara doğru hızlı bir bakış atıyorum. Ama dersin bitmesine daha birkaç dakika var, bu yüzden kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini biliyorum.

Başka bir tepsi aldıktan sonra üzerine bir tabak morina balığı ve patates, mutfak eşyaları ve bir bardak su koyuyorum. Sonra arkamı dönüp diktatör psikopatı arıyorum.

Hunter kardeşlerin her zaman oturduğu masada oturuyor ama yüzü masaya dönük değil. Onun yerine sandalyesini masanın yanındaki boş alana bakacak şekilde çekmiş. Ve yüzünde okunamayan bir maskeyle beni izliyor. Kafeteryadaki diğer insanlar yeniden yemek yemeye başladılar ama hâlâ sessizce gösteriyi izliyorlar.

Omurgamı dik tutarak Kaden'in masasına doğru yürüyorum ve tepsiyi gereğinden biraz daha güçlü bir şekilde önüne koyarak kapları tıkırdatıyorum.

Kaden tekrar bakışlarımla buluşmadan önce ona ilgisiz bir bakış fırlatıyor.

"Hayır," diyor.

Kaşlarım gerçek bir şaşkınlıkla çatılıyor.

"Bana teklif et," diye detaylandırıyor.

İçimde kızgınlık titreşiyor. Bir şekilde bunu yüzümden okuyabiliyor olmalı, çünkü bakışları keskinleşiyor. Bıçağını tekrar kınına soktu, ama eğer harekete geçmezsem bıçağı tekrar çıkarmak üzere olduğundan hiç şüphem yok, bu yüzden keskin bir nefes alıp tepsiyi tekrar elime alıyorum. Tepsiyi masadan kaldırıp ona doğru uzatıyorum.

Bana hiç etkilenmemiş gibi bakıyor.

Parmaklarım tepsinin üzerinde sıkışıyor ve çenemi sıkarak sinirleniyorum. "Ne?" Kelimeyi hırıltılı bir şekilde söylememek için kendimi zor tutarak soruyorum.

Kaden sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bacaklarını açıyor, tahtında uzanmış kendini beğenmiş bir cehennem prensi görüntüsü veriyor. Sonra yere sert bir bakış fırlatıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, bakışlarım onun yüzü, beton zemin ve kafeteryadaki diğer insanlar arasında gidip geliyor.

Hayatta olmaz. Beni bacaklarının arasında yere diz çöktürüp *insanları izlerken*.

Bakışlarımı tekrar yüzüne dikiyorum.

Beklenti dolu bir kaşını kaldırıyor.

Sikeyim.

Kısa bir süre tabağı suratına fırlatmanın işe yarayıp yaramayacağını düşündüm ama hemen vazgeçtim. Eğer bunu yaparsam, muhtemelen beni burada, kantinde öldürecekti. Şahitlerin canı cehenneme.

Kaden dilini tıkırdatıyor. Bu kadar hafif bir sesin bu kadar büyük bir hayal kırıklığını yansıtmaması inanılmaz. Nabzım hızlanıyor.

Kaden'in hayal kırıklığına uğradığında ne yaptığını öğrenmek istemediğimden, insanların baktığı gerçeğini umutsuzca görmezden gelmeye çalışırken hızla dizlerimin üzerine çökmeye başlıyorum. Ancak bu çok zor, çünkü fısıltılar aniden tüm odayı sarıyor.

Aşağılanmışlık üzerime çöküyor ve yanaklarımı ısıtıyor.

Ama en azından sadece benim grubumdan insanlar burada ve tüm okul buna tanıklık etmiyor.

Yine de en iyisi bu işi bir an önce bitirmek.

Kaden'in açılmış bacaklarının arasına diz çöktüğümde, tepsiyi ona doğru tutuyorum.

Almak için hiçbir hareket yapmıyor. Sadece o emredici bakışlarıyla bakışlarımı tutuyor. Acımasız bir iblis gibi bana bakarken tüm vücudundan güç ve mutlak hâkimiyet fışkırıyor gibi görünüyor. Şu anda aramızdaki katıksız güç farkı o kadar büyük ki, efendimin önünde eğiliyor da olabilirim.

İşte o zaman anlıyorum ki beklediği şey elbette *bu*.

Tepsiyi bir adak gibi tutmaya devam ederken, göz temasını kesiyorum ve başımı eğerek yere bakıyorum.

Birkaç saniye daha hiçbir şey olmuyor.

En sonunda Kaden tepsiyi benden alıyor. Gözlerimi yerden ayırmadan ellerimi yavaşça indiriyor ve kucağıma koyuyorum.

Kaden tepsiyi yanındaki masaya bırakırken hafif bir gümbürtü duyulur.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve utancım hâlâ yanaklarımdan süzülüyor.

Yumuşak parmaklar aniden tenimde belirince irkilerek nefes alıyorum.

Kaden çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına almadan önce parmaklarını çenemde şaşırtıcı bir şekilde nazikçe gezdiriyor. Bakışlarıyla buluşmam için başımı yukarı kaldırırken dudaklarından neredeyse inlemeye benzeyen bir iç çekiş çıkıyor.

"Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde ne kadar iyi görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" diyor, sesi karanlık ve sert.

Isı yanaklarımı yakıyor, ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı. Göbeğim sıkışıyor ve kararsız bir nefes alıyorum.

Sonra bu kesinlikle saçma tepkiye karşı öfke sistemimi dolduruyor.

Bu öfkeye tutunarak Kaden'e ters ters baktım ve "Bitirdin mi?" diye sordum.

Parmakları çenemde sıkışıyor ve bakışları sertleşiyor. "Bu soruyu düzeltmen için sana bir şans vereceğim."

Gözlerindeki yakıcı sıcaklık ve soğuk tehditler arasındaki hızlı geçişle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yutkunuyorum, öfkem gözlerinin dondurucu derinliklerinde hızla sönüyor.

"Lütfen masama geri dönebilir miyim?" Düzeltiyorum.

Kavrayışı gevşiyor ve başparmağıyla çenemin yan tarafını okşarken ağzında memnun bir gülümseme belirliyor. "Bu daha iyi."

Bana bir kez daha bakıyor, bu sefer çok memnun görünüyor ve sonra elini bırakıyor. Başka bir şey söylemeden çenesini sallayarak beni başından savıyor ve masaya geri dönüyor.

Kaba bir şekilde kovulmama kızıyorum ama fikrini değiştirmeden hemen ayağa kalkıp aceleyle uzaklaşıyorum. Masaya geri dönerken grubumdaki diğer insanlar beni izliyor. Üzerime yeni bir utanç dalgası çökerken gözlerinin içine bakmamaya özen gösteriyorum. Ve koltuğuma geri kayarken, Leslie ve Jane'in en azından bunu görmek için burada olmadıkları için Tanrı'ya şükrediyorum.

Kapıdan aniden yüksek sesler yükselir. Uzun süren sessizlikten sonra, odadaki hemen hemen herkes irkildi. Şu anda sırtı bana dönük bir şekilde yemeğini yiyen Kaden hariç herkesi. Dikkatimi kapıdaki seslere vermeden önce bir saniye daha ona bakıyorum.

Birkaç dakika sonra, farklı gruplardan ve yıllardan diğer öğrenciler kafeteryaya akın ediyor.

Tekrar tabağıma bakıyorum. Yemeğim soğumuştur, ama artık gerçekten aç değildim, bu yüzden sadece karıştırmakla yetindim.

Birkaç dakika sonra kuzenlerim görüş alanımda belirliyor. Benimkinin karşısındaki sandalyelere çöktüler ve kaşlarını bana doğru kaldırdılar.

"Neden bizi beklemediniz?" Konstantin sorar.

"Orada tek başıma dururken kendimi kolay hedef gibi hissettim," diye dürüstçe cevap veriyorum. Maksim başını yana eğiyor. "İyi bir noktaya değindin."

Onlar beni daha fazla sorgulayamadan kardeşlerim de bize ulaşıyor. İki yanımdaki sandalyelere oturdular. Etrafımızdaki kafeterya şimdi sohbet, kahkaha ve çatal-bıçak sesleriyle çınlıyor.

"İyi misin?" Anton bıçağını ve çatalını alırken göz ucuyla bana bakarak soruyor.

"Elbette," diye yalan söylüyorum, çok da inandırıcı bir şekilde, diğer iki Hunter kardeşin Kaden'in masasına doğru ilerleyişini izlerken.

"Yemeğiniz soğuk görünüyor," diyor Mikhail gözlerini yemeğe dikerek. Ben.

Ancak, o da a bir şey söyleyemeden, birinci sınıf öğrencilerinden biri Grubum masamıza yaklaşıyor.

Dehşet midemde buzlu su gibi dalgalanıyor.

Mikhail adama sert bir bakış atıyor, adam da ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor. Ama kardeşimin yanında durana kadar ilerlemeye devam ediyor. Sırtını Avcılara dönerek eğiliyor ve Mikhail'e bir şeyler fısıldıyor.

Mikhail'in yüzünde öfke ve inançsızlık belirirken bakışlarını Ben.

Bugün ikinci kez, bir iş bulup bulamayacağımı düşünüyorum. Eğer şimdi kesip kaçarsam.

Grubumdaki adam kardeşime başıyla selam verdikten sonra hızla uzaklaşıyor ve avcıların Kaden'i ispiyonladığını fark etmediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor.

"Bu doğru mu?" Mikhail bana Rusça homurdanıyor.

Anton ve ikizler aniden yemek yemeyi bırakıp benimle onun arasına baktılar. "Bu doğru mu?" Anton yine Rusça soruyor.

Mikhail, kimsenin kulak misafiri olmaması için aynı dili kullanarak, onlar gelmeden önce burada neler olduğunu kısa ama ne yazık ki çok doğru bir şekilde özetliyor.

Anton bir an için ona bakakalır.

Sonra dördü de bana bakmak için döndüğünde kıyafetler hışırıyor. "Eee?" Mikhail soruyor, sesi öfkeyle gergin.

Koltuğumda kıvranıyorum, itiraf etmek istememekle inkâr edersem bana inanmayacaklarını bilmek arasında sıkışıp kaldım.

"Evet," diye itiraf ediyorum sonunda.

Uzun ve şiddetli küfürler havayı kesiyor. Bizimkine en yakın masalardan birkaç kişi dönüp bakıyor. Anlamak için Rusça bilmelerine gerek yok.

az önce söylenenlerin arkasındaki duygu.

"Ama sorun yok," diye kardeşlerimi ve kuzenlerimi ikna etmeye çalışıyorum. "Bana zarar vermedi. Ve bunu sadece *senden* bir tepki almak için yaptı."

Ama hiçbiri dinlemiyor.

Bunun yerine, dördü de Kaden'e kanında yıkanmak ister gibi bakıyor.

Avcıların masasında Jace, sanki tüm ailem şu anda onun öldürülmesini planlamıyormuş gibi umursamaz bir şekilde yemeğini yemeye devam eden Kaden'e bir şeyler söylüyor.

Jace başka bir şey söyledikten sonra Kaden tabağından başını kaldırıp mutfak eşyalarını bırakıyor. Sonra masamıza tam olarak bakacak şekilde dönüyor. Kardeşlerimden yayılan nefretin havada titreşene kadar yoğunlaştığını neredeyse hissedebiliyorum.

Kaden benimle göz göze geliyor ve sadist bir gülümseme yavaşça dudaklarına yayılıyor.

Kalbim göğsümde sarsılıyor ve yanaklarıma bir kez daha sıcaklık doluyor. Bakışlarımı hızla masaya indiriyorum.

Etrafımdaki ailem, bana daha yakın olmak için koltuklarında hafifçe kayıyor. Sanki bu beni birkaç masa ötedeki psikopattan koruyabilirmiş gibi.

Mikhail elindeki kapları o kadar sert kavırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş. Bıçağını kaldırıp çok açık bir tehditle Kaden'e doğrulttuğunu görmek için tam zamanında bakıyorum. Kaden sadece gözlerindeki o tüyler ürpertici parıltıyla hepimizi izlemeye devam ediyor.

Sonra geniş omuzlarını, bizden çok kardeşinin söylediği bir şeye yönelikmiş gibi görünen tembel bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyor ve masaya geri dönüyor. Bıçağını ve çatalını eline alarak hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam ediyor.

Mikhail bu kez İngilizce olarak, "Onu öldüreceğim," diye homurdanıyor.

"Lütfen bırak öyle kalsın," diye itiraz ediyorum. "Onun istediği de buydu. Bunu sadece senden bir tepki almak için yaptı."

"Kesinlikle," diye araya giriyor Anton. "İşte bu yüzden bunu onun yanına bırakamayız. Eğer yaparsak, üzerinize gelmeye devam edecektir."

"Hayır, bunu sadece eline rastgele bir fırsat geçtiği için yaptı," diye yalan söyledim. "Ben de o da erkenden buradaydık. Bu sadece spontane bir fırsata doğaçlama bir tepkiydi."

Ama kelimeler ağzımdan çıkarken bile her birinin yalan olduğunu biliyorum. Kaden Hunter'da doğaçlama ya da spontane olan hiçbir şey yok.

Yaptığı her şeyin bir nedeni vardır. "Bu-"

diye başlar Mikhail.

"Isabella," diye sesleniyor Rico aniden kafeteryanın öbür ucundan.

Hepimiz dönüp ona ve odanın diğer ucunda yerde donmuş halde duran atletik kahverengi saçlı kıza bakıyoruz. Kaden beni antrenman odasında küçük düşürmeye geldiğinde Rico'nun hedef aldığı kızla aynı kız. Masalarına yaklaşmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum.

Kafeteryadakilerin çoğu Kaden'in daha önce yaptığı gösteriyi kaçırdığından, Rico'nun Isabella'ya ilginç bir şey yapıp yapmayacağını görmek için şimdi merakla izliyorlar.

Hiçbir şey o l m a d ı ğ ı n d a birkaç masadan hayal kırıklığına uğramış iç çekişler duyuluyor.

Onlarla sanki arkadaşmışlar gibi yemeğe oturuyor.

Mikhail aniden, "Bu," dedi. "İşte böyle intikam alacağız." "Ne?" Anton sorar.

Sonra hepimiz, şimdi Isabella'ya kilitlenmiş olan bakışlarını takip ediyoruz. Dehşet midemde kıvrılıyor.

Allah kahretsın.

Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

OceanofPDF.com

KADEN

Aeçenek bir elektrik akımı gibi vücudumu sarıyor. Petrov'ların evine doğru attığım her adımda vücuduma yayıldığını hissedebiliyorum. Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

hiçbir şey için heyecanlanmazdım. Ama Alina ile tanıştığımdan beri, birdenbire heyecanlanacak çok şeyim oldu.

Bugün kafeteryada oynadığım küçük oyundan sonra Mikhail ve onun zayıf kardeşi ve aptal kuzenleri intikam almaya karar verdiler. Yani Isabella'ya saldırarak.

Rico'nun onun hakkındaki hisleri göz önüne alındığında, bu doğal olarak büyük bir hataya dönüştü.

Ama bundan iyi bir şey çıktı.

Kaldıraç.

Rico da en az bizim kadar acımasız güç oyunları oynamayı sevdiğinden, o inatçı piç Mikhail'e diz çöktürmeyi başardı.

Ve hepsini filme aldım.

Yüzümde alışılmadık derecede geniş bir sırıtışla telefonumu cebimden çıkarıyorum ve Petrov'un evine doğru ilerlerken videoyu tekrar açıyorum. Tekrar tekrar izlerken içimde zafer sarhoşluğu dolaşıyor.

Ama bu sadece benim kişisel zevkim için değil. Bu gece başarmam gereken bir görev var. Aslında iki tane.

Petrov'ların ön kapısına ulaştığımda telefonu elimden bırakmıyor ve zili çalıyorum.

Birisi kolu aşağı doğru itmeye başladığı anda, oynat tuşuna basıyorum ve ekranı kapıya bakacak şekilde tutuyorum.

"Diz çok," Rico'nun emredici sesi kayıttan geliyor.

Bu videonun tamamını ezberlediğim için, ekranda şu anda telefonu kaldırdığımı ve Mikhail'i çekecek şekilde tuttuğumu biliyorum.

Önümde, beyaz boyalı ön kapı açılıyor ve küçük geyiğimden başkası görünmüyor.

Alina korkudan çok şaşkınlıkla geri çekiliyor ve gerçek bir şokla bana göz kırıyor. Sanki ön kapılarına kadar gidip zili çalmaya cesaret edebileceğimi hiç düşünmemiş gibi.

Rico videoda "Yalvarın" diye emrediyor.

Alina'nın gözleri ekrana kayıyor ve sonra kardeşinin yerde diz çökmüş halini gösteren bir video olduğunu görünce inanılmaz bir şekilde büyüyor.

"Neler oluyor?" Konstantin evin içinde bir yerden sesleniyor. Videoda Mikhail "Lütfen" diye sesleniyor.

"Daha iyi," diyor Rico, sesi gerçek hayatta olduğu gibi videoda da emredici.

"Lütfen Hunter. Sana yalvarıyorum."

"Ne için?"

"Merhamet."

Alina şaşkın bir sessizlik içinde ekrana bakarken, dört kişi arkasındaki koridora doğru koşuşturuyor.

Konstantin, Maksim, Anton ve Mikhail, Mikhail'in videodaki sesini duymak için tam zamanında gelirler: "Lütfen. Kardeşim için merhamet diliyorum."

Bana doğru gelirken hepsinin yüzünde öfke titreşimleri var.

Videoyu durdurup onlara hain bir sırıtış fırlatıyorum.

Bize ulaştıklarında Alina bir çığlık atarak yoldan çekiliyor.

Sonra Mikhail yumruğunu çenemin yan tarafına kafamı yana doğru kırarak kadar güçlü bir şekilde indirdiğinde yüzümde bir sarsıntı meydana geliyor.

Geldiğini gördüm ama engelleme zahmetine girmedim. Zaten acı beni pek etkilemez.

Bunun yerine, Mikhail beni yakamdan tutup koridorlarına çekerken telefonumu sıkı sıkı tutuyorum. Anton ön kapıyı çarparak kapatırken bir *patlama* sesi duyuluyor ve Mikhail beni neredeyse kuzenlerinin üzerine fırlatıyor.

Yine de bu konuda bir şey yapmaya zahmet etmiyorum. Çünkü burada gerçek gücün bende olduğunu biliyorum.

Anton elimden telefonu kaparken ve Mikhail karnıma yumruk atarken ikizler beni tutuyor, kollarını omuzlarıma ve boğazıma dolayarak beni hapsediyorlar. Ciğerlerimde hava kalsın diye önceden mide kaslarımı sıkıyorum.

Beklediği acı sesini duyamayınca Mikhail'in boğazından bir hırıltı kopuyor.

Onun yerine yumruğunu ağzımın kenarına vuruyor ve dudağımın kenarının yarılmasına neden oluyor.

Bakışlarımı Anton'a kaydırmadan önce ona kibirli, kana bulanmış bir gülümseme atıyorum. "Kolun nasıl, küçük Petrov?"

Mikhail yumruğunu tekrar karnıma indirdi.

Acının vücudumda kaybolup gitmesine izin vererek dikkatimi tekrar Mikhail'e yöneltiyorum.

"Ayy, sen de mi nasıl olduğunu sormadığım için üzgünsün? İzin ver bunu düzelteyim," diyorum sesimden alaycılık damlayarak. Sonra alaycı bir bakışla onu düzeltiyorum. "Bu öğleden sonra yaptığın onca yalakalıktan sonra dizlerin nasıl?"

Yumruğu tekrar çeneme çarpıyor ve başımı yana savuruyor.

"Seni öldüreceğim, seni sümüklü orospu çocuğu," diye homurdandı Mikhail Ben.

Alina hala kapalı olan kapının yanında durduğu yerden geniş gri gözlerle beşimizi izliyor. Mikhail'le yüzleşmek için başımı yavaşça arkaya çevirmeden önce ona kanla ıslanmış bir gülümseme veriyorum. Kuzenleri beni daha sıkı kavıyor.

"Bu müzakereye gerçekten böyle mi başlamak istiyorsun?" Mikhail ile gözlerimi kilitleyerek soruyorum.

"Bu bir pazarlık değil," diye hırılıyor. "Bu bir infaz." "Elinde koz olan ben olduğuma göre, bundan hiç şüphem yok."

Anton kardeşinin yanında durduğu yerden bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve sonra benden aldığı telefonu oynatıyor. "Bunu mu kastediyorsun?"

"Evet." Bakışlarımı tekrar Mikhail'e kaydırıyorum. "Eğer o videoyu yayınlarsam, birkaç saat içinde tüm yeraltı suç dünyasına yayılır. O zaman seni kim işe alır sanıyorsun Petrov? Senin küçük bir sürtük gibi diz çöküp süründüğünü gördükten sonra mı? *Bizim küçük kaltağımız* gibi."

Mikhail'in mavi gözlerinde alevlenen öfke cehennem ateşi gibi yanıyor. Ellerini yumruk yapıp çenesini kuzenlerine doğru salladıktan sonra aşağıya doğru yürümeye başladı.

Salon. İkizler beni de peşlerinden sürükleyerek zarif beyaz mutfaklarına götürüyorlar. Onlara izin verdim.

Anton arkamızdan gelirken, "Telefonunuz olmadan videoyu yayınlamak zor olacak," diyor.

Mikhail parmaklarını şıklatıp mutfağı işaret ettiğinde beni mermer kaplı mutfak adasına doğru götürüyorlar. Sonra başka bir tezgâhtan bir şey almak için döndü.

Mikhail bana dönmeden önce bir et satırı çıkarırken çeliğin belirgin çınlaması havayı dolduruyor. Konstantin ve Maksim tutuşlarını ayarlıyor ve sonra kollarımı hareket ettirerek ellerimi ve kollarımı tezgâhın üzerinde tutuyorlar.

Mikhail'in gözlerindeki öfke hâlâ yanıyor ve bana biraz delilikle renklendirilmiş bir sırtış fırlatıyor. "Ve videoyu eller olmadan yayınlamak çok zor olacak."

Kıs kıs gülüyorum, bu da Mikhail'i daha da öfkeliyor.

"Bekle," diye sesleniyor yumuşak ama çok sıkıntılı bir ses kapı aralığından. "Bu iş çok ileri gitti. Lütfen Mikhail, bu işi çok ileri götürüyorsun."

Başımı çevirip kardeşlerine başını sallayan Alina'ya bakarken şaşkınlık göğsümde titreşiyor. Benim küçük dişi geyiğim... beni kurtarmaya mı çalışıyor? *İşte bunu* beklemiyordum.

"Benim için endişeleniyor musun, küçük geyik?" Alay ediyorum.

Bakışları bana kayıyor ve aynı anda hem inatçı hem de sevimli görünmeyi başaran bir şekilde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hayır." Bana ters ters bakıyor. "Senin psikopat kardeşlerinin misilleme olarak benim kardeşlerime zarar vermesinden endişeleniyorum."

Her şeyden çok tehdit içeren yavaş bir gülümseme dudaklarıma yayılıyor. "Şuna bakar mısın? Burada eylemleri ve sonuçlarını analiz edebilen en az bir zeki insan var. Belki de aileniz için hâlâ umut vardır."

Alina gözlerini kırıştırır ve sonra kaşlarını çatar, sanki gururu mu okşanmalı yoksa aşağılanmalı mı emin değildir.

"Sen-" Mikhail başladı ama sözünü kestim.

"*Senin* her seferinde bir adımdan fazlasını düşünemiyor olman, geri kalanımızın da öyle olduğu anlamına gelmez," diyorum yüzümü ona dönerken. "Videoyu çoktan yükledim. Otomatik serbest bırakmaya ayarlı. Yani buradan bir sonraki adımda çıkmazsam..." Saate bakmak için döndüğümü gösteriyorum.

"On dakika sonra video yayınlanacak ve herkes senin ne kadar zavallı bir kaltak olduğunu öğrenecek."

Tertemiz mutfağın üzerine sağır edici bir sessizlik çöküyor.

Mikhail parmaklarını satırın sapında tekrar tekrar esnetiyor ve çenesini o kadar sert sıkıyor ki yerinden çıkmak üzere olduğundan eminim.

Yüzümde bir sırıtişla ona bakıyorum ve bunu yapması için cesaretlendiriyorum. Boğazından bir hırıltı daha çıkıyor.

Sonra elindeki satırı öfkeli bir şangırtıyla arkasındaki lavaboya fırlatıyor ve çenesini kuzenlerine doğru sallıyor. Hemen beni bırakıp geri çekiliyorlar.

Tezgâhtan doğrulup omuzlarımı geriye atarken dilimi yarılan dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Çoktan kendini toparlamaya başlamış ve artık kanamıyor. Ama ağzımdaki metalik tada bakılırsa, dişlerimde hâlâ kan olduğundan eminim. Mikhail'e dönerken onu orada bırakıyorum.

"Ve şimdi nihayet durumunun gerçekliğini anladın," diye alay ediyorum. "Sonunda oraya varacağını biliyordum."

"Ne istiyorsun lan Hunter?" diye tersliyor ama sonra bakışları saate kayınca kendini ele veriyor.

"Beni tehdit etmek için bu kadar zaman harcamamış olsaydın, şu anda bu kadar sıkışık bir programımız olmazdı, değil mi?"

Bana dişlerini gösteriyor ama tek söylediği "Tükür gitsin" oluyor. Yavaşça dönüp doğruca Alina'ya bakıyorum.

Nefesini içine çekiyor.

Diğer dört Petrov bakışlarımı fark ettiğinde, gerginliğin odada şimşek gibi çaktığını neredeyse görebiliyorum. Onu savunmak istercesine içgüdüsel olarak yerlerini değiştiriyorlar.

Boğazımdan soğuk bir kahkaha kaçıyor çünkü artık onu kapılarına bırakmadan önce mahvetme planımın bu aileyi mahvedeceğini biliyorum. Ama bu gece bunun için burada değilim.

"Kardeşlerimden uzak dur," diyorum Mikhail'le yüzleşmek için geri döndüğümde.

Yüz hatlarında kafa karışıklığı beliriyor. Aslında hepsinin yüzünde. Sanki zihinleri bu müzakerenin az önce aldığı yönü yakalamaya çalışıyormuş gibi. Elbette bu tamamen kasıtlıydı.

Şaşkınlık anlarını kullanarak cebime uzanıyorum ve bu mutfakta yapabilecekleri her türlü konuşmayı alabilecek küçük bir dinleme cihazı çıkarıyorum. Sonra kayıtsızca öne doğru eğilip

mutfak adasında, tezgahın kenarının altındaki böceği takarken. Şimdiye kadarki en iyi yer değil ama beni getirdikleri yer burası olduğu için idare etmek zorundayım.

"Beni duydun mu?" Soruyorum.

"Kardeşlerin mi?" Mikhail diyor ki. "Buraya... için gelmediniz mi?"

"Alina?" Tekrar tezgâhtan doğruldum ve omuz silktim. "Hayır."

Omzumun üzerinden ona küçümseyen bir bakış attım. Hafifçe geri çekildi, incinmiş görünüyordu. *Güzel*. Onunla işim bittiğinde incinmişten daha fazlası olacak. Tamamen kırılmış olacak.

Mikhail ile gözlerimi bir kez daha kilitleyerek tekrarlıyorum. "Kardeşlerimden uzak dur. Bu seninle benim aramda. Onlara saldırmaya, zarar vermeye ya da herhangi bir şekilde bu savaşa dahil etmeye kalkarsan o videoyu yayınlarım. Yeterince açık olabildim mi?"

"O zaman sen de benim ailemden uzak dur," diye karşı çıkıyor.

Kıs kıs gülüyorum ve ona küçümseyici bir bakış atıyorum. "Ah Petrov, bilmiyor musun? Birine şantaj yapmak için koz gerekir. Bende var, sende yok. Bu da demek oluyor ki benim ailem sınırların dışındayken seninki..." Zalim bir sırıtış dudaklarımı kıvrırken bakışlarımı Alina'ya kaydırıyorum, "adil oyun."

"Eğer ona zarar verirsen, ben-"

"Ne?" Sesim sertleşiyor ve havada bir kırbaç gibi şaklıyor. "Tam olarak *ne* yapacaksın?" Yüzümdeki o acımasız ifadeyle ocağın üstündeki saate sert bir bakış fırlatıyorum. "Video yayınlanmadan önce beş dakikan var."

Bakışları ona da yöneliyor ve mavi gözlerinde korku titreşiyor. "Ne olacak, Petrov?" Rico'nun cümlesini aynen tekrarlayarak alay ediyorum. Mikhail'i ilk etapta sürünmeye zorladığında kullandı.

Bakışlarını saatten ayırır ve yüz yüze bakar. Ya da en azından küçük kardeşine ve kuzenlerine bakar. Üçü de anlaşmayı kabul etmesini istercesine başını sallar. Mikhail elini tekrar tekrar esnetir ve çenesini sıkar.

"Ya kardeşlerimi rahat bırakırsınız ve ben de videoyu kendime saklarım," diyorum. "Ya da daha mezun olmadan geleceğini mahvederim."

Göğsü öfkeli nefeslerle kabarıyor. Saat sağır edici sessizliğin içinde yüksek sesle tik tak ediyor. Kapının yanında Alina beşimize endişeli bakışlar fırlatıyor.

Mikhail sonunda, "İyi," diye bastırır. "İyi ne?" Talep ediyorum.

"Kardeşlerin sınırların dışında." Kelimeleri adeta hırıldayarak söylüyor. Soğuk bir gülümseme dudaklarımı geriyor. "Akıllıca bir seçim."

Tezgâhtan kalkıp Anton'a doğru yürüyorum ve telefonumu parmaklarının arasından çekip alıyorum. Öfkeli gri gözlerle beni izliyor. Alina'nınkilere çok benziyor ama yine de çok farklı.

"Küçük kardeşini ve kuzenlerini de hizada tuttuğundan emin ol," diyorum kapıya doğru ilerlerken. "Çünkü kardeşlerimin başına bir şey, ama gerçekten bir şey gelirse, kazara ya da başka bir şekilde..." Elim kaldırıp koridora doğru ilerlerken telefonu omzumun üzerinde havada oynatıyorum. "Bu viral olacak."

Mikhail'in çenesini ne kadar sıkıdığından dişlerinin çatırdadığını duyabiliyorum ama dönüp bakmıyorum.

Onun yerine, çıkarken yanından geçtiğim Alina'ya bakıyorum.

Beni öfke, korku ve... başka bir şeyin karışımıyla izliyor.

Tam olarak tanımlayamadığım bir şey.

Ona kanla ıslanmış son bir gülümseme veriyorum. "Arkanı kolla, küçük geyik."

ALINA

F Ön kapımızı açtığımda hışırtılı sesler eşikten dışarı taşıyor ve ılık akşam havasına karışıyor. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken iç çekiyorum. Öfkeli gerginlik duvarlar arasında titreşip duruyordu.

Kaden Hunter üç gün önce ultiatomunu vermek için geldiğinden beri.

Mikhail mutfağımızın içinde bir yerden, "Bir şeyler yapılması gerekiyor," diye bağıyor. Koridordan bile sesindeki gerginliği duyabiliyorum. "Eğer o videoyu yayınlarsa, ben..."

Sözünü kesiyor, ama hepimiz bu cümlelerin nasıl bittiğini biliyoruz. *Mahvoldu*. Eğer Kaden o videoyu yayınlarsa, Mikhail mahvolacak.

"Özür dilerim," der Anton, sesi perişan bir şekilde. Mikhail, "Bu senin hatan değil," diye yanıtlar.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek çantamı yavaşça yere bıraktım.

"Evet, öyle," diye itiraz ediyor Anton. "Rico'nun beni yakalamasına izin vermeseydim, asla-"

"Hayır," diye araya girer Mikhail. "Böyle düşünme. Bu lanet olası Avcılar dışında kimsenin suçu değil."

Sessiz adımlarla koridordan geçip merdivenlere doğru ilerliyorum. Mikhail endişelendiğinde, özgürlüğümü kısıtlamaya başlaması daha olası. Bu yüzden o beni fark etmeden odama varmak istiyorum.

Altımdaki soluk döşeme tahtası, üzerine bastığımda ürkütücü bir gıcırta çıkarıyor. "Alina?" Mikhail hemen sesleniyor.

Donup kalıyorum ve rahatsız edici döşeme tahtasına sinirli bir bakış fırlatıyorum.

Bir an sonra, en büyük ağabeyim mutfakın kapısında beliriyor. Kollarını kavuşturarak, beni kıvrandıran bir bakış attı.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor.

Boğazımı temizleyerek ellerimi menekşe rengi yazlık elbisemin üzerinde gezdirirken etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bu sabah sana dersten sonra bir arkadaşımın evine gideceğimi söylemiştim."

"Kim?"

"Carla."

Gerçek bu. Carla ve diğer ev arkadaşları benim de sevdiğim bir dizinin yeni sezonu için bir izleme partisi düzenliyorlardı. Dün laf arasında bundan bahsettiğimde, beni de onlara katılmaya davet etti.

Mikhail birkaç saniye daha kısık gözlerle beni inceliyor. Ama doğruyu söylediğimi anlamış olmalı ki başıyla onaylıyor. Kollarını açarak uzun bir nefes veriyor ve bir elini sarı saçlarında gezdiriyor.

"Doğru," diyor ve bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim.

Bunu unutmuşum." "Sorun değil," diye cevap veriyorum tekrar merdivenlere doğru ilerlerken. "Ben sadece odama çık ve hemen yat."

Başını sallıyor. Bir süre orada öylece duruyor, endişeli ve bitkin görünüyor. Sonra mutfaka döner.

"O videoyu silmenin bir yolunu bulmalıyız," diyor Mikhail, muhtemelen Anton'a. Ciğerlerinden endişe ve gerilim dolu derin bir iç çekiş kopuyor. "O video başımın üzerinde sallanan lanet bir kılıç gibi. Hiçbir şeye konsantre olamıyorum."

Ayağım ilk basamaktayken duraklıyorum.

Ağabeyimin ses tonundaki çaresizlik kalbimi sızlatıyor. Mutfaka, sonra da odamın olduğu yere doğru bakıyorum.

Ayağımı basamaktan çekerek geriye doğru gitmeye başladım.

Sonra gizlice ön kapıya geri dönüyorum ve karanlık akşamın içine süzülüyorum.



Kaden'in yatak odasının üst kat penceresinden içeri girerken kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyor. Buranın onun yatak odası olduğunu biliyorum çünkü bir saat boyunca çalıların arasında saklanıp evlerini izledim.

Rico'nun arabası evin önünde değildi, bu yüzden görünüşe göre akşamını başka bir yerde geçiriyor, ancak Jace ve Kaden, Jace'in arabasıyla çıkıp gitmeden önce bir saat boyunca evin içinde dolaşıyorlardı. Ben de o zaman hamlemi yaptım.

Diğer pek çok açıdan berbat bir suikastçı eğitimi alıyor olabilirim ama bir yerlere gizlice girip çıkmak çok iyi olduğum bir şey. Babam, kardeşlerim ve kuzenlerim her hareketimi izlerken, kendime herhangi bir özgürlük alanı yaratmak için bu beceriyi geliştirmem gerektiğini çok erken öğrendim.

Şimdi Kaden'in karanlık yatak odasının zemininde doğrulurken, bu becerim için inanılmaz derecede minnettarım. Çünkü o videoyu silmek ve Kaden'in kardeşimin kafasında tuttuğu lanet kılıcını ortadan kaldırmak için kullanacağım.

Kaden'in odası arabaların olduğu sokağa değil de evin arka tarafına baktığı için ışıkları açarsam kimsenin fark etmeyeceğini biliyorum, bu yüzden dikkatlice kapalı kapının yanındaki düğmeye doğru ilerleyip çeviriyorum.

Odayı parlak bir ışık kaplıyor.

Etrafımdaki boşluğa bakarken içimden bir sarsıntı geçiyor.

Tıpkı evin dışında olduğu gibi, duvarlar da koyu renkli ahşaptan yapılmış. Zemin de öyle. Ve mobilyaların çoğu. Odasını nasıl dekore ettiğini inceliyorum.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bir şekilde aynı anda hem hayrete düştüm hem de hiç şaşırmadım.

Düzenli, tertipli ve titiz.

Sol tarafımdaki duvarda büyük bir çift kişilik yatak var. Mükemmel bir şekilde yapılmış, siyah yatak örtüleri o kadar pürüzsüz ki üzerinden bir çeyreklik sektirebilirdim. Dolap ve yanındaki çekmeceler kapalı ama çalışma masası da en az yatak kadar tertemiz. Masanın üzerinde çok fazla eşya yok ama her şeyin bir yeri olacak şekilde düzenlenmiş.

Ancak bu düzenli mükemmelliğin aksine, odanın her yerinde bir avuç tuhafılık var.

Tavana metal bir kanca yerleştirilmiş ama kancadan sarkan hiçbir şey yok. Yatak, normal yatağın üzerine bir tür metal çerçeve ile donatılmıştır. Zemine ve duvarlara da bazı metal halkalar yerleştirilmiş.

Tuhaf dekor seçimine kaşlarımı çatıyorum.

Sonra başımı sallıyorum. Buraya gezmeye gelmedim. Videoyu bulmak, silmek ve psikopat geri dönmeden defolup gitmek için buradayım.

Masa başlamak için en mantıklı yer gibi görüldüğünden, aceleyle oraya gidip çekmeceleri karıştırmaya başladım. Kaden'in üç gün önce Mikhail'e şantaj yapmak için yanında getirdiği telefon her zaman taşıdığı telefon değildi, bu da demek oluyor ki fazladan bir telefonu burada bir yerde tutuyor olmalı.

Çekmecelerden sadece düzgün kağıt ve defter yığınları çıkınca kaşlarımı çatıyorum. Altlarında bir şey olup olmadığını kontrol etmek için hızlıca kaldırdıktan sonra diğer taraftaki çekmecelere geçiyorum. Onlarda da suçlayıcı bir şey çıkmıyor.

Doğrulup dolaba doğru yürüyorum ve kapağını açıyorum. Kusursuz gömlekler orada düzgün sıralar halinde asılı duruyor. Çoğu siyah, koyu gri ya da lacivert renkte ve işlevlerine göre düzenlenmişler. Bir tarafta tişörtler. Ondan sonra ince uzun kollu gömlekler. Sonra elbise gömlekleri. Ve böyle devam ediyor.

Elimi uzatıp tüm gömleklerini karıştırmak ve karmakarışık bir hale gelene kadar hepsini değiştirmek için kesinlikle saçma bir dürtüye kapılıyorum. Ama bunu bastırmayı başardım. Buraya Kaden'le uğraşmaya gelmedim. Kaldıracını kaldırmak için buradayım.

Bu yüzden gömlekleri rahat bıraktım ve yanındaki uzun dolabı açmadan önce kapıyı kapattım.

Midem bulanıyor.

Elim hâlâ açık olan dolabın kapağında öylece dururken, içeride bulduğum şeylere bakakalıyorum.

Kelepçeler ve yaylı çubuklar ve ip bobinleri. Kırbaçlar, bastonlar ve kürekler. Göz bağları ve gürültü önleyici kulaklıklar ve bir sürü farklı şaka. Ve seks oyuncakları.

Çenem hala yerde, birkaç saniye daha devasa zulaya bakıyorum. Sonra tavandaki kancaya, yatağın üzerindeki ekstra metal çerçeveye ve diğer tuhafliklara bakıyorum ve aniden bunların tam olarak ne için olduğunu anlıyorum.

Bakışlarımı tekrar Kaden'in gizli ekipmanının üzerinde gezdirirken yanaklarımı ve karnımı ısı basıyor. Klitorisimde çok rahatsız edici bir zonklama hissi başlıyor.

Dolabın kapağını kapattım.

Hayır.

Bunu yapmıyorum.

Bunu hiç yapmıyorum.

Telefonu başka bir yerde bulamazsam, geri dönüp o dolabı arayacağım.
Ama sadece son çare olarak.

Az önce aklımdan geçen görüntüleri engellemeye çalışırken başımı sallıyorum ve ellerimi elbisemden aşağı sıyırarak başka bir dolaba doğru ilerliyorum. Bu, müstehcen seks malzemeleriyle dolu olan kadar uzun değil ama daha geniş.

Açıyorum.

Kapılar açılırken tavandaki lambanın parlak ışığında metal parlıyor.

Yine kendimi bakarken buldum.

Dolabın rafları sıra sıra bıçaklarla dolu. Bazıları neredeyse vitrin gibi görünen yerlere dizilmişken, diğerleri küçük raflarda duruyor. Elimi kaldırıp parmaklarımı nazikçe pırıl pırıl kabzaların üzerinde gezdiriyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Ve diğer dolapta gördüklerim yüzünden, o ışıltılı bıçaklara bakarken düşüncelerim her türlü kabul edilemez yere doğru dönüyor. Parmaklarımı bir bıçağın kabzasına dolayıp onu rafından kaldırırken Kaden'in buna benzer bir bıçağı boğazıma dayadığında hissettiklerimi hatırlayınca nabzım hızlanıyor.

"Dokunma ona."

Nefesim kesildi.

İçimdeki alarm çatırdıyor ve o kadar hızlı dönüyorum ki acelemden bıçağı düşürüyorum. Benden kısa bir mesafe ötede yere çarptı.

Sesin kaynağıyla yüz yüze geldiğimde midem dibe vuruyor ve korku içimi soğuk sulara boğuyor.

Kaden Hunter odanın ortasında durmuş bana bakıyor. Ölümçül bedeninde gerilim nabız gibi atıyor ve yüzündeki ifade kanımı donduruyor.

Ağzında sırıtma yok. Gözlerinde entrikacı bir parıltı yok. Kaşlarında alaycı bir kavis yok.

Koyu renk gözleri kutup denizi kadar soğuk ve dipsiz, ağzı ise yüzü boyunca uzanan sert bir yarık gibi.

Panik omurgama vuruyor.

Tanrım, beni öldürecek.

"Eşyalarım dokunanlara ne yaptığım hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor, her kelimesinden zehir gibi tehditler damlıyor. Sert bakışları tekrar benimle göz göze gelmeden önce arkamdaki açık dolaptaki bıçaklara kayıyor. "Bırakın *bıçaklarımı*?"

Boğazımdan sık nefesler geçti.

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen bunu fark etmeliydim. Bu kadar titiz bir odada, başkalarının eşyalarına dokunmasından nefret eden insanlardan biri olmalıydı. Ve özellikle bıçaklarıyla sağlıklı bir ilişkisi var gibi görünüyor.

Siktir, buradan çıkmam lazım.

Bakışlarım tırmandığım pencereye doğru kayıyor. Kaden odada olduğu için artık ulaşamayacağım kadar uzakta. Uzun ve kaslı vücuduyla engellediği kapı da öyle. Düşürdüğüm bıçağa bir bakış fırlatıyorum.

Kaden fark eder ve yüzündeki ifade kararır.

"Bir sonraki hareket tarzını seçmen için sana bir şans vereceğim." İki fırlatma bıçağı çıkarırken gözleri beni delip geçiyor. Cehennem ateşi o karanlık derinliklerde soğuk alevler gibi yanıyor. "Neyi seçtiğine bağlı olarak, bu gece senin için çok farklı geçecek."

Titreyerek küçük bir nefes çekiyorum. Tanrım, çok öfkeli. Bu sefer şaka yapmıyor. Kesinlikle *öfkeli* ve eğer bir şey yapmazsam, bıçaklarına dokunduğum için beni gerçekten öldürecek.

Kafatasımın içinde giderek artan bir panikle pencereye, kapıya ve bıçağa tekrar bakıyorum. Ama bu seçeneklerin hiçbirinin benim için iyi sonuçlanmayacağını biliyorum.

Sikeyim. O ne istiyor? Ne yapabilirim-

Farkına varmak bir şimşek gibi çakıyor. Çatı. Mikhail'in videosu. Kaden Hunter'ın tam olarak ne istediğini biliyorum. Her şeyden çok arzuladığı şeyi. Ve onu yatıştırarak ve şu anda boğazımı kesmesini engelleyecek şeyi.

Diz çökmek. İnsanların diz çöküp yalvarmasını istiyor. Ben de öyle yapıyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek avuçlarımı önümdeki zemine bastırıyorum ve başımı öne eğiyorum. "Lütfen. Merhamet et. Sana yalvarıyorum."

Sadece sessiz bir oda bana cevap veriyor. Ama başımı kaldırmaya cesaret edemediğim için öylece kalıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Kaden sessizliğin birkaç saniye daha uzamasına izin verir. Sonra parmaklarını şıklatır.

"Bana bak," diye emrediyor.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, bakışlarımı yavaşça onunkilere dikiyorum.

Dudaklarında memnun bir gülümseme kıvrılıyor ve gözleri kötülükle parlıyor. Ama daha önce ondan yayılan o korkunç tehlikenin bir kısmı şimdi azaldı. "İyi seçim."

Titreyen bir rahatlamayla küçük bir nefes alıyorum. Ama Kaden konuşmaya devam edince bu rahatlama kısa sürdü.

"Bak ne diyeceğim," diye başlıyor, gözlerinde hâlâ o hınzırlık parlıyor. "Kabul edilebilir tek hareket tarzını seçtiğin için, sana daha önce kimseye vermediğim bir şans vereceğim." Ses tonuna meydan okuma karışıyor. "Eğer cezanı hiç ses çıkarmadan çekebilirsen, yaşamana izin vereceğim."

Kalbim boğazıma sıçradı. Ceza mı? Yaşamama izin vermek mi? Ama tartışacak durumda değilim, bu yüzden hızlıca başımı sallıyorum.

Boğazından kendini beğenmiş bir kahkaha kaçıyor.

"Kıyafetlerini çıkar," diyor uzun dolaba doğru ilerlerken.

Korku, çok garip bir heyecanla birleşerek omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Ayağa kalktıktan sonra yazlık elbisemin eteklerini tutup başımın üzerinden çekiyorum. Elbise aşağıya doğru uçuşuyor ve soluk menekşe rengi bir kumaş yığını halinde yere düşüyor.

Kaden'in açık dolabın önünde durduğu yerden metal şangırtıları geliyor ama kaslı vücudu görüşü engellediği için ne yaptığını göremiyorum.

İç çamaşırlarıma bakıyorum ve içimde bir tereddüt dolaşiyor. *Kıyafetlerini çıkar* dedi. Bu hepsini çıkar demek mi? Bakışlarım tekrar Kaden'e yöneliyor ve anlık bir karar veriyorum.

Tam bana doğru dönerken, kalan son giysilerimi de yere fırlatıyorum.

Kaden durup bakışlarını artık tamamen çıplak olan bedenimin üzerinde gezdirirken yanaklarımdaki sıcaklık artıyor. Sonra gülümsedi.

"Şu haline bak," diyor, sesi memnun görünüyor. "Emirlere uyabiliyorsun."

Bakışları vücudumda gezinip beni bir aşağı bir yukarı süzerken klitorisim zonkluyor. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki vücudum bir sanat eseriymiş gibi. Takdir edilmesi gereken bir şey. Ve ilk baskı anında kırılacak bir yük olarak değil.

Odanın ortasına doğru geri yürüyor ve sonra sessiz bir komutla iki parmağını bana doğru seğirtiyor. Yaklaşıyorum.

"Bil diye söylüyorum," diye başladı. "Eğer arkamı döndüğümde seni hâlâ iç çamaşırlarınla bulsaydım, cezayı iki katına çıkarırdım. Ama görünüşe göre senin hakkında haklıymışım. Sen zeki birisin."

Tehdit ve övgünün birleşimi göğsüme garip şeyler yapıyor.

Ama nasıl cevap vereceğimi düşünemedim, Kaden'in yere bir yayma çubuğu bırakmasıyla donuk bir gümbürtü duyuyorum. Kenarlarında, ayak bileklerinin girdiğini tahmin ettiğim iki metalik kemer var. Ama düz çubuğun ortasında da iki tane daha küçük çubuk var.

Kaden, "Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Arkamda durmak için etrafımda dolaşmadan önce bir saniye beni izlerken dudaklarının köşesinde yarım bir gülümseme belirliyor.

Güçlü eli aniden ayak bileğimde belirirken tenimde şimşekler çakıyor. Ayak bileklerim doğru yuvalara yerleşene kadar bacaklarımı hareket ettirirken bedenimi kaydırıyorum. Sonra botunu kürek kemiklerime dayıyor ve üst bedenimi yere doğru itiyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve o garip zonklama hissi amıma geri dönüyor.

Hâlâ dizlerimin üzerindeyim, şimdi alnım pürüzsüz ahşap zemine degecek şekilde eğildim.

Kaden botunu sırtımdan çıkarırken arkamdan, "Kollarını bacaklarının arasından bana doğru kaydır," diye emrediyor.

Ellerimi başımın yanında yere dayadığım yerden kaldırıyorum ve ellerim arkamdan çıkana kadar altına ve bacaklarımın arasına kaydırıyorum.

Kaden bileklerimi tutuyor ve ayırıcı çubuğun ortasındaki metal çemberlere yerleştiriyor. Sonra üst parçayı katlıyor ve kilitliyor.

Kalbim göğsümde sarsılıyor.

Şimdi bu şekilde kapana kısılmış durumdayım. Çıplak ve dizlerimin üzerinde, bacaklarım iki yana açılmış, kığım havada ve alnım yere bastırılmış haldeyken, bileklerim ayak bileklerimle aynı ayırıcı çubuğa zincirlenmiş durumda.

Aynı anda hem bu kadar aşağılanmış hem de bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim.

Bu pozisyonda, altımdaki zemin dışında hiçbir şey göremiyorum. Kaden'in dolaba döndüğünü ve bana doğru yürümeden önce bir şey çıkardığını duyduğumda nabzım düzensiz bir kelebek gibi çırpınıyor.

"Unutma," diye uyarıyor. "Tek bir ses bile çıkarma."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama şu anki durumumda bu çok zor.

Vücudumdaki her sinir yüksek alarmda. Olacaklara karşı kendimi hazırlamaya çalışırken titreyerek nefes alıyorum. Kulaklarımdan akan kanın sesini neredeyse duyabiliyorum.

Ama diğer her şey hareketsiz ve sessiz.

Neyin geleceğini ya da ne zaman geleceğini bilmemenin korkunç beklentisi içimi kasıp kavuruyor. Dizlerimin üzerinde hafifçe kayarak pozisyonumu ayarlamaya çalışıyorum.

Kaden'in üzerimde belirdiğini hissedebiliyorum, güç ve baskınlık vücudundan yayılıyor ve odaya yayılıyor.

Tanrım, ne yapıyor bu? Neden o- Acı

kıçımda nabız gibi atıyor.

Hem şaşkınlıktan hem de acıdan ağlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Çenemi kapatıp dişlerimi sıkarken, ince tahta bir sopa gibi hissettiren şey çıplak kıçıma tekrar geliyor.

Bir baston. Psikopat beni sopalıyor.

Ağrının bir kısmını dindirmek için kıçımı oynatıyorum.

Kaden bastonu kalçalarımın arkasına vuruyor.

Derimde acı çiçekleri açarken dudaklarımdan kaçmadan önce bir iniltiyi yine ısııyorum.

Alnımı yere bastırarak, Kaden devam ederken ağzımı sıkıca kapalı tutuyorum. Kıçım ve kalçalarımın arkası arasında gidip geliyor, ama her zaman rastgele. Ve bazen vurmadan önce daha uzun süre beklerken, bazen de bastonu tekrar hızlıca indiriyor. Tüm bunlar sopanın nereden ve ne zaman geleceğini tahmin etmeyi imkânsız hale getiriyor.

Ama hiç ses çıkarmıyorum.

Çoğu insanın fark edemediği şey, benim bir tanrının sabrına ve öz kontrolüne sahip olduğumdur. Hayatım boyunca babam, kardeşlerim ya da kuzenlerim benim yerime karar verirken kibarca ve sessizce oturup dilimi ısırarak geçirdim. Bu da farklı değil.

Kaden bana ne yaparsa yapsın, ağzımı kapalı tutabileceğimi biliyordum.

Ancak, beklemediğim şey bunun beni ne kadar tahrik edecekti.

Herkes bana her zaman ipek eldivenlerle, normal bir şekilde tuttuklarında kırılacağından korktukları cam bir heykelcik gibi davranıyor.

Ve işte Kaden, beni sopayla döverken sessiz kalmam için bana meydan okuyor.

Kendimi hiç beklemediğim bir şekilde güçlü ve kuvvetli hissetmemi sağlıyor.

Kaden sopasını tekrar ağrıyan kıcıma indiriyor. İşte o zaman şok edici bir netlikle boğazımda düğümlenen şeyin acı çığlığı olmadığını fark ediyorum.

Karanlık bir zevk iniltisi.

OceanofPDF.com

KADEN

S Dün gece içimde bir Şey titredi. Ve Şimdi Alina'nın kafeteryadan geçip yiyecek almak için tezgâha doğru yürümesini izlerken yine içimde bir Şeyler titriyor. Neredeyse bir duygu gibi. Bir tam olarak tanımlayamadığım bir duygu.

Aslında bunu baŐarmasını beklemiyordum.

Bı aklarıma dokunduğunu gördüğümde boğazını kesmeme beş saniye kalmıştı.      kimse benim eşyalarım dokunamaz. Özellikle de bıçaklarıma. Onlar benim. Ve kimse bana ait olana dokunamaz.

Geçen yıl, bı aklarımdan birini çaldığı için Eli'nin kız arkadaŐının derisini canlı canlı yüzmeye bile yaklaŐmıŐım.

Bu yüzden Alina'nın bir tane aldığını gördüğümde, her bölgesel ve son derece sahiplenici parçam onu öldürmem için bana bağırıyordu.

Ama sonra dizlerinin üzerine çöktü ve merhamet için yalvardı. Hatırladı  a sikim sertleşiyor.

Kendini kurtarmak için yapabileceği tek Şey buydu ve bunu çözmeyi başardı. Bu beni etkiledi.  tiraf edebileceğimden çok daha fazla. Ayrıca o korkunç soğuk öfkenin de kaybolmasını sağladı.

Yine de bunu ona s ylemeyecektim. Bu yüzden ona ancak tüm cezası boyunca sessiz kalmayı baŐarırsa yaŐamasına izin vereceğimi söyledim.

Ve o gece ikinci kez, küçük dişi geyiğim beni Şok etmeyi başardı.      *gerçekten, gerçekten*, onun bunu baŐarmasını beklemiyordum.

Elimi ku ağımın üzerine kaydırarak, o zamanlar nasıl göründüğünü d Ő nd   e sikim daha da sertleŐirken kendimi gizlice ayarlıyorum.

Çırlıçiplak ve kıcı havada bir ayırma çubuğuna hapsolmuş. Bu görüntüyü sevdim. Ama kendimi onun inatçı gücünden daha çok hoşlanırken buldum.

Pek çok insan o küçük sopa seansına en ufak bir sızlanma olmadan dayanamazdı.

Göğsümde yine o garip şey titriyor.

Ne olduğunu bulmam gerek. Ve buna neyin sebep olduğunu. "Dostum, sen gerçekten takıntılısın, değil mi?"

Bakışlarımı Alina'nın tepsisine bir tabak yemek koyduğu yerden ayırarak Jace ile göz göze geliyorum ve kaşlarımı çatarak uyarıyorum. "Ağzından çıkana dikkat et, küçük kardeşim."

Dudaklarında meydan okumayla dolu geniş bir sırıtış yayılıyor. "Yoksa ne olur?"

Rico yanımdaki sandalyeden, "Ah, hadi ama," diye inliyor. Derin bir iç çekerek Jace'e bıkkın bir bakış fırlatıyor. "Birbirimizi toplum içinde kışkırtmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Aynı anda hem Petrovlar hem de Isabella'yla uğraşırken olmaz."

Jace şaşkınlıkla kaşlarını çatır. "Hayır, yapmadık."

"Bu sabah tam anlamıyla bunu konuştuk. Kahvaltıda."

"Ah." Jace kıkırdıyor ve omuz silkmeden önce elini dağınık kahverengi buklelerinin arasında gezdiriyor. "Şey, gerçekten dikkat etmiyordum."

"Tabii ki değildin, Golden."

Gözlerini kısarak çatalını kaldırıyor ve tehditkâr bir şekilde Rico'ya doğrultuyor. "Bana öyle deme."

"Beş saniyeden daha uzun bir dikkat süresi geliştirdiğin anda sana böyle seslenmeyi bırakacağım."

"Beş saniye mi?" Jace dramatik bir şekilde soluk soluğa kalır ve elini göğsüne bastırarak şok olduğunu gösterir. "Şu anki rekorumun aslında sekiz saniye olduğunu bilmeni isterim."

Rico'nun boğazından şaşkın bir kahkaha kaçıyor.

Jace ona sırttıktan sonra omuzlarını umursamaz bir şekilde silkiyor. "Geçen hafta o video oyununda Kaden'le yerleri paspasladığım zamandı."

Onlar tartışırken, bakışlarım Alina'ya, ailesinin geri kalanının oturduğu masaya doğru yürürken geri dönmüştü, ama şimdi sinir bozucu küçük kardeşime geri dönüyorum.

Ona kaşlarımı çatarak, "Benimle paspas yapmadın," diyorum.

"Evet, yaptım." Bana muzip bir gülümseme gönderirken kahverengi gözleri parlıyor. "İşte bu yüzden o gece yemek yapmak zorundaydın." O onun horoz

Başını salladı, düşünceli görünüyordu. "Ama ne yazık ki üzerimde güzel bir önlük yok."

Gözlerimi kısarak ona dik dik bakıyorum. "Seni bıçaklayacağım."

O sadece daha da sırtıyor.

Yanımda Rico inliyor ve bıkkınlıkla şakaklarını ovuşturuyor.

O, şu anda toplum içinde neden birbirimize bulaşmamamız gerektiğine dair bir başka nutuk çekerken, bakışlarımı tekrar Alina'ya kaydırıyorum. Artık masaya ulaşmıştı. Tepsisini Konstantin'inkinin yanına koyup sandalyeyi çekişini dikkatle izliyorum.

Sonra duraklıyor.

Bir an için korkuyla sandalyeye bakıyor. Anton sağından bir şeyler söylüyor ve yüzündeki ifadeyi hızla silip yerine oturuyor.

Kıçı sandalyeye değdiğinde yüzünü buruşturarak dün gece onu sopayla dövdüğümünden beri hala acı çektiğini belli ederken ağzıma sadist bir gülümseme yayılıyor.

Beklenti içime hücum ediyor.

Ona eziyet etmeye geri dönmeden önce birkaç gün sakinleşmesine izin vermeyi planlamıştım ama o böyle görünürken nasıl yapabilirdim ki?

Ayrıca, hâlâ göğsümdeki o garip titreşimin ne olduğunu bulmam gerekiyor. Ve bunu yapabilmemin tek yolu Alina ile böyle bir sahne daha yaratmak.

Jace parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Dinliyor musun ki?"

Elim havaya kalkıyor, sinir bozucu parmaklarını yakalamaya çalışıyorum, ama ben yapamadan onları geri çekmeyi başarıyor.

"Gitmem gerek," diyorum ve sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. Rico yüzümü inceliyor. "Neden?"

"Öğleden sonra dersleri başlamadan önce halletmem gereken bir şey var."

İkisi de başka bir şey sormadan arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

"Dediğim gibi." Jace masanın arkasından kıkırdıyor. "Takıntılı."

Arkamı dönüp ona birkaç bıçak fırlatmayı aklımdan geçirdim ama buna karşı koymayı başardım.

Ayrıca, o y a n ı l ı y o r . Alina'ya takıntılı değilim. İstedğim zaman bırakabilirim.

Sadece istemiyorum.

Diğer öğrencilerin çoğu hâlâ öğle yemeğini yerken, ben üst kattaki öğretmenlerin ofislerine çıkıyorum. Alina'nın ders programını ezberlediğim için öğleden sonra hangi dersi olduğunu tam olarak biliyorum.

Doğru ofise ulaştığımda kapıyı açıyorum ve kapıyı çalmadan içeri giriyorum.

"Kapıyı çalmadan ofisime dalan öğrenciler kendilerini..." Bay Brown sert bir sesle başladı. Sonra kim olduğumu anlayınca susuyor. Dudaklarından küçük bir kızgınlık iç çekişi geçiyor ve bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Hunter. Senin için ne yapabilirim?"

Ailemiz Morelli ailesine hem para hem de kan bağıyla bağlı olduğu için Blackwater Üniversitesi'ndeki çoğu öğrenci bizimle ters düşmemeye büyük özen gösterir. Morelli ailesi tüm eyaletteki en büyük ve en etkili mafya ailesi olduğu için, herkes onlarla kalıcı bir sözleşme yapma hayali kuruyor, bu yüzden Morelli ailesinin en yakın müttefiklerini kızdırma riskini almak istemiyorlar.

Bununla birlikte, Patrik Federico Morelli de Blackwater'daki tüm personele Eli, Rico, Jace ve benim suçlanamayacağımızı bildirdi. Bu yüzden öğretmenler pratikte ne istersek yapmamıza izin veriyor. Bundan nefret edebilirler ama kimse Federico Morelli'nin doğrudan emrine itaatsizlik etmez, bu yüzden taleplerimizle karşılaştıklarında yine de herkesin yaptığını yapıyorlar. Boyun eğip itaat ediyorlar.

"Alina Petrov'a öğleden sonraki dersinizden sonra bir süre kalması gerektiğini söyleyin," diye emrediyorum.

Gözlerinde şüphe dönüyor. "Neden?"

Sessizce ona bakıyorum.

Sinirli bir nefes daha üflüyor. "Peki. Dersten sonra kalmasını söylerim. Sanırım gitmemi istiyorsun?"

"Doğru. Ve malzemeleri bırakın."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonunda çenesini indirip başını sallamakla yetiniyor.

"Güzel." Arkamı dönüp kapıya doğru ilerliyorum. "Ve daha sonra oyalanma."

Duymak istediğimden başka bir şey olmayacağını bildiğim cevabını beklemeden koridora geri dönüyorum.

Karanlık beklenti ruhumda çatırdıyor.

Eğer Alina dün gecenin aşağılayıcı olduğunu düşündüyse, bu öğleden sonra onu nelerin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktur.

OceanofPDF.com

ALINA

C Büyük ama nispeten boş alanı tararken şaşkınlık kaşlarımı çatıyor. Hepimiz kapıdan içeri girerken etrafımdaki diğer birinci sınıflar da aynı şeyi yapıyor.

Blackwater Üniversitesi'nin çoğunda olduğu gibi, duvarlar ve zemin basit gri betondan yapılmıştır. Dekorasyon ya da gereksiz süslemeler yok. Sadece tavanda parlak ışıklar var. Pratik olması için inşa edilmiş. Güzel olması için değil.

Odada hiç masa ya da sandalye yok. Sadece benim boyumun üç katı uzunluğunda, bağımsız duran ahşap bir duvar var. Yüzünden aşağıya iki ip sarkıyor. Bakışlarımı yanındaki açık kutulara kaydırıyorum ve daha da fazla ip buluyorum. Yaklaşık yarısı zaten çeşitli düğümlerle bağlanmış.

Kafa karışıklığımı derinleştiriyor. Gerçekten düğüm atmaya mı öğreniyoruz? Nedir bu? İzci çocuklar mı?

"Hoş geldiniz," diyor Bay Brown, hepimiz onun ahşap duvarın yanında durduğu yere yaklaştığımızda. Bilerek gülümsemeden önce kurnaz kahverengi gözleri yüzlerimizde geziniyor. "Derslerime her zaman küçük bir yarışmayla başlamayı severim. Tabiri caizse enerjiyi yükseltmek için."

Grubumuzun çeşitli bölümlerinde heyecan dalgalanıyor. Öğleden sonra benimle aynı grupta olan kuzenlerim ellerini birbirine sürtüp sırtlıyor. Öte yandan ben, beni seçmemesi için dua ediyorum.

"Sen," diyor ve ikizleri işaret ediyor. "Kardeşler arasında küçük bir rekabete ne dersiniz?" Dönerek ahşap duvarı ve ondan sarkan iki ipi işaret ediyor. "Tepeye ilk ulaşan kazanır."

Konuşmasını bitirir bitirmez Maksim ve Konstantin füze gibi havalanırlar. Koşarak duvara tırmanırlar ve iki elleriyle halatı tutarak tırmanmaya başlarlar.

Konstantin'in ipi aniden yarı yolda kopunca nefesim kesildi.

Maksim son mesafeyi de tırmanıp avucunu duvarın tepesine vururken, o homurdanarak yere düşer.

"Ha!" diye seslenir ve omzunun üzerinden sırtıtmak için döner. Sonra yerde yatan Konstantin'i görür ve yüzünde endişeli bir ifade belirir. "İyi misin?"

Konstantin cevap veremeden, Bay Brown iyi yapılmış bir işi alkışlar gibi ellerini yavaşça çırpmaya başlar.

Tüm odaya daha da fazla kafa karışıklığı yayılır ve birkaç kişi birbirine bakar.

"Tebrikler," diyor Bay Brown ve Maksim'i işaret ediyor. "Az önce hedefinize başarılı bir suikast düzenlediniz." Kolunu indirerek Konstantin'i işaret eder. "Sen ise az önce binanın kenarından yüz metre aşağı düşüp öldün."

"Benim hatam değildi," diye itiraz ediyor Konstantin. Kaşlarını çatarak bir elini tırmandığı ve şimdi yerde duran ipe doğru uzatıyor. "Halat serbest kaldı ve-"

"Kesinlikle," diye araya giriyor Bay Brown. Bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirmek için birkaç saniye duraklıyor. Sonra bir parmağını havaya kaldırdı. "Halat serbest kaldı."

Odadaki şaşkın sessizliği sadece Maksim'in aşağı inerken çıkardığı hafif gümbürtüler bozuyor. Konstantin'in yanına iner ve ona hızlıca bir göz atar, Konstantin de iyi olduğunu onaylarcasına başını sallar.

"Kaçınız o kapıdan içeri girdiniz, attığım düğümlere şöyle bir baktınız ve gözlerinizi devirirken '*bu da ne, izci mi?*' diye düşündünüz?" Bay Brown sessizliği bozarak soruyor.

İçimde bir utanç parıltısı belirdi, çünkü ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. Ve diğer birinci sınıfların yarısının garip bir şekilde ayaklarının üzerinde kaymasına bakılırsa, tek düşünen ben değildim.

"Brown sözlerine şöyle devam ediyor: "Doğru düğüm atmayı öğrenmek, silah ya da bıçak kullanmak kadar kötü hissettirmeyebilir. "Ancak bu bilgi sizin için yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelecektir. Şimdi başlayalım."

Tanıtımlara gelince, bunun inanılmaz derecede etkili bir tanıtım olduğunu itiraf etmeliyim. Bay Brown farklı düğümleri göstermeye başladığında ve bunların ne için kullanılacağını ve nasıl bağlanacağını açıkladığında, herkes dikkatle izliyor. Başlangıçtaki o küçük gösteri olmasaydı muhtemelen izleyeceklerinden çok daha fazla dikkatle.

Tüm ders boyunca elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama düğümleri doğru atamadığım gerçeği üzerinde pek durmuyorum çünkü nasıl olsa tetikçi olmayacağım. Bay Brown hafif ilgisizliğimi hissetmiş olmalı ki, birkaç kez yanıma gelip, yere oturup gösterdiği düğümü taklit etmeye çalıştığım yerde bana onaylamaz gözlerle bakıyor.

Kaden'in dünkü cezasından dolayı kığım hala ağrıyor, bu yüzden mümkün olduğunca kalçamın üzerine oturmaya çalışıyorum, bu da ip bağlama çabalarımına pek yardımcı olmuyor.

İkizler kısa bir mesafeden bana sorgulayan bakışlar atıyor, sessizce bana yardım etmelerini isteyip istemediğimi soruyorlar. Onlara başımı sallıyorum ve denemeye devam ediyorum.

Ancak ders bittikten ve Bay Brown herkesi kovduktan sonra, birdenbire en azından biraz daha fazla çalışmış olmayı diliyorum, çünkü ben çıkamadan adımlı söylüyor.

"Bayan Petrov."

Tanrım, sesindeki onaylamamayı duyabiliyorum. Kendimi toparlayarak, onunla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Evet, efendim?"

"Dersten sonra kalmana ihtiyacım olacak," diye duyurdu.

Göğsüm düşüyor ve bir iç çekişi bastırıyorum. Harika. Suikastçılar için lanet olası bir üniversitedeyim ve yine de bir şekilde ceza almayı başardım.

"Biz...?" Maksim, Konstantin'le birlikte beni bekledikleri yerden sessizce soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Evde görüşürüz."

Yavaşça başlarını sallamadan önce benimle eğitmenimiz arasında bir saniye daha bakışıyorlar. Sonra beni hayal kırıklığına uğramış profesörle baş başa bırakarak kapıdan çıkıp gittiler.

Kollarını kavuşturmuş öylece duruyor ve sonunda uzun bir nefes vermeden önce rahatsız edici derecede uzun bir süre sessizce bana bakıyor.

"Burada bekle," diyor. "Hemen döneceğim."

Sonra başka bir şey söylemeden kapıdan dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Yalnız olduğumdan emin olunca elimi yüzümde gezdiriyorum ve inliyorum.

Öğleden sonramın geri kalanını bu şekilde geçirmek istemiyordum.

Saç bağımı çözdükten sonra ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve topuz yapıyorum. Beyaz tişörtüme ve kısa mavi eteğime bakıyorum. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen derse gitmek için en iyi kıyafet bu değildi. Ama bu sabah kığım ve kalçalarımın arkası o kadar ağrıyordu ki pantolon giymeye kıyamadım. Buraya suikastçı olmaya gelmediğim için de profesyonellik yerine rahatlığı tercih ettim. Ancak şimdi bunun Bay Brown'ın benden nefret etmesine neden olan şeylerden biri olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Kapı arkamdan açıldı. Döndüğümde özür dilemeye hazırdım bile. "Özür dilerim efendim," diye başladım. "Yapmalıydım-"

"Efendim? Vay, vay, o mükemmel küçük kıcına bir sopa indirdiğinden beri ne kadar kibar oldun."

Kaden Hunter'la yüz yüze geldiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Yerde süzülürken dudaklarında bir sırıtma beliriyor. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

"Sen," diye mırıldanıyorum nabzım bir kademe daha yükselirken.

Kaden bana doğru ilerlemeye devam ediyor, her adımında bilenmiş bedeninden güç ve mutlak kontrol yayılıyor. "Ben."

"Burada olmamalısın." Bakışlarım onun yüzü ile arkasındaki kapalı kapı arasında gidip geliyor. "Bay Brown her an dönebilir."

Soğuk sırtışı daha da genişliyor. "Hayır, yapmayacak."

"Evet, dedi ki..." Sonunda neler olduğunu anladım. "Bunu sen ayarladın."

Kaden alaycı bir onaylamayla kaşlarını hızlıca kaldırıp indiriyor.

"Siktir," diye küfrediyorum nefesimin altında.

Bacaklarım iplerle dolu bir kutuya çarpıyor ve aniden geri çekilmeye devam ettiğimi fark ediyorum. Kahretsin. Kapıya ulaşmalıyım. Beni kapıdan daha fazla uzaklaştırmasına izin vermemeliyim.

Duruyorum, bir yandan odayı hızla tararken bir yandan da bir tür plan oluşturmaya çalışıyorum. Kaden aramızdaki mesafeyi kapatmaya devam ediyor.

Odada bana yardım edebilecek hiçbir şey olmadığından, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kapıya doğru kaçıyorum.

Kaden bir kolunu belime dolayıp onu geçmeden beni ayağımdan çekince midem bulanıyor.

Beni döndürmesi, göğsümden yere yatırması ve ağırlığını sırtıma vermesi sadece birkaç saniye sürüyor.

Avuç içlerimi soğuk zemine bastırıyor, kendimi yukarı itmek için kollarımı kaldıraç olarak kullanmaya çalışıyorum. Ama Kaden'in güçlü gövdesi üzerimdeyken göğsümü yerden bir santimden fazla kaldıramıyorum. Sinirle çenemi sıkarak omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çeviriyorum. Ama yüzü diğer tarafa dönük olduğu için tek görebildiğim kaslı sırtı.

"Kıçın nasıl?" Kaden soruyor ve yüzünü göremesem de sesindeki o lanet sırtışı duyabiliyorum.

Bu soruyu bir cevapla onurlandırmaya niyetim olmadığından, artık ulaşamadığım kapıya doğru bakacak şekilde başımı geri çeviriyorum.

Nefesim kesiliyor ve Kaden sert bir tokat attığında kıcımda acı parlıyor.

"Sana bir soru sorduğumda cevap vereceksin," diyor Kaden, sesi acımasız. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye

mırıldandım.

"Güzel."

Avucunu nazikçe beni tokatladığı yerin üzerine götürüyor. Ağrıyı dindiriyor ve karnıma doğru bir dalgalanma gönderiyor.

Ben hâlâ içimden geçen duyguları ayırmaya çalışmakla meşgulken, Kaden yana doğru eğiliyor ve yanımdaki kutudan birkaç boy ip çıkarıyor.

"Bekle," diye itiraz ediyorum. "Sen ne-"

Ama sorum yarıda kesiliyor çünkü Kaden aniden bacaklarımın üzerinde öne doğru eğilip sert aletini kıcımların üstüne bastırduğunda bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum. Vücudumun bu mutlak psikopata verdiği tepki karşısında hâlâ o kadar sersemlemiş durumdayım ki, bir elini bileğime doladığını bile hissetmiyorum. Ancak baldırımı kalçamın arkasına bastırarak şekilde b a c a ğ ı m ı b ü k t ü ğ ü n d e a k l ı m n i h a y e t n e l e r o l u p b i t t i ğ i n e y e t i ş i y o r .

"Hayır, yapma-"

"Soruma hâlâ cevap vermedin," diye araya giriyor Kaden, bir yandan da bacağımı bir iple bağlamaya başlıyor.

Kalçalarımı savururken umutsuzca bacağımı geri çekmeye çalışıyorum ama baldırım artık o ip tarafından uyluğumun arkasına sıkıca sıkıştırılmış durumda.

Kaden diğer ayak bileğime uzanırken, "Cevap ver yoksa seni yine döverim," diye uyarıyor.

Sol bacağımı kurtarmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve bunun yerine Kaden'in sağ bacağımı da yakalamasını engellemeye odaklanıyorum. Bacağımı yana doğru kaydırarak, körlemesine onun ulaşamayacağı bir yere götürmeye çalışıyorum.

Avuç içi yine kıcıma değiyor.

Bir inilti, bir homurtu ve bir hırıltı arasında bir şeyi ısııyorum.

O bunu tekrar yapamadan, sorusuna "Acıyor," diye karşılık veriyorum.

Bir kez daha öne doğru eğilip sağ ayak bileğimi kavradığında sert siki kıcıma sürtünüyor. İçimden son derece uygunsuz bir dalgalanma daha geçiyor.

Kaden o bacağı da diğeriyle aynı pozisyona getirirken "Güzel," diye cevap veriyor. "Bu sana bir daha asla eşyalarımaya dokunmamayı öğretir."

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum beton zemine.

Sağ bacağımın etrafındaki ipi sıkıyor, baldırımı uyluğumun arkasına bastırarak yerinde tutuyor. "O da neydi öyle?"

"Hiçbir şey." Kulağa tercih ettiğimden daha çocuksu ve asık suratlı geliyor.

"Bu doğru."

Ağırlığı sırtımdan kayboluyor. Hemen ellerimi kullanarak kendimi tekrar yukarı itmeye çalışıyorum, ama o sadece başıma bakacak şekilde dönüyor ve avucunu kürek kemiklerimin arasına yerleştiriyor.

Göğsümü tekrar yere bastırırken "Yerde kal," diye emrediyor. Sonra onun yerine kıcımın üzerine oturdu.

Öne doğru eğildiğinde sert siki şimdi farklı bir açıdan bastırırken kafası karışmış bedenimden bir sarsıntı geçiyor.

Aklımı toparlayamadan kollarımdan tutup arkama götürdü. Önce dirseklerimi arkadan birbirine bağlayıp sonra bileklerimi de bağlarken ona Rusça sessiz küfürler savuruyorum.

O çalışırken ben de kollarımı geri çekmeye çalışıyorum. Ama bu lanet adama karşı o kadar gülünç bir şekilde rakipsizim ki, hiçbir şey başaramıyorum. Sadece bir eliyle kollarımı tutuyor ve diğer eliyle onları birbirine bağlıyor. Sanki oynadığı bir oyuncak bebekten başka bir şey değilmişim gibi.

Alnımı soğuk zemine dayayarak hem utancın hem de yanaklarımı yakan... başka bir şeyin sıcaklığını yatıştırmaya çalışıyorum.

İşini bitirdiğinde, ellerimi arkamdan bağlamadan önce belimin etrafına ve karnımdan aşağıya bacaklarımın arasına bir düğüm olan uzun bir ipi de sarıyor. Beni o kadar da kısıtlamıyor, en azından uzuvlarımdan etrafındaki diğer iplere kıyasla, ama bunu belirtmek istemiyorum. Özellikle de zaten bu kadar sikilmişken.

Her iki bacağım da baldırlarım uyluklarımdan arkasına bastırarak şekilde bağlandı ve kollarım her ikisini de sabitleyen iplerle sırtımdan arkasına hapsedildi.

Dirseklerim ve bileklerim. Ayağa kalkamıyorum. Oturamıyorum bile. Tek yapabildiğim yerde kıpırdanmak.

Kaden parmaklarını enseme gezdiriyor, bu da tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Sonra nihayet ayağa kalkıyor.

Beni tutan ipleri bir kez daha tüm gücümle koparmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Tamamen kapana kısılmış durumdayım.

"Bağlandığında ve tamamen benim merhametime kaldığında ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Kaden, sesinin öncekinden daha karanlık ve biraz daha sert çıktığını söylüyor.

Bir kez daha, birbiriyle çelişen bu iki duygu yanaklarımı ısıtıyor.

Mantiken şu anda sadece utanmam ve korkmam gerektiğini biliyorum. Ama nedense Kaden tarafından bu şekilde yakından bağlanmak da açıklanamaz bir şekilde beni tahrik etti.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, sorularına yanıt vermezsem beni tokatlayacağına dair daha önceki uyarısını hatırlayarak.

Kaden kıkırdıyor ama bu alaycı bir sestен çok memnun bir ses. "Çabuk öğreniyorsun. Ailenin böyle bir değeri bunca zaman sakladığına inanamıyorum."

Bu beklenmedik övgü karşısında kalbim kabardı. Varlık mı? Ailem için bir değer olduğumu mu düşünüyor?

Ancak, bu yoruma değer vermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce, bunun bir düşman olduğunu hatırlıyorum. Kaden Hunter bir düşman.

"Ne istiyorsun Kaden?" Derin bir iç çekerek soruyorum.

"Bir şey istediğimi kim söyledi?"

"Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazsınız ve tüm bu zahmete beni bağlayıp gitmek için katlandığınızdan şüpheliyim."

Büyük beton odanın üzerine sessizlik çöküyor.

Kaburgalarımın arkasında panik dalgalarıyor. Bekle, yapacağı şey bu *mu*? Beni bağlayıp gidecek mi? Başımı çevirip boynumu bükerek, bağlı bedenimin üzerinde yükseldiği yere bakmaya çalışıyorum. Ama yüzünü göremiyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Öylece çekip gitmeyecek ve beni bu şekilde bırakmayacak. Öyle mi yapacak?

"Kaden," diye başlıyorum sessizlik uzamaya devam ettiğinde. Sesime sızan çaresizliği ben bile duyabiliyorum.

"Evet, küçük geyik?"

"Lütfen beni burada böyle bırakma."

Kaden biraz etkilenmiş gibi, "Gerçekten de savaşlarını nasıl seçeceğini biliyorsun," diyor. "Kazanma şansınız olduğu için ne zaman yerinizde durmanız gerektiğini. Ve ne zaman kesin bir yenilgi karşısında işe yaramaz palavralar atmak yerine merhamet dileneceğini." Dilini tıkırdatıyor. "Keşke ailenin geri kalanı da aynı zekâyâ sahip olsaydı."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum.

"Buna ne dersin?" Kaden devam ediyor. "Son meydan okumama bu kadar iyi yanıt verdiğine göre, sana bir tane daha vereceğim. Eğer kapıya kadar gidebilirsen, seni çözeceğim."

Bakışlarımı kapıya doğru çeviriyorum. Bu şekilde bağlıken, mesafe inanılmaz derecede büyük geliyor.

"Tamamdır," diyorum, çünkü bu otoriter piçten alabileceğim tek anlaşmanın bu olduğunu biliyorum.

O soğuk, kendini beğenmiş, ancak kah kah olarak sınıflandırılabilir kıkırdamalardan biri hınzır dudaklarından kaçıyor.

Çenemi sıkıyorum ve yerde sürünmeye çalışıyorum. İlk harekette damarlarımda şimşekler çıkıyor.

Nefesimi tutarak bir zevk titremesini bastırırken, zihnim umutsuzca ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

Tekrar hareket ediyorum.

İçimden bir zevk dalgası daha geçiyor.

Gözlerim açılıyor, çünkü aniden buna neyin sebep olduğunu anlıyorum.

Kaden'in belime doladığı ve bileklerime bağlamadan önce bacaklarımın arasından geçirdiği ipte tek bir düğüm vardı. Sadece bir düğüm. Ayrıca ip beni hiçbir şekilde kısıtlamıyordu. Garip olduğunu düşünmüştüm ama sormaya zahmet etmemiştim. Şimdi bunu neden yaptığını anlıyorum.

O acımasız piç kurusu.

Kollarımı her hareket ettirdiğimde, ki ileri doğru sürünmek için bunu yapmak zorundayım, bacaklarımın arasındaki ipi çekiyorum. Ve o lanet düğüm her seferinde tam klitorisime sürtünüyor. Etek giydiğim için düğümle amım arasındaki tek kumaş ince iç çamaşırım. Çıplak da olabilirdim.

"Sorun mu var?" Kaden alay ediyor, sesinden kendini beğenmiş bir eğlence yayılıyor. "Hayır," diye karşılık veriyorum.

O kendinden memnun kıkırdamalarından birini daha çıkarıyor. Tekrar ilerlemeye başladım.

İp klitorisime sürtünerek damarlarımda elektrik titreşimleri gönderiyor. Dişlerimi sıkıyorum ve engellemeye çalışıyorum.

Bir adım daha ilerlerken içimde zevk nabızları atıyor. Kaden yanımda beni takip ediyor. Bakışlarını vücudumda gezdirdiğini, tepkilerimi izlediğini hissedebiliyorum, bu da kafamı sakın tutmama pek yardımcı olmuyor.

O lanet düğüm yine klitorisime sürtünüyor ve bir inlemenin dudaklarımın arasından kayıp gitmesini engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Bir adım daha ileri sürünüyorum.

Utanç ve bastırılmış ihtiyaç içimde dönüyor, yanaklarımdan ısı yayılmasına neden oluyor.

İleriye doğru kıpırdanıyorum ve sonra gözlerimi kapatıp burnumdan yavaşça nefes almak zorunda kalıyorum, çünkü omurgamda başka bir zevk parıltısı belirliyor.

"Vazgeçmek mi?" Kaden alay ediyor. "Hayır," diye tersliyorum.

Kendimi toparlayarak tekrar ilerliyorum.

Ama ilerlediğim her dayanılmaz santimde, içimdeki o zonklayan gerilim daha da güçleniyor.

Bir iniltiyi daha bastırırken, sürünerek ilerliyorum ve kapıya doğru bakıyorum. Sadece yarısına kadar gelebildim. Allah kahretsin. Oraya kadar nasıl gideceğim... *gelmeden*.

Düşüncesi bile yanaklarımı yakıyor. Burada orgazm olamam. Bu şekilde olmaz. Kaden bunu unutmama asla izin vermez.

"Bir daha durursan, bunu pes ettiğin şeklinde yorumlayacağım," diye bilgilendiriyor Kaden beni. "Geceyi bu odada bağlı geçirmek istemiyorsan, hareket etmeye başla ve kapıya ulaşana kadar kapıya doğru ilerlemeye *devam* et."

Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama bacaklarının sadece yarısını görebildiğim için pek etkili olmuyor.

Canlandırıcı bir nefes aldıktan sonra tekrar hareket etmeye başlıyorum.

Düğüm her süründüğünde klitorisim zonkluyor ve iyileşmek için o küçük molalar olmadan, içimdeki gerilim dayanılmaz seviyelere ulaşıyor.

Dudaklarımdan acınası bir inilti dökülüyor.

Titreyen nefesler alırken, kapıya doğru sürünürken umutsuzca orgazmı tutmaya çalışıyorum.

Bileklerimin her sarsılışında içimden zevk fışkırıyor.

Dişlerimi sıkıyorum.

Klitorisim zonkluyor.

Gerginlik içimde fırtına gibi esiyor.

Tekrar sürünerek ilerliyorum.

İçimde bir salıverme sesi.

Umutsuzca ertelemeye çalıştığım orgazm vücudumu azgın bir sel gibi yıkıyor. Zevk o kadar yoğun bir şekilde içimden geçerken nefesim kesiliyor ki tüm vücudum yerde titriyor.

Kaden hemen önümde çömeliyor. Yüzümü saklamaya çalışarak başımı çeviriyorum. Ama o çenemi tutuyor ve başımı acımasızca geriye yatırıyor, böylece doğrudan ona bakıyorum.

Külotumu ıslatacak kadar sert boşalırken dudaklarımdan inlemeler ve sızlanmalar dökülüyor. Üstümde, Kaden sanki gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi yüzümün her santimini inceliyor.

Zevk birkaç saniye daha damarlarımda dolaşmaya devam ediyor.

Sonra ses kesiliyor ve ben yerde bağlı, düşmanımın eli çenemde, yoğun ve karanlık gözleri benimkileri delip geçerken utanç içinde ıslak bir karmaşa olarak kalıyorum.

Göğsüm kabarıyor.

Titreyerek nefes alıyorum ve kapıya doğru bakıyorum. Başaramadım. Ve Kaden bana eğer hareket etmeyi bırakırsam.

Aman Tanrım. Şimdi beni burada bırakacak. Bağlı ve kendi dölümle sırlısklam. Eğer başka biri, özellikle de kardeşlerimden ya da kuzenlerimden biri beni bu halde bulursa, en yakın silahı bulup kendimi kafamdan vuracağım, böylece bu utancı yaşamak zorunda kalmayacağım.

Önümde çömelen Kaden, gözlerindeki o şaşkın ifadeyle hâlâ beni inceliyor. İçimde şaşkın bir sarsıntı yaratıyor. Yüzümü ve kızarmış yanaklarımı görmemesi için bir kez daha başımı eğmeye çalışıyorum ama çenemin etrafındaki eli beni yerimde sabit tutuyor.

"Kapıya kadar gelemedin," diyor, sesi tuhaf bir şekilde boğuk çıkıyor.

Dehşet üzerime çöküyor çünkü bu o an. Ayağa kalkıp beni burada bırakarak kapıdan çıkıp gittiği an.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Çünkü şu anda üzerimde sahip olduğu güce karşı yapabileceğim tek şey yalvarmak.

Bakışları tekrar yüzüme dönmeden önce vücudumda geziniyor. "Ama bence yine de özgürlüğünü hak etmiş olabilirsin."

Umut içimde dalgalanıyor.

Kaden çenemi bırakıyor ve tekrar ayağa kalkıyor. Başımı çevirip etrafımda dolaşmasını ve sonra bacaklarımın yanına çömelmesini izliyorum.

Bir bıçak çıkarıp elinde bir kez döndürdüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bıçağın ucunu kalçama dayadığında keskin bir nefes alıyorum. Ama tek yaptığı bıçağı dikkatlice aşağı doğru sürmek.

Bıçağı kığımın kıvrımları boyunca bir okşayış gibi çekerken, omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan akıyor. Kalbim kaburgalarımın doğru o kadar sert atıyor ki yemin ederim sesi yerden duyuluyor. Kaden bıçağını diğer taraftaki kığımın kıvrımı boyunca da izlerken karnımın alt kısmında yeni ateş kıvılcımları canlanıyor.

Sanki o da kalbimin atışını duyuyormuş gibi göz ucuyla bana bakıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Sonra bıçağını hızlı ve etkili bir şekilde aşağı kaydırıyor ve bacaklarımı bağlayan ipleri kesiyor. O belimin, bileklerimin ve dirseklerimin etrafındaki iplere geçerken ben onları uzatıyorum.

Kaden vücudumun geri kalanını serbest bırakırken rahatlama uzuvlarımı yıkıyor.

O ayağa kalkarken ben de omuzlarımı ve bileklerimi yuvarlıyorum. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki hafif karıncalanma hissini giderdikten sonra ben de ayağa kalkıyorum.

Kaden olduğu yerde kalıyor, sadece yarım adım ötemden bana doğru yükseliyor. Bir adım geri atma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine, bakışlarımı yüzüne yöneltmeden önce birkaç saniye boyunca elindeki bıçağı kayıtsızca çevirmesini izliyorum.

Az önceki o büyülenmiş ifade artık yok. Artık beni büyüleyici buluyormuş gibi bakmıyor. Onun yerine, kendisini cehennem prensi gibi gösteren o alışlagelmiş soğuk, kibirli ifadesiyle beni izliyor.

Zalim bir sırıtışla dudaklarını eğerek amıma doğru sivri bir bakış fırlattı. "Kardeşlerine üzerine biraz su döktüğünü söylemeni tavsiye ederim."

Bakışlarım eteğime doğru kayıyor. Eteğimin önünde zamansız orgazmımın kanıtı olan daha koyu mavi bir leke bulduğumda utancım üzerime çöküyor. Eteğimi hızla çeviriyorum, böylece ıslak nokta kalçamda kalıyor.

Bıçağının yassı kısmı çenemin altında beliriyor ve onu başımı yukarı kaldırmak için kullanıyor.

"Çünkü sana ne yaptığımı onlara söylersen ne olacağını söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?" Bıçağı çenemin altında tutarak

kaşını kaldırıp uyarıyor.

Ona ters ters baktım. "Evet."

"Büyüleyici." Ama bu kez yüzünde o gerçek şaşkınlıktan eser yok. Sadece acımasızca alay ediyor. "Ayaklarımın önünde kendini yere attıktan sadece bir dakika sonra hâlâ bana meydan okurcasına b a k m a y ı başarabiliyorsun."

Utanç yanaklarımı ısıtıyor, kırmızıya boyuyor.

Kaden sırtlıyor ve dudakları neredeyse benimkilere değene kadar eğiliyor. "Çok daha iyi."

Ağzının ani yakınlığı karşısında kalbim küt küt atıyor. Ama ben bir şey yapamadan geri çekiliyor ve bıçağını çenemden çekiyor. Sonra dönüp uzaklaşmadan önce bana bilerek son bir kez bakıyor.

Ve orada durup, elindeki bıçağı döndürerek uzaklaşırken koyu renkli gömleğinin altındaki kasların dalgalanmasını izlerken, klitorisimin yeniden zonklamaya başladığını şok ve dehşetle fark ediyorum.

Benim neyim var böyle?

OceanofPDF.com

KADEN

I uykumda bir keskin nişancı tüfeğini temizleyip yeniden birleştirebilirim. Bu büyük bir şans, çünkü iki gün önce Alina'yı o odada bıraktığımdan beri tek düşünebildiğim şey o oldu. Mutfak masasında otururken Evimizde, zihnim o anıyı bir kez daha canlandırırken ellerimin alıştırma hareketlerine devam etmesine izin veriyorum.

Alina'nın güzel yüzü gözlerimin önünden geçiyor. Keşke filme alsaydım, çünkü bu görüntüyü sonsuza dek saklamak istiyorum. Gözlerinin nasıl genişlediğini ve ağzının nasıl hafifçe açıldığını. Orgazm onu kasıp kavururken ince bedeninin yerde nasıl titrediğini. Mükemmel dudaklarından dökülen o sevimli küçük inlemeler ve sızlanmalar. Tüm yüzünde titreşen ve büyük gri gözlerini parlatan zevk.

Hayatımda hiç bu kadar *mükemmel* bir şey görmemiştim.

Orgazmı sona erdiği anda, sırf tekrar görebilmek için hemen vücudundan bir tane daha çekmek istedim. Bir bağımlı gibi hissediyorum. Bir vuruş ve bir sonraki düzeltmemi o kadar kötü bir şekilde arzuluyorum ki, Alina'nın tekrar böyle doruğa ulaşmasını izleme düşüncesiyle horozum sertleşmekle tehdit ediyor.

"Kaden."

Tüm bu görüntüleri engelleyerek, ağabeyimin bakışlarıyla buluşmak için keskin nişancı tüfeğinden başımı kaldırırken yüz hatlarımı boş bir maske gibi tutmaya dikkat ediyorum.

Eli mutfak masasında karşımda oturmuş, kendi keskin nişancı tüfeğini temizliyor.

İçimizdeki en tuhaf renge sahip. Saçları benimki gibi düz ve siyah. Ama benim koyu kahverengi gözlerimin aksine onunkiler neredeyse altın renginde.

Bakışlarım Eli'nin kaşını kesip yanağının tepesinde son bulan yara izinin üzerinde geziniyor. O zamanlar aldığı birçok yara izinden sadece biri, ama yine de her seferinde kanımı kaynatıyor. Eğer ona bunu yapan insanları elime geçirebilseydim, kardeşlerime zarar veren insanlara ne yaptığımı onlara aynen gösterirdim. Ama onlar artık çoktan öldüler, bu da hak etmedikleri bir merhamet. Ölmeden önce acı çektiler, evet. Ama yeterince değil.

"Ne?" Eli sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıp bana bakarken meydan okuyorum. "Neler oluyor?" diye soruyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Dünyanın geri kalanının duygularını okuyamıyor olması, o boş maskesinin ardına bir şeyler saklamaya çalıştığını göremeyeceğim anlamına gelmiyor."

Kaşlarımı indirerek ona ters ters bakıyorum. Herkesin duygularını kolayca okuyabilen biri olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Ama görünüşe göre, sinir bozucu kardeşlerim de aynı şeyi en azından kısmen benim için yapmayı öğrenmişler.

"Önemli değil," diyorum ve ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

Altın rengi gözleri kısıldı. "Sana her zaman işkence edebilirim."

"Uhm," diye sesleniyor Jace kanepede oturduğu yerden omzunun üzerinden, sehpanın üzerinde kendi keskin nişancı tüfeğini temizlerken. "Kaden'in yerleşik işkencecimiz olduğunu unuttun mu?"

Eli'ye sırtıyorum ve kaşlarımı beklentiyle kaldırıyorum.

Eli beni tehditkâr bir bakışla süzerek, "Keskin nişancı tüfeklerini kimin getirdiğini unutma," diye uyarıyor. "Mezun olan benim, bu da sınırsız silah ve araçlara erişimi olanın ben olduğum anlamına geliyor."

"Birine işkence etmek için sınırsız silah ve alete ihtiyacım yok."

Jace kıkırdama ile homurdanma arasında bir şey çıkarır.

Ama Eli karşılık veremedi Rico birleşik mutfak ve oturma odamıza girdi. "Nasıl gidiyor?"

"Eli ve Kaden'in birbirlerini işkence etmekle tehdit etmeleri dışında mı?" Jace krem rengi koltuktan cevap veriyor. "Muhteşem."

Rico bana ve Eli'a onaylamayan bir bakış fırlattı. "Birbirinizi işkence etmekle mi tehdit ediyorsunuz?"

Eli ve ben sanki dünyadaki en doğal şey buymuş gibi hep bir ağızdan "Evet," diye cevap veriyoruz.

Eli'nin dudaklarından bir kahkaha kaçıyor ve benimkinin köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor. "Lanet olsun," diye iç geçiriyor Rico ve başını bize doğru sallıyor. "O zaman en azından yarından önce bitirdiğinizden emin olun." Bu herkesi ayıltır.

Yarın Rico'nun Isabella'yla yüzleşmesine yardım edeceğiz. Eli'nin Blackwater'dan mezun olmasına rağmen burada olmasının nedeni de bu. Kampüste kimseye haber vermeden ve Bay Morelli'ye sormadan keskin nişancı tüfeklerine erişmemiz gerekiyordu, bu yüzden Rico Eli'yi aradı. En büyük kardeşimiz kibirli ve otoriter davranabilir ama Rico aradığı anda her şeyi bıraktı ve birkaç saat içinde silahlarla geldi.

Eli, Rico, Jace ve ben birbirimizi çeşitli konularda sık sık eleştiriyor olabiliriz ama haftanın her günü sorgusuz sualsiz birbirimizin arkasını kollarız.

"Yarın her şey yoluna girecek," diyor Eli, Rico'nun bakışlarını tutarak. "Her şey yoluna girecek."

Rico sinirini belli edercesine elini dalgalı kahverengi saçlarında gezdiriyor ama sesi sabit, "Evet" diyor. Hiçbirimiz cevap veremedi, mutfak adasının etrafından dolanıp buzdolabına doğru ilerliyor. "Bakın, şu anda ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden yemek yapacağım."

"Oh!" Jace, Rico'ya sırtlamak için dönerken haykırıyor. "Geçen hafta yaptığın şu makarna şeyini yapabilir misin?"

İkisi yemek hakkında konuşmaya başlarken Eli bana dönüyor ve sert bir bakışla beni süzüyor.

Sinirli bir şekilde iç çekiyorum, çünkü biliyorum ki buna izin vermeyecek. Git

. "Sadece... kafam karıştı," diye başlıyorum. "Neye?"

"Korku, acı ve gözyaşlarından nasıl zevk aldığımı biliyor musun?"

"Öyle mi?" Eli cevap veriyor ve ses tonunda kesinlikle bir yargılama yok Her neyse.

Kardeşlerimle ilgili sevdiğim bir başka şey de bu. Hiçbiri yargılamıyor. Çünkü hepimizin kafası biraz karışık. Eli ve ben Rico ve Jace'den bile daha fazla. Bu yüzden Eli'nin karanlık arzularımı herkesten daha iyi anladığını biliyorum.

"Şey," diye devam ediyorum. "Birkaç gün önce bir kızın orgazmını izledim ve... hoşuma gitti."

"Onun boşalmasını izlemek hoşuna gitti mi?"

"Evet." Kaşlarımı indirerek sinirli bir iç çekiyorum. "Kafamı karıştıran şey de bu. Daha önce bir kadının boşalmasını görmekten hiç zevk almamıştım. Sadece korkularından ve çaresizliklerinden."

Eli'nin yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir. "O duyguyu bilirim. Raina'yla tanışana kadar birinin boşalmasını izlemeyi hiç arzulamamıştım."

"Sorun da bu zaten. Onu arzuluyorum. Onu tekrar görmem gerekiyor. Lanet bir bağımlı gibi. Bu sinir bozucu."

Eli başını eğiyor ve beni izlerken gözlerindeki hesapçı bakışla huzursuzluk omurgamda geziniyor. Kahretsin, hiçbir şey söylememeliydim. Şimdi yanlış sonuçlara varacak.

"Dediğim gibi, bunu sadece Raina'yla hissettim," diyor ve Alina'yı bir şekilde önemseydiğim sonucuna vardığına dair korkumu doğruluyor. Ki bu kesinlikle çok saçma. Eli beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Kim bu kız?"

"Hiç kimse," diye cevap veriyorum ve sanki aptalmış gibi gözlerimi devirmek için çaba sarf ediyorum. "Unut gitsin."

"Bu Alina Petrov," diye sesleniyor Jace kanepeden. "Mikhail ve Anton'un küçük kız kardeşi."

Bakışlarımı ona çeviriyorum, elim çoktan bıçağa uzanmış, "Seni öldüreceğim," diye homurdanıyorum.

Görünüşe göre bizden çok önce işini bitirmiş olan Jace, keskin nişancı tüfeğini kapıp bana doğrultuyor. Elim daha bıçağın kabzasına gitmeden, Jace silahı sabit tutarken göğsümde kırmızı bir nokta belirliyor.

Bana sırtıyor. "Her zamanki gibi, deneyebilirsin."

Masanın öbür ucundan Eli kıkırdıyor ve Jace'e onaylayan bir baş selamı veriyor. Ağabeyimize karanlık bir bakış fırlatıyorum.

Rico bir şeyi tezgaha koyu renkli ahşap dolapları şingirdatacak kadar sert bir şekilde vururken arkamdan *bir patlama* sesi geliyor.

"Az önce ne dedim ben?" diye tersliyor bizi.

Tüfeğin arkasından Jace ona mahcup bir gülümseme gönderir. "Özür dilerim anne."

Rico silahını indirene kadar Jace'e bakıyor. Rico nefesinin altında küfürler mırıldanmakla meşgulken, ben Jace'e intikam vaat eden bir bakış fırlatıyorum. O sadece daha geniş sırtıyor, meydan okuma gözlerinde altın parıltılar gibi dans ediyor.

"Düşmanla mı yatıyorsun?"

Bakışlarım tekrar masanın karşısından bana bakan Eli'a kayıyor.

Ah, kahretsin.

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Ona eziyet ediyorum."

Eli bir kaşını kaldırır. "O zaman onun boşalmasını nasıl izledin?"

"Onu bağladım ve kasıklarına bir ip geçirdim, sonra da sürünmesini söyledim."

Birkaç saniye boyunca Eli bana sadece göz kırpmıyor. Sonra sırtarak ağzını eğdi. "Siktir, bu çok seksi. Eve döndüğümde bunu Raina'ya yapabilirim."

Kendini beğenmiş bir memnuniyet içinde dalgalanıyor. Ama tek söylediğim, "Evet. Dediğim gibi, onu becermeyeceğim."

"Henüz," diyor Jace.

Keskin nişancı tüfeğini mutfak masasına çarparak fırlatma bıçağını çıkardım ve ona doğru döndüm. "Yemin ederim, ağzından bir kelime daha çıkarsa gözüne bıçağı sokarım."

Gözlerinde yanan kaos ihtiyacıyla ağzını açıyor.

Ancak o bir şey söyleyemeden Rico konuşur. "Eğer onu kızdıracak bir şey daha söylersen, sana o makarna yemeğini yapmam."

Jace ona doğru bir bakış fırlatır. Görünüşe göre Rico'nun yüzünde çok ciddi bir ifade var, çünkü Jace sıkıntıyla inliyor ve sonra ağzını tekrar kapatıyor.

Masanın öbür ucundaki Eli, bakışlarımla buluşmadan önce keskin nişancı tüfeğini de yere bırakıyor. "Bak, bir Petrov'u becerdiğin için mutlu muyum? Hayır."

"Sana söyledim, onu becermeyeceğim," diye ısııyorum ama Eli sanki sözünü kesmemişim gibi konuşmaya devam ediyor.

"Ama bu konuda sana bok atacak mıyım? Hayır." Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Geçen yıl Raina'yı beceriyordum ve o beni zehirledi ve arabamı havaya uçurdu."

Rico eklerken mutfak adasının yanındaki kesme tahtasından doğrama sesleri geliyor, "Evet ve bana bakma. Daha dün gece Isabella'yı becerdim ve yarın kafasına silah dayayacağım."

Eli rahat bir omuz silkmeye, "Yani düşmanla yatma konusunda sana ders vermesi gereken son kişiler biziz," diye devam ediyor. "Benim tavsiyemi mi istiyorsun?"

İnsanlardan yardım istemekten nefret ediyorum, bu yüzden bir cevap veremiyorum. Ama Eli beni, itiraf edemeyecek kadar gururlu olsam da tavsiyesini duymak istediğimi anlayacak kadar iyi tanıyor, bu yüzden retorik bir soruymuş gibi konuşmaya devam ediyor.

"Ne istiyorsan al." Bakışlarımı tutarken gözlerinde acımasız bir parıltı var. "Sen bir Avcısın. Biz bir şeylerin bize gelmesini beklemeyiz. Canımız ne isterse onu yaparız ve yolumuza çıkan herkesi yok ederiz."

Dudaklarıma yavaş bir gülümseme yayılıyor. Kahretsin, Eli'yi özlemişim. Rico ve Jace kendi başlarına tehlikeliler, ama iş acımasız ve merhametsiz olmaya gelince Eli kendi liginde.

Dudaklarımda hâlâ o hınzır gülümsemeyle, akli dengesi yerinde olmayan ağabeyimize yavaşça başımı sallıyorum.

Ne istersem onu yapacağım ve yoluma çıkan herkesi yok edeceğim. *İşte bu* bir plana benziyor.

OceanofPDF.com

ALINA

TKaden'in sopasının ağrısı günler önce geçti ama şimdi tüm kaslarım farklı bir nedenden dolayı ağrıyor. Yani, eğitmenimizin bizi bugün geçmeye zorladığı o iğrenç engelli parkur yüzünden.

Kollarımı önümde uzatarak, grubumdaki diğer kızları kadınlar soyunma odasına kadar takip ederken kaslarımdaki ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Kollarımın tekrar aşağıya inmesine izin verirken bakışlarım soyunma alanıyla bağlantılı olan duş odasına doğru kayıyor. Tek yapmak istediğim yere oturmak ve ılık suyun beni yıkamasına izin vermek. Ve üzerimdeki tüm çamuru da temizlemek.

Biri omzunu omzuma çarptığında şaşkınlıkla yana doğru bir adım atıyorum. Dengemi tekrar bulduğumda Carla'yı görmek için başımı kaldırıyorum. Tıpkı benim ve diğer herkesin olduğu gibi onun da üstü başı çamur içindeydi. Ama adımlarında bir sıçrama ve kahverengi gözlerinde sıcak bir ışıltı var.

"Başını dik tut," diyor gülümseyerek. "Elinden geleni yaptın. Önemli olan tek şey bu."

Yüzümde mahcup bir gülümseme beliriyor. "Teşekkürler."

Gerçek şu ki, kesinlikle çok kötüydüm. Tekrar söylüyorum. Her seferinde sonuncu oldum, bu da takım mücadelesi sırasında Carla zaman farkını kapatacak kadar yetenekli olmasaydı kaybedeceğimiz anlamına geliyordu.

Arkamda bir yerden Leslie ve Jane'in bana hançer gibi baktıklarını hissedebiliyorum. Ama Carla şu ana kadar bizim yılımızın en iyi insanlarından biri, bu yüzden görünüşe göre onun önünde bir şey söylemekten çok korkuyorlar.

"Unutmayın," diye devam ediyor Carla dolabını açıp havlusunu ve duş malzemelerini çıkarmaya başlarken. "Önemli olan tek şey fiziksel güç değildir. Hepimiz farklı konularda yetenekliyiz."

Elimi enseme gezdiriyorum, bu sadece kurumuş çamur parçalarının yerinden oynayıp tişörtümün arkasına düşmesine yarıyor. "Teşekkür ederim. Yine de herhangi bir konuda yetenekli olduğumdan emin değilim."

Kıyafetlerini çıkarırken bana sert bir bakış attı. "Kızım, teorik testlerdeki puanlarını gördüm. Sen zekisin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Kalbim sıkışıyor ve boğazım ani bir minnettarlıkla kapanıyor. Engelli parkurda herkesin önünde o kadar kötü bir şekilde başarısız olmanın aşağılayıcı deneyiminden sonra, bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Ama ben boğuk bir *teşekkür edemedim* Carla bana o parlak gülümsemelerinden birini gösterip duş odasına doğru ilerlemeye başladı. Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum ve kendi dolabımı açmadan önce ona başımla selam veriyorum.

Carla gittiği anda iki gölge iki yanımdan bana doğru yaklaşıyor. Yaklaştıklarını hissedebiliyorum ama kendi havlumu çıkarmaya başlarken onları görmezden geliyorum.

"Bugün senin yüzünden neredeyse kaybediyorduk," diyor Jane solumdan. "Evet, ama kaybetmedik," diye cevap veriyorum dönüp bakmadan.

"Mesele bu değil," diye ekliyor Leslie diğer tarafımdan.

Dolabın içindeki çantamdan şampuanımı ve saç kremimi çıkarmaya devam ediyorum. Etrafımdaki hava gerginlikten çatırdıyor ama ben orada değilmiş gibi davranmaya devam ediyorum.

Jane dolabımı çarparak kapatırken bir *patlama* sesi odada yankılanıyor. "Seninle konuşurken yüzüme bak," diye tersliyor.

Derin bir iç çekerek ikisiyle yüzleşmek için dönüyorum. Kollarını kavuşturmuş, sanki ayakkabılarının altından kazıyıp çıkardıkları bir şeymişim gibi bana bakıyorlar. Ancak, her ikisinin de çamura bulanmış olması onların

kötü kız havasını biraz azaltıyor. "Buradaki herkesin düşündüğü şeyi söyleyeceğim," diye başlıyor Leslie,

Küçümseme dolu mavi gözlerini üzerime kilitledi. "Sen bir yer israfısın."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet, sanırım bunu zaten söylemiştin."

"Burada olmayı hak etmiyorsun."

Gözlerimi devirerek sinirli bir iç çekiyorum ve yanlarından geçip gitmeye başlıyorum.

Jane bir elini göğsüme koyuyor ve beni dolabıma doğru itiyor. "Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Duşa," diye cevap veriyorum.

"Oh, hiç sanmıyorum." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğer besin zincirinin en altındaysan, önce herkesin duş almasını beklersin."

Kısa süreliğine protesto etmeyi düşündüm ama savaşlarımı nasıl seçeceğimi biliyorum. Ve bu seferki buna değmez.

"Peki," diyorum.

Onlar uzaklaşırken bana sırtlıyorlar, ben de havlumu bankın üzerine atıp oturarak bekliyorum.

Odanın diğer tarafından su şırıltısının sesi havaya karışıyor. Hala kurumuş çamurla kaplı sert ahşap bankta otururken, akan ılık suyun altında durmanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Grubun yarısına indiğimizde, kirli kıyafetlerimi çıkarıyorum ve hazırlık için havluyu etrafıma sarıyorum.

Nihayet sıra bana geldiğinde, duş odasında sadece üç öğrenci kalmıştı ve soyunma odasında yeni kıyafetlerini giyen dört öğrenci daha vardı. Carla çoktan gitti tabii ki. Ama Leslie ve Jane hala soyunma odasında kalan dört kişi arasında ve ben yanlarından geçerken bana kendini beğenmiş gülümsemeler atıyorlar. Onları görmezden geliyorum ve bunun yerine havlumu duş odasındaki metal kancalardan birine asıyorum.

Sonra duvara yerleştirilmiş duş başlıklarından birinin altına girip açıyorum. Ilık su üzerimi yıkıyor.

Saçımdaki ve vücudumdaki çamuru yıkadım ve sonra eşikten içeri girdiğim anda yapmayı planladığım şeyi yaptım. Yere oturdum ve ılık suyun kaslarımdaki ağrıyı yatıştırmasına izin verdim.

Kabul etmek istemesem de, yeterince iyi olmadığımı dair bu sürekli hatırlatmalar bana zarar vermeye başladı. Keşke Jane ve Leslie beni rahat bıraksalar. Eğer özgüvenimi kırmak için her fırsatı değerlendirmeselerdi, Blackwater'daki çoğu şeyi gerçekten berbat ettiğim gerçeğiyle başa çıkmak çok daha kolay olurdu.

Başımı arkaya yatırarak ılık suyun yüzüme sıçramasına izin verdim.

Ayrıca, zaten bir zorbam var. Bu yeterli değil mi? Ve herhangi bir zorba değil. Kaden Hunter. Kampüsteki en kötü psikopat. Neden hem onunla hem de Leslie ve Jane gibi adi kızlarla uğraşmak zorundayım? Bu hiç adil değil.

Bir iç çekiş ciğerlerimden kaçıyor.

Ama yine de hayat adil değil. Öyleyse neden öyle olmasını bekliyorum?

Başımı sallayarak, acıma partimin yeterince uzun sürdüğüne karar verdim. Kardeşlerim bir arama ekibi göndermeden önce üstümü değiştirip evimize dönmem gerekiyor.

Yerden kalktım ve duşu kapattım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, diğer herkes çoktan bitirmiş ve gitmişti. Saçlarımdaki suyu sıktıktan sonra havlumu astığım kancaya doğru ilerliyorum.

Şaşkınlık içimde parlıyor.

Durup birkaç saniye boş havlu askısına bakıyorum.

Sonra göğsümden bıkkın bir iç çekiş kopuyor. Birisi yanlışlıkla *benim* havlumu da almış. Harika.

Vücudumdan hala su damlarken soyunma odasına geri dönüyorum.

Burası da duş odası kadar ıssızdır, ancak hava uzun süreli duş kullanımından dolayı ılık ve nemlidir. Havada hafif parfüm kokuları da dolaşıyor.

Dolabımın önünde durup küçük metal kapıyı açıyorum. Göz kırıyorum.

Boş.

Kaşlarımı çatan bir şaşkınlıkla başımı iki yana sallıyorum ve kapıyı tekrar kapatıyorum. Yanlış dolabı açmış olmalıyım. Yana doğru ilerleyip yanındaki dolabı açıyorum.

Ayrıca boş.

Diğer taraftakini açtım. O da boş.

Dehşet soğuk bir yılan gibi omurgamın etrafında kıvrılıyor.

Birisi *yanlışlıkla* benim havlumu da almamış. Bunu bilerek yaptılar.

Çamurlu olanlar da dahil olmak üzere tüm kıyafetlerimi aldılar.

Kalbim göğsümden pıtır pıtır atarken, her birini çekiştirerek dolap sırasına doğru ilerliyorum. Ama hepsi boştu.

Duş odasına girdiğimde Jane ve Leslie'nin dudaklarında beliren o kendini beğenmiş gülümseme zihnimde tekrar tekrar canlanıyor.

Bu yüzden en son benim duş almamı istediler. Böylece kıyafetlerimi ve havlumu çalabilecekler ve bana yardım edecek başka kimsenin kalmadığından emin olacaktı.

Odanın etrafına panikle baktım. Ama tüm dolapları kontrol ettim ve burada hiçbir şey yok. Kullanabileceğim unutulmuş bir kumaş parçası bile yok.

Telefonum çantamdaydı, bu yüzden yardım için kimseyi arayamıyorum.

Bu da demek oluyor ki arabama ulaşana ya da çantamı nereye attıklarını bulana ya da biri beni görüp acıyana kadar kampüs boyunca *çıplak* yürümem gerekecek.

Siktir, siktir, siktir.

Bu Kaden'in yapabileceği her şeyden daha kötü. En azından beni çoğunlukla özel olarak aşağılıyor. Kampüste çıplak yürümenin utancını asla yaşayamayacağım. Bu-

Dönen düşüncelerim soyunma odasının kapısının aniden çekilerek açılmasıyla kesiliyor.

Kaburgalarımın arkasında bir rahatlama hissediyorum. Ama tanıdık bir ses havayı yarıp geçince çabucak soluyor ve ölüyor.

"Benden mi saklanıyorsun, küçük geyik?"

Kaden eşikten geçerken keskin bir nefes alıyorum. Keskin kaslarının her çıkıntısını gösteren dar siyah bir tişört giyiyor ve kalçalarının etrafındaki kılıflar her zamanki gibi bıçaklarla dolu. Floresan lambaların ışığı keskin elmacık kemiklerinin üzerine düşüyor, ancak yıkıcı yakışıklı yüz hatlarında sabırsız bir ifade var.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, beni görmemesi için dolap sırasının etrafında acele ediyorum.

Diğer tarafta bir yerde, kapı bir tıkırtıyla tekrar kapanıyor. Birkaç saniye boyunca odadaki tek ses Kaden'in ayak sesleri oluyor. O hareket ettiğinde ben de hareket ediyorum ve artık beni ondan koruyan tek şey olan metal bariyerin diğer tarafında kalmaya dikkat ediyorum.

Kaden dolap sıralarının etrafında dönüyor. Sonra durur.

Ben de öyle.

Kalbim göğsümde çarpıyor, bu da duymamı zorlaştırıyor, ama kulaklarımı zorluyorum ve ayak seslerini dinliyorum. Tekrar başlıyorlar.

"İşte buradasın."

Neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Dönüp baktığımda Kaden'in birkaç adım ötede durduğunu ve dolapların arasındaki çıkışı kapattığını görüyorum. Allah kahretsin. Onun kadar iri yarı biri bu kadar sessiz hareket edememeli.

Bana doğru ilerlerken Kaden'in hınzır dudaklarında sadist bir gülümseme beliriyor. "Benden saklanmaya mı çalışıyordun, küçük geyik?"

Ellerimle mahrem yerlerimi kapatırken geri çekiliyor ve başımı sallıyorum. "Hayır."

"O zaman neden hâlâ buradasın? Seni dışarıda bekliyordum ama hiç gelmedin."

"Ben, uhm..."

Sırtım arkamdaki soğuk beton duvara çarpıyor. Şaşkınlıkla omzumun üzerinden hızlıca bakıyorum ama geri çekilecek yer kalmıyor. İki sıra dolap ve arkamdaki duvar arasında sıkışıp kaldım.

Kaden sadece bir adım ötemde durana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ölümcül vücudu üzerimde yükselirken güç yayıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Gözlerini kısıyor ve vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Neden hâlâ çıplaksın?"

Ağzımı sıkıca kapalı tutarak, onun bakışlarını tutarken gergin bir şekilde yutkunuyorum. Herkesin içinde Kaden'e bazı kızların kıyafetlerimi çaldığını itiraf etmek zorunda kalmak istemiyorum. Zaten benim sadece bir oyuncak olduğumu düşünüyor ve nedense başkalarının da bana böyle davrandığını öğrenmesi düşüncesine katlanamıyorum.

"Cevap ver," diye emrediyor, sesi gergin ve içindeki katıksız emir ruhumun derinliklerinde titreşiyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Eli havaya kalktı.

Eli boğazıma kilitlendiğinde içimde bir sarsıntı hissediyorum. Beni duvara yapıştırırken inanılmaz derecede yaklaşıyor. Kalbim kaburgalarımın çarparken dengesiz bir nefes çekiyorum.

"Çatıda sana ne söylediğimi unutma." Her kelimede nefesinin dudaklarımın üzerinde dans ettiğini hissedene kadar eğiliyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş halde acımasızca bakıyor. "Sana bir emir verdiğimde, itaat edeceksin."

Zar zor nefes alabiliyorum. Boğazıma sarılan eli yüzünden değil. Daha çok onun içinde boğuluyormuşum gibi hissettiğim için. Sarhoş edici kokusunda. Karanlık sesinde. Yoğun gözlerinde. Vücudumdaki emredici ellerinde. Omuzlarından siyah bir duman gibi süzülen katıksız hakimiyetinde. Ve en önemlisi, o tehlikeli dudakların yakınlığında.

Tam delice bir şey yapacakken Kaden tekrar geri çekiliyor. Kafamı toparlamak için titreyerek nefes alıyorum. Ama eli boğazımda kalıyor, beni duvara yapııştırıyor ve emredici bakışlarını üzerime diyor.

"Hadi tekrar deneyelim," diyor. "Neden hâlâ çıplaksın?"

"Sınıftaki bazı kızlar bana eşek şakası yaptı," diye cevap veriyorum. Tam olarak bir şaka sayılmazdı ama Kaden'in yalanı fark edeceğini sanmadığım kadar doğrudu. "Ben duş alırken havlumu ve kıyafetlerimi aldılar."

Gözleri parlıyor.

Gördüklerim beni o kadar sersemletiyor ki şok içinde geri çekilip ona göz kırpyorum. Ama o parıltı o kadar çabuk kayboluyor ki, sadece bir saniye sonra, onu görüp görmediğimden bile şüphe etmeye başlıyorum. Sadece floresanlar yüzünden olmalı, çünkü konuştuğunda sesi neredeyse ilgisizmiş gibi sakın.

"Peki bunu neden yapsınlar?"

"Çünkü ben berbat biriyim ve buraya suikastçı olmak için bile gelmedim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Gözleri hafifçe kısılıyor. "O zaman neden buradasın?" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Boğazımı sıkıca kavıyor, yüz hatlarında hoşnutsuzluk beliriyor. "Beni tekrar sormak zorunda bırakma."

Hayal kırıklığı içime işliyor ve talepkâr psikopata dik dik bakarken kollarımı sinirle açıyorum. "Çünkü özgürlük istedim!"

"Neyden?"

"Her şeyden!" Göğsüm aniden öfke ve bastırılmış hayal kırıklığıyla kabarıyor ama Kaden'e, beni bunu ona söylemeye zorladığı için, umursamayacak kadar kızgınım. "Hayatımdan. Ailemden. Bir celladın baltası gibi başımın üzerinde beliren gelecekten. Herkes bana rafa kaldırılacak cam bir heykelcikmişim gibi davranıyor. Bu yüzden buradayım çünkü sadece birkaç yıl boyunca bu duygu tarafından boğulmadan yaşamak istedim."

Kelimeler sel gibi ağızımdan dökülüyordu. Konuşmaya başladıktan sonra duramadım. Ama şimdi dışarı çıktıklarına göre, her bir kelime için pişmanım.

Kaden başını eğiyor ve aptalca çarpıcı yüzünde dalgın bir ifadeyle beni inceliyor.

Utanç üzerime çöktü.

Bunu ona söylememeliydim. Bunu bilmesini istemedim ve şimdi bunu bana karşı kullanacak.

Kollarımı iki yanına bırakıp duvara yaslanıyorum ve bana tekrar eziyet etmeye başlamasını beklerken gözlerimi kapatıyorum.

Kaden elini boğazımdan çekiyor ama gözlerimi açmaya zahmet etmiyorum. Ona karşı fiziksel olarak o kadar üstünüm ki, denesem bile kazanamam. Bana ne isterse yapabilir ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden orada durup baltanın düşmesini bekliyorum.

Kumaş hışırdıyor.

Sonra yumuşak bir şey tenime bastırıyor.

Gözlerimi açıyorum ve göğsüme doğru

kırpıştırıyorum. "Al onu," diye emrediyor Kaden.

Kafa karışıklığı içimde dönüyor.

Birkaç saniye daha Kaden'in göğsümde tuttuğu siyah kumaş demetine bakıyorum. Sonra bakışlarımı ona doğru sürüklüyorum.

Damarlarımda şimşekler çakıyor. Kaden

önümde duruyor... üstsüz.

Ona bakarken ağzım hafifçe açık kalıyor.

Onu ilk kez böyle yarı çıplak görüyorum. Ve Tanrı şahidim olsun, tam bir sanat eseri.

Vücudu kaslı ama hantal değil. Keskin karın kasları, sıkı göğüs kasları ve pantolonunun altında kaybolan kesinlikle günahkâr bir V.

Parmaklarımı onun sıcak teninde ve bilenmiş kaslarında gezdirmenin ve sonra o V'yi aşağıya doğru takip etmenin nasıl bir his olacağını hayal ettiğimde içimde bir sıcaklık birikiyor.

"Al şunu," diye tekrar emrediyor Kaden. "Ve

tak." Gerçekliğe geri dönüyorum.

Bakışlarım onun çıplak göğsü ile hâlâ tenime bastırdığı siyah kumaş demeti arasında gidip geliyor.

Ve neler olup bittiğinin farkına varmak ruhumda bir şok dalgası daha yaratıyor.

Parmaklarımı yumuşak kumaşın içine sokarken zihnim hala aynı şaşkın farkındalığı tekrar tekrar yaşıyor. *Kaden bana kendi gömleğini veriyor.*

Gömleği kavradığım anda Kaden elini geri çekiyor. Bir saniye daha sessizce ona bakıyorum.

Ama sonra bana acımasız bir otoriteyle dolu sert bir bakış fırlattı ve ben de hemen gömleği giymek için çabaladım.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip vücudumun etrafından aşağıya düşmesine izin verirken kalbim aynı anda atmayı bırakıyor ve kontrolden çıkıyor. Onun giydiği zamandan beri hala sıcak. Ve onun gibi kokuyor.

Birden yine boğuluyormuşum gibi hissettim. Ama bu sefer, umursadığımı sanmıyorum.

Aramızdaki beden farkı nedeniyle tişörtü o kadar büyük ki dizlerime kadar iniyor. Neredeyse bir elbise gibi ve çıplaklığımı tamamen örtüyor.

Ellerimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdikten sonra yavaşça başımı kaldırıp Kaden'in bakışlarıyla buluşuyorum. Ama o her zamanki soğuk gözleri benimkilerle buluştuğunda söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum.

Kaden'in gözlerinde birkaç saniyeliğine garip bir ateş yanıyor ve yüzümle üzerimdeki tişört arasında gidip geliyor.

Sonra bir anda kaybolur ve yüzündeki o ölümcül buz ifadesi geri döner.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatarak çenemi cezalandırıcı bir şekilde kavlıyor ve acımasız gözlerini üzerime kilitleyebilmek için başımı yukarı kaldırıyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diyor, sesi alçak ve ölümcül. "Sadece artık bana borçlu olduğun anlamına geliyor."

Ben daha cevap vermeyi düşünmeden bileğinin bir hareketiyle çenemi bırakıyor ve başımı yana çevirmeye zorluyor. Başımı geri çevirdiğimde ise çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Koridorda kaybolmadan önce kapıyı açmak için kolunu kaldırırken çıplak sırtını ve derisinin altındaki kasların nasıl kaydığını izliyorum.

Şaşkınlık ve inançsızlık kafamın içinde dev çanlar gibi çalıyor. Kaden'in sarhoş edici kokusu her nefes alışımında ciğerlerime doluyor.

Kafamın içinde veda sözleri yankılanırken gömleğe, *onun* gömleğine bakıyorum.

Bunun hiçbir anlamı yok.

KADEN

R İçimde bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji dolaşıyor. Bu da beni daha da sinirlendiriyor. Çünkü ben huzursuz olmam. Bu Jace'in olayı. Ben mi? Ben sabırlıyım. Metodik. Duygularımı tamamen kontrol ederim.

Yine de şu anda kendi derimden sürünerek çıkmak istiyormuşum gibi hissediyorum.

Rico, geçen hafta Isabella'yı tuttuğu yatak odasında onunla birlikte. Koridordan seslerini duyabiliyorum ve bu içimdeki huzursuzluğu daha da artırıyor, bu yüzden merdivenlerden aşağı inip mutfağa giriyorum.

Bunun büyük bir hata olduğu ortaya çıktı çünkü Jace birleşik mutfak ve oturma odamızdaki kanepede oturuyordu. Gerçi *oturmak* muhtemelen doğru kelime değil. Televizyonda birinci şahıs nişancı oyununu oynamak, telefonunu kontrol etmek, önündeki masada duran viski şişesini almak için ayağa kalkmak, doldurduğu bardaktan içmek, sopalarından birini havada rastgele çevirmek ve parmaklarını saçlarında gezdirmek arasında gidip geliyor. Hepsi bir dakikadan kısa bir süre içinde.

Vücudundan yayılan huzursuz enerjiyi neredeyse hissedebiliyorum. O kadar yoğun ki neredeyse havayı fiziksel olarak titreştiriyor. Ve sırf camın kırılma sesini duyabilmek için en yakın pencereye bir bıçak fırlatmak isteyene kadar kendi ruhumdaki kaosu körüklüyor.

Alina'yı o soyunma odasında çıplak ve mahsur bulduğumdan beri kendimi dengesiz hissediyorum. Ona o şakayı yapan kızları alkışlamam gerekirdi ama bunun yerine sadece öfke hissettim. Onu bulduğumda ne kadar savunmasız grndğun aklımdan çıkaramıyorum. Ve nasıl olduğunu unutamıyorum.

Benim gömleğimden başka bir şey giymezken mükemmel görünüyordu. Onun sözlerini de aklımdan çıkaramıyorum. Bana hiç özgürlüğü olmadığını söylediğinde gözlerindeki hayal kırıklığını ve çaresizliği engelleyemiyorum.

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ben her zaman ne istersem onu yaptım ve Tanrı beni durdurmaya çalışan herkese yardım etsin. Ama Alina hiç kendi seçimlerini yapamamış gibi görünüyor. Korkunç olmalı.

Sersemlemiş bir şekilde şok geçiriyorum. Az önce... biriyle *empati* mi kurdum?

Buzdolabını açarken kaşlarımı çattım. Hayır, onunla empati kurmadım. Empati kuramam. Çünkü ben o tür duygulara sahip değilim. Sadece onun ruh halini *analiz* ediyordum. Evet, öyle. Analiz ediyordum çünkü söylediği bir şeyle bağlantı kurdum.

İnsanların ona camdan bir heykelcikmiş gibi davrandığını söyledi. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Gerçi onun kastettiği şekilde değil. Benim için daha çok insanlar aklımdan kırılacağından korkuyor gibi. Yanlış bir şey söylerlerse, insanlığımın son kalıntıları da paramparça olacak ve etrafımdaki her şeyi ve herkesi katleden öfkeli bir psikopata dönüşeceğimden korkuyorlar. *Onlar* derken ailemi kastediyorum. Özellikle de annemi.

"Kaden," diyor Jace kanepeden, beni gerçekliğe geri çekiyor.

Hâlâ buzdolabının açık olduğunu ve içine baktığımı fark ediyorum. Kaşlarımı bir kez daha çatarak kapıyı tekrar kapatıyorum. Kavanozlar ve kaplar bunun şiddetiyle içeride şingirdiyor ve takırdıyor.

"İyi misin?" Jace rahat bir sesle sorar.

Yüzü bana dönük olacak şekilde kanepede dönüp duruyor. Yüzündeki ifade de ses tonu kadar sıradan olsa da, onu gözlerindeki endişeyi görecektik kadar iyi tanıyorum.

Bundan nefret ediyorum. *Ben* soğuk ve sağlam bir kayayım. duygusal patlamaları. Tam tersi değil.

"Ben çıkıyorum," diyorum kapıya doğru yürürken. "Beni istiyor musun-"

"Hayır."

O daha bir şey söyleyemeden koridordan geçip ön kapıdan çıktım.

Sadece birini incitmek istiyorum. Birinin canını yakmam *lazım*. Birinin gözlerindeki korkuyu görmeye ve hayatını ellerimde tuttuğumu bilmeye ihtiyacım var.

Ve tam olarak kim
olduğunu biliyorum.
Mikhail Petrov.

Eğer bu kadar çekilmez küçük bir sürtük olmasaydı, Alina'yı asla hedef almazdım. Ve eğer Alina'yı hedef almasaydım, onun nasıl hissettiğini asla anlamaya başlamayacaktım. Çünkü ben anlamıyorum. Anlamıyorum. Hissetmiyorum.

Şimdi Mikhail Petrov, başlattığı olayların bedelini ödeyecek.

Yerleşim bölgesinden geçerek Petrov'ların ön kapısına varıyorum ve yumruğumu kapıya vuruyorum. Sadece birkaç saniye sonra Anton tarafından itilerek açıldı.

"Mikhail, nerede..." diye devam ediyor, kim olduğumu anlayınca gri gözleri irileşiyor.

Gözlerim kısıldı. Demek Mikhail'i bekliyordu. O zaman Mikhail burada değil. Oh neyse. Sanırım küçük kardeşi idare etmek zorunda kalacak.

Yumruğumu çenesine indirdim.

Kafası yana savrulur ve darbenin etkisiyle geriye doğru sendeler.

Peşinden koridora girip ayağımı kaldırıyorum ve onu geriye doğru itmeden önce karnına indiriyorum. İlk vuruşumdan sonra henüz kendine gelememişti, bu yüzden tekme onu yere yuvarladı. Sırtı soluk ahşap döşeme tahtalarına çarptığında ciğerlerindeki hava bir hışımla dışarı kaçıyor.

Yuvarlanmaya çalışıyor ama ben zaten hareket ediyorum.

Göğsünün üstüne düşüp onu yere hapsettiğimde yüzündeki alarm çatırdıyor. Yumruğunu yüzüme doğru savuruyor ama ön kolumla engelliyorum. Darbe kemiklerimi titretiyor ama zar zor hissediyorum. Kolumu yana itiyorum ve diğer yumruğumu çenesine indiriyorum.

Başı yana savrulurken yanağı yere çarpıyor.

Şaşkınlık anını kullanarak bir bıçak çıkardım ve boğazına doğru sürdüm.

İki eli de havaya kalkıp bileğimi kavırıyor ve bıçağı nefes borusuna saplamamı engellemeye çalışıyor.

Dehşet yüzüne vuruyor.

Onu görmek ruhumu besliyor ve içimde kopan fırtınayı kısmen dindiriyor.

Boştaki elimi kullanarak bir elini bileğimden çekiyorum. Direncin yarıya inmesiyle bıçağım hemen boğazına yaklaşıyor.

Korku ve panik Anton'un yüzünde şimşek gibi çakıyor ve altımda çılgınca çırpınıyor. Ama faydası yok. Ben hem daha büyük hem de daha güçlüyüm.

ondan daha fazla.

Bıçağımın ucu Anton'un boğazına değiyor.

Çırpınmayı hemen bıraktı. Altımda hareketsiz yatarken, göğsü panik içinde kabarıırken bana bakıyor.

"Seni burada bitirebilirim, küçük Petrov," diyorum, her kelimemden zehir gibi tehditler damlıyor.

Anton bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Önemli değil. Saklayamadığı korkuyu içime çekiyorum ve onun tüm varlığını avucumun içinde tuttuğum bilgisinin tadını çıkartıyorum.

Bir santim daha atarsa, işe yaramaz bir çöp parçası gibi yerde ölecek.

İçimdeki o korkunç fırtına beni bunu yapmaya zorluyor. Onu öldürmem için. Kan kaybından ölmesini ve gözlerindeki hayatın solmasını izlemek için.

Parmaklarım bıçağımın kabzasında

esniyor. Tek bir itiş. Sadece bir itiş.

"DUR!"

Kadınısı ses, zihnimde dönüp duran öfke, hayal kırıklığı ve huzursuzluk bulutunu yarıp geçiyor.

Kafamı kaldırdığımda Alina'yı yanımda diz çökmüş halde buluyorum. İri gri gözleri korku ve çaresizlikle irileşmiş ve yaşlarla dolmuş.

"Dur," diyor tekrar. Koluma doğru uzanırken eli titriyor. "Lütfen, dur."

Tekrar Anton'a bakıyorum. Bakışlarımı tutmaya devam ediyor ve hala hayatı için yalvarmıyor, itiraf etmeliyim ki bu ona bir nebze saygı kazandırıyor.

Alina'nın eli ön kolumda beliriyor. Benimkine kıyasla çok küçük ama yine de benimkinden daha büyük bir etki yaratıyor.

Sistemime yeniden berraklık doluyor.

Hemen ardından panik ve öfke gelir.

Neredeyse Anton Petrov'u öldürüyordum. Ailelerimiz arasındaki savaşın tam olarak bir kuralı yok, ama onlardan birini *öldürseydim*, hepimizi bir kan davasına sokmuş olacaktım. Onları kırmak mı? Elbette. Ama öldürmek? Bu söz konusu bile olamaz. Ve ben bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum. Peki neden şimdi neredeyse o çizgiyi geçtim?

"Lütfen Kaden," diyor Alina.

Bakışlarımı tekrar ona kaydırıyorum ve sonra aniden ayağa kalkıyorum.

Anton yerde derin bir nefes alır ve sonra kendi de ayağa kalkar. Alina da öyle.

"Git mutfakta bekle," diyor ve Anton'a emredici bir bakış fırlatıyor.

O da benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Şimdi," diye tersledi. "Kaden'e kapıya kadar eşlik edeceğim."

Anton ikimizin arasında bir bakış attıktan sonra elini boğazına götürüyor ve mutfığa doğru geri dönüyor. Alina bir kolunu uzatarak onu kapıya kadar takip etmemi işaret ediyor. Bıçağı hala elimde tutarak, hala açık olan kapıya doğru birkaç adım yürüyorum.

Kafam şimdi berrak, ama ortaya çıktığımda aklımı kaçırdığımı bilmesine izin veremem, bu yüzden hareket ederken etrafımda şiddet dolu bir hava tutuyorum.

Kapıya ulaştığımızda aniden dönüyorum ve onu duvara doğru itiyorum. Avuç içimi göğsüne bastırarak onu soluk ahşap panellere yapıştırıyorum ve daha da yaklaşıyorum.

"Oldukça büyük bir borç biriktiriyorsun, küçük geyik," diye homurdanıyorum, sesimdeki o sinir bozucu tonu koruyarak. "Artık kardeşinin hayatı için de bana borçlusun."

Çenesini kaldırarak meydan okurcasına bana bakıyor. "Ne istiyorsun?"

Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağının yanına yerleştiriyorum ki kardeşi duymasın. "Bu gece batı tarafındaki küçük eğitim odasına gel. Gece yarısı. Yoksa buraya geri gelir ve başladığım işi bitiririm."

Titrek bir nefes alıyor ve kalbinin avucumun altında daha hızlı attığını hissedebiliyorum. Ama "Tamamdır" diye cevap verirken sesi sabitti.

Geri adım atıyorum ve elimi göğsünden çekiyorum. Duvarın yanında durmaya devam ediyor ve günün her saniyesi aklımdan çıkmayan o zeki gözleriyle beni izliyor.

Aklımdan her türlü kötü fikir geçiyor.

Bir hırıltıyla, her birini harekete geçirme dürtüsünü bastırmayı başarıyorum.

Onun yerine dönüp kapıdan çıkıyorum.

Ama her adımda içimi bir panik kaplıyor.

Ben asla böyle kontrolümü kaybetmem. Bu Eli'ın olayı. Dürtü kontrolü olmayan tek kişi o. Hareketlerimi stratejik olarak planlarım. Birinin kapısında belirip plansızca onu dövmeye başlamam.

Ve yine de, az önce yaptığım tam olarak buydu.

Hepsi Alina Petrov'u aklımdan çıkaramadığım için.

Bu kız bana ne yapıyor böyle?

OceanofPDF.com

ALINA

N Karnımda düzensiz kelebekler gibi gergin bir enerji uçuşuyor. Şüpheli bir şekilde heyecan gibi hissettiren bir şeyle karışıyor. Ki bu çok saçma. Gizlice buluşmaya gideceğim için heyecanlı olmamalıydım.

Okulun bir numaralı psikopatı Kaden Hunter gecenin bir yarısı. Bu gece kardeşimi neredeyse öldürdüğü için ona kızgın olmalıyım.

Ama kızgın değilim. Daha çok... şaşkınım. Ve neredeyse biraz da gururluyum. Çünkü Kaden beni dinledi. Kimse beni dinlemez. Ama Kaden'a durmasını söylediğimde durdu. Gitmesini söylediğimde de gitti. Bu nasıl yorumlayacağımı hala tam olarak bilemediğim bir sürprizdi.

Blackwater Üniversitesi'nin batı tarafındaki küçük eğitim odasının kapısının altından ışık sızıyor.

Kolu aşağı itip kapıyı açtığımda nabzım hızlanıyor.

Kaden'i odanın ortasında durmuş, eşikten geçerken bana bakarken bulduğumda içimde bir sarsıntı oluyor. Kapı arkamdan tekrar kapanırken odaya birkaç adım kala duruyorum.

Oldukça küçük bir alan. Blackwater'ın çoğu yerinde olduğu gibi duvarlar gri betondan yapılmış ve odada gereksiz hiçbir süsleme yok. Ancak bu odada basit bir beton zemin yerine ahşap döşeme tahtaları var. Köşelerden birinde istiflenmiş birkaç minder var ve duvarlardan biri boyunca tavandaki kancalardan dört kum torbası sarkıyor. Dikkatimi tekrar Kaden'e vermeden önce bakışlarımı onların üzerinde gezdiriyorum.

Şu anda bizim evde olduğundan çok daha kontrollü görünüyor. Daha önceki gibi aynı siyah tişörtü ve koyu renk pantolonu giyiyor. Ama

Gözlerinde artık kaotik bir huzursuzluk yok ve siyah saçları artık parmaklarını defalarca içinden geçirmiş gibi görünmek yerine mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Bunun güven verici olması gerekirdi ama ben bundan daha iyisini biliyorum. Bir buz parçası gibi ölümcül olan bu sakın ve soğuk versiyon en tehlikeli olanı.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, rakibinin ayaklarına kapanmasını ve koşulsuz teslim olmasını bekleyen acımasız bir komutan gibi görünüyor. Hayatta kalma içgüdülerim bana tam da bunu yapmamı söylüyor. Ama inatçılığım ve gururum beni orada, çenem yukarıda ve gözlerim sıkıca onunkilere kilitlenmiş halde tutuyor.

"Dakik de," diyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Neden

Bunca zamandır kardeşlerin seni saklıyor muydu?"

"Beni saklamıyorlardı," diye karşılık veriyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Sadece senin dramana dahil olmak istemedim."

"Ve yine de, buradasın."

"Ve yine de buradayım."

Bir elini kaldırarak iki parmağını bana doğru seğirterek sessizce ona yaklaşmamı emrediyor. Gözleri parıldıyor, sanki küstah emrine itaatsizlik edip etmeyeceğimi görmek için bekliyormuş gibi.

Kazanamayacağım savaşlara girmeyecek kadar zeki olduğumu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Gözlerim onunkilere kilitlenmiş halde, güçlü bedeninden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebileceğim kadar yakınımda durana kadar yerde yürüyorum. Tamamen sarhoş edici kokusu her nefes alışımında ciğerlerime doluyor. Başımı döndürüyor ve ona bakmak için boynumu eğmeden önce sakinleştirici bir nefes almak zorunda kalıyorum.

Beni izlerken normalde çok boş olan gözlerinde ışık parıldıyor. Parmaklarını önce omzumda, sonra boğazımda gezdiriyor ve ikisini çenemin altına yerleştirerek başımı daha da geriye yatırıyor. Eğilerek dudaklarını benimkilerin üzerine doğru eğiyor, dokunmaktan çekiniyor.

"Sana yapacağım şeyler," diye nefes alıyor ağzıma karşı.

Bedenimden bir ürperti geçiyor ve omurgam karıncalanıyor.

Mantiken, bunun muhtemelen her şeyden çok bir tehdit olduğunu biliyorum.

Ama yine de sesindeki karanlık vaat karşısında ayak parmaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum.

Sonra elini bırakıyor ve bir adım geri atıyor. Bu o kadar ani oluyor ki, onun yakınlığını aniden kaybedince neredeyse öne doğru devriliyorum.

"Soyun," diye emrediyor.

Başımı hızlıca sallayarak, aşağı uzanıp gömleğimin eteklerini tutmadan önce onu temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Kıyafetlerimi çıkarmaya başlarken, Kaden'in beni üçüncü kez cırılçıplak gördüğü gerçeğini düşünmeden edemiyorum. Düşmanım olduğunu düşünürsek bu çok fazla.

Ama tüm giysilerimi çıkardıktan sonra tekrar doğrulurken, bu konuda utanmayı kendime yediremiyorum. Çünkü Kaden bir kez daha bakışlarını çıplak bedenimin üzerinde öyle bir sıcaklıkla gezdiriyor ki sanki ateş tenimi yalıyor.

Bakışlarım ellerine düşüyor.

Tanrım, sadece ateşli bakışları yerine o güçlü ellerin vücudumun her yerinde dolaşması nasıl bir his olurdu?

Metalik takırtılar odayı dolduruyor, saçma sapan düşünce zincirimi parçalıyor ve beni gerçeğe geri çekiyor. Kaden'in ayaklarımın önünde yere bir çift kelepçe attığını görmek için aşağı bakıyorum.

"Giy şunları," diye emrediyor Kaden, karanlık sesinden otorite damlıyor. "Arkandan."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kelepçelere uzanıyorum. Elime aldığımda hafifçe çınıyorlar ve sonra arkamda manevra yapmadan önce tekrar düzeliyorlar. Kelepçeleri kapattığımda metal bileklerime soğuk geliyor.

Orada durmuş beni izleyen Kaden bir adım öne çıkıyor.

Karnı göğsüme degecek kadar yaklaştığında ve sonra kollarını bana doladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bileklerimdeki kelepçeleri sıkarken klik sesleri geliyor.

Her türlü çılgın yola giren zihnim, yetişmek için çabalıyor.

Kaden sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi bir nefes ötemden bana sırtıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. Boğazından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor.

Bir adım geri çekilip dönüyor ve duvarın yanındaki kum torbalarından birine doğru yürüyor. Ben de dönüp kaşlarımı kaldırarak onu izliyorum.

O devasa çantalardan birini kaptığı gibi kancasından kaldırıp bir kenara fırlatırken gözlerimi kırıştıyorum. Yüksek bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Ona bakakalıyorum. Piç kurusu, böylesine gülünç derecede ağır bir nesneyi kaldırdıktan sonra soluk soluğa bakma nezaketini bile göstermiyor.

"Buraya gel," diyor.

Sinir bozucu derecede kaslı vücuduna ters ters bakarken, gösterdiği yerde durana kadar ahşap döşeme tahtaları üzerinde yürüyorum. İtaat edip etmediğimi görmek için bakmıyor bile. Bunun yerine çömeliyor ve siyah spor çantasından bir şeyler çıkarmaya başlıyor.

Ayırıcı çubuğu çıkarınca gözlerim açıldı.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken orada durup Kaden'in doğrulup bana doğru dönmesini izliyorum. Sanki kalbimin atışını duyuyormuş gibi dudaklarının kenarında bir eğlence belirliyor.

Önümde durup çömeliyor, bir yandan da ayırıcı çubuğu tutuyor.

Kalbim titriyor. Çünkü lanet olsun, onun önümde diz çökmüş halini görmek hoşuma gidiyor.

Kaden elini kalçamın iç kısmından geçirip bileğime ulaşana kadar bacağımdan aşağı indirirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Tüy kadar hafif dokunuşuyla tenimde elektrik çarpıyor. Ayak bileğimi ayırıcı çubuğun bir tarafına kilitlediğinde duruşumu hafifçe değiştiriyorum.

Sonra dönüp diğer bileğimi tuttu.

Zahmetsiz bir güçle, ayak bileğim diğer prangaya ulaşana kadar bacağımyı yana doğru hareket ettiriyor, duruşumu genişletiyor. Sonra onu da kilitliyor.

Bileklerim arkadan kelepçeli, bacaklarım iki yana açılmış ve o metal çubuğa sıkışmış bir şekilde orada öylece kalakaldım.

Kaden tekrar doğruldu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözlerinde hınzırlık parlıyor. Nabzımın hızlanmasına ve midemin bulanmasına neden oluyor, ancak bakışlarını tutarken yüz hatlarımı boş tutmayı başarıyorum.

Ağzının köşesi yukarı doğru eğiliyor, sanki içimi görebiliyormuş gibi.

Dudaklarımı yalıyorum.

"Endişeli misin?" diye

alay ediyor. "Hayır."

"Yalancı."

"Belki beni gerçekten endişelendirecek bir şey yapsaydın, endişelenirdim," diye alaycı bir tonda karşılık veriyorum.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Kaden'in bakışları keskinleşiyor ve elini çeneme doluyor. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

Biliyorum, neredeyse cevap veriyordum.

Çenemi bırakarak tekrar spor çantasına dönüyor ve metal bir zincir çıkarıyor. Yutkunuyorum, gözlerim o dönerken hareketlerini takip ediyor. Zinciri kelepçelerime bağlarken hem beklenti hem de endişeyle tüylerim diken diken oluyor.

Kaden diğer ucunu kum torbasının asılı olduğu kancaya geçirirken metalik tıkırtılar sessiz antrenman odasını dolduruyor. Sonra çekmeye başlıyor.

Ellerim arkamdan yukarı doğru havaya kaldırılırken nefesimi tutuyorum.

Kaden, kollarımın doğal olmayan açısı nedeniyle omuzlarımın yerinden çıkmasını önlemek için eğilmek zorunda kalana kadar zinciri çekmeye devam ediyor. Bu şekilde öne doğru eğildiğimde, aslında kollarımda ya da omuzlarımda herhangi bir incinme tehlikesi yaşamıyorum, ancak kaslarımda sürekli bir gerginlik var.

"Kaden," diyorum, sesim istediğimden daha belirsiz çıkıyor.

Tamamen çıplak, bacaklarım zincirlenmiş ve iki yana açılmış bir şekilde hafifçe eğilmiş ve kollarım arkamda bu şekilde zorlanırken, birden kendimi çok savunmasız hissettim.

"Evet, küçük doe?" Kaden tekrar spor çantasına doğru yürürken cevap verir.

Dilimin ucunda birkaç cümle var. Her biri bir öncekinden daha acınası. Kendimi onları yutmaya zorluyorum ve bunun yerine, "Peki, bu sefer benim için ne gibi bir meydan okuman var?" diyorum.

Kaden spor çantasını karıştırırken bana sadece sessizlik cevap veriyor. Aradığı şeyi bulduktan sonra doğruldu ve bana doğru yürümeye başladı. Açı nedeniyle, tam önümde durana kadar elinde ne olduğunu göremiyorum.

Şok ruhumda titreşiyor.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim Kaden'in elinde tuttuğu şık siyah vibratöre bakmak oluyor. Şu elde taşınan değneklerden biri.

Başımı geriye atıp kocaman gözlerle ona bakıyorum.

"Bugün meydan okuma yok," diyor Kaden. Beklenti ve soğuk bir eğlence yüzünde dans ediyor. "Kaybedeceğini zaten biliyorum. Bugün sadece bana yalvarmaya başlamanın ne kadar süreceğini göreceğim."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Ne için yalvarıyorsun?"

Boştaki elini boğazıma götürüyor ve sonra çenemi sıkıca kavırıyor, birbirimizin bakışlarıyla buluşabilmemiz için başımı öyle tutuyor. Kaslarım, zavallı bedenimin şu anda büküldüğü çelişkili açılardan dolayı ağrıyor.

Vibratörü açarken Kaden'in tehlikeli derecede yakışıklı yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor ve sonunda "Boşalmana izin vermem için bana yalvarıyorsun" diye cevap veriyor.

"Olmayacağım-"

Kaden değneğın titreşimli başını doğrudan klitorisime bastırırken, yanıtım bir nefesle kesiliyor. Kıvranıyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum ama Kaden'in çenemin etrafındaki sert eli ve kollarımı arkamdan çeken zincir beni yerimde tutuyor.

Düzensiz titreşimler klitorisimden geçiyor.

Ağzımdan bir inilti dökülmek üzereyken dudağımı sertçe ısıırıyorum.

Duruşumu değiştirerek, tatlı işkenceyi durdurmak için bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum. Ama ayırıcı çubuk amımı acımasızca Kaden'e açık tutuyor.

İçimde bir gerginlik oluşmaya başladı.

Kaden vibratörün konumunu hafifçe değiştirir.

Mükemmel noktaya isabet ettiğinde keskin bir nefes çekiyorum ve bağlarıma karşı boş yere çekiyorum. Diğer eliyle hâlâ çenemi kavrayan Kaden, yüzümdeki her duygu titreşimini inceliyor.

Titreşimler gelmeye devam ettikçe amım

zonkluyor. İçimde sıkışıp kalan gerilim artıyor.

Acınası bir inilti dudaklarımdan süzölüyor.

Kaden tam bir kötü adam gibi gülümsüyor.

Başımı iki yana sallamaya çalışıyorum ama parmaklarını çenemde sıkıyor.

Bastırılmış ihtiyaç içimde dönüyor.

Vibratör klitorisime zorlu darbeler gönderiyor, beni o tatlı salıvermeye doğru daha da uzağa itiyor. Ben kenara doğru kayarken kalbim göğsümde çekiçleniyor. Bir darbe daha. Bir saniye daha. Ve sonra-

Kaden vibratörü amımdan çekip alıyor.

Kayı o kadar sarsıcı ki nefesim kesiliyor. Hiç gelmeyen serbest bırakma beklentisiyle dönen başımı temizlemek için defalarca göz kırpyorum.

Görüşüm netleştiğinde Kaden'i bana sırtırken buluyorum. "Bu bir."

Beklenti dolu bir kaşını kaldırıyor. "Tekrar deneyelim mi?"

Ben cevap veremedenden vibratörü tekrar ağrıyan klitorisime bastırıyor.

Kısık bir inilti kaçıyor benden. Kaden'in titreşimler geri geldiği için gözlerime geri dönmüş olması gereken zevki görmemesi için başımı eğmeye çalışıyorum ama yapamıyorum çünkü yüzümü incelerken çenemi tutmaya devam ediyor.

Omuzlarım ağrıyor ve kaslarımdaki gerginliği hafifletmek için pozisyonumu tekrar değiştirmeye çalışıyorum. Tüm bunlar amımı vibratörün üzerine daha sıkı bir şekilde getirmekten başka bir işe yaramıyor.

Dudaklarımdan çaresiz bir inilti daha dökülürken utanç içinde gözlerimi sıkıyorum.

"Gözler üzerimde." Emrinin gücü odayı bir bıçak gibi kesiyor.

Emrine itaat ederek, talepkâr bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum. Bir kez daha gözlerime kilitlenen gözlerinde bulduğum inanılmaz açlık karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Ama tam o sırada vibratör klitorisime güçlü bir darbe gönderiyor ve bunun yerine ağzımdan bir nefes daha çıkıyor.

Kaden işkence aletini olduğu yerde tutuyor.

İçimdeki o korkunç gerilim yeniden tavan yapıyor. Orgazmın kıyısına yaklaştıkça bağlarımın içinde kıpırdanıyor ve sarsılıyorum. Bastırılmış salıverme, dikişlerimden ayrılıyormuşum gibi hissedene kadar içimde dönüyor.

Biraz daha. Titreşimler durdu.

"Hayır!" Bu kelime göğsümden bir kurşun gibi fırladı.

Kaden'in gözleri bana bakarken acımasız bir neşeyle parlıyor.

Ağzımı kapatarak, inatçı bir meydan okuma olduğunu umduğum bir tavırla ona bakıyorum. Kısık bir kıkırdama çıkarıyor.

"İki," diyor.

Sonra vibratörü amıma geri getirdi.

Beni hıçkıra hıçkıra ağlayan bir ihtiyaç karmaşasına dönüştürmeden önce sadece altıya kadar yapabiliyorum.

"Hayır," diye yalvarıyorum, sonunda yıkılıyorum.

Önümdeki iblise bakarken gözlerim yaşlarla doluyor, çünkü boşalmama izin vermeden beni yedinci kez sınıra getirirse öleceğim.

Beni hapsettiği kısıtlayıcı pozisyon yüzünden kollarım ve omuzlarım ağrıyor ama bunu hissetmiyorum bile. Tek hissedebildiğim, beni hapsettiği o korkunç gerilim.

İçimde çatırdayan bir şimşek fırtınası gibi. Serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Buna havadan, sudan ya da inatçı gururumdan daha çok ihtiyacım var.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çaresizlik sesimden akıyor ve tüm yüzüme yayılıyor. "Lütfen, gelmeme izin ver. Gelmeme izin vermek zorundasın."

Çenemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve başını eğiyor. *"Yapmak zorunda mıyım?"*

"Kaden." Hayal kırıklığı içinde ayağımı yere vurmaya çalışıyorum ama ayırma çubuğu hala ayak bileklerime kilitli olduğu için bu çok zor.

Kara kaşlarını çatarak, elindeki vibratörü bıçaklarından biriymiş gibi çevirirken bana sivri bir bakış fırlatıyor. "Şu anda benimle gerçekten bu tonda mı konuşmak istiyorsun?"

"Lütfen-"

"Belki de 10'a kadar çıkabilir miyiz diye bakmalıyız?"

"Hayır!" Boğazımdan kırık bir hıçkırık kopuyor ve yalvaran gözlerle ona bakarken bağlarımı tekrar çeğiştiriyorum. "Sen kazandın! Boyun eğiyorum. Teslim oluyorum. Lütfen, sadece lütfen, gelmeme izin ver."

Beni bir tanrı gibi süzerken bakışlarını acımasız gözlerle üzerimde tutuyor. Kaderimi acımasız ellerinin arasında tutan kendi kişisel tanrım gibi. Ve o anda, ne isterse yapacağımı biliyorum. Bana sürünmemi ve çizmelerini yalamamı söylerse, yapacağım şey bu. Sonunda gelmeme izin verdiği sürece, söylediği her şeyi yapacağım.

Tanrım, bu adam bıçaklarını nasıl kullanıyorsa, gücü ve kontrolü de öyle kullanıyor. Mutlak bir hassasiyet ve korkunç bir hakimiyetle. Ve o kadar sıcak ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Gelmek için bana yalvarın," diye emretti.

"Lütfen Kaden," diye nefes nefese kaldım. "Gelmeme izin vermen için sana yalvarıyorum." Dudaklarında geniş bir gülümseme beliriyor.

Vibratörü tekrar açıyor.

Birkaç saniye daha, sessizliği bozan tek şey o alçak vızıltı sesi oluyor.

Sonra onu klitorisime getiriyor ve ağzımdan hıçkırıklarla dolu bir inilti dökülüyor. Zonklama hissi geri döndüğünde vücudum neredeyse eriyor.

Titreşimler içimdeki gerilimi yeniden artırmaya başlarken Kaden "Altı," diyor. "Etkilendiğimi söylemeliyim."

Bir kez daha orgazmın sınırına doğru yükselirken ona sadece bir inilti cevap veriyor.

Kaden bana yukarıdan aşağıya bakıyor, bakışları tenimi yakıyor ve beni serbest kalmanın eşiğine doğru daha hızlı yuvarlıyor.

"Zayıf ve kırılabilir görünebilirsin," diye düşünüyor bakışlarını benimkilere çevirirken. "Ama dirençli birisin, değil mi?"

Onun garip övgüleri ve onayı ruhumda bir çarpıntı yaratıyor.

İçimde dönen gerilim yeniden dayanılmaz seviyelere ulaşırken kararsız nefesler alıyorum. Eğer beni bir orgazmdan daha mahrum bırakacaksa, bunu her an yapabilir. Korku, çaresizlik ve utanmazca yalvarışlar gözlerimi dolduruyor, ona bakıp bunu yapmaması için sessizce yalvarıyorum.

Keskin yüz hatlarında memnun bir gülümseme beliriyor. Ve vibratör yerinde kalıyor.

Tekrar en uç noktaya ulaştığımda amım bastırılmış ihtiyaçla ağrıyor.

Güçlü darbeler klitorisime karşı titreşiyor.

Kenar tam orada. I-

İçimde bir patlama oldu.

Nefes nefese kalıyorum ve şiddetli bir orgazm içimden geçerken vücudum zincirleri şingirdatarak sarsılıyor.

Kaden vibratörü klitorisime doğru tutuyor, salınımı yoğunlaştırıyor ve o kadar sert boşalıyorum ki gözümün önünde yıldızlar parlıyor.

İnlemeler dudaklarımdan bal gibi damlıyor ve zevk tüm vücuduma yayılırken bacaklarım kontrolsüzce titriyor. Daha önce yaşadığım her şeyden daha yoğun, daha sarhoş edici.

Ve eğer bu bağımlılık derecesinde tehlikeli adam *bunu* sadece bir vibratörle başarabiliyorsa, o zaman beni düzgün bir şekilde sikerse bana neler yapabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

KADEN

"K Aden." Annemin sesi kafamın içinde tekrar tekrar çalan anıları kesiyor.
"Ne düşünüyorsun?"

Bir hafta önce Alina'yı bağıladığım zamanı düşünüyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp boşalmasına izin vermem için bana yalvarana kadar tekrar tekrar. Boşalmadan hemen önce gözlerinin arkasında yıldız ışığı gibi patlayan zevk titreşimlerini düşünüyorum. Sınıra yaklaştığında dudaklarından dökülen o küçük iniltileri düşünüyorum. Bekleyen bir orgazmdan önce küçük bedeninin nasıl titrediğini düşünüyorum. Sonunda uçurumun kenarına geldiğinde nasıl nefes nefese kaldığını ve gözlerinin nasıl büyüdüğünü düşünüyorum. Ve boşalırken gözlerinden yayılan, güneş ışığı gibi parlak zevki ve bu zevki görmenin kalbimi nasıl hızlandırdığını düşünüyorum.

Alina'nın iki kez daha boşalmasını sağladım, sırf bu olağanüstü ayrıntıların her birini hafızama kaydedebilmek için, sonunda onu kelepçelerden ve ayırıcı çubuktan kurtarmadan ve gitmesine izin vermeden önce. Gerçi o noktada vücudu o kadar bitkin düşmüştü ki artık yürüyemiyordu, bu yüzden onu arabama kadar taşımak ve sonra da evine geri götürmek zorunda kaldım. Ama doğal olarak anneme bunların hiçbirini anlatamıyorum, bu yüzden tabağımdan başımı kaldırıp ona tecrübelerimden bildiğim güven verici bir gülümseme veriyorum

inanıyor. "Hiçbir şey. Sadece okul işleri."

Masanın başındaki babam da o sahte gülümsemeye tamamen inanarak başını sallıyor.

"Elbette," diyor ve karşısında oturan annemize gururlu bir gülümseme gösteriyor. "Kaden tüm çocuklarımız arasında eğitimi konusunda her zaman en gayretli olanı olmuştur."

"Hey," diye itiraz ediyor Jace tam karşımda oturduğu yerden. "Siz bizim ebeveynlerimizsiniz, torpil yapmamanız gerekir."

Babamız Jace'e öylesine onaylamayan bir bakış fırlatır ki Jace oturduğu yerde büzülür.

Jonathan Hunter bir odaya girdiğinde bile saygı uyandıran bir adam. Eli, Jace ve ben etkileyici yapımızı ondan aldık. Uzun boylu ve geniş omuzludur, düz kahverengi saçları ve çeliği kesebilecek kadar keskin mavi gözleri vardır. Bu, efsanevi bir tetikçi olduğu gerçeğiyle birleştiğinde, insanların onu geçmemek için inanılmaz derecede dikkatli olmalarını sağlıyor. Ve bizi de kendisiyle aynı kibirli dünya bana ait tavrıyla yetiştirdi, bu yüzden aynı özellikleri sergilediğimizde o kadar da şaşırmamalı.

"Sen, genç adam," der Jonathan, keskin gözleri Jace'e kilitlenmiştir. "Blackwater'daki çalışmalarını ihmal etmeye devam edersen benim oğlum olmayacaksın."

"Onları ihmal etmiyorum," diye karşılık veriyor Jace asık suratla. "Eğer-"

"Jonathan, lütfen," diye araya giriyor annemiz. Sol tarafımdaki masanın ucunda oturduğu yerden öne doğru uzanıyor ve bir elini benim koluma, diğerini de Jace'in koluna koyarak rahatlatıcı bir jest yapıyor. "Yıllar sonra ilk kez dört oğlumuz da yanımızdayken böyle tartışmak zorunda mıyız?"

Cilalı meşe masanın üzerine yerleştirilmiş mumların ışığı, kocasına uzun kirpiklerini savururken sıcak kahverengi gözlerinde parıldıyor. Sofia Morelli, Federico'nun kız kardeşlerinden birinin kızı olduğu için Morelli mafya ailesinin lideri olmayabilir ama yine de insanlara istediğini nasıl yaptıracağını çok iyi biliyor.

Ve babamız onu hiçbir şeyden mahrum edemedi, bu yüzden derin bir iç çekti ve tekrar sandalyesine yaslandı.

"Tabii ki hayır, Sofia," diyor. "Haklısın. Tartışmayalım."

Sağ tarafımda Eli, onun hâlâ kolumda tuttuğu ele doğru ihtiyatlı bir bakış fırlatıyor ve dudaklarında bir eğlence belirliyor. Bir bıçak çıkarıp baş belası ağabeyimin kalçasına saplamayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Annemin tabaklarımızın yanına koyduğu beyaz peçetelerin üzerinde kırmızı kan lekeleri bırakacaktı ve bu annemin hiç hoşuna gitmeyecekti.

Rico, Eli'nin karşısındaki süslü ahşap sandalyeden bana sanki ne yapmak üzere olduğumu anlamış gibi uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Eli daha da geniş sırtıyor, bu da onun da bildiği anlamına geliyor.

Lanet olsun.

Ailem sahte gülümsemelerimi ve kibarlık numaralarımı yutabilir ama kardeşlerim gerçek beni tanıyor.

Annemiz de sandalyesine oturup dalgali siyah saçlarını omuzlarının arkasına iterken "Mükemmel," diyor. "O zaman anlaştık. Tartışmak yok." Rico'ya dönüyor. "Bize söylemek istediğin bir şey olduğunu söylemiştin. Bunu şimdi biz tatlıyı beklerken mi söylemek istersin yoksa yemeğimizi bitirdikten sonra mı konuşalım?"

Sofia'nın gözleri Rico'ya odaklandığı anda, babamız buyurgan bakışlarını tekrar Jace'e çeviriyor. Küçük kardeşime dik dik bakarken söylenmemiş tehditler havada titreşiyor. Anlamı açık. *Ya kendini toparlarsın ya da Blackwater'daki ilk yılında sınıfta kaldığını öğrendiğimde Eli'ye yaptığım gibi senin de kıcını tekmelerim.*

Jace hemen bakışlarını kaçırır.

Göğsümde garip duyguların kıpırdadığını hissederek sessiz alışverişi izliyorum.

Ailemiz bana asla böyle şeyler yapmaz. Bana asla ultimatol vermezler. Beni asla tehdit etmezler. Bunun yerine, ikisi de, ama özellikle Sofia, bana bir seri katil olmaktan tek bir yanlış kelime uzaktaymışım gibi davranıyor.

Dürüst olmak gerekirse, aslında seri katil olmayı umursamazdım. İnsanları öldürmeden hemen önce gözlerindeki korku ve acıyı görmek beni ateşlerdi. Ama insanlar size seri katil olmanız için para ödemiyor. Tetikçi olmanız için para ödüyorlar. Ve sonuç temelde aynıdır. Yani ailemin Blackwater'dan ayrılıp seri katil olmak için para alacağım konusunda endişelenmesine gerek yok.

Rico, "Hayır, şimdi yapabiliriz," diye yanıtlar.

Zarif yemek odasına sessizlik çöküyor. Hepimiz masada Rico'ya dönerken mum ışığı krem rengi duvar kâğıtlarının ve İtalya'dan manzara resimlerinin üzerinde dans ediyor.

Isabella ve Bay Morelli'yle olanları düşününce, başıma gelecekleri bildiğime dair bir his var içimde. Ama Rico derin bir nefes çekerken ağzımı kapalı tutuyorum.

"Pazartesi günü, Morelli imparatorluğunun varisi olarak pozisyonumu geri alacağım." Jace ve benim aramda bakışırken gözlerinde kısa bir süre pişmanlık titreşiyor. "Bu da Blackwater'dan ayrılacağım anlamına geliyor."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Jace ona parlak bir gülümseme gönderir. "Senin adına sevindim. Sonunda her şey bitti."

Rico'nun özelliklerine yardım yağıyor.

Gözleri tekrar bana kaydığında, bakışlarını tutuyorum ve yavaşça başımı sallayarak ona katıldığımı ve kararını desteklediğimi söylüyorum.

"Bu yılı bitirmek daha iyi olmaz mı?" diyor babamız. "Tam bir eğitim almak-"

"Jonathan," diye araya giriyor Sofia ve masanın karşısından ona doğru başını sallıyor.

Teslim olmak için bir elini kaldırdı ve sonra Rico'ya döndü. "Sanırım bu senin de Morelli yerleşkesine geri taşınacağın anlamına geliyor."

"Evet," diye onaylıyor.

Gülümseyip Rico'ya sertçe başını sallamadan önce yüz hatlarında bir anlığına hüznün esiyor. "Geçirdiğimiz altı yıl için mutluyum. Ve kız kardeşim de sonunda ait olduğun yere döndüğünü görmekten mutlu olacaktır."

Jonathan'ın kız kardeşi Elsa Hunter, Rico'nun annesiydi. Yani teknik olarak Rico bizim kuzenimiz, ama her yönden her zaman kardeşimiz oldu. Altı yıl önce yanımıza taşınmadan önce bile.

"Böyle söyleme," diye burnunu çekiyor annemiz masanın diğer tarafından. "Sanki onu bir daha hiç göremeyecekmışız gibi konuşuyorsun."

"Oh, benden o kadar kolay kurtulamazsın." Rico ona göz kırpmıyor. "Aslında, bahse girerim o kadar çok geleceğim ki benden sıkılmaya başlayacaksın."

"Senden asla bıkmam."

Bir bıçak çıkarıp elimde döndürmek için can atıyorum, ama bu dürtümü bastırıyorum ve bunun yerine onların böyle ileri geri şakalaşmalarını izliyorum. Rico benden çok onların oğlu gibi davranıyor.

Ama sanırım ailemle aramdaki mesafe her iki taraftan da kaynaklanıyor. Olması gerektiği gibi umursamıyorum. Ve onlar... onlar beni kusurlu görüyorlar. Elbette bunu bana hiç söylemediler. Asla da söylemeyeceklerini biliyorum. Ama tıpkı diğer herkes gibi onlar da duygularını renkli pankartlar gibi yüzlerine takıyorlar. Bende bir sorun olduğunu düşünüyorlar. Ve haklılar da.

En kötüsü de bunun için mantıklı bir nedenim yok.

Eli'nin akıl sağlığı yıllar önce bozuldu, bu da onu biraz dengesiz yapıyor ama en azından bunun için gerçek bir nedeni var. Ben böyle doğmuşum.

Aslında olduğum kişiyi sevdiğim için bunu pek umursamıyorum. Ama bazen keşke ailem bana, sanki benliğimden korkuyorlarmış gibi davranmayı bıraksa diyorum.

Yanlış bir şey söyler ya da yaparlarsa zihinleri tamamen kırılır.

"Yine de iyi olacak mısın?" Rico aniden soruyor ve dikkatimi tekrar elimizdeki konuşmaya çekiyor.

Onları dinlemediğim ve konuşmanın bu kısmını kaçırdığım için, kaşlarımı umursamaz bir ifadeyle kaldırıyorum.

"Blackwater'da mı?" Rico açıklıyor. "Petrov'lara karşı savaşta iyi olacak mısın? Eğer ben çekilirsem, onlar dört kişiye sız iki kişi kalırsınız."

Beş, kafamda düzeltiyorum. Onlardan beş tane var. İnsanlar Alina'yı hep görmezden geliyor, onu bir tehdit olarak saymıyor. Bence bu çok büyük bir hata. O şimdiye kadar tanıştığım en tehlikeli insan. Çünkü bir şekilde kafamın içine girmeyi başardı.

"İyi olacağız," diye cevap veriyorum rahat bir omuz silkmeye. "Emin misin? Çünkü-

"Elimde koz var," diye araya giriyorum.

Bunun üzerine herkes kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Eli yanımdan bana onaylayan bir sırtış atarken, Jace şüpheyi gözlerini kısıyor.

"Ne tür bir kaldıraç?" Rico soruyor.

"Bunu onlara karşı kullanırsam geri çekilmelerini sağlayacak türden."

Mikhail'in haftalar önceki videosu olduğunu öğrenmemeleri için cevabımı kasıtlı olarak belirsiz tutuyorum. Çünkü Jace aslında onu korumak için elimdeki tek kozu kullandığımı öğrenirse çekilmez biri haline gelecektir. Onu ve Rico'yu dokunulmaz kılmak için Petrov'larla yaptığım anlaşmayı bilmemesi daha iyi.

Masanın başındaki Jonathan kıkırdar. "İşte benim oğlum."

Dönerek ona gülümsedim ve başımı salladım.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Mantiken, ailemi sevmem gerektiğini biliyorum. Her şey düşünüldüğünde benimki kadar iyi ebeveynleri olan herkes anne ve babasını sevmelidir. Ama ben sevmiyorum.

Ben de onlardan nefret etmiyorum. Ve eğer birisi onlara zarar vermeye ya da onları öldürmeye kalkarsa elbette onları korurum. Ne de olsa onlar benim kanımdan.

Ama onlar için bir şey hissetmiyorum.

Gençken bunun sebebinin kimseyi önemsemekten aciz olmam olduğunu düşünürdüm. Ama bunun doğru olmadığını çabucak anladım.

Ailemi sevmediğim ve dünyadaki diğer rastgele insanları hiç umursamadığım doğru.

Sevdiğim tek insanlar kardeşlerim.

Ve onları ne kadar çok sevdiğimin büyüklüğü beni dehşete düşürüyor. Onlar için ölebilirim.

Onları korumak için tüm şehirleri katlederdim.

Onları güvende tutmak için kan nehirlerinden geçer ve tüm dünyayı yakıp kül ederim.

Eli, Rico ve Jace hakkında böyle hissetmek bile yeterince korkutucu.

Ve şimdi, Alina hakkında da bu duygu titreşimlerini yaşamaya başladım. Sınıf arkadaşlarının ona şaka yapıp kıyafetlerini çalmasına kızdım. Ve ona kendi gömleğimi verdim çünkü kampüste herkesin görebileceği şekilde çıplak yürümesine dayanamıyordum.

Bu çok saçma.

Alina umurumda değil.

Kardeşlerimle ilgilenmek, katlanabileceğim tek duygusal yük. Çünkü bir kez daha... Ben... Yapmıyorum. Yapmıyorum. Hissetmiyorum.

Bu yüzden Alina'nın bir şekilde soğuk, var olmayan kalbimden duygu titreşimleri çekmeyi başarmış olması beni çok korkutuyor.

Bu da onu tanıdığım en tehlikeli insan yapıyor.

ALINA

"Dört gün oldu," diyor Maksim ve yumruğunu mutfak masamıza vurarak vurguluyor. "Sana söylüyorum, geri gelmeyecek."

Anton, "Ben hâlâ bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Bu nasıl bir tuzak olabilir? Federico tarafından tam anlamıyla doğrulandı. Morelli'nin kendisi. Rico, Blackwater'dan ayrıldı."

Konstantin ikizine sırtıyor ve ekliyor: "Bu da artık sadece iki kişi oldukları anlamına geliyor."

Masanın başındaki Mikhail, gözlerinde planlar dönerken yavaşça başını sallıyor. "Ve dördümüz."

Beş, sanırım. Ama söylemiyorum.

Bunun yerine masadan kalkıp boş tabaklarımızı toplamaya başladım. Kullanılmış tüm gümüş takımlarımızı en üstteki tabağın ortasına dizmeden önce onları bir yığın haline getirirken şingirdiyorlar.

Pencerenin dışında, güneş ufku ötesinde kaybolurken kırmızı ve mor çizgiler gökyüzünü kaplıyor. Soluk mutfak duvarlarımızı da aynı renk tonuna boyuyor ve beyaz ağırlıklı odaya bir renk katıyor. Tabakları durulamaya başlarken kararan gökyüzüne bakıyorum.

Rico'nun beklenmedik bir şekilde okulu bırakmasının üzerinden dört gün geçti. Kaden her zamanki gibi bana eziyet ediyor, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, ama kardeşlerim ve kuzenlerim bu konuda kargaşa içinde. İlk başta, bunun bir tür hile olduğunu düşündüler. Ama Maksim'in dediği gibi, Rico'nun Morelli imparatorluğunun varisi olduğu patrik Federico tarafından açıklandı.

Morelli'nin kendisi, yani doğru olmalı. Ve hepimiz geçen gün onun eşyalarının kutulandığını ve Avcıların evinden taşındığını gördük.

Maksim ellerini heyecanla masanın kenarına vururken Mikhail'e yalvaran bir bakış attı. "Lütfen, lütfen, lütfen, onlara saldıralım."

Kalbim göğsümde sarsılıyor ve tabakları bulaşık makinesine yerleştirdiğim yerden başımı kaldırıp Mikhail'in yüzünü inceliyorum. Parmaklarını masanın üzerine vururken yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirliyor.

Maksim, "Hadi ama, hem intikam almak hem de üstünlüğü ele geçirmek için mükemmel bir fırsat," diye bastırır.

"Haklı," diye ekliyor Konstantin başını sallayarak. "O pisliğin geçen hafta Anton'a yaptıklarının intikamını almamız gerekiyor."

Anton'un yanağındaki morluklar çoktan soldu ama ne zaman biri Kaden'in evimize yaptığı sürpriz ziyaretten bahsetse hâlâ utanmış görünüyor. Sanki Kaden'in kendi evinde onu böyle alt etmesine izin verdiği için mahcup olmuş gibi.

Bu hatırlatma karşısında Mikhail'in mavi gözlerinde öfke titreşiyor. "Evet, gerçekten de öyle."

"Ayrıca, elindeki videoyu da almamız gerekiyor," diye devam ediyor Maksim. "Eğer dördümüz birden ikisine sürpriz bir saldırı düzenlersek kesin kazanırız." Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirliyor. "Ve sonra onları süründürebiliriz."

Bulaşık makinesini kapatıp boş tencereleri almak için masaya dönerken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Evet." Mikhail parmaklarını soluk masanın üzerinde gezdirmeye devam ederken Maksim'e başını salladığında yüzünde aynı sırıtış yayılıyor. "Jace'in kolunu neredeyse kırdığında Kaden'in ne kadar öfkelenildiğini hatırlıyor musun? Jace'i köşeye sıkıştırırsak Kaden'in videoyu silmesini sağlayabiliriz... ve biz de kendi kozumuzu elde edebiliriz."

İkizler heyecanla başlarını sallarken hep bir ağızdan "Aynen öyle" diye cevap verirler.

Mikhail'in sağında, Anton başını yana eğiyor ve sonra konuyu kabul ediyormuş gibi başını sallıyor.

Endişe göğsümde yılan gibi kıvrılıyor. Sandalyemin yanında durup masayı toplama çabalarımın vazgeçiyorum ve bunun yerine Mikhail'in bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Bence bu kötü bir fikir," diyorum sesimi yumuşak tutarak.

"Bu nasıl kötü bir fikir olabilir ki?" Mikhail bir şey söyleyemeden Konstantin ağzından kaçırır. "Sayıca onlardan iki kat fazlayız."

"O haklı, Alina," diyor Mikhail. "Eğer şimdi sürpriz bir saldırı başlatırsak, kazanırız. Ve sonra Jace ve Kaden'i birbirlerine karşı kullanacağız ve her ikisini de süründürüp lanet olası çizmelerimizi yalatacağız. Ve ikisinin de ayaklarımıza kapandığı bir videom olduğunda, savaşı kazanmış olacağız."

"Bence onları hafife alıyorsunuz."

Dördü de kıkırdar ve alaycı bir şekilde homurdanır.

"Lütfen," diyor Maksim. "Geleceğimizden bile haberleri yokken dördümüze karşı kazanmalarının imkânı yok."

"Kastettiğim bu değildi," diye cevap veriyorum. Parmaklarımı sandalyemin arkalığına kıvrarak soluk ahşabı sıkıca kavriyorum ve beni başından savmalarına karşı içimde dalgalanan kızgınlığı bastırmaya çalışıyorum. "Bence onların ne kadar kindar psikopatlar olduklarını hafife alıyorsun. Kazansanız ve onları süründürseniz bile intikam almak için geleceklerdir."

Mikhail bana ne dediğini bilmeyen aptal bir kız gibi hissetmeme neden olan sabırlı bir bakış atarak, "Elimizde koz olarak bir video olacak," diyor.

Sandalyenin arkasını daha sıkı kavriyorum. "Video olsun ya da olmasın, misilleme yapacaklar. Ve bunu yaptıklarında, canın yanacak. Ciddi şekilde."

Mikhail'in ifadesi yumuşuyor ve bana öyle bir gülümsüyor ki sandalyeyi odanın öbür ucuna fırlatasım geliyor.

"Bakın, endişelendiğinizi biliyorum," diyor, hâlâ yavaş bir öğrenciyle konuşur gibi. "Ama biz ne yaptığımızı biliyoruz."

"Öyle mi?" Meydan okuyorum.

Yüzünde bir parça hayal kırıklığı beliriyor ve bana sert bir bakış atmadan önce derin bir nefes alıyor. "Alina, bu senin uzmanlık alanın değil. Bizim uzmanlık alanımız. Sadece Blackwater'a kaydolman seni nitelikli bir suikastçı yapmaz. Bizim yaşadığımız dünya ile senin yaşadığın dünya aynı değil." İçini çekiyor. "Yani, evet, ne yaptığımızı biliyoruz."

Ağzımı kapatarak, aniden boğazımı tıkayan duygu dalgasını yutuyorum. Henüz konuşmak için kendime güvenmiyorum, bu yüzden ona sadece başımı sallıyorum ve lavaboya geri dönmeden önce tencereleri alıyorum.

Öfke ve incinmişlikle tencereleri devirmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Belalı bir suikastçı olmamam, katkıda bulunacak bir şeyim olmadığı anlamına gelmez. Ama ne kadar zeki olduğum önemli değil. Kardeşlerim,

Kuzenlerim, babam, tüm ailem bana bir kez bakıp beni silip atıyorlar. Kısa, ince ve kırılabılır olduğum için kusurlu olduğumu düşünüyorlar. Petrov isminin mirasını devam ettirecek kadar iyi olmadığımı düşünüyorlar. Bu sinir bozucu.

Kardeşlerim ve kuzenlerim onları öldürtecek aptal sürpriz saldırılarını planlamaya başlarken, ben de tüm hıncımı tencereleri oarak çıkarıyorum.

Güzel. Kendilerini öldürtmeleri neden umurumda olsun ki? O zaman sonunda "*Sana söylemiştim.*" diyebilirim.

"Bu gece," diyor Anton. "Bu gece yapmalıyız."

Panik vücudumda çatırdarken midem bulanıyor. Çünkü şu anda aile üyelerime ne kadar kızgın olursam olayım, aslında onların kendilerini öldürmelerini istemiyorum.

"Katılıyorum," diyor Mikhail. Avuçlarını masaya dayayarak sandalyeden kalkıyor. "Hadi hazırlanalım."

Tencereyi lavaboya geri bırakıp masaya doğru dönüyorum, sandalyeler yere sürtünürken diğer üçü de ayağa kalkıyor.

"Lütfen," diyorum Mikhail'in bakışlarını yalvaran gözlerle karşılayarak. "Yapma. Bunun sonu kötü bitecek. Biliyorum kötü bitecek."

Yüz hatları tekrar yumuşuyor ve Anton ile ikizler kapıya doğru ilerlerken o da bana doğru yürüyor. Mikhail bir kolunu sırtıma doladıktan sonra eğilip başımın üstünü öperken kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

"İyi olacağız," diyor. "Söz veriyorum."

Gömleğini tutup onu zorla burada tutma dürtüsüne direniyorum. Çünkü bu işin sonu kötü bitecek. Jace'i tehdit ederlerse, onu ya da Kaden'i süründürürlerse, ellerinde ne koz olduğunu düşünürlerse düşünsünler Kaden onları öldürecektir. Öldüreceğini biliyorum.

Mikhail bana son bir kez gülümseyip sonra da uzaklaşırken içimi bir korku kaplıyor. Üst katta, diğerlerinin çoktan dolapları açıp hazırlandıklarını duyabiliyorum.

Kahretsin. Bir şeyler yapmam lazım. Ama ne?

Avcıların bu saldırıya misilleme olarak kardeşlerimi öldürmeyeceklerinden emin olmak için ne yapabilirim?

Aklımdan bir fikir geçiyor.

Gözlerimi kırıştırtarak pencerenin dışında kararan gökyüzüne bakarken zihnim böyle bir kararın olası sonuçlarını değerlendiriyor. Sanki bir

İhanet. Büyük bir ihanet. Ve eğer ailem bunu öğrenirse, beni asla affetmezler.

Ama bu onları hayatta tutacaktır. Ve önemli olan da bu.

Telefonumu çıkarıp Kaden'in numarasını buluyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum.

Korku ve ihanet göğsümün içinde dönüyor. Ama yapılacak doğru şey buydu. Kardeşlerim ve kuzenlerim bu savaştan asla zarar görmeden çıkamayacaklar.

Bu yüzden Kaden'i kendi yöntemimle alaşağı edeceğim.

OceanofPDF.com

KADEN

M Telefonum masamın üzerinde titriyor. Bilemekte olduğum bıçağı yere bırakıp telefonu elime alıyorum ve ekrana bakıyorum. Alina'nın adını gördüğümde içimden şaşkınlık geçiyor.

Bana daha önce hiç mesaj atmadı. Tüm sohbet geçmişimiz sadece üç mesaj içeriyor. Hepsi de benden, belirli bir saatte bir yerde olmasını emrediyor. Ve o üç kez geldiğine göre, numaranın gerçekten onun olduğunu biliyorum. Ama neden şimdi bana mesaj atıyor?

Telefonumun kilidini açarak uygulamayı açtım ve mesajını okudum.

Mesajına birkaç saniye daha bakarken kaşlarımı gerçek bir şaşkınlıkla kaldırıyorum. Hem mesajın içeriğı hem de mesajın tonu beni şaşırttı.

Alina Petrov: *Kardeşlerim ve kuzenlerim önümüzdeki on dakika içinde evinize saldıracaklar. Onları kalıcı bir yara almadan bana gönder. Artık bana borçlusun.*

Şüphe içimde dönüyor. Bu bir tuzak mı?

Telefonumu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarımı açıp Petrov'ların mutfağına yerleştirdiğim böceğın ses dosyalarını kontrol etmek için giriş yapıyorum. Normalde ertesi gün bakarım, o yüzden bugünden hiçbir şey dinlemedim.

Dizüstü bilgisayara sürekli bağı tuttuğum kulaklıkları kapıp takıyorum ve dosyalar arasında geziniyorum.

On dakika içinde saldıracaklarsa, şimdi yola çıkmış olmalılar. Bu da demek oluyor ki böcek en azından seslerini alabilmeli.

Gitmeye hazırım. Tamamını dinleyecek zamanım olmadığı için on dakika önceki sesi başlatıyorum.

Dosyada bu saldırıya karar verdikleri gerçek konuşma bile yer aldığında kaşlarım daha da yükseliyor.

Yani Alina doğruyu söylüyordu. Ama beni neden uyarsın ki? Yine de, onun sebepleri beklemek zorunda kalacak.

Kulaklıkları çıkarıp dizüstü bilgisayarını kapattım ve aceleyle yatak odamın kapısına gidip kapıyı açtım.

"JACE!" Kükredim. "Hazır ol, m i s a f i r i m i z var. Petrovlar önümüzdeki on dakika içinde saldıracaklar."

Alt katta bir yerden takırtı sesi geliyor. Sonra Jace merdivenleri yumrukluyor.

"Kaç tane?" diye sesleniyor kapımın önünden geçip kendi kapısına doğru koşarken. "Dört," diye cevap veriyorum ve sonra odama geri çekiliyorum.

Daha iyi kıyafetler giydikten sonra hızla bıçaklarımı kuşanıyorum ve aceleyle ön kapıya gidiyorum. Jace arkamdan gürleyerek merdivenlerden inerken ben de aynı anda yerde duran botlarıma uzanıyorum. O botlarını alıp giymeye başlarken ben de kendiminkileri bağlıyorum.

"Kalıcı yara yok," diyorum.

Jace homurdanır. "Tabii ki hayır. Ne olduğumu sanıyorsun? Bir amatör mü? Bana dokunamazlar."

"Bunu biliyorum. Demek istediğim, onlara kalıcı bir zarar vermeyin."

Sol botu ayağının yarısına kadar gelmişken duraklıyor ve sanki az önce ona önüne koyduğum ikramı yemesine izin vermediğimi söylemişim gibi bana bakıyor. "Neden olmasın?"

Figürler dışarıdaki gölgelerde hareket ediyor.

"Sonra açıklarım," diye tersliyorum, doğrulurken ve kapıdan hızla uzaklaşırken. "Sadece dediğimi yap."

Jace ayağını son botun içine sokar. "Tamam."

Kendi evimizde bize saldırmaya cüret ettiği için Mikhail Petrov'un lanet vücudundaki her kemiği kırmayı umutsuzca istesem de, borçlarımı her zaman öderim. Ve Alina haklı. Bunun için ona borçluyum. Bana mesaj atmasaydı hazırlıksız yakalanacaktık. Ve dörde karşı iki ve sürpriz onların tarafındayken, bu gece bizim için çok farklı sonuçlanabilirdi. *Kalıcı yaralanma yok* diyorsa, tamam, *kalıcı yaralanma* yok.

Omzumun üzerinden bir bakış atarak Jace'in botlarını bağladığından ve sopasını aldığından emin olduktan sonra arka tarafta yerimi alıyorum

Kapı. Bana başıyla selam veriyor ve sonra ön kapının yanındaki yerine geçiyor.
Bir dakika daha geçer.

Sonra arka kapının diğer tarafından hafif bir tıklama sesi geliyor.
Jace'e elimi kaldırıp beklemesini söyledim.

Diğer taraftaki kişi kilidi açmaya devam ediyor. Öğleden sonra döndüğümüzde ön kapıyı kilitlemeden bırakmıştık, bu yüzden onu açmalarına gerek yoktu. Ancak görünüşe göre aynı anda girmek istiyorlar çünkü evin diğer tarafındaki kişi kilidi açmayı bitirirken ön kapının yanındaki gölgeler yerinde kalıyor.

Sonunda, daha yüksek bir klik sesi duyulur.

Karanlık tahta parçasını izliyorum. Şimdiye kadar Blackwater'da kimse bize kendi evimizde saldıracak kadar aptal değildi. Ama Petrov'lar sayıca bizden fazla oldukları için cesaretlendiler. Belki de daha iyi kilitlere yatırım yapmalıyız.

Kapı kolu yavaşça aşağı doğru itiliyor. Omzumun üzerinden bir bakış bana aynı şeyin ön kapıda da olduğunu haber veriyor. Jace'e izin veriyorum.

Kol tamamen aşağı indiği anda, Jace ve ben kendi kapılarımızı tekmeleyerek açıyoruz.

Kapılar davetsiz misafirlerimize çarparak onları güçten geri sendeletirken, diğer taraftan şaşkınlık ve acı çığlıkları geliyor.

Mikhail ve Konstantin doğrulmaya ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken ben eşikten hızla geçip çimenliğe çıkıyorum. Çizmelerim Mikhail'in yan tarafını ondan önce buluyor.

Onu yana doğru sendeletecek kadar sert tekmelediğimde göğsünden bir huff kopuyor. İkisi arasında en yetenekli olan o olduğu için önce onu etkisiz hale getirmem gerekiyor.

Ancak Mikhail'e bir kez daha vurmak için hamle yaptığım anda Konstantin bana doğru hamle yapıyor. Elinin altından sıyrılıyorum ve yumruğumu karnına indiriyorum. Ciğerlerindeki hava patlıyor ama Mikhail çoktan kendine gelmeye başlamıştı.

Mikhail'in vuruşunu yüzümün yan tarafına gelmeden hemen önce engellemek için ön kolumu yukarı çekiyorum. Solumdan Konstantin tekrar ileri atıldı.

Mikhail'in kolunu iterek dönüyorum ve bir bıçak çıkarıyorum. İçerideki lambalardan gelen ışık pencerelerimizden dışarı akıyor ve havada parlarken metal bıçakta parlıyor.

Konstantin bir tıslama sesi çıkarıyor ve bıçak derisini sıyrırken kolunu geri çekiyor. Bu bana onun tarafında biraz nefes alacak yer kazandırdı ama Mikhail çoktan

Tekrar saldırıyor.

Kafamın içinde, Alina'nın kalıcı yaralanma olmaması yönündeki uygunsuz talebine lanet ediyorum. Kendimi tutmak zorunda olmasaydım bu dövüş çok daha kolay olurdu.

Sağ tarafımda bir yerden bağırışlar ve gümbürtüler geliyor ve Jace ile diğer iki Petrov'un da bir şekilde evin bu tarafına geldiklerinin belli belirsiz farkındayım. Jace'in hâlâ ayakta olup olmadığına bakmak için zaman kaybetmiyorum. Ayakta olduğunu biliyorum. Ayrıca, gözlerimi kendi rakiplerimden alamıyorum.

Mikhail beni yakalamaya çalışırken yana doğru sıçırıyorum ama Konstantin de çoktan harekete geçmiş. Bacağı kaburgalarımın yan tarafına çarpıp kaçınma hareketimi durdurunca kemiklerimde bir sarsıntı oluyor. Mikhail tekrar dönüyor ve boğazıma doğru saldırıyor. Kolumu yukarı çekiyorum ve dirseğimi ön koluna çarparak darbenin yönünü değiştiriyorum.

Gözlerinde acı titreşiyor ama çabucak toparlanıyor ve kalçama doğru tekme atıyor. Geriye doğru kaçıyorum ama Konstantin'e çarpıyorum. Kolları beni sarıyor, arkamdan kollarımı tutmaya çalışıyor. Mikhail'in yumruğu çenemle birleştiği anda dirseğimi geriye doğru savuruyorum.

Lanet olsun.

Parmaklarım bıçağımın etrafında sıkılaşıyor.

Kolumu geniş bir kavis çizerek, Mikhail'i şişlenmekten kaçınmak için geri sıçramaya zorluyorum. Ama ona odaklandığım anda Konstantin beni tekrar yakalamaya çalışıyor.

Öfkeyle çenemi sıkıyorum ve bir kez daha Alina'ya ve onun saçma talebine lanet ediyorum.

Konstantin'in beni sağlam bir şekilde kavramasına izin veremeyeceğimden, Mikhail'e doğru iki hızlı bıçak fırlatıyorum, sadece duraklamasına ve eğilmesine neden olacak kadar yakınken, dönüp yumruğumu Konstantin'in yanına çarpıyorum.

Sendeleyerek geri çekiliyor ama Mikhail arkamdan tekrar saldırmaya başladı bile.

"Pekâlâ!" Jace çimenlikte bir yerden sesleniyor. "Sanırım bugünlük bu kadar egzersiz yeter."

Arkamda lanet olası Petrov'lar olmasın diye etrafımda dönerken, küçük kardeşime doğru hızlıca bir bakış attım.

Sersemlemiş bir şekilde şok geçiriyorum.

Mikhail ve Konstantin de onu gördüklerinde şaşkınlıkla geri çekilirler.

Çimlerin üzerinde durup Anton ve Maksim'e silah doğrultan Jace'in kaslı vücudunun her santimetresinden tembel bir kibir akıyor. Her ikisi de

ellerini hafifçe kaldırdılar ve birkaç adım geri gittiler.

"Şimdi, eğer gecenin geri kalanını bizim için çimleri biçerek geçirmek istemiyorsan," diye devam ediyor Jace ve bileğini oynatarak silahıyla kayıtsız bir kışkırtma hareketi yapıyor. "Bahçemizden defolup gitmenizi önerebilir miyim?"

Diğer üç Petrov, Mikhail ve Jace arasında kararsız bakışlar atar. Mikhail sıkıntıyla dişlerini gıcırdatır.

Birkaç saniye boyunca öylece hareketsiz kalır, Jace daha ilk adımı atmadan kafasına bir kurşun sıkabilecek olmasına rağmen hâlâ kazanıp kazanamayacaklarını düşünüyor gibi Jace'e bakar.

Sonra nefesle hırıltı arası bir şey çıkarıyor ve dilini şaklatıyor.

"Hadi gidelim," diye tersliyor işe yaramaz ailesinin geri kalanına. Alaycı bir kıkırdama çıkardım.

Genç aile üyeleri çimenlerin üzerinde geri çekilirken bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinde öfke titreşiyor.

"Arkamı kolla Hunter," diye hırlıyor bana.

Sadece hain bir gülümsemenin dudaklarımı kıvrmasına izin verdim. "Bunu kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçan köpek söylüyor."

Mikhail Rusça bir şeyler homurdanıyor ve sonra ayaklarımın önünde yere tükürüyor.

Dudaklarımda hâlâ o soğuk gülümsemeyle bir fırlatma bıçağı çıkarıp kolumu kaldırarak Anton'a doğru nişan alıyorum.

Panik Mikhail'in yüzünde çatırdıyor ve hızla yana sıçrayarak atışımı kendi vücuduyla engelliyor. Bıçağı fırlatmaya hazır tutuyorum ve sessiz bir meydan okumayla kaşlarımı kaldırıyorum.

Dişlerini tekrar gıcırdatıyor ama sonra geri çekilmeye de başlıyor.

Olduğum yerde kalıyorum, Jace bana doğru yürürken onları izliyorum. Yanımda durdu, elinde hala silah vardı.

Bir süre orada yan yana durup Petrov'ların kaçışını izliyoruz. Sinir bozucu Ruslar nihayet ortadan kaybolduğunda bıçaklarımı kınına sokuyorum ve kaşlarımı kaldırarak Jace'e yan gözle bakıyorum.

"Silahı nereden buldun?" diye sordum.

Omuz silkiyor ve arka kapıya doğru ilerlemeden önce onu pantolonunun arkasına sokuyor. "Bu Rico'nun. Taşınırken geride bıraktı. Acil durumlar için."

Bakışlarımı artık boş olan çimenlikten ayırarak, çılgın küçük kardeşimi eve kadar takip etmeden önce daha önce fırlattığım bıçakları hızla geri alıyorum. "O zaman neden en başından beri kullanmadın?"

Jace bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dövüşe ihtiyacım vardı," diye cevap verir.

Eşikten geçip kapıyı arkamızdan kapatırken ona bakıyorum. Sopasının nerede olduğundan emin değilim, ama parmak eklemlerinde biraz kan var, bu yüzden yumrukları lehine onu attığını varsayıyorum. Bakışlarım yüzüne kayıyor ve çenesinde oluşan büyük çürüğü görüyorum.

Bana hızlıca bakarken Jace'in gözlerinde bir parça suçluluk duygusu dolaşıyor. "İyi misin?"

Birdenbire bu yüzleşmeyi kavgaya ihtiyacı olduğu için yaptığını söylediğinde hiç yanıt vermediğimi fark ettim, bu da muhtemelen Jace'in bu konuda kızgın olduğumu düşünmesine neden oldu. Kızmadım. Eğer kavgaya ihtiyacı varsa, o zaman ihtiyacım olan tek gerekçe bu.

"Evet," diye cevap veriyorum ve sonra çenemi onun çenesine doğru çekiyorum. "Üzerine biraz buz koy."

Yüzünde hem rahatlama hem de utanç ifadesi beliriyor ve elini çürüğün üzerine götürmek için uzanıyor. "Sorun yok. O kadar da kötü değil ve-"

Yumruklarımı gömleğine gömüp onu duvara yapıştırdım.

Bana şok içinde göz kırpmıyor ama beni geri itmek için hiçbir şey yapmıyor. Bu da demek oluyor ki daha başlamadan bitirebileceği bir kavgaya beni sürüklediği için hâlâ kendini suçlu hissediyor. *Lanet olsun.*

Sesimi sertleştirerek homurdandım, "Çenenin diğer tarafına da aynı morluktan yapmamı istemiyorsan, üzerine biraz buz koy. Yeterince açık konuştum mu?"

"Pekâlâ," diye yanıtlıyor ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırarak. "Tanrım. Sakin ol."

Ama şimdi yüzünde bir gülümseme var ve gözlerindeki ışık geri geldi. Aslında söylemesem de ne demek istediğimi anlıyor.

Gömleğini kavrayışımı bırakarak kıkırdıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Jace bana alaycı bir bakış atarken kırıksıklıkları düzeltmek için ellerini dramatik bir şekilde gömleğinde gezdiriyor.

Kolumu kaldırıyorum ve elimi mutfığa doğru uzatıyorum. "Buz. Şimdi."

Sonra sessizce uzaklaşıp odama çıkıyorum ve Petrov'ları mutfaklarına yerleştirdiğim böcek yüzünden kaybettikleri için üzülürken yakalayabilecek miyim diye bakıyorum.

ALINA

B Kapıyı çalmak için elimi bile kaldıramadan kapı itilerek açıldı. Sert eller yakamdan tutup beni içeri çekerken midem bulanıyor. Ön kapı arkamdan çarparak kapandı ve sonra yukarı itildim.

O kadar sert vuruyorum ki ciğerlerimdeki hava bir hışımla dışarı kaçıyor.

Gözlerimi kırıpıştırarak kendimi Jace Hunter'ın acımasız yüzüne bakarken buluyorum.

Parmak eklemlerinde kan, çenesinde dev bir çürük var ve şiddet geniş omuzlarından dalgalar gibi yuvarlanıyor.

"Şu anda buraya gelebilmen için taşaklı olman lazım Petrov," diye homurdanıyor, her kelimesinden tehditler fişkırıyor.

Çenemi kaldırıp meydan okurcasına ona bakıyorum.

Arkasındaki merdivenlerden ayak sesleri yankılanıyor. Bakışlarımı sese doğru kaydırıyorum ve Kaden'i merdivenlerden inerken buluyorum.

Jace gömleğimi sıkıca kavriyor. "Beni duydun mu?"

Kısmen Jace'in sinir bozucu uzunluktaki omzunun üzerinden merdivenlerin üst yarısını görebilmek için buna ihtiyacım olduğundan çenemi yukarıda tutuyorum ve Kaden'e beklenti dolu bir bakış atıyorum.

Beni ve Jace'i izlerken psikopatın yüzünde bir sırıtma beliriyor, sanki durumu biraz eğlenceli buluyormuş gibi.

"Peki, ona söylemeyecek misin?" Gözlerimi Kaden'den ayırmadan meydan okuyorum.

Ya da en azından gözümü ondan ayırmamaya çalışıyorum. Merdivenlerin dibine ulaştığında, Jace'in iri gövdesi bir süreliğine onu görmemi engelliyor. Sonra

Kardeşinin yanına ulaştığında tekrar görünür hale gelir ve onun yanında durur.

Orada yan yana durup bana bakarken yaydıkları katıksız güç ve hâkimiyet karşısında nabzım hızla atıyor. Kapıya sıkışmış, Jace'in kanlı elleri hâlâ gömleğimin içindeyken ve hem o hem de Kaden beni köşeye sıkıştırırken, bunun gerçekten de iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaktan kendimi alamıyorum.

"Bana ne söyleyeceksin?" Jace sonunda sert bakışlarını benden ayırıp Kaden'e bakarak soruyor.

Kaden'in kara gözleri benden ayrılmıyor. Sessizlik uzayıp gidiyor.

İçimden bir ses zayıflık belirtisi aradığını söylüyor. Ağırlığımı gergin bir şekilde kaydırmaya başlayıp başlamayacağımı ya da bakışlarımı düşürüp düşürmeyeceğimi görmek için bekliyor. Bu yüzden yüzümdeki o meydan okuyan ifadeyi ve çenemdeki o ukala eğimi koruduğumdan emin olarak ona sessizce bakıyorum.

Kaden yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Bizi uyaran oydu," diyor sonunda.

Jace'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor ve kardeşine göz kırptıyor, sonra bakışlarını tekrar bana çevirip gözlerini kısıyor. "Kardeşlerini mi ispiyonladın?" Başını eğiyor ve konuşurken sesinde açık bir şüphe var. "Bunu neden yapasın ki?"

Kaden'in bakışlarını kırarak dikkatimi Jace'e veriyorum ve ona sert bir bakış fırlatıyorum. "*Onları* ben ispiyonlamadım. Stratejik bir karar verdim."

"Öyle mi? Aydınlat bizi."

"Size haber verdim çünkü eğer sizi gafil avlasalardı, kazanacaklardı."

Hem Kaden hem de Jace sanki bu çok saçmaymış gibi homurdanırlar.

"Doğru," diye alay ediyorum, gözlerimi devirerek. "Geceleri uyumanıza yardımcı olacaksa, kendinize yapmayacaklarını söylemeye devam edin. Ama dörde karşı iki ve sürpriz onların tarafındayken, kazanacaklarını biliyorsunuz."

Jace alay ediyor ama haklı olduğumu bildiğini söyleyebilirim. "Madem kazanacakları bu kadar kesindi, o zaman neden bize haber verdin?"

"Çünkü onlar kazanacaktı." Bakışlarını tutuyorum. "Ve sen de misilleme yapardın. Acımasızca."

Jace başını yana eğip sessizce onaylarcasına başını sallar.

"Ama şimdi kazanamadılar. Çünkü sana haber verdim." Bakışlarımı tekrar Kaden'e çeviriyorum. "Bu da demek oluyor ki artık bana borçlusun."

Vücudumda bir aşağı bir yukarı umursamaz bir bakış fırlatıyor. "Öyle deyip duruyorsun."

Bakışlarımı Jace'e çevirip aynısını yapmadan önce birkaç saniye boyunca sert gözlerle onun bakışlarını tutuyorum. "Misilleme yok" derken sesim korkusuz ve otorite dolu.

Jace gömleğimin kumaşını sıkıca kavrarken, "Saldırılarına göz yumacağımı sanıyorsan, sen-" diye bağırdı.

"Avcıların borçlarını ödemediğini bilmiyordum," diyerek sözünü kestim ve vücudunda aşağı yukarı gezinen küçümseyici bir bakış fırlattım.

Jace'in gözlerinde öfke parlıyor, ama yemin ederim biraz utanç da var.

Çenemi yukarıda tutarak beklentiyle ona ve Kaden'e bakıyorum. Jace'in çenesinde bir kas tüyleniyor ve yüz hatlarında belirgin bir hayal kırıklığı var. Kaden ise başını eğmiş beni izliyor, sanki biraz... etkilenmiş gibi görünüyor. Vücuduma sıcaklık yayılıyor.

Sonunda Jace bakışlarını Kaden'e çevirir ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırır. Psikopat sadece omuz silkiyor.

Jace dikkatini tekrar bana verirken, "Peki," diye zorluyor. "Bu saldırıya karşılık vermeyeceğiz."

"Güzel."

"Ama *sadece* bu saldırı için. Bir daha peşimize düşerlerse, sezonu açmış oluruz." "Doğal olarak."

Bakışlarımı birkaç saniye daha sessizlik içinde tutuyor. Sonra başını sallıyor ve sonunda yakamı bırakıyor. Jace bir adım geri çekilirken ben ellerimi gömleğimin üzerinde gezdirip kumaşı tekrar düzeltiyorum.

"Ve başka bir anlaşılmam var." Gömleğimden başımı kaldırıp Kaden'in bakışlarıyla buluşuyorum. "Senin için."

Keskin yüz hatlarında eğlence rüzgârları esiyor ve kaşlarını beklentiyle kaldırıyor.

"Özel olarak," diyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Sonra çenesini bana doğru salladı ve merdivenlere doğru geri dönmeye başladı.

Jace kasıtlı olarak yolumda durmaya devam ediyor, bu yüzden Kaden'i takip etmek için kaslı vücudunun etrafından dikkatlice dolaşmam gerekiyor. Hareketlerimle birlikte dönüyor, keskin gözlerini üzerimden ayırmıyor ve sanki evine giren zehirli bir engerek yılanıymışım gibi her hareketimi izliyor.

Sonunda onun bedeni ile kapının arasından çıktıktan sonra, çoktan merdivenlere ulaşmış olan Kaden'e yetişmek için acele ediyorum.

"Buz," diye sesleniyor Kaden omzunun üzerinden.

Kafam karışıyor, ama sonra Jace'le konuştuğunu anlıyorum, çünkü en genç Avcı nefesinin altında homurdanıyor.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor ve mutfığa doğru ilerliyor. "Biliyorum."

Jace'i buzla ne yapması gerekiyorsa onu yapması için bırakarak merdivenlerden yukarı koşuyorum, böylece Kaden'den hemen sonra üst kattaki koridora ulaşıyorum. Uzun bacakları ve başlaması beni geride bırakmıştı.

Kaden'in odasına ulaşana kadar koridorda yürürken sadece koyu renkli ahşap paneller bizi kayıtsızca izliyor. Kapıyı çekerek açıyor ve içeri girmemi işaret ediyor.

Başka biri için, kapıyı benim için açık tutup içeri girmeme izin vererek bir beyefendi gibi davranıyor gibi görünebilir. Ama ben bunun gerçekte ne olduğunu biliyorum. Beni endişelendirmek için tasarlanmış bir hareket.

Ben içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitleyebilir ve beni içeride hapsedebilir. Ya da arkamdan içeri girdiğinde korumasız sırtımın arkasından boğazıma bir bıçak dayayabilir. Ya da beni sırtımdan bıçaklayabilir.

Omurgamı dikleştirerek tüm bu olasılıkları görmezden geliyorum ve bunun yerine eşikten geçerken ellerimi soğukkanlılıkla ceplerime sokuyorum. Kaden'in odası tıpkı buraya son gelişimde olduğu gibi görünüyor. Koyu renkli ahşap zemin ve duvarlar, aynı malzemeden mobilyalar, ahşap yatağın üzerine garip bir metal çerçeve eklenmiş büyük yatak ve her bir bir kısmı takıntılı bir şekilde düzenli ve tertipli.

Bakışlarımı tüm mekanda gezdirdikten sonra masada karar kılıyor ve ona doğru ilerliyorum. Ellerimi ceplerimden çıkararak masanın yanında duruyorum, arkamı dönüyorum ve kendimi masanın üzerine oturacak şekilde yukarı çekiyorum.

Kaden'in tehlikeli derecede yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Ona sırtıyorum.

Bir saniye sessizce beni izliyor, sanki beni tertemiz masasından çekip çekmemeyi tartışıyor gibi. Ama sonunda yatak odasının kapısını kapatıyor ve oturduğum yere doğru yaklaşıyor.

Kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturarak bana bakıyor.

"Bana bir teklifin olduğunu söylemiştin." Gözlerimle tekrar buluşmadan önce bakışlarını vücudumda gezdiriyor. Dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor. "Duyalım o zaman."

"Aramızdaki bu agresif gerilimi sonsuza dek ortadan kaldırıyoruz" diye cevap verirken kalbim göğsümde çarpıyor.

Kaden o buzdan heykel yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni izlerken odaya sessizlik çöküyor. Kalbim kaburgalarımın o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duyabildiğinden eminim.

"Bu ne anlama geliyor?" Kaden sonunda sorar. "Ne anlama geldiğini biliyorsun."
"Hecele."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederek sık nefesler alıyorum. Kaden iki adım öteden, durumu daha da kötüleştiren karanlık bir yoğunlukla beni izliyor. Dudaklarımı yalıyorum. Umursamazca ellerimin üzerine yaslanıp parmaklarımı masanın kenarına, duvarla arasındaki boşluğa doluyor ve bacaklarımı hafifçe aralıyorum.

"Birbirimizi beceriyoruz."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda midem bulanıyor ve nabzım gümbür gümbür atıyor. Birkaç saniye boyunca Kaden hiçbir şey söylemiyor. Bu da göğsümdeki vahşi çarpıntıya kesinlikle yardımcı olmuyor.

Sonra alay ediyor ve vücuduma iğrenmiş bir bakış fırlatıyor. "Sanki ben bir Petrov'u becerecekmişim gibi."

Utanç içime işliyor, yanaklarım yanıyor. Bu da tabii ki psikopatın tam olarak istediği şeydi. Ve ben bunu biliyorum. Bu yüzden hakaretine kanmak yerine tekrar dik oturdum ve ona sert bir bakış attım.

"Bana nasıl baktığını görmediğimi sanma," diye meydan okuyorum bakışlarını tutarak. "Orgazm olduğumda yüzümün her santimini nasıl incelediğini. Bakışların vücudumun her kıvrımını içiyor. Beni en az benim kadar çok becermek istiyorsun..." Cümlemi tamamlamadan kendimi durduruyorum.

Çünkü buraya bir görev için geldiğim doğru olsa da, aslında Kaden'i de becermek *istediğim* gerçeğini inkâr edemem. Beni vibratörle, iple ya da başka bir kişisel olmayan yöntemle boşalttığı onca zaman, onunla gerçekten yatmanın nasıl bir şey olacağını merak edip durdum. Gerçek anlamda. Ellerini çıplak tenimde hissetmek. Ölümcül vücudunun beni bir yatağa sabitlemesini. Kaden Hunter gibi biri tarafından becerilmenin gerçekten nasıl bir his olduğunu bilmek.

"Senin kadar kötü... ne?" Kaden toparlanıyor, çünkü tabii ki bunun geçiştirilmesine izin vermeyecek.

"Seni becermeyi ne kadar çok istiyorsam," diye itiraf ediyorum, yanaklarımda bir başka sıcaklık dalgası yükselirken bakışlarımı kaçırıyorum.

Kaden yaklaşıyor. Güçlü ellerini kalçalarımın koyarak bacaklarımı iki yana açıyor ve sonra aralarına girerek sadece bir nefes ötemde duruyor. Kesinlikle sarhoş edici kokusu duyularımı sarıyor, kalbimin çarpmasına ve tenimin ısınmasına neden oluyor.

Ellerini kalçalarımın biraz daha yukarısına, klitorisimde zonklayan bir nabız atmasına yetecek kadar kaydıldıktan sonra kaldırıyor. Bunun yerine bir elini boğazıma götürüp çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına alarak başımı yukarı kaldırdığında kalbim duracak gibi oluyor. Sonunda bakışlarıyla tekrar buluştuğumda dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtma var.

"Beni sikmeyi bu kadar çok mu istiyorsun, ha?" diye alay ediyor.

Elini çenemden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bir milim bile kıpırdamıyor.

Gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Sen de beni becermek istiyorsun," diye karşılık veriyorum. "Başka türlü davranmaya çalışma." Ona meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum. "Öyleyse yapalım ve bitsin bu iş."

"Biz düşmanınız," diye belirtiyor.

"Bu gece çıkarları olan düşmanlar o zaman." Kıkırdıyor.

"Öfkeli ve şiddetli bir sikiş," diye teklif ediyorum. "Sonra ne olacak?"

"Sonra da çekip gideriz."

Kara bir kaşını kaldırıyor.

"Kardeşlerimle yaşadığın bu savaşa ben dahil değilim," diyorum. "Yani sen ve ben bu gece aramızdaki tüm bu gerginliği aradan çıkaracağız ve sonra da kendi yollarımıza gideceğiz."

"Gerginlik mi?" diye alay ediyor.

Çenemi bırakarak eğiliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Nefesleri ağzımı okşuyor ve tenimin üzerinde dans ediyor. Omurgam karıncalanıyor ve umutsuzca nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Ağzıma karşı sırıtıyor, dudaklarını dudaklarıma değdirmesine çok az kaldı. "Ne gerginliği?"

Siyah gömleğinin önünü tuttum ve ağzını kendime doğru çektim.

Dudaklarımız şiddetli bir öpücükle çarpışıyor. Alt dudağını sertçe ısırdım ve o da dilini ağzıma sokarak ve elini içime sokarak karşılık verdi.

Saçımı. Uzun at kuyruğumu bir elinde toplayarak, saçımı sıkıca kavrayana ve başımın üzerinde tam kontrol sahibi olana kadar yumruğunun etrafına sarmaya başladı.

Başımı daha da geriye eğmemi sağlamak için saçımı kavrayarak aşağı çekiyor.

Sonra ağzıma *hükmediyor*.

Bunun için başka bir kelime yok.

Beynimde şimşekler çakıyor ve onun talepkâr dudakları ve dili beni boyun eğmeye zorlarken nasıl nefes alacağımı unutuyorum. Akıl sağlığını ve ciğerlerimdeki havayı çalmaya devam ederken gömleğini sıkıca kavrayıp onu kendime doğru bastırıyorum. Bu basit öpücükteki öfke ve kontrol karşısında amım ihtiyaçla zonkluyor.

İçime bir baş dönmesi duygusu çökerken ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Eğer psikopat böyle *öpüşüyorsa*, o zaman beni *siktiğinde* nasıl hissedeceğim?

Bacaklarımı beline dolayarak, siki amıma bastırılana kadar vücudunu kendime doğru daha sert çekiyorum. Kıyafetlerimizin kumaşının arasından o devasa sert çıkıntıyı hissettiğimde çaresiz ihtiyaç içimde nabız gibi atıyor.

Kaden kolunu kıcımın altından geçiriyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni masadan kaldırırken ayak bileklerimi arkasından birbirine kilitliyorum. Gömleğini bırakıyorum ve parmaklarımı boynunun arkasında birleştiriyorum, o da arkasını dönüp yatağa doğru yürürken ağzıma zahmetsizce hükmetmeye devam ediyor.

Beni neredeyse yatağına fırlatırken midem bulanıyor.

Üzerine düştüğümde yatak zıplıyor ve siyah çarşafları kırılıyor. Ağzının ve vücudunun yakınlığının kafa karıştırıcı kaybına karşı göz kırparak, titreyen bir nefes emiyorum ve kendimi kendi uzuvlarımdan kurtarmak için çabalıyorum.

"Gömleğini çıkar." Emir havayı bir bıçak gibi yarıyor.

Parmaklarım gömleğimin eteklerini karıştırırken karanlık bir heyecan omurgamda dolaşıyor. Sonra başımın üzerinden çekip yere fırlatıyorum. Altına sütyen giymemiştin, bu yüzden meme uçlarım hemen sertleşti.

Kaden onlara odaklanırken gözleri kararıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Birden elini çekip göğsüme sert bir darbe indirince şaşkınlıkla irkiliyorum. Yumuşak yatağa sırt üstü düştüm.

Kendime gelemenden güçlü eller ayak bileklerimin etrafında beliriyor. Kaden bacaklarım yatağın kenarından sarkana kadar beni kendisine doğru çekerken bir çığlık atıyorum. Başımı kaldırdığımda onu pantolonumun düğmelerini açarken buluyorum.

Parmaklarını hem pantolonumun hem de külotumun kenarından geçirip aşağıya doğru çekerken içimde bir sıcaklık birikiyor. Son kalan giysilerim de yerdeki gömleğime katılırken tenim karıncalanıyor.

Tamamen çıplak, Kaden'e bakıyorum.

Açılmış bacaklarımın arasında duruyor, kötü bir günahkârı cezalandırmaya hazır güzel bir şeytan gibi üzerime geliyor. Bacaklarımın arasındaki ağrı yoğunlaşıyor ve kendimi nefes nefese buluyorum. Tanrım, beni becermesini istiyorum. Sertçe.

"Neden kıyafetlerini çıkarmıyorsun?" Kalbim göğsümde garip şeyler yaparken bastırmayı başarıyorum.

"Bunu neden yapayım ki?" Zalim bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Sana söyledim, Petrov'larla yatmam."

Öfke bir yıldırım gibi içime düşüyor. Olamaz, beni böyle öpüp cırılçıplak soyduktan sonra öylece bırakamaz.

"Senden o kadar nefret ediyorum ki," diye hırlıyorum ona.

Üzerime eğiliyor, ifadesi karanlık ve tehlikeli. "Ne dedin sen?"

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve aramıza biraz mesafe koymak için yatakta geriye doğru sürünüyorum. Fazla uzağa gidemedim. Lanet bir engerek gibi hareket ediyor.

Bir saniye, yatağın yanında duruyor. Sonra, yatağın üstüne çıktı. Yatak başlığına doğru tırmanmaya çalışıyorum ama kalçalarımı kavırıyor ve kalçalarım oturma kadar beni aşağı çekiyor. Beklentiyle bana bakıyor, bir cevap bekliyor. Kalçalarımı savurup onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama o bir dağ kadar hareketsiz.

"Senden nefret ettiğimi söyledim," diye çıkışıyorum tamamen kapana kısıldığım belli olduğunda.

"Güzel." Üzerime doğru eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. Yaşadığını düşündüğüm o soğuk sadist zalimlik, gözlerini bana kilitlediğinde gözlerinde parlıyor. "Seni ve tüm aileni ayaklarıma kapatıp teslim olmak için bana yalvartacağım."

Omuzlarını sertçe itiyorum ama fiziksel olarak ona karşı o kadar üstünüm ki onu bir santim bile geri itmeyi başaramıyorum. Bu yüzden

Onun yerine gömleğinin yakasını sertçe kavradım. "Eğer bir daha peşimden gelersen, teslim olmak için yalvaran sen olacaksın."

Uyluk kılıfından bir bıçak çıkardığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Aniden boğazıma dayamadan önce elinde bir kez döndürüyor. Bıçağın düz kısmını çenemin altına bastırarak beni ağzımı kapatmaya ve öyle tutmaya zorluyor. Kaşının bir kavis, gömleğindeki tutuşumu bırakmam ve kollarımı yatağın üzerinde genişçe açmam için yeterli.

Beni izlerken Kaden'in dudaklarında bir sırıtma dans ediyor. "Tamamen benim merhametime kalmış biri için çok ukalasın."

Kaden bıçağı boğazımdan aşağı çekerken adrenalın ve tehlikeli arzular sistemime doluyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Keskin ucu yavaşça köprücük kemiklerime doğru ilerlerken kısa, kesik kesik nefesler alıyorum. Aralarındaki noktaya ulaştığında duraklıyorum.

Bana emredici bir bakış fırlatırken gözleri hınzır vaatlerle dolu. "Şimdi kıpırdamadan durman gerekecek."

Gözleri gözlerime kilitlenmişken bıçağı göğsümün ortasından aşağı doğru fırçalarken nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Derimde elektrik titreşiyor ve vücudumdaki her sinir yüksek alarmda.

Gözleri hâlâ benimkilerdeyken, bıçağıyla göğsümün kıvrımlarını izliyor.

Karanlık arzu içimde alevleniyor.

Kaden yavaşça mememin etrafında dönerek meme ucuma yaklaştıkça klitorisimde korkunç bir zonklama hissi oluşuyor. Hızlı nefesler alıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve kalçalarım sıkılıyor. Bıçak yaklaşıyor. Sert ve ağrıyan meme ucuma yaklaşan bıçağa donmuş bir şekilde bakıyorum.

Kaden meme ucuma minik bir iğne batırırken içimden bir nefes kopuyor.

Hem bir miktar acı hem de çılgınca bir zevk vücuduma doluyor ve yatağa doğru kıvranıyorum.

Kaden'in diğer eli dışarı fırlıyor ve çenemi sertçe kavırıyor. "Hareket etmekle ilgili ne dedim ben?" diye homurdanıyor.

Ben daha cevap vermeden bıçağı komodinin üzerine bırakıyor ve küçük çekmeceyi çekip açıyor. Gözlerimi kırıştıtırıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Bıçağı tenimde gezdirirken hissettiğim yoğun duygudan sonra bunu yapmak çok zor. Ve sonunda zihnimi tekrar çalıştırdığımda, Kaden çoktan hamlesini yapmıştı.

Bileklerimi bir çift deri kelepçeyle yatak başlığındaki metal çerçeveye kilitlemeyi bitirdiğinde, "Hayır, bekle," diye mırıldanıyorum.

Kollarım iki yana açılmış ve ellerim başımın üzerinde sıkışmış haldeyken, Kaden diğer tarafa bakacak şekilde yer değiştirirken bacaklarımı güçsüzce tekmeliyorum. Ayak bileklerimden birer birer tutup bacaklarımı iyice açıyor ve yatağın ayakucundaki çerçeveye kilitliyor.

"Hadi ama," diye mırıldanıyorum ve bağlarımı çekiştiriyorum.

Ama kollarımı ve bacaklarımı o kadar açtı ki artık bir santim bile hareket edemiyorum.

Kaden arkasını dönüyor ve bıçağını tekrar almak için uzanmadan önce sol kalçamın üzerine oturuyor. "Seni hareket etmemen konusunda uyarmıştım."

"Biri meme ucuna bıçak dayadığında kıpırdamadan durmayı dene," diye homurdanıyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Dudaklarının kenarında gizlenen bilmiş bir gülümsemeyle bıçağı diğer mememe götürüyor ve onun üzerinde de daireler çizmeye başlıyor. İçimde bir zevk ürpertisi dalgalanıyor ve bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

"Bundan *hoşlanıyorsun*." Bu bir sorudan çok bir ifade ve ses tonu kendini beğenmişlikle dolu.

"Hayır," diye karşılık veriyorum, sesime olabildiğince inandırıcı bir ton katmaya çalışarak.

Bıçağı kaburgalarımın üzerinden aşağı doğru çekmeye başladığında koyu kahverengi gözleri parlıyor. "O zaman neden şu anda gözlerin zevkle parlıyor?"

Isı yanaklarımı yakıyor. Ne o, zihin okuyucu mu? Duygularımı nasıl bu kadar kolay okuyabiliyor?

"Sadece itiraf et..." Bıçağı karnımın üzerinde gezdiriyor ve sonra kalçamın kıvrımını izliyor. Bir ürperti bedenimi sarstığında dudaklarına geniş bir gülümseme yayılıyor. "Sen bıçakla oynamayı seven küçük, sapık bir şeysin."

"Yanılıyorsun." Ama kelimeler boğuk ve nefessiz çıkıyor.

"Öyle miyim?" Boğazının arkasından alçak bir mırıltı sesi geliyor. "Hmm. O zaman seninle bir anlaşma yapalım."

Kaden bıçağını külotumun olması gereken çizgide kaydırırken içimdeki gerilim artıyor ve amım ağrıyor. Düzensiz nefesler alıyorum. Zihnim bana bunun yanlış olduğunu söylüyor. Bunun tehlikeli ve delice olduğunu. Ama elimde değil. Bütün bu durum beni çok tahrik ediyor.

Bıçağını tenimde bir okşayış gibi gezdirmesi beni tahrik ediyor. Yatağa zincirlendiğimi ve kendimi koruyamadığımı bildiğim için

Kendimi. Kaden hâlâ giyinikken benim tamamen çıplak olmam. Ve onun üzerimdeki baskın varlığıyla.

Üzerimde sahip olduğu güç, arz ettiği tehlike, beni şu anda öldürebileceği ama öldürmemeyi seçtiği bilgisi ve bana beni kırmaktan korkmuyormuş gibi davranması, tüm vücudumun ihtiyaçla titreşmesine neden oluyor.

Kaden, "Bıçak ıslak olarak geri gelmezse seni çözeceğim," diyor.

Zihnim karmakarışık düşünceler ve duygularla dolup taşıyor. Neden bahsediyor bu?

Oh, anlaşma.

Bekle, ne

anlaşması?

Başımı kaldırıyorum ve tam olarak bunu sormak için ağzımı açıyorum. Ama ağzımdan herhangi bir ses çıkmadan önce, bacaklarımın arasına soğuk ve sert bir şey bastırılıyor.

İçimde bir sarsıntı oldu.

Nefesimi tutarak Kaden'e bakıyorum, bıçağının düz kısmını bacaklarımın arasına, tam amıma bastırıyor. Bana bakarken yüzünde hınzır bir gülümseme parlıyor.

"Ama bıçağı çıkardığımda ıslaksa," diye devam ediyor, gülümsemesi sırtıtmaya dönüşüyor, "bir bıçak sapkınlığın olduğunu kabul edeceksin."

Yutkunuyorum, kalbim göğsümden çarpıyor.

Kaden, amıma bastıracağı bıçağı çıkarmadan önce birkaç saniye daha bana bakıyor, itiraz etmem için beni cesaretlendiriyor. Zafer yüzüne yansıyor. Bıçağı elinde döndürerek bana gösteriyor.

Islaklık bıçağın düz kısmını kaplıyor. Gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum.

Kaden'in göğsünden kendini beğenmiş bir kıkırdama yuvarlanıyor. "Peki o zaman, bekliyorum."

Çenemi kapatarak gözlerimi açıyorum ve inatçı bir sessizlik içinde ona bakıyorum. Bu lanet psikopata bir bıçak saplantım olduğunu itiraf edene kadar cehennem donacak.

Yüzünde bir eğlence belirliyor. Sonra bıçağı döndürüyor ve aç veriyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ağzım açık kalıyor, çünkü başını eğip bıçaktaki tahrik edici maddeyi yalıyor.

Ona bakarken klitorisimin zonklamasına neden olan ateş içimde dalgalanıyor.

Ama Kaden sanki bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey değilmiş gibi bıçağı geri indiriyor. Kalçamın iç kısmında izler bırakarak ağrıyan amıma yaklaşırken damarlarımda şimşekler çakıyor.

"İtiraf et," diye emrediyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. Bıçak amımın kenarı boyunca hafifçe sıyrılıyor. Şehvet içimi yakarken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Kalbim göğsümden o kadar sert çarpıyor ki, karanlık ahşap odada yankılandığını duyabildiğime yemin edebilirim.

Sonra bıçağın ince ucu kaybolur.

Bir an sonra, sert, yuvarlak ve kalın bir şey doğrudan girişime bastırılıyor.

Gözlerimi açıyorum. Başımı kaldırıp vücuduma baktığımda Kaden'in bıçağı ağzından tuttuğunu görüyorum. Yuvarlak kabzasını amıma bastırdığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Kaden," diye nefes alıyorum.

Bakışları içime işliyor. "Evet, küçük doe?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Kaden kabzanın üst kısmını içime iterken kelimelerim bir nefesle kesiliyor.

İçeri girdiğinde içimde bir sarsıntı oluyor.

Kabzanın üst kısmı bir top gibi yuvarlatılmış ve sırlıslıkla amıma zahmetsizce batıyor.

Kaden'e bakıyorum, şok, zevk ve mutlak delilik içimde bir fırtına gibi eserken ağzım açık kalıyor.

Bakışlarımı tutarken geniş omuzlarından sarsılmaz bir güç yayılıyor.

Sonra kabzayı daha da içeri itiyor.

Kabzadaki kabarık çıkıntılar iç duvarlarıma sürtündükçe vücudumda şimşek çakması gibi daha fazla titreşim gönderirken bağlarıma karşı sarsılıyorum.

Kaden daha derine itiyor.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, onu çaresiz bir inilti takip ediyor, çünkü düzensiz kabza her dayanılmaz inçte akıl almaz bir sürtünme yaratıyor. Başımı bir o yana bir bu yana savurarak kelepçeleri ve ayak bileklerimi bağlayan kelepçeleri çekiştiriyorum.

"İtiraf et," diye tekrar emrediyor Kaden.

Parmaklarımı esnetiyorum, ellerimi sıkıp açıyorum ama ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum.

Kaden bıçağı yavaşça geri çekmeye başlar.

Kabzadaki o çıkıntılar tekrar içimde hareket ederken zevk içimden geçiyor. Gözlerimi sıkarak, umutsuzca inlemeleri bastırmaya çalışıyorum.

ruhumun derinliklerinden gelen gözyaşı.

Sadece kabzanın en üstündeki top hala içimde olana kadar bıçağı hareket ettiriyor.

Sonra tekrar içeri itiyor. Bu sefer daha hızlı.

Kabzayı çekip tekrar derine sokarken kesik kesik nefesler alıyorum. Ve tekrar. Sürtünme her itişte daha da artıyor ve gerginlik içimde uğuldayan bir fırtına gibi yükseliyor.

Kaden bıçağının kabzasıyla beni acımasızca sikerken kalbim göğsümde çarpıyor ve bağlarımın içinde kıvranıyorum.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici şey. İçime doğru itilirken kabzasındaki her çıkıntıyı hissedebiliyorum. Kaden'in sert aletinin, üzerime oturduğu yerde kalçama baskı yaptığını hissedebiliyorum. Beni izlerken, her duygu titreşimini ve her muhtaç iniltiyi not ederken yoğun bakışlarının tenime işlediğini hissedebiliyorum.

Bastırılmış salıverme içimde titreşiyor.

Vücudum gerilimden, zevkten, çaresizlikten ve bu üniversitenin gördüğü en kötü psikopat olan Kaden Hunter'ın şu anda beni bir bıçakla becerdiğini ve bundan *hoşlandığımı* bilmenin deliliğinden paramparça olacaktım gibi hissediyorum.

"Söyle," diye tekrar emrediyor Kaden.

Sert ve talepkâr hareketlerle kabzayı içeri sokmaya devam ederken akıllara durgunluk veren sürtünme artıyor. Dudaklarımdan acınası sızlanmalar dökülüyor.

Beynim eriyecek. "Söyle."

Kabzayı daha derine itiyor.

Ve salıverilme bedenimde patlıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve zevk dalgalar halinde üzerime çökerken tavana doğru soluk soluğa kalıyorum. Kaden beni kabzasıyla becermeye devam ederken daha sert kıvranıyorum, tüm vücudum orgazmın gücünden titriyor.

Kaden'in yatağına bağlıyken inliyor, sızlanıyor ve merhamet için yalvarıyorum. Çünkü yukarıda Tanrı var, bu şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz duygu. Ne zaman Kaden'in bedenime hissettirebileceklerinin sınırına ulaştığını, benden alabileceği duyguların ve bedenimden koparabileceği tepkilerin sınırına ulaştığını düşünsem, sanki hiçbir şey yokmuş gibi o sınırı aşıyor.

Kaden sonunda kabzayı tamamen çıkarırken derin nefesler alıyorum.

Ardında bıraktığı boşluk o kadar sarsıcı ki, Kaden tekrar kalçalarıma binene kadar hareket ettiğini bile fark etmiyorum.

Orada yatarken göğsüm kabarıyor, tamamen tükenmiş bir halde üstümdeki acımasız ve acımasızca güzel adama bakıyorum.

Elini çeneme doluyor, çenemi emredici bir şekilde kavlıyor. "Söyle."

Görünüşe göre içimdeki tüm meydan okumayı sikip atmış çünkü tam bir teslimiyetle ona bakıyorum ve "Bıçak saplantım var" diyorum.

Büyüleyici yüzüne yayılan gülümseme kalbimi yerinden oynatıyor.

OceanofPDF.com

KADEN

B Masmavi gökyüzünden süzülen gün ışığı sokağın diğer tarafındaki küçük avluyu ı ışıkla yıkıyor. İki evin arasındaki gölgede durup dört kadının konuşup gülüşmesini izliyorum onlar verandada oturup güneşin tadını çıkarırken. Daha doğrusu ben izliyorum. özel *bir* kadın.

Alina'nın gri gözleri parlıyor ve uzun sarı saçları Carla'nın söylediği bir şeye gülerek başını geriye atarken dalgalanıyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Kahretsin, o olağanüstü. Sadece zeki ve güzel değil, aynı zamanda beklediğimden çok daha güçlü. Geçen gün Jace'e karşı dik duruşu ve misilleme yapmayarak borcumuzu onurlandırmamızı talep etmesi o kadar beklenmedik ve o kadar ateşliydi ki, o zamandan beri başka bir şey düşünemiyorum.

Bir de onu bıçağımla siktiğimde nasıl görüldüğünü.

Bunu hatırlayınca sikim sertleşiyor ve lanet olası sikim ona duyduğum ihtiyaçla zonklarken kendimi ayarlamak zorunda kalıyorum.

Zevkin yüzüne vuruşunu izlemeyi seviyorum. İnlemesini, sızlanmasını ve yalvarmasını duymayı seviyorum. Vücudunun orgazmdan titrediğini görmeyi seviyorum. Ve tüm bunları lanet bir bağımlı gibi arzuluyorum.

O gece ona asla bir Petrov'la yatmayacağımı söyledim.

Ama istiyordum.

Tanrı ve tüm cehennem adına, Alina'yı o kadar çok becermek istiyordum ki, yatağımda ona sarıldığım her saniye boğuluyormuş gibi hissediyordum, hala tamamen

giyinik. Onu o kadar umutsuzca becermek istiyordum ki, onun bir dūřman olduğunu unutmaya hazırdım. Onu mahvetmeyi planladığımı unutmaya.

Çaresiz.

Onu becermek için *çaresizdim*.

Ve ben asla çaresiz değilim.

Alina ve diğerlerinin Carla'nın evinin dışında sohbet etmeye devam etmelerini izlerken çenemi sıkarak elimi yumruk haline getiriyorum.

Alina'ya olan takıntım tehlikeli olmaya başladı.

Sadece kafamı karıştırmakla kalmıyor, varlığımın özünü de karıştırıyor. Birinin yüz hatlarının zevkle dolup taşmasını izlemekten asla zevk almam. Korku, acı ve gözyaşlarından zevk alıyorum. Ama Alina'nın mükemmel vücudundan orgazmlar çıkarmak için ne kadar çok zaman harcarsam, boşalırken gözlerinin arkasında patlayan o inanılmaz ışığı o kadar çok arzuluyorum.

Ve şimdi buradayım, gölgelerde gizleniyorum ve onu lanet bir sapık gibi izliyorum.

Buna bir son verilmeli.

Ona zorbalık etmekle akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatmak arasındaki çizgide gidip gelmeyi bırakmalıyım. Onu basitçe aşağılamaya geri dönmeliyim. Olması gerektiği gibi.

Alina ayağa kalktığında kalbim küt küt atıyor.

Dişlerimi sıkarak göğsüme ve Alina Petrov ne zaman bir şey yapsa bir şekilde canlanan, zar zor işleyen organıma bakıyorum.

Alina bir şeyler daha söyledikten sonra diğer üç kıza el sallıyor ve çimlerin üzerinden geçerek sokağa doğru yürüyor.

İki evin arasından geri çekiliyorum ve sonra yerleşim bölgesinde yürümeye başlarken onu takip ediyorum. Büyük olasılıkla evine geri döneceğini bildiğimden, iki uzun apartmanın arasındaki dar bir geçide ulaşana kadar ilerliyorum. Alina'nın yolun yarısına gelmesini bekliyorum. Sonra bir adım atıyorum ve tam binaların arasına girerek onun çıkışını engelliyorum.

şok içinde geri çekilir. şaşkınlık yerini kızgınlığa, ardından da bu alanın ne kadar kapalı ve özel olduğunu fark ettiğinde paniğe bırakıyor.

Bakışları birkaç adım ötesinde sağa açılan bir geçide yöneliyor.

Bir adım öne çıkıyorum.

Geçide doğru fırlıyor.

Tam da istediğim gibi.

Koşarak girdiği geçide olan mesafeyi hızla kapatırken göğsünden kendini beğenmiş bir kahkaha yükseliyor. Alina koşarak geri gelmeden önce oraya ulaşıyorum.

Dar alana adım attığımda büyük gri gözleri açılıyor. Gıcırdayarak durdu ve omzunun üzerinden bir bakış attı. Orada yolunu kapatan uzun ahşap bir çit var.

Ağzımda sadist bir gülümsemeyle ona doğru ilerliyorum.

Geri çekilirken yutkunuyor. Ancak sadece birkaç adım sonra sırtı ahşap çite çarpıyor. Sert çitin tepesine doğru hızlıca bir bakış atarken yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor. Kesinlikle oraya ulaşabilir ve üzerine tırmanabilirim ama o bunun için çok kısa. O da bunu fark etmiş gibi görünüyor çünkü bakışları hızla bana dönüyor.

"Kaden," diyor. Bu bir selamlama, soru ve rica arasında bir şey.

"Alina," diye cevap veriyorum.

Bir an için yüzünde başka bir duygu beliriyor. Gözlerimi kısıyorum. Bu...? Ona *küçük geyik* demediğim için hayal kırıklığına mı uğradı? Çalışmayan kalbim yine o garip şeyi yapıyor, bir an için düzensiz atıyor.

Kendimi lanetlerken içimde öfke dolaşıyor. Aşağılanma ve korku. Ben bunun için buradayım. Başka bir şey için değil.

"Eve gitmem gerek," diyor ve arkamdaki çıkışa doğru bir bakış fırlatıyor. Sonra etrafımda dolanacakmış gibi hareket etmeye başladı. "Kardeşlerim-"

İki fırlatma bıçağı çıkardım ve kafasının hemen yanındaki duvara fırlattım.

Bir çığlık atıyor, geri çekiliyor ve kendini çitlere doğru bastırıyor. "Sana hareket edebileceğini söyledim mi?" Talep ediyorum.

Güzel yüz hatlarını korku kaplıyor. Güzel. Bu baş belası Rus'a korku aşılamaya geldim.

Kocaman gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra bakışları hemen yanındaki tahtaya gömülü bıçaklardan birine yöneliyor.

İnançsızlık içime işledi. Az önce kafasına bir bıçak fırlattım, sakın bana onun-

Bıçağı çıkarıyor.

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. O *baktı*.

Gözlerinde hâlâ korku titreşiyor olsa da, bıçağı sabit bir elle önünde tutuyor.

Tüm ruhum aniden onun kıyafetlerini parçalamak ve o bıçağı boğazıma dayarken onu duvara yaslayıp becermek için karşı konulmaz bir dürtüyle doluyor.

Başımı sallıyorum. Odaklan, lanet olsun.

Ona dik dik bakarak sesimi alçak ve tehditkâr bir şekilde yükseltiyorum ve "Bıçaklarıma izinsiz dokunanlara ne yaptığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Bakışlarını eline çeviriyor ve bıçağı çitten çekerek ne yaptığını anladığında gözleri yemek tabağı kadar açılıyor. Gerçek korku ve panik yüz hatlarını kapladı. Bakışlarını tekrar bana çevirerek bıçağı sanki onu yakmış gibi yere bıraktı.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

Ona doğru ilerliyorum. Uzaklaşmaya çalışıyor ama çit geri çekilmesini engelliyor. Ona ulaştığımda dudaklarından bir inilti dökülüyor.

Birkaç saniye boyunca orada öylece durdum, o umutsuzca çitin içine girmeye çalışırken ben onun üzerinde yükseldim.

Sonra çömelip düşürdüğü bıçağı alıyorum. Ayağa kalktıktan sonra bıçağı pantolonuma siliyorum ve sonra tekrar kılıfına sokuyorum.

Elimi kaldırıyorum.

Alina gözlerini sıkıca kapatır.

Ama tek yaptığım parmaklarımı diğer fırlatma bıçağının etrafına dolamak ve onu çitten çekip çıkarmak. Hafif bir *patlamayla* kurtuluyor.

"Bana bak," diye emrediyorum.

Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra gözlerini açtı. Bakışları yüzümle hala elimde olan bıçak arasında gidip geliyor. Sonra gözleri benimkileri buluyor ve onları orada tutuyor.

"Çekip gitme konusunda anlaşmıştık," diyor, sesi şaşırtıcı derecede istikrarlı çıkıyor.

Başımı eğip onu inceliyorum. Yüzündeki korku her saniye biraz daha azalıyor. Büyüleyici. Bıçağı çitten çıkardığı için onu gerçekten öldürmeyeceğime onu ikna eden şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Hayır, *sen* çekip gitmemiz gerektiğini söyledin," diye düzeltiyorum onu. "Ben hiçbir şeyi kabul etmedim."

Dudaklarını sevimli bir kızgınlık ve onaylamama gösterisiyle büzüyor.

"Ve ayrıca, öfkeli ve şiddetli bir sikiş söyledin ve sonra uzaklaştık." Boştaki elimi köprücük kemiklerinin üzerinden geçiriyorum, parmaklarımı boğazına kadar geçirmeden önce küçük bedeninde bir ürperti oluşmasını memnuniyetle izliyorum. "Ve ben seni hiç becermedim."

Dilini şaklatıyor ve ben yakalayamadan çenesini geri çekiyor. "Pislik."

Elimi boğazından çekerek ona keskin bir bakış attım. "Neydi o?" Diğer elimi kaldırıyorum ve bıçağı kabzası yukarı bakacak şekilde döndürdükten sonra vücuduna doğru sivri bir bakış fırlatıyorum. "Göt deliğine bir şey yapmamı mı istiyorsun?"

Ağzı açık kalıyor ve şaşkın bakışları yüzümle bıçağın kabzası arasında gidip geliyor.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Cevap ver bana, küçük dişi."

Bakışlarını botlarıma indiriyor ve başını sallıyor. "Hayır. Özür dilerim."

Dilimden kendini beğenmiş bir kıkırdama dökülüyor ve onun itaatkâr duruşunu seyrederim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sessizliğin uzamasına izin veriyorum, izin almadan başını tekrar kaldırmaya cesaret edip edemeyeceğini görmek için bekliyorum. Kaldırmadı. Her zamanki gibi, kazanamayacağı savaşlara girmiyor. Zeki. Çok akıllıca. Ve bu şiddet dolu, kana bulanmış dünyamızda onu hayatta tutacak bir taktik.

Serbest elimi tekrar kaldırarak, iki parmağımı göğsünün ortasından geçirirken diğer elimdeki bıçağı döndürüyorum. Nefes alış verişiyile birlikte nabızı da hızlanıyor ama başını kaldırıp bakmıyor.

Parmaklarımı göğüslerinin kıvrımlarında gezdiriyorum ve bugün de gömleğinin altına sütyen giymediğini fark ediyorum. Alina alt dudağını ısırtıyor ama gözlerini botlarımdan ayırmıyor.

Parmaklarım göğüs uçlarının etrafında dönüyor, ta ki o dengesiz nefesler alana kadar. Şu anda amına dokunsam, sırlıklam bulacağıma eminim. Ama dokunmadım. Çünkü onu aşağılamak için buradayım.

Onun yerine başparmağımla işaret parmağım arasında göğüs ucunu sıkıştırıyorum. Alina'nın dudaklarından bir inilti döküldü.

Sert tepe noktasını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, ta ki tahta çitlere karşı kıvrana kadar. Sonra kendime doğru çekiyorum. Meme ucunu bırakana kadar memesi geriliyor. Ama tişörtünü tutmaya devam ediyorum.

Kumaşı küçük bir çadır oluşturacak şekilde çekerek diğer elimdeki bıçağı kaldırıyorum ve ardından üst kısmını kesiyorum.

Sonunda Alina bakışlarını yerden kaldırır.

Gömleğine bakarken yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. Şimdi üzerinde büyük bir delik var. Memesinin dışarı döküldüğü bir delik.

Yanakları kırmızının parlak bir tonuyla kızarır.

Aletim zonklarken, diğer meme ucunu tutuyorum. Bakışları bana doğru fırlıyor ve yalvaran bir ifade gözlerini dolduruyor. Ama burada merhamet bulamayacak.

Gömleğinin kumaşını kendime doğru çekerek, oluşan küçük çadırın üst kısmını kesiyorum, böylece o tarafta da bir delik oluşuyor.

Alina'nın yüz hatlarını utanç kaplar.

Onu orada dikilirken izlerken sikim pantolonuma yapışıyor, mükemmel göğüsleri gömleğindeki iki delikten dışarı taşıyor. Bunun onun için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyorum. Göğüslerinin bu şekilde ortaya çıkması, gömleğinin tamamını kesmiş olmamdan daha aşağılayıcı.

Serbest elimle tekrar uzanıyorum ve artık çıplak olan meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

Aşağılanmaya karşı savaşıırken gözlerinde zevk titreşiyor.

Dizleri titreyene ve dudaklarından ürpertici bir inilti çıkana kadar sert meme ucuyla uğraşmaya, onu yuvarlamaya, çimdiklemeye ve uyarmaya devam ediyorum.

Yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Kaden. Lütfen." "Lütfen, ne?"

Bir zevk ürpertisi daha narin bedenini sarıyor ve devrilmemek için elini tahta çite dayıyor.

Cevap vermesini beklerken meme ucuyla oynamaya devam ediyorum. Ve gerçekten ne söylemeyi planladığını bilmiyorum.

Lütfen durun.

Ya da lütfen gelmemi sağla.

Alina kıvranıyor, başının arkasını sertçe arkasındaki masif tahtaya bastırıyor. Göğsü kabarıyor.

Kaşlarımı beklentiyle kaldırıyorum, hala bir cevap bekliyorum.

Sanki kendisi de benden durmamı mı yoksa durmamam için yalvarmamı mı isteyeceğine karar veremiyormuş gibi gözlerinin ardında savaş sürüyor.

Ağzını açıyor.

Beklenti içimde çatırdıyor, çünkü birdenbire neye karar verdiğini duymak için umutsuzluğa kapılıyorum.

Ama sonra aniden ağzını tekrar kapatıyor ve çenesini sıkıyor. Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrayarak göğüs ucunu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, işkencemin aniden durması karşısında ne yapacağını şaşırılmış görünüyor. Dudaklarımda soğuk bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum ve sonra alaycı bir bakış fırlatıyorum

açıkta kalan göğüslerine.

Kırmızı yanaklarına geri dönüyor ve onları gizlemek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Sana üstünü örtebileceğini söyledim mi?" Bana ne için yalvaracağını öğrenemediğim için hâlâ hayal kırıklığına uğramış hissederek tersliyorum.

Bir an meydan okurcasına bana bakıyor ama sonra kollarını tekrar iki yanına indiriyor. Yüz hatlarını bir kez daha kaplayan o muhteşem aşağılanmayla bakışlarını kaçırıyor.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye soruyor, sesi küçük ve yenilmiş. Ve lanet olsun, ama kendi gömleğimi çekip ona vermekten yarım saniye uzaktayım. Tıpkı o soyunma odasında yaptığım gibi. diğer hafta. Ama yapamam. Çünkü onu aşağılamam gerekiyor.

Bunun yerine ona sert bir bakış attım ve "Çünkü bana bir gömlek borcun vardı" diye cevap verdim.

Sonra arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

ALINA

Buma akşamı geldiğinde yorgun ve biraz da sinirli bir haldeydim. Kaden'in gömleğine ne yaptığını kimse görmeden evimize ve odama zar zor dönebildim. Bu yüzden

Yol boyunca kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kapıdan içeri girdiğimde kardeşlerimin beni durdurmaması için dua ettim. Ve o lanet psikopat o zamandan beri peşimi bırakmadı. Her gün bana eziyet etmenin yeni bir yolunu buluyor.

Çok sinir bozucu. Özellikle de mantıklı zihnim ve hain bedenim Kaden'in bana uyguladığı işkenceye tamamen farklı iki şekilde tepki verdiğinde. Ama bununla başa çıkabilirim. Çoğu insanın sandığından çok daha fazlasına dayanabilirim. Ve ayrıca, bu sadece geçici bir durum. Er ya da geç, ihtiyacım olanı alacağım. Ve sonra onu mahvedeceğim.

Telefonum komodininin üzerinde titriyor.

Islak saçlarımda gezdirdiğim saç fırçasını yere bırakıp kontrol etmek için yanına gidiyorum. Kaden'den mi gelecek yoksa bu gece güvende miyim diye merak ederken nabzım gergin bir şekilde atıyor.

Telefonumun kilidini açtığımda Carla'dan gelen mesajı görünce yüzüme parlak bir gülümseme yayılıyor. O ve evindeki diğer kızlar, sınıfımızdan başka kadınlarla birlikte bu gece dışarı çıkıyorlar ve benim de gelmek isteyip istemediğimi soruyor. Hemen seve seve geleceğimi söyledim. Beni yarım saat içinde alacaklarını söylüyor, ben de aceleyle banyoya dönüp saçlarımı kurutmaya başlıyorum.

Kısa lacivert bir elbise giyip makyaj yaptıktan sonra aceleyle merdivenlerden iniyorum.

Anton merdivenlerdeki hızlı ayak seslerimi duymuş olmalı, çünkü ben daha ayakkabılarımı almadan oturma odasının kapısında beliriyor.

"Bekle," diyor, sesi biraz şaşkın geliyor. "Duş alacağını ve sonra yatakta dinleneceğini söylediğini sanıyordum. Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Dışarı," diye cevap veriyorum, kampüste hiç giyemediğim bir çift yüksek topuklu ayakkabımı giyerek.

Mikhail, Anton'un yanında beliriyor. Kollarını kavuşturup sert bir bakışla beni düzeltiyor. "Dışarı mı? Nereye? Kiminle?"

"Carla ve diğer kızlar," diye cevap veriyorum, sinirli bir iç çekiş ve göz devirmeyi bastırarak. "Dans etmek için şehre gidiyoruz."

"Ve iç," diyor. Bu bir soru değil.

"Muhtemelen," diye itiraf ediyorum. Bana gidemeyeceğimi söylemek için ağzını açacakmış gibi görünüyor, bu yüzden hızla devam ediyorum. "Gerçekten endişelenecek bir şey yok. On kızla birlikte dışarı çıkacağım. Sadece dans edeceğiz ve biraz eğleneceğiz."

Anton soru sorarcasına Mikhail'e bakıyor. Ağabeyimiz onaylamadığını göstermek için soluk kaşlarını indiriyor, ama o da bana açıkça hayır demedi.

Dışarıda, sokakta bir araba birkaç kez neşeyle korna çalıyor.

"Geldiler," diyorum ve ince siyah askısını omzuma atmadan önce çantamı askılıktan alıyorum. "Altıdan önce dönerim."

Mikhail şaşkınlıkla geri çekiliyor ve bana göz kırpmıyor. "Altı mı? *Sabahın* altısı mı?"

Ama ben çoktan ön kapıyı açtım ve aceleyle dışarı çıktım.

Arkamı dönüp gülümsüyorum ve çatık kaşlı kardeşime küçük bir el sallıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara," diye sesleniyor Anton arkamdan, ben küçük patikadan sokağa doğru koşarken.

Diğer ikisinin yanına arka koltuğa geçtiğimde Carla yolcu koltuğunda dönüyor ve bana ışıltılı bir sırıtış atıyor. Gece için belirlenen şoförümüz dikiz aynasından bana göz kırpmıyor.

"Hazır mısın?" Carla soruyor.

Ben de ona sırıtıyorum. "Hazır."



Devasa gece kulübünde yüksek sesle müzik çalıyor ve yanıp sönen ışıklar yüksek tavanlı odayı dolduran zıplayan ve dans eden insan denizini aydınlatıyor. Carla'yı ve diğerlerinin çoğunu yaklaşık yarım saat önce kalabalığın içinde bir yerlerde kaybettim ama umursamayacak kadar sarhoş ve mutluyum.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kaden'in bana eziyet etmek için ortaya çıkma ihtimaline karşı sürekli diken üstünde haftalar geçirdikten ve Jane ve Leslie'nin sözlü darbelerini her gün savuşturduktan sonra, sadece gevşemek ve eğlenmek için bir geceye ihtiyacım vardı.

Gecenin dördüncü shot'ını içiyorum, alkolün boğazımda yanarak ilerlediğini hissediyorum ve küçük bardağı tezgâha geri koyuyorum. Bulanık bir sıcaklık kafamın içinde vızıldamaya başladı bile ve bu his karşısında kıkırdıyorum. Barın arkasında, barmen başka biri için bir içki daha doldururken yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. Arkamı dönüp dans pistine geri dönmeden önce ona sırtıyorum.

Adımlarım dengesiz ve ayaklarım bu topuklularla saatlerce dans etmekten ağrıyor, ama içtikçe bunu daha az hissediyorum.

Sarhoş insanlardan oluşan dalgalı deniz beni yutarken insanlar etrafımda zıplıyor ve dans ediyor. Kısa bir mesafe ötede birlikte geldiğim kızlardan birini görüyorum ve ona el sallamak için elimi kaldırıyorum. O da bana el sallıyor ama kalabalık geçemeyeceğim kadar yoğun, ben de olduğum yerde kalıyorum.

Başımı arkaya atıyorum, kollarımı kaldırıp dans ederken saçlarımın arkamda dalgalanmasına izin veriyorum. Müziğin ritmi kalbimin ritmiyle birleşiyor ve kendimi müzikle bir bütünmüşüm gibi hissediyorum. Bu duygunun tadını çıkarıyorum. Basların ritmik vuruşunun, yukarıda yanıp sönen ışıkların, etrafımdaki bedenlerin baskısının, havadaki parfüm kokusunun, zihnimdeki sarhoşluğun ve odaya yayılan neşenin tadını çıkarıyorum. Çünkü biliyorum ki yakında bunların hepsi yok olacak.

Babam bu yıl boyunca, hatta üç yıl boyunca Blackwater'da kalmama izin verse bile, buradaki zamanım eninde sonunda sona erecek. Ve o zaman ailemizin bu kârlı sözleşmeleri güvence altına almasını sağlamak için zengin ve iyi bağlantıları olan bir adamla evlenmem beklenecek. Özgürlüğüm sona erecek ve bir kez daha züppe bir adamın sadece rafına koymak için kazandığı bir ödül olacağım.

Kalbim sıkışıyor. Ve aniden etrafımı saran dans eden kalabalık beni klostrofobik hissettiriyor. Derin bir nefes çekiyorum ve umutsuzca bir çıkış arayarak etrafımda dönüyorum. Biraz havaya ihtiyacım var.

Odanın karşısında, arka kapıyı işaret eden bir neon tabela görüyorum.

Kalbim göğsümde çarparken, ona doğru ilerlemeye başladım. Böyle bir hayat istemiyorum. Evlendirilmek ve bir rafa kaldırılmak istemiyorum. Beni ben olduğum için gören birini istiyorum. Güçlü yönlerimi fark eden birini.

Onları takdir eden biri. Bana böyle davranmayan birini. Sanki camdan yapılmışım gibi.

Kaden'in beni aşağılamasından nefret ettiğim kadar, bana gerçek bir rakipmişim gibi davranmasını da seviyorum. Asla geri çekilmiyor. Beni asla önemsiz biri olarak görmüyor. Bana da kardeşlerime davrandığı gibi davranıyor. Tehlikeli bir düşman gibi. Daha önce kimse beni böyle görmemişti.

Arka kapıyı iterek açıp eşiğin diğer tarafındaki karanlık sokağa doğru tökezleyerek ilerlerken nihayet temiz hava üzerime çöküyor. Kendimi sabitlemek ve klostrofobi hissini sistemimden atmaya çalışmak için derin bir nefes alıyorum.

Birkaç kişi daha kapıya yakın bir yerde sigara içiyor ve bana tuhaf tuhaf bakıyorlar.

Onlara mahcup bir gülümseme veriyorum ve sonra uzaklaşıyorum. Hem sarhoşken sigara kokusuna dayanamadığım için hem de biraz boşluğa ihtiyacım olduğu için.

Karanlık sokakta biraz daha ilerlerken sadece kırmızı tuğla duvarlar beni izliyor. Atılmış bira şişeleri tıngırdıyor ve sendeleyerek geçerken yanlışlıkla tekmelediğim yere yuvarlanıyor. Bir elimi uzatarak kendimi duvara yaslıyorum. Avucumun altındaki pürüzlü yüzey hissi beni topraklıyor ve sırtımı duvara yaslayacak şekilde dönüyorum. Çenemi yukarı doğru eğerek başımın arkasını serin tuğlalara dayıyorum ve bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Alkolün ve kafamda dönüp duran düşüncelerin etkisiyle zihnim dönüyor.

Keşke babam da beni Kaden gibi görseydi. Dikkate alınması gereken biri olarak. Ama asla göremeyecek. İyi bir suikastçı olamayacak kadar *kırılgan* olduğum için beni evlendirecek. Ailenin iyiliği için.

Sinirle başımın arkasını duvara vuruyorum.

Kaderimden kaçış yok, bunu biliyorum. Evlendirileceğim. Sadece Kaden gibi biriyle olmasını isterdim.

Ama Kaden'in kendisi değil tabii ki.

Çünkü bu çok saçma ve çılgınca olurdu ve- "Alina?"

Dehşet soğuk bir okyanus dalgası gibi üzerime çöküyor.

Kalbim göğsümde çarparken, gözlerimi açtığımda yanlışı duymuş olmam için umutsuzca dua ediyorum.

Ama Tanrı bugün merhametli değil, çünkü gerçekten de gözlerimi açtığımda Eric Wilson'ın tam karşımda durduğunu görüyorum.

Eski nişanım dar yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor. Nişanımızı bozduğum günkü haliyle neredeyse tamamen aynı görünüyor. Her gün olduğu gibi. Sarı saçları, onu zengin ve modaya uygun göstermesi gereken ama gerçekte sadece sümüklü gösteren bir tarzda geriye doğru taranmış. Bej rengi chino pantolon ve kusursuz bir elbise gömleği, arabamdan daha pahalı bir kol saati ve mavi gözlerinde babasının parasının tüm sorunları çözdüğünü bilmekten gelen o küstah bakış.

"Sensin," diyor, sanki gözlerimi açana kadar gerçekten ben olduğumu anlayamamış gibi.

"Evet," diye cevap veriyorum, başımın hâlâ alkolden döndüğünü hissederek. "Kesinlikle öyle." "Cuma gecesi dışarıda tek başına ne yapıyorsun?"

"Yalnız değilim."

Sanki bana inanmıyormuş gibi hafifçe acıyan bir bakış atıyor. "Her neyse, seni görmek güzel."

"Evet." Duvardan doğruluyorum ve sigara içenlerden biriyle göz göze gelmeyi umarak daha aşağıdaki arka kapıya doğru bakıyorum ama onlar çoktan içeri girmişler. Bakışlarımı tekrar Eric'e çevirdiğimde nabzım hızla atıyor. "Bak, onlardan önce içeri girmeliyim-"

"Bana bunu söyleme," diye araya giriyor, sesi sinirli geliyor. Sert bir bakışla beni sabitlerken ağzı sıkıntıyla geriliyor. "Konuşmamız gerektiğini biliyorsun."

"Söyleyecek başka bir şey yok. Nişanımız sona erdi. Özür dilerim ama-"

"İlişkinizi kestiğinizde nasıl bir skandala yol açtığınızı biliyor musunuz? Böyle mi?" Gözlerinde kızgın bir öfke titreyiyor. "Ondan sonra gittiğim her sosyal etkinlikte, insanların konuşabildiği tek şey buydu."

Yutkunarak, duvardan uzaklaşmaya çalışırken tekrar kapıya doğru bakıyorum. "Özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Güzel. O zaman nişanımıza devam edelim."

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum, kaşlarımı kaldırıp kuşkuyla ona bakıyorum. "Ne?"

Onun da kaşları kalkık ve bana sanki çok temel bir şeyi açıklaması gereken bir çocukmuşum gibi bakıyor. "Bu

açıkça bir hata. Gerginlik ve güvensizlikten kaynaklanan bir karar." Bana o sabırlı ve son derece patronluk taslayan gülümsemelerinden birini veriyor. "Benim dünyama uyum sağlayamayacağın için endişelendiğini biliyorum. Ama sana yardım edeceğim. Sosyal çevremizde kendini utandırmadan hareket edebilene kadar seni eğiteceğim."

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona şaşkınlıkla bakmak oldu. Beni eğitmek mi?

Evcil hayvan gibi mi?

Başımı sallayarak, sıkışıp kaldığım duvardan uzaklaşmak için yana doğru bir adım atıyorum. "Bak, seni tekrar görmek güzeldi. Ama şimdi gerçekten geri dönmem gerekiyor."

Eli dışarı fırlıyor.

Ön kolumu tutup kaçışımı durdurduğunda içimde bir sarsıntı oluyor. Sonra diğer eli diğer kolumda beliriyor, beni yerimde tutuyor ve hareket etmemi engelliyor. Parmaklarının derime battığını hissederek ona bakıyorum.

"Sakin beni bırakıp gitme Alina," diye uyarıyor. "Seninle konuşmak için haftalardır bekliyorum ve-"

"Ellerini kızımın üzerinden çekmek için beş saniyen var," diyor karanlık bir ses. "Onları kesmeden önce."

Kalbim yerinden çıkacak.

Başımı yana sallayarak yanımda beliren figüre şaşkınlıkla bakıyorum.

Kaden Hunter orada durmuş şeytanın ta kendisi gibi görünüyor. Sert yüz hatları tehditlerle kaplanmış ve elindeki bıçağın üzerindeki parmaklarını esnetirken kaslı vücudundan zar zor dizginlenen bir şiddet yayılıyor. Koyu renk gözleri o kadar soğuk ki, ölümcül bedeninden yayılan mutlak güç havasıyla Eric'e bakarken sıcaklığın birkaç derece düştüğüne yemin edebilirim.

"Bir," diyor Kaden, bu tek kelimedeki tehditler damlıyor.

Ama hain kalbim hâlâ onun bir önceki açıklamasından dolayı göğsümde sarsıntılı taklalar atıyor. *Kızım benim.* Söylediği buydu. *Ellerini kızımın üzerinden çekmek için beş saniyen var.*

Kaden'e bakmak için döndüğünde Eric'in yüzünde gerçek bir şaşkınlık çizgisi beliriyor. Sonra ona tepeden tırnağa bakıyor ve dudaklarını üstünlük dolu bir alay büküyor. Sanki Kaden'i değerlendirmiş ve onu yetersiz bulmuş gibi.

Bu tepki beni Kaden'in aniden ortaya çıkmasından daha çok şaşırttı. Biri Kaden'e bakıp onu nasıl aşağı görebilir? Bu adam

mükemmelliğin vücut bulmuş hali. Eric Wilson'ın üzerinde tam anlamıyla yükselmekle kalmıyor, her yönden ondan o kadar üstün ki, ikisini yan yana karşılaştırsam zengin eski nişanlımı bulmak için mikroskoba ihtiyacım olurdu.

Eric, Kaden'e umursamaz bir bakış atarak, "Biraz yürü dostum," diyor. Ama ellerini kollarımdan çekti. "Bu seni ilgilendirmez."

Kaden, sanki Eric hiç konuşmamış gibi, "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden dikkatli dinle," diyor. Avına bakarken uzaktaki sokak lambaları yüzüne acımasız gölgeler düşürüyor. "Eğer bir daha Alina'ya elini sürersen, parmaklarını tek tek keser ve sana yediririm."

Eric'in yüzünde bir şok ifadesi belirir ve karşısındaki katile bakakalır. Daha önce kimsenin onunla bu şekilde konuşmadığından eminim.

Sonra gözlerinde öfke ve kızgınlık titremeğe başlıyor ve kendini tam boyuna çekip Kaden'e tepeden bakmaya çalışıyor. "Babamın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Özür dileyip hemen gitmezsen ailem seni bir yığın davanın ve suç duyurusunun altına gömecek."

Kaden bir engerek gibi hareket ediyor.

İleri atılarak Eric'in elini tutar ve dizinin arkasına tekme atar. Saniyeler içinde Eric, kolu tehlikeli bir şekilde bükülmüş ve Kaden'in bıçağı boğazına dayanmış bir şekilde tek dizinin üzerine çöktü.

Kaden eski nişanlımın bileğini neredeyse kırılana kadar bükerken Eric'in ciğerlerinden acı dolu bir çığlık kopuyor. Eric bileğindeki baskıyı hafifletmek için öne doğru eğilmeye çalışıyor ama boğazındaki bıçak onu acımasızca yerinde tutuyor. Mavi gözlerinden acı dolu yaşlar süzülüyor.

"Lütfen, lütfen," diye yalvarıyor.

Kaden ona bir tanrı gibi bakıyor. "Kendimi tekrar etmekten gerçekten nefret ediyorum."

"Hayır, hatırlıyorum. Ne dediğini hatırlıyorum."

"O zaman bana tekrar et."

Daha ağzını bile açamadan Kaden daha sert bir şekilde büküyor. Onun yerine boğazından bir acı çığlığı kopuyor.

Duvarın dibinde durmuş önümdeki manzaraya bakarken kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor ve içim yasak duygularla çarpıyor. Hâlâ sarhoşum. Gülünç derecede sarhoş. Kaden'in düzenlediği bu gereksiz güç oyununa vücudumun verdiği garip tepkinin nedeni bu olmalı.

"Lütfen," diye hıçkırır Eric.

"Söyle" diye emrederken Kaden'in ses tonunda acımasız bir güç var.

"Eğer bir daha Alina'ya elimi sürersem, parmaklarımı teker teker kesip bana yedirirsin," diye bastırmayı başarıyor Eric sonunda.

"Güzel. Şimdi, özür dile."

Yalvaran mavi gözlerle Kaden'e bakıyor. "Özür dilerim. Ben-"

Kaden bileğini tekrar sertçe bükerken bir çığlık daha havayı yırtıyor.

"Ona, seni lanet olası moron," diye tersliyor Kaden.

Eric'in utançtan, acıdan ya da her ikisinden de kıpkırmızı olan yanaklarından acı gözyaşları süzülüyor ve bakışlarını bana çevirmeden önce burnunu çekiyor. "Özür dilerim, Alina."

Kaden tekrar dönmeye başlarken, "Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin," diyor.

"Hayır," diye geveledim, kendi kişisel psikopatım ve beklenmedik kurtarıcım ortaya çıktığından beri ilk kez konuşuyordum. "Sorun değil. Özrünü kabul ediyorum."

"Özür bile sayılmazdı." Dikkatini tekrar bana vermeden önce Eric'e bakarken gözlerinde öfke soğuk alevler gibi yanıyor. "Yapmaya cüret ettiği için affedilmen için yalvarması gerekirdi-"

"Kaden." Yalvaran gözlerle bakışlarını tutuyorum. "Lütfen."

Eric'e kalıcı bir zarar verirse, Wilson'ların gazabına uğrayacak olan benim ailem olur. Ve ben bunu istemiyorum.

Kaden kurbanına tekrar bakar, sanki son bir hamle yapıp bileğini kırıp kırmamayı düşünüyormuş gibi. Ama sonra dilini şaklatıyor ve onu serbest bırakıyor.

Ben Kaden'in gerçekten de istediğimi yapmış olmasının şokunu yaşarken, Eric ayağa fırlıyor ve hızla birkaç adım geri çekiliyor. Sağ elini göğsüne yaslamıştı ama kırık gibi görünmüyordu.

Benden Kaden'in yüzüne, Kaden'in siyah savaş botlarına, şu anda elinde umursamazca çevirdiği bıçağa ve sonra tekrar yüzüne bakarken mavi gözlerinde şüphe dönüyor.

"Sen Kaden Hunter'sın," diyor Eric sonunda. Bunun farkına vardığında şaşırmış gibiydi.

Buna karşılık Kaden'in dudaklarında gerçek bir psikopat gülümsemesi kıvrılıyor.

Bu Eric'in irkilmesine ve bir adım daha geri çekilmesine neden oluyor. Sonra bakışları bana yöneldi ve sesi suçlayıcı bir hal aldı. "Bunun yerine Avcılarla ittifak mı kuruyorsun?"

Kaden'le nişanlı olmadığımı itiraz edemedim, o ölümcül psikopat iki fırlatma bıçağı çıkardı ve Eric'in kafasına fırlatmak için elini kabaca kaldırdı.

Eric'in dar yüzünde panik nabız gibi atıyor ve geriye doğru sendeledikten sonra dönüp koşarak uzaklaşıyor.

Yanımda Kaden alaycı bir kıkırdama çıkarıyor.

Fırlatma bıçaklarını ve diğer bıçağını kılıflarına geri koyduktan sonra bana doğru döndü.

Bana attığı bakışla midem bulanıyor.

OceanofPDF.com

KADEN

T Arkamı döndüğümde Alina'ya delici bir bakış fırlattım. "Bu da neydi böyle?"

Bana göz kırpmıyor. Sonra umursamaz bir omuz silkmeye bir omzunu kaldırıyor ve uzaklaşacakmış gibi ilerlemeye başlıyor. "Bir şey yok."

Onu kolundan tutarak durmaya ve yüzünü bana dönmeye zorladım. "Cevap ver bana."

Benimle tekrar göz göze gelmeden önce elime sert bir bakış fırlattı. "Yani o bana dokunamıyor ama sen dokunabiliyorsun öyle mi?"

"Evet." Kolunu sıkıca kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Çünkü sen onun değilsin. Sen *benimsin*."

Yüzünde duygular uçuşuyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. Sonra öfke diğer duyguları bir anda yok ediyor.

"Hayır!" diye bağıyor ve göğsüme beni geri itmek için hiçbir şey yapmayan sevimli bir itme hareketi yapıyor. Yine de bunu tekrar yapmasını engellemiyor, çünkü bana tamamen öfkeli bir şekilde bakıyor. "Beni aşağılamakla beni korumak arasında bu şekilde gidip gelemezsin!"

İçime bir eğlence dalgası yayılıyor ve ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Flip-flop?"

"Evet, flip-flop." Güzel yüzüne bir öfke dalgası daha çöküyor ve göğsüme sevimli bir itiş daha veriyor. "Gülümsemeyi kes! Ben ciddiylim. Bu şekilde ortaya çıkamazsın ve-"

Hızlı ve etkili bir şekilde çömelip kolumu kalçasının arkasına doladığımda ve onu üzerime attığımda sözleri bir çılgınlıkla kesildi.

Omzuma. Ben ara sokağın ağzına doğru yürümeye başlarken birkaç saniye boyunca şaşkınlık içinde omzumda öylece asılı kaldı. Sonra görünüşe göre zihni az önce olanları işlemeyi bitirdi.

"Ne halt ediyorsun?" diye çıkışıyor, sanki kendini kurtarmak için bir şansı varmış gibi omzumda kıvranıyor.

"Sarhoşsun, sinirlisin ve duygusalsın," diye cevap veriyorum ara sokakta ilerlerken. "Bu konuşmayı bitirmek için daha özel bir yere gidelim."

"Hangi konuşmayı bitireyim?" "Beni böyle omzuna atıp kaçıramazsın!" diye hırlarken bacaklarını tekmeliyor ve narin elleriyle sırtıma vuruyor.

"Seni kaçırmıyorum. Sadece ayakların zaten ağırırken gideceğimiz yere kadar o yüksek topuklularla yürümek istemediğini biliyorum."

Alina sessizliğe gömülür.

Köşeyi dönüyoruz ve gece kulübünün önündeki işlek caddeye çıkıyoruz. Şık giyimli insanlar bize bakmak için dönüyor. Ama benim bir bakışımla ya kaçışıyorlar ya da gözlerini kaçırıyorlar. Sokak lambalarının sıcak sarı ışığı arnavut kaldırımllı caddeyi aydınlatıyor ve çevremizdeki çok sayıda bar ve gece kulübünden nabız gibi atan müzik yayılıyor.

Alina sonunda, "Ayaklarım acımıyor," diye karşılık verir.

Yüzümü göremediği için, sesindeki küçük inatçılığa gülümserken tepkimi gizleme zahmetine girmiyorum. Ama cevap verirken sesimi sert tutuyorum: "Bana yalan söyleme. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıldığını, ayaklarındaki ağrıyı dindirmeye çalışıldığını görebiliyordum."

"Evet, şey..." diye mırıldanıyor, sanki bir tür geri dönüş için çabalıyormuş gibi. Bu kadar sarhoş olmasaydı ukalalık yapması muhtemelen daha kolay olurdu. "Bütün gece yüksek topuklularla dans etmeyi dene."

"Ya da mantıklı ayakkabılar giymeyi deneyebilirsin." "Seksi görünmek istedim."

"Zaten ateşlisin."

Aniden sessizleşiyor.

Kahretsin, bunu söylememeliydim.

Neyse ki, bu hatayı telafi etmek için ne söylemem gerektiğini bulmam gerekmeden önce onu götüreceğim restorana ulaştık. En azından kafası iyi. Umarım bunu söylediğimi hatırlamaz.

Alina hâlâ omzumdayken arka kapıyı çekip açıyorum ve kalabalık mutfağa doğru ilerliyorum.

Görünür hale geldiğimizde aydınlık odada şaşkınlık çılgınlıkları yankılanıyor. Joe adını kullanan sahibi, sesin nedenini görmek için kafasını kapı aralığından içeri uzatıyor. Kahverengi gözleri bana takılınca genişliyor.

"Bay Hunter," diyor.

Paslanmaz çelik tezgâhların, sıra sıra dizilmiş ocak ve fırınların oluşturduğu labirentin içinden geçerek ona ve restorana açılan kapıya doğru ilerliyorum. "Özel yemek odası boş mu?"

"Ahm, evet," diye cevap veriyor Joe ve aceleyle yoldan çekiliyor. Bakışları Alina ile benim aramda gidip geliyor, kalın kara kaşlarını şaşkınlık kaplıyor. "Ne... uhm...?" Ama sanki hangi soruyu soracağını bile bilmiyormuş gibi sözünü bitirmeden devam ediyor.

Ona ulaştığımda, "Ona su getir," diye emrediyorum. "Ve sarhoş, kızgın ve üzgün birine yardımcı olacak yiyecek bir şeyler."

Göğsünden yumuşak bir kahkaha yükseliyor ve başını sallarken gözleri parlıyor. "Rahatlatıcı yiyecekler. Evet, bunu yapabiliriz. Sadece geçin. Hemen yiyecek bir şeyler getireceğiz."

Yanından geçerken başımı sallıyorum ve ana restoran alanının üzerinde bulunan küçük özel yemek odasına doğru ilerliyorum. Alina omzumda debelenmeyi bıraktı, bu yüzden onunla kavga etmek zorunda kalmadan kapıya ulaşıyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve onu içeri taşıdıktan sonra duvar kenarına yerleştirilmiş iki kişilik küçük masanın yanındaki minderli sandalyelerden birine oturtuyorum. Burada daha büyük yuvarlak bir masa da var ama ondan o kadar uzakta oturmak istemiyorum.

Bana öyle bir bakıyor ki, saçlarının dağınık hali ve yanaklarının kızarması bu bakışı tamamen bozuyor.

Sikim sertleşiyor.

Kahretsin, telaşlı ve dağınıkken çok seksi oluyor.

Uzun sarı saçlarını yumruğumun etrafına dolamak ve o hınzır dudaklardaki sıkıntıyı öpmek yerine masanın etrafından dolaşıp karşısına oturmak için kendime hakim olmam gerekiyor.

Sandalyeyi çekerken ahşap döşeme tahtalarına sürtünüyor. Aniden çatırdayan sessizlikte çok gürültülü. Alina saçlarını düzeltmek için parmaklarını saçlarında gezdirirken ben sandalyeye çöküyorum.

Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra odanın etrafındaki zengin yeşil duvar kağıdına ve mekanı süsleyen yaldızlı çerçeveler içindeki güzel tabloları bakıyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor, bakışları koyu renkli ahşaptan yapılmış cilalı masaların ve aşağıdaki restoranın ana katına bakan bir pencereyi çerçeveleyen koyu yeşil perdelerin üzerinde geziniyor.

"Görünüşe göre inanılmaz yemekler sunan bir İtalyan restoranında," diye cevap veriyorum. Bana soluk bir kaş çatıyor ve "*Görünüşe göre mi?*" diye yineliyor.

Omuz silkiyorum. "Yemek takıntısını gerçekten anlamıyorum. Bu sadece... yemek. Ama Jace burayı seviyor. Ve ben Jace'e güveniyorum."

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. Ve ben kendimi bir saniye geç yakalıyorum. Lanet olsun, bunu paylaşmayı planlamamıştım.

Ancak ben daha aptalca bir şey söyleyemeden kapı itilerek açıldı ve Joe elinde tabaklarla dolu bir tepsi ve bir sürahi suyla içeri girdi.

Alina hemen ona doğru bakar ve ardından yemek kokusu havayı doldururken burnundan derin bir nefes alır.

Joe su dolu sürahiyi aramızdaki masaya bırakırken, "İşte geldik," diyor. "Su. Sarhoşken su içmek önemlidir." Gülümsüyor. Gerçekten gözlerine ulaşan, onları yumuşak ışıktan parıltıdan o gülümsemelerden biri. "Ve kalbi iyileştirmek için rahatlatıcı yiyecekler."

Bol peynirli ve kremalı soslu birkaç tabak farklı makarna yemeği koymasını izliyorum. Ve biraz da çikolatalı kek.

İşini bitirdiğinde "Teşekkürler," dedim. "Hesabımıza yaz."

"Olur." Masamızdaki mumları yakarken bize başıyla selam verip bir kez daha gülümsüyor. Sonra gitmek için dönüyor. "Afiyet olsun."

Alina, adam tekrar kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce ona gülümsüyor. Yalnız kaldığımızda yemek yığınının bakıyor. Alt dudağını ısırtıyor, biraz kararsız görünüyor.

"Ye," dedim.

Bu, etrafındaki garip tereddütü kırıyor ve bakışlarını kaldırıp bana düz bir şekilde bakıyor. "Biliyor musun, bunu bir emir gibi değil de daha çok bir teklif gibi yapabilirsin."

Göğsümden bir kıkırdama kaçıyor ve ona hınzır bir gülümseme atıyorum. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Oflayıp pufluyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor ama yine de bıçağını ve çatalını alıp en yakın makarna tabağını kendisine doğru çekiyor. Ben sürahiye doğru uzanıp bardağına su doldururken o da gerçekten etkileyici miktarda makarnayı çatalının etrafında çevirip ağzına götürüyor. O kadar dolu ki, içine almak için ağzını sonuna kadar açması gerekiyor.

Sandalyenin kenarını sıkıca kavradım.

Bu kadar şirin olmak suç olmalı.

Sonunda tüm kremalı makarna ve peyniri ağzına aldıktan sonra, çatalını indirirken çiğnemeye başlıyor.

Gözlerinin arkasında ışık patlıyor. Bir an için çiğnemeyi bıraktı ve kocaman gözlerle bana baktı. Sonra boğazından bir inilti yükseliyor ve gözleri zevkle geri dönüyor.

Kalbim göğsümde kesinlikle gülünç bir geri takla atıyor.

"Aman Tanrım," diyor ağız dolusu yemeğin etrafında. "Bu *çok güzel!*"

Göğsüm aniden ağrıyor ve cevap veremiyorum. Ama şükürler olsun ki, Alina sadece yemeği yutar ve sonra başka bir tabağı ona doğru çeker. O tabağı da denerken yüzünde parlak bir gülümseme belirliyor.

Göğsümdeki gerginliği daha da kötüleştiriyor.

Sandalyenin kenarına sıkıca tutunarak, Alina'nın yemek yerken gözlerindeki o inanılmaz ışıltıyı her izlediğimde beni boğmakla tehdit eden duygu seliyle savaşılmaya çalışıyorum ve her lokmada inliyorum.

"Yemek yemiyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hayır." Söyleyebildiğim tek kelime bu çünkü sanki göğsümün etrafına çelik bantlar sarılmış ve ciğerlerimdeki havayı sıkıyorlarmış gibi hissediyorum.

Merakla beni izliyor ve alt dudağındaki sosu yalıyor. Kanlı

sandalye, onu ne kadar sert tuttuğumdan neredeyse çatlıyor.

Neyse ki başka bir şey söylemiyor.

O yemeğini bitirip suyunu içerken ben nefes almaya odaklanıyorum.

İşini bitirdiğinde, kendimi tekrar tam cümlelerle konuşabilecek kadar kontrol altına almayı başardım.

"Şimdi, bu da neydi böyle?" Talep ediyorum.

Önce şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde bana göz kırptı. Sonra yüz hatları aydınlandı. "Oh, şu sokaktaki adam."

"Evet. Ve bana onun rastgele bir sürüngen olduğu gibi saçma bir bahane sunma. Sana sahipmiş gibi davranıyordu. Neden?"

"Çünkü o yaptı."

Öfke bir şimşek gibi içimde çakıyor. Kollarımı koyu renkli ahşap masanın üzerine koyarak öne doğru eğildim ve çok yavaş ve çok net bir şekilde "O ne?" dedim.

Alina sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Bunun kim olduğunu ve ne demek istediğini söyleyene kadar bu odadan çıkmayacaksın, *çünkü o yaptı*," diye uyarıyorum, sesim alçalarak.

"Bunu içinde tehdit olmadan sormayı deneyebilirsin, biliyorsun."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver."

"O benim nişanlımdı," diye tersliyor. Kollarını kavuşturmuş, titreyen mum ışığının karşısından bana bakıyor.

Şok hala kafatasımın içinde dev çanlar gibi çalıyor, bu yüzden sadece "Nişanlım?" diye yankılanabiliyorum.

"Evet. Adı Eric Wilson ve onunla nişanlıydım." "Neden?"

"Çünkü babam onun ailesiyle bir ittifak kurmak istiyordu." "Peki ya sen?"

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya ben?" "Ne istiyordun?"

"Özgürlük." Yanıt anında gelir. Tereddüt yok ve düşünmek için zaman yok.

Çenesini kaldırmış bana bakarken yüzünde tuttuğu metanetli ifade karşısında kalbim acıyla sıkışıyor. Söylemek istediğim binlerce şey daha var ama söyleyemiyorum.

Tek söyleyeceğim, "Ne oldu?"

"Bana rafa konulacak cam bir kupa gibi davrandı." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki hayatında her gün olan bir şeymiş gibi. "Ben de nişanı bozması için babama yalvardım. O da etti. Çok şükür. Ama ailemin benim için başka bir evlilik ayarlaması uzun sürmeyecek."

Öfke damarlarımda ateş gibi dolaşıyor ama "Bunu neden yapsınlar ki?" diye sorarken sesimi sakın tutmayı başarıyorum.

"Çünkü onlar için ben buyum." Sözcükleri tükürürken acıyla kaplanıyor. "Bir ittifakı güvence altına almak için evlenilecek bir şey."

"Ama sen bir Petrov'sun."

Gözlerini kırptırıyor, birdenbire tuhaf bir şekilde şaşırılmış görünüyor. Ancak o zaman bunun kulağa bir iltifat gibi geldiğini fark ettim. Sanki Petrov ailesinin bir tür saygınlığı olduğunu düşünüyormuşum gibi. Teknik olarak öyle ama bunu itiraf edene kadar ölürüm.

Ancak, çabucak toparlanır ve bunun yerine acı acı alay eder. "Evet, peki, duymadın mı?" Yüz hatlarını kaplayan o kızgınlıkla

Kollarını açıyor ve vücudunu işaret ediyor. "Aile için bir değer olamayacak kadar zayıf ve kırılabilirim."

Birkaç kalp atışı boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Onu inandırdıkları şey gerçekten bu mu? Zayıf ve kırılabilir olduğuna ve saygıdeğer Petrov ailesi için bir değer olmadığına mı?

Parmaklarım bir bıçağın kabzasının etrafında kıvrılıyor ve onun tüm ailesini katletmek ve kanlarında yıkanmak için aniden bastıran dürtüyle savaştığım zorunda kalıyorum.

Nasıl olur da onun kesinlikle mükemmel olmadığına inanmasına izin verirler? Tanıdığım en tehlikeli insandan daha azı olduğuna?

Yavaş bir nefes almaya zorlayarak kendimi bıçağın kabzasını bırakmaya zorluyorum ve bunun yerine masanın üzerinde tekrar öne doğru eğiliyorum. Sonra sert gözlerle Alina'ya kilitleniyorum.

"Yıllar boyunca kaç kişiye eziyet ettiğimi biliyor musun?" Ben soruyorum.

Bir o yana bir bu yana bakıyor, konunun aniden değişmesinden dolayı kafası karışmış görünüyor. Sonra bakışlarını bana çeviriyor ve ince omuzlarını silkerek kaldırıyor. "Çok mu?"

Başımı salladım. "Çok."

Sessizliğin uzamasına izin vererek, zihninin muhtemelen olması gerektiği kadar yüksek olmayacağını bildiğim uygun yüksek bir sayı bulması için zaman tanıyorum. Ancak koltuğunda gergin bir şekilde ağırlığını değiştirdiğinde devam ediyorum.

"Kaç tanesinin hâlâ ayakta olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

Dudağını hafifçe ısıyor ve kaşlarını çatıyor. Sonra başını sallıyor.

Cevap vermeden önce birkaç saniye daha sessizce bakışlarını tutuyorum, böylece ona ne anlatmaya çalıştığımı gerçekten anlayacak.

Göğsü kısa nefeslerle inip kalkıyor ve beni izlerken mumların ışığı güzel yüzünde dans ediyor.

Sonunda konuşurken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Sadece sen."

ALINA

S arşıaflar tenime sürtünüyor. Yanağımı yastığa bastırarak inliyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Kesinlikle sarhoş edici bir koku ciğerlerimi dolduruyor.

Kafa karışıklığı içimde dalgalanıyor.

Kolumu arşıaftan kurtararak elimi kaldırıyorum ve uykuyu kemiklerimden atmaya çalışırken gözlerimi ovuşturuyorum. Gözlerimi kırpıştırarak koyu renkli ahşap tavana bakıyorum.

Ki bu doğru olamaz.

Çünkü odamın tavanı beyaz.

Kaşlarımı atıyorum ve sonra başımı eğip üzerime örtülen örtüye bakıyorum. Siyahtı. Zihnim amuru itmeye çalışıyormuş gibi hissederek kaşlarımı daha da atıyorum. Yatak rts neden siyah?

"Sonunda," diyor tanıdık bir ses sağımdan. *ok* tanıdık bir ses.

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kaden bir masada oturmuş, bir dizi bıçağı bileyliyor. Hayır, masa değil. Masasında oturuyor. Odasında. Bu da benim işgal ettiğim yatağın *onun* yatağı olduğu anlamına geliyor.

Yatağımdan fırlayıp, hissettiğim kadar telaşlı görünmemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken nabzım hızla atıyor.

Bir yandan beni izlerken bir yandan da bıçağını ustalıkla bilemeye devam eden Kaden'in sert yüz hatlarında eğlence dans ediyor. Vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Zaten yanaklarımdan yayılan sıcaklık daha da artıyor. Ellerimi şimdi buruşmuş olan giysilerimin üzerinde gezdiriyorum. Üzerimde hâlâ gece kulübünde giydiğim kısa mavi elbise var ama Kaden topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanına koymuş. Parmaklarımı dağınık saçlarımın arasında hızla gezdirirken onlara bakıyorum.

Kaden usulca kıkırdıyor.

İçimde dönüp duran utanç duygusu daha da yoğunlaşıyor ve ona ters ters bakmadan önce kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne halt ettin sen? Beni kaçırdın mı?"

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Seni kaçırmış olsaydım, şu anda ağzın ve gözlerin bağlı, yatağıma zincirlenmiş olurdun."

Zihnimde canlanan görüntü karşısında kalbim küt küt atıyor. "Ama sen değilsin." Omuzlarını tembel bir omuz silkmeye kaldırıyor. "Dolayısıyla, hayır kaçırma."

"O zaman benim burada ne işim var? Çünkü kesinlikle kendi başıma senin yatağına tırmanmazdım."

Sinsi bir gülümseme dudaklarını eğiyor. "Zaten yaptın, unuttun mu?" Ona ters ters bakıyorum. "Sadece soruya cevap ver."

"Dönüş yolunda arabamda uyuyakalmışsın."

Oh. Doğru ya. Anılar beynime hücum ederken göz kırpyorum. Gece kulübü. Tükettiğim alkol miktarı. Eric ile yüzleşmem. Sonrasında Kaden'in beni götürdüğü restoran.

Bakışlarım pencerelere doğru kayıyor. Dışarısı hâlâ karanlık, yani gecenin bir yarısı olmalı. Tanrıya şükür Kaden'in arabasına binmeden önce Carla'ya başka biriyle eve gideceğimi mesajla bildirmiştim. Yoksa muhtemelen şimdiye kadar bir arama ekibi göndermiş olurdu. Ya da daha kötüsü, kardeşlerimi arardı.

Kaden sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi kara kaşlarını çatıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Ne yapmam gerekiyordu? Kollarımda uyuyan seni kendi evine mi taşıyacaktım? Bunu yapsaydım kardeşlerin beni öldürmeye çalışırdı. O zaman ben de onları öldürmek zorunda kalırdım. Bu da küçük, tertemiz evinizin her yerinde kan ve ceset bırakırdı. Ben de hafta sonunu kan temizleyerek ve aile üyelerini gömerek geçirmek istemediğini düşündüm." Tekrar omuz silkiyor ve arkamdaki yatağa kayıtsız bir bakış fırlatıyor. "İşte bu yüzden alkolü benim yatağımda atmana cömertçe izin verdim."

"Ben, uhm..."

"Teşekkür etmeyecek misin?"

Ne için? Neredeyse karşılık verecektim. Ama bu gerçek bir öfkeden çok utançtan kaynaklanıyor. Her şey düşünüldüğünde, Kaden'in bu gece benim için yaptığı her şey iyiydi. Ve sadece iyi değil. Bazıları düpedüz nazik ve koruyucuydu.

Restoranda söylediği sözler hâlâ zihnimde dönüp duruyor.

Yıllar boyunca kaç kişiye eziyet ettiğimi biliyor musun? Kaç tanesi hâlâ ayakta biliyor musun? Sadece sen.

Daha önce hiç kimse bana güçlü ve dirençli olduğumu söylememişti. Ve bunu söylerken hem çok samimi görünüyordu hem de sesi çok içtendi. Sanki gerçekten bunu kastetmiş gibi.

O zamanlar bunu ona söylememiştim ama sözleri doğrudan kalbime saplandı. Şimdi orada derinlere gömülü, ruhumu destekliyorlar.

Ve bunun için en azından bir teşekkürü hak ediyor. Ben de bakışlarını tuttum ve "Teşekkür ederim" dedim.

Aslında ne kadar ciddi olduğumu görmek beni şaşırtıyor.

İlk başta Kaden'in yüzünde o piç kurusuna teşekkür ettiğim için beni pişman eden kendini beğenmiş bir ifade beliriyor. Ama sonra yoğun gözleri beni inceliyor ve sözlerimdeki samimiyeti fark etmiş gibi görünüyor çünkü yüz hatları ciddileşiyor ve neredeyse düşünceli bir hal alıyor. Bakışlarımı tutarken yavaşça başını sallıyor.

Ve aniden, tüm bu durum çok samimi gelmeye başladı.

Kaden'e karşı hissettiklerim konusunda zaten kafam çok karışık ve bu kesinlikle yardımcı olmuyor. Aptalca bir şey yapmadan önce buradan gitmeliyim.

"Evet, şey," diye başlıyorum, kelimelerim istediğimden daha belirsiz çıkıyor. "Artık eve gitmeliyim."

O daha cevap veremedi göz temasını kesip kapıya doğru koşuyorum.

Ayağa kalkıp yoluma çıkmadan önce üç adım bile atamamıştım. Bir adım geriye sendeleyerek, kaslı göğsüne çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve ne halt ettiğini sormaya hazırlanıyorum. Ama yüzündeki ifadeyi gördüğümde kelimeler dilimde kayboluyor.

"İşimiz bitmedi," diyor, ifadesi karanlık. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Bir adım öne çıkıyor.

Bir adım geri çekiliyorum.

Gözlerinde yanan bir çeşit duygu var. O kadar yoğun ki, bakışlarındaki ateşin odadaki tüm havayı emdiğini ve nefes almayı zorlaştırdığını hissediyorum.

Kaden beni odanın diğer ucuna doğru iterken dengesiz bir nefes alıyorum. Sırtım bir gümbürtüyle duvara çarptı.

Kaden o kadar yakınımda durana kadar hareket etmeye devam ediyor ki neredeyse teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Üzerimde yükseliyor, ölümün gölgesi gibi belirirken kaslı vücudu görebildiğim tek şey o olana kadar diğer her şeyi engelliyor. Karanlık ve gizemli kokusu duyularımı dolduruyor, ciğerlerimi dolduruyor ve başımı döndürüyor. Onunla ilgili her şey beni ele geçiriyor. Ölümcül vücudu. Sarhoş edici kokusu. Yoğun gözleri. Bu adam tam bir hâkimiyet için yaratılmış.

Avuçlarını başımın iki yanındaki duvara dayayıp kollarıyla beni hapsederken kalbim göğsümde sarsılıyor.

Boynumu bükerek tehlikeli derecede yakışıklı yüzüne bakıyorum ve o karanlık gözleriyle karşılaşıyorum. O tuhaf duygu hâlâ içimde yangın yeri gibi yanıyor. Ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Bir daha asla Eric Wilson'ın ya da başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermeyeceksin" diyor. "Yeterince açık konuştum mu?"

Sesindeki karanlık sahiplenme duygusu kalbimi yerinden oynatıyor. Ve aniden, gözlerindeki ateşin ne olduğunu anlıyorum.

Kıskançlık.

Kaden Hunter... kıskanç.

Bu kesinlikle gülünç gerçek ağzımı açık bırakıyor.

Birkaç saniye ona bakakaldım. Sonra pat diye "Kıskandın mı?" diye sordum.

Gözleri parlıyor ve çenesini sıkıyor. "Ben kıskanç değilim."

"Evet, kıskanıyorsun."

"Hayır-"

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha kopuyor ve onun sözünü kesiyorum.

Başımı sallayarak şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Aman Tanrım, kıskanıyorsun."

"Sana zaten söyledim," diye yüzüme karşı homurdanıyor. "Ben kıskanç değilim."

Kıskançlık seni gerçekten önemsememi gerektirir. Ki umursamıyorum."

"Uh-huh. O zaman neden başka hiçbir erkeğin bana dokunamayacağını söylüyorsun?"

Bir elini duvardan çekerek, son derece sahiplenici ve kontrol edici bir hareketle boğazıma doluyor. Bana emredici bir bakış fırlatırken gözleri benimkileri delip geçiyor. "Çünkü sen benimsin, istediğimi yaparım. Ve sana bir emir verdiğimde, itaat edeceksin. Anlaşıldı mı?"

Omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan akıyor ve kalçalarım sıkılıyor. Tanrım, beni becermesini istiyorum. Vücudumun her yerinde o sahiplenici ellerini istiyorum ve sonunda diğer her şeyi yaptığı gibi baskın bir şekilde sikişip sikişmediğini öğrenmek istiyorum.

Bu düşüncenin hemen ardından öfke geliyor. Kendime. Ona. *Her şeye.*

"Hayır!" "Hayır!" diye bağırdım. Ellerimi kaldırıp öfkeyle onun sert göğsüne vuruyorum. "Bunu yapmaya hakkın yok. Bana kiminle yatıp kiminle yatamayacağımı söyleyemezsin."

Bir dağ gibi kıvıldamadan duruyor, eli hâlâ boğazımda, "İzle beni," diye karşılık veriyor.

"Pislik." Avuçlarımı tekrar sinir bozucu derecede sert göğsüne vuruyorum, bu da onun irkilmesine bile neden olmuyor. "Seni çekilmez, kibirli, otoriter-"

"Ağzından çıkana dikkat et."

"Lanet olası ağzıma dikkat etmeyeceğim!" Ona dik dik bakıyorum, geçen haftalardan kalan tüm öfke, hayal kırıklığı ve korkunç arzu içimde yanarken tüm kısıtlamalarımın kırıldığını hissediyorum. "Çünkü ikisini birden yapamazsın. Ya canım kimi isterse onu beceririm. Ya da *sen* beni becerirsin ve ben de başka kimseye dokunmamayı kabul ederim."

Gözleri parlıyor ve parmaklarını boğazımda gezdiriyor. "Sana daha önce de söyledim, Petrov'larla yatmam."

"Harika! O zaman anlaştık." Ona meydan okurcasına ters ters bakıyorum. "Bu odadan çıkar çıkmaz Eric Wilson'ı arayacağım ve onun çatı katına gidip beni gelecek haftaya kadar becermesine izin vereceğim."

Gerginlik odada şimşek gibi çakıyor. O kadar yoğun ki yemin ederim havada titreştiğini hissedebiliyorum. Kaden'in yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar karanlık ve konuştuğunda sesi yumuşak, alçak ve o kadar tehlikeli ki omurgamdan aşağı buzlar kayıyor.

"Bunu yaparsan, bütün evini onun kanıyla boyarım." "O zaman başka birini ararım," diye karşılık veriyorum. "Tanımadığın birini."

Beni her zaman takip edemezsin. Bu yüzden bundan sonra ne zaman gözünün önünden kaybolsam, bir yerlerde başka biriyle sikiştiğimi bileceksin."

"Ya da seni ağzını ve gözlerini bağlayıp yatağıma zincirlediğim senaryoya geri dönebiliriz."

"Sadece itiraf et!" Kelimeler boğazımdan yırtılarak çıkıyor, hayal kırıklığı, öfke ve çaresizlikle dolu. "Beni istediğini itiraf et."

Dişlerini gıcırdatırken çenesindeki bir kas esniyor. Bana bakarken gözlerinde öfke, kıskançlık ve benim de hissettiğim aynı hayal kırıklığı yanyor. Ama hiçbir şey söylemiyor.

"İki seçeneğin var," diyorum. "Ya beni becerirsin. Ya da beni bir daha gördüğünde başka bir adamın yatağında olurum." Ona meydan okuma dolu bir bakış attım. "Karar vermek için on saniyen var."

Dudakları benimkilere çarpıyor.

Kalbim yerinden fırlıyor, neredeyse göğüs kafesimden çıkacak.

Eli hâlâ boğazımdayken beni öyle bir çaresizlikle öpüyor ki nefes almayı unutuyorum.

"Seni ahlaksız, şantajcı, küçük tehdit," diye hırlıyor her öfkeli öpücük arasında dudaklarıma karşı.

Alt dudağımyı sertçe ısırırken ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Boğazımı serbest bırakarak ellerini kaburgalarımın yanlarından aşağı doğru çekerken, ağzı benimkine hükmetmeye devam ediyor. Damarlarımdan elektrik fışkırıyor. Elleri kalçalarımaya ulaşıyor. Zorlu dokunuşuyla vücudumda bir ürperti yayılıyor.

Öpücüğü aniden kesiyor ve bunun yerine beni döndürmek için kalçalarımı kavıyor. Beni önce göğsümden duvara doğru iterken keskin bir nefes alıyorum.

"Seni mahvedeceğim," diye homurdanarak elbisemin üst kısmını tutuyor ve fermuarını indirmeye başlıyor. "Seni o kadar kötü mahvedeceğim ki, ellerimi vücudunda ve sikimi amında hissetmeden bir daha asla başka bir erkeğe bakamayacaksın."

Arzu damarlarımda yanyor ve zihnimde yanıp sönen tepki anında ortaya çıkıyor. *Ve sana izin vereceğim.*

Kaden fermuarı sonuna kadar indirip elbisemi kalçalarımaya doğru iterken tenim karıncalanıyor. Güçlü ellerini kaburgalarımdaya aşağıya, sonra da kalçalarımın üzerinden geçirip elbiseyi aşağıya doğru iterek ayak bileklerimin etrafındaki mavi kumaş havuzuna düşene kadar çırpınırken tenimde şimşekler çakıyor.

Arkamı dönmeye çalışıyorum ama Kaden beni tekrar duvara doğru itiyor. Sonra zeki parmakları sütyenimin kopçalarını çözüyor. Meme uçlarım sertleşti.

çekip kenara fırlatıyor. Şimdi ü z e r i m d e sadece külotum var, dönüp onunla yüzleşiyorum.

Aşağı uzanıp iki elini külotumun üstünden geçirirken gözlerinde ateş yanıyor.

Sonra da onları yırtıp atıyor.

İçimden elektrik fişkırıyor ve kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki kaburgalarımın kırılacağını düşünüyorum.

"Seni mahvedeceğim," diye tekrar uyarıyor, sesi alçak ve sert. Evet, mahvolmanın iki yönlü olduğunu öğrenmek üzeredir.

Ona meydan okuyan bir sırıtış atarak duvardan uzaklaşıyorum ve onu yatağına doğru itiyorum. O da bana izin veriyor.

Elleriyle gömleğinin eteklerini kavırıyor ve ben onu yatağa doğru geri çekerken gömleği başının üzerinden çekiyor.

Yarı çıplak vücuduna bakarken karnımda ısı birikiyor ve klitorisim zonkluyor. Tanrım, o muhteşem. Karın kaslarının keskin çıkıntıları ve göğsünün sıkı kasları ellerimi üzerinde gezdirmeye isteği uyandırıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu arkasındaki yatağa itmek için ellerimi kaldırıyorum. Ama bunu yaptığım anda Kaden hamlesini yapıyor.

Bizi çevirip beni şiltenin üzerine atarken, o da yanında durmaya devam edince midem bulanıyor.

Bana bakarken günahkâr ağzının üzerinde bir sırıtma oynuyor. Gözlerimi ona dikiyorum ama kendimi çarşaflardan kurtarıyorum ve yatağın ortasında daha iyi bir pozisyona geçiyorum. Kaden pantolonunun düğmelerini yavaşça açıp fermuarını indirirken beni izliyor.

Sabırsızlık içimde parlıyor.

Pozisyonumu hafifçe değiştirerek bacaklarımı açıyorum ve dizlerimi biraz yukarı çekiyorum, böylece amım yatağın yanında duran Kaden'e tamamen açıkta kalıyor ve soyunmak için tatlı zamanını ayırarak bana işkence ediyor.

Onunla gözlerimi kilitlediğimde dudaklarıma meydan okuma dolu bir sırıtış yayılıyor. Sonra uzanıyorum ve klitorisimi okşamaya başlıyorum.

Pantolonu, iç çamaşırı ve üzerindeki her bir giysi birkaç saniye içinde yere düştü.

Aletinin büyüklüğü karşısında gözlerim büyüdü.

Dikkatimi o kadar dağıtıyor ki Kaden yatağa tırmanıp elimi klitorisimden uzaklaştırmadan önce ne olduğunu bile fark etmiyorum. Bileğimi sıkıca kavrayarak aşağıya doğru zorluyor.

Başımın yanındaki şilte yerine, hâlâ açık olan bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Sana aklını kaçırmış, çıkarıcı küçük bir kötü kadın olduğunu söylemiş miydin?" diye hırlıyor bana.

Ona sırtıyorum. "Yine de tam olarak istediğim şeyi yaptın."

Serbest eliyle aşağı uzanıp parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken gözleri eğlence ve hınzır vaatlerle dans ediyor.

Omurgamda bir sarsıntı oluyor.

Gözlerinde hâlâ o kötülükle parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, sonra parmaklarının arasında yuvarlıyor. Kesik kesik bir nefes çekiyorum. Kaden ustalıkla klitorisimle oynarken zevk ruhuma yayılıyor.

Koyu renk çarşaflarının üzerinde kıvranmaya başladığımda elini kaydırıyor, böylece başparmağı klitorisimi ovmaya devam ederken işaret parmağı ve orta parmağı giriş yerimin kenarlarını izliyor.

Ağzımdan bir inilti dökülüyor.

Bir parmağını içeri itiyor. Parmağını dışarı kaydırıp sonra tekrar içeri iterken inliyorum. Kalçalarımı oynatarak içimde oluşan zevki artırmaya çalışıyorum. Kaden bir parmak daha ekliyor, klitorisimle oynarken yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor.

Ama bu yeterli değil.

Neredeyse yeterli

değil. Beni

becermesini istiyorum.

"Yeter," diye çıkışıyorum ona, kelime hem öfke hem de bastırılmış bir ihtiyaçla içimden kopup geliyor. "Bana daha önce hiç kırılabilirmişim gibi davranmadın, şimdi de bunu yapmayı bırak. Bakire değilim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum, bu yüzden oyun oynamayı bırak ve beni becermek istediğini bildiğim şekilde becer."

Parmaklarıyla beni kızdırmaya devam ederken kara bir kaşını kaldırıyor. "Peki seni tam olarak ne şekilde becermek istiyorum?"

"Sert."

Gözleri parlıyor ve haklı olduğumu anlıyorum. Kaden tatlı ve nazik biri değil. Bu yüzden klitorisimle oynamak ve parmaklarıyla beni germek için zaman ayırıyor olması bana şu anda ne yapacağımdan emin olmadığım bir şey söylüyor. Ama bunun bir önemi yok. Çünkü bunların hiçbirini yapmasına gerek yok. Amım zaten sırılsıklam. Ve eğer Kaden önümüzdeki on saniye içinde beni becermeye başlamazsa, bütün bu lanet evi ateşe vereceğim.

"Bana sert davranmak istiyorsun. Bana boyun eğdirmek için beni becermek istiyorsun." Meydan okuma dolu gözlerle bakışlarını tutuyorum. "Öyleyse yap."

Elini yavaşça amımdan çekip siki girişime değecek şekilde pozisyonunu değiştirirken gözlerindeki o parıltı hâlâ duruyor. Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Boştaki elimle uzanıp parmaklarımı keskin çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Beni mahvedebilirsin." Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Ama beni yıkamazsın."

İçime girdi.

Nefesim tavana doğru yükseliyor ve sert siki içime doğru kayarak devasa boyutuyla beni gererken diğer bileğimdeki tutuşunu çekiyorum. Vücudumda hem yoğun zevk flaşları hem de küçük acı titreşimleri yaratıyor.

Kaden çekiliyor ve sonra kabzaya sonuna kadar çarpıyor.

Ciğerlerimin derinliklerinden bir inilti kopuyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyor sonunda. Bileğimi bırakıp ellerini yatağa dayıyor ve eğilip dudaklarımdan vahşî bir öpücük çalıyor. "Çünkü sen tanıdığım en kırılmaz insansın."

Kalbim birkaç kez atıyor.

O geri çekilip tekrar içeri girerken zevk içimde titreşiyor.

Kahretsin, o mükemmel. O kadar mükemmel ki.

Pırıl pırıl parlayan koyu renk gözlerine bakarken, uzanıyorum ve sonunda ellerimi yontulmuş göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarım göğüs kaslarının üzerinden geçip karın kaslarına doğru inerken dudaklarımdan bir inilti daha dökölüyor. Vücudu sert kaslar ve yumuşak sıcak tenin mükemmel bir karışımı.

Ben onun keskin karın kaslarının her bir çıkıntısını okşarken, o hızını artırıyor. Sert ve hızlı bir ritim tutturarak o kadar baskın ve güçlü hamlelerle içime giriyor ki vücudum her hamlede çarşafın üzerinde bir aşağı bir yukarı kayıyor.

Kendimi sabit tutmak için pazularına tutunuyorum.

Her itiş, omurgama kıvılcımlar gönderen akıl almaz bir sürtünme yaratıyor.

Zevk, çatırdayan bir fırtına gibi içimde birikiyor.

Kaden'in gözleri yüzümde kilitli kalıyor, yüz hatlarımdaki her duyguyu inceliyor, beni tam istediğim gibi becerirken. Sanki ben kırılmazmışım gibi.

Kocaman siki içime girdi. Tekrar ve tekrar. İçimdeki bastırılmış gerilim o kadar dayanılmaz hale gelene kadar inlemeye ve başımı bir yandan diğer yana atmaya başlıyorum.

Ama bu sadece onun yavaşlamasına neden oluyor, beni yaklaşan orgazmın kenarından geri çekiyor.

Dudaklarında bilmiş bir sırıtma ve gözlerinde gerçekten kötücül bir parıltıyla, hızını tekrar artırıyor ve neredeyse doruğa ulaşana kadar beni sertçe korkutuyor.

Ve sonra bir kez daha yavaşlıyor.

Boğazımdan bir hüsrana hırıltısı çıkarken parmaklarımı kaslarına geçiriyorum.

Boşalmama izin vermeden beni iki kez daha sınıra getirdi. Ve o noktada, titreyen bir ihtiyaç topuna dönüşüyorum.

Yemin ederim, adam usta bir işkenceci.

Orgazm bir türlü gelmeyince dudaklarımdan acınası inilti dökülüyor. Tüm vücudum içimde sıkışıp kalan korkunç gerilimden dolayı titriyor. Serbest bırakılmaya ihtiyacım var.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum. Ellerimi kaslı omuzlarından boynuna doğru kaydırarak yüzünü ellerimle kavıyorum. "Lütfen, sana yalvarıyorum."

Bir kez daha cezalandırıcı bir ritim başlatırken bana bakarken sinsî bir gülümseme dudaklarını eğiyor. "Henüz teslimiyet için becerdin hissediyor musun?"

"Evet," diye soluk soluğa bağıyorum, zevk her baskın itişte içimde yeniden yükselmeye başlarken. "Evet. Şimdi, lütfen, gelmeme izin ver."

Gözleri benimkilere dikildi. "Başka bir erkeğin sana dokunmasına asla izin vermeyeceksin.

Bir daha asla."

"Başka bir erkeğin bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum. Yalvaran gözlerle ona bakarken ellerim aşağı kayarak sert göğsünde duruyor. "Şimdi, lütfen. Lütfen."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yalvarmana bayılıyorum."

Kaden içime girdiğinde inlemem kesildi. Derin. Sertçe.

Hızlı.

Ben orgazma doğru yükselirken gözlerimin arkasında ışıklar yanıp sönüyor.

Parmaklarımı göğsüne doğru kıvrıyorum, yeterince oksijen içermiyor gibi görünen nefesleri içime çekiyorum.

Bana sertçe vuruyor, sanki bana sahipmiş gibi

beceriyor. Gerginlik içimde fırtına gibi esiyor.

Bana çarpıyor, mükemmel noktaya tekrar tekrar vuruyor.

Şiddetli bir orgazm bir gelgit dalgası gücüyle içime çökerken gözlerimin önünde beyaz ışıklar patlıyor.

Zevk sistemimi doldururken nefes nefese kalıyorum.

Kaden orgazm boyunca beni becermeye devam ediyor, beynim parçalanacakmış gibi hissedene kadar titreyen vücudumda seken tatlı salınımı uzatıyor.

O da boşalırken göğsünden derin bir inilti kopuyor.

Bu iniltinin çığ sesi omurgamı karıncalandırıyor ve daha fazla zevk içimde nabız atışı yapıyor.

Orgazmın son dalgaları kaybolduğunda, bunun ne kadar akıllara durgunluk veren bir şey olduğunu düşünerek neredeyse şok geçiriyorum.

Kaden birkaç saniye daha olduğu yerde kalıyor, siki içimde derinlere gömülü. Göğsü kabarıyor ve ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakarken tamamen sersemlemiş görünüyor.

Bu manzara karşısında tamamen kendimden geçmiş bir halde uzanıp parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

Güçlü bedeninden bir ürperti geçer. Bu

büyüyü bozmuş gibi görünüyor.

Aletini çıkarıyor ve vücudunu yana çeviriyor.

O yanıma düşerken yatak altımda zıplıyor. Kalbim hala kaburgalarımın çarpıyor.

Başımı yana eğerek yanağımı yumuşak yastığa dayıyorum ve Kaden'i izliyorum. Sırtüstü yatmış, koyu ahşap tavana bakarken göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor.

İçimden kesinlikle saçma bir dürtü geçiyor. Ama kendimi durduramıyorum. Yan dönüyorum, yanına sokuluyorum, sonra kolumu göğsüne dolayıp bacağımı onunkinin üzerine sarıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ve şaşkınlık dolu kocaman gözlerle bana bakıyor. Daha da yaklaşıyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve onun o sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

Birkaç saniye daha Kaden aklımı kaçırmışım gibi bana bakmaya devam ediyor.

Sonra yumuşak bir nefes veriyor ve kolunu etrafıma dolayarak çenesini başımın üstüne yaslayana kadar beni kendine çekiyor. Sonra derin bir nefes çekiyor.

Tenine karşı gülümsüyorum.

Beni mahvedeceğini söyledi. Ama belki, sadece belki, ben de onu mahvettim.

KADEN

S Beni mahvetti. Vücuduma yaslanmış ince kadına bakıyorum. Alina'ya *sarılıyorum*. Hayatım boyunca hiçbir şeye ya da hiç kimseye sarıldığımı sanmıyorum. Ama yine de *ona* sarılıyorum.

Mantıksal aklım bana onu yatağımdan atmam gerektiğini söylüyor. Sadece o da değil. Onu odamdan atmalı, zalimce bir şey söylemeli ve sonra evine çıplak dönmeye zorlayarak onu aşağılamalıyım.

Ama nedense yapamıyorum.

Çünkü onun sıcak bedeni benimkine bu şekilde bastırıldığında ve sanki onu bir arada tutan tek şey benmişim gibi bana tutunduğunda, tek istediğim onu sonsuza kadar burada böyle tutmak.

"Neden bana hiç kırılabilir biriymişim gibi bakmadın?" diye soruyor aniden, sesi fısıltıdan öteye geçmiyor.

Yalan söylemeyi düşünüyorum. Ya da cevap vermemeyi. Ama o küçük, yumuşak sesinde çok savunmasız bir şey var. Kalbimin acıyla sıkışmasına neden oluyor.

"Çünkü insanların bana o şekilde bakmasından nefret ediyorum," diye cevap veriyorum.

Başını kaldırıyor ve hemen göğsüme bastırıldığı sıcak yanağının hissini özlüyorum. O iri gri gözlerini bana çevirdiğinde şaşkınlık kaşlarını çekiştiriyor. "Bir insan bunu neden yapar ki? Yani, şu haline bir bak."

Ne demek istediğini göstermek istercesine elini köprücük kemiklerimden göğsümün ve karın kaslarımın üzerinden geçirip belime kadar indiriyor.

Elinin vücudumu okşadığını hissettiğimde neredeyse bayılacaktım.

"Sen..." Bana bakıyor, o muhteşem yüzünde hâlâ şaşkınlık okunuyor.
"Mükemmel."

Kalbim kaburgalarımın arkasında şiddetli bir takla atıyor.

Elini tekrar karnıma doğru kaydırıyor ve ağzımdan bir inilti çıkmasını engellemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. Ancak eli bir kez daha göğsümde durduğunda tekrar nefes almaya cesaret edebiliyorum.

"Kim sana bakıp da kırılabilir olduğunu düşünür ki?" diyor. Kulağa daha çok retorik bir soru gibi geliyor ama yine de kendimi cevap verirken buluyorum.

"Ailem."

Bana göz kırpmıyor, muhtemelen hem cevabıma hem de cevap vermiş olmama şaşıyor. Sonra yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirliyor ve başını hafifçe eğiyor. "Neden?"

"Çünkü bir seri katil olmaktan tek bir yanlış kelimeyle kurtulabileceğimi düşünüyorlar." Koyu ahşap tavana bakarak uzun bir nefes veriyorum ve elimi kaburgalarının yanından kalçasına kadar kaydırıyorum. "Zihnimin kırılma bir cam parçası gibi paramparça olmasından tek bir yanlış kelime uzakta olduğunu. Ama öyle değil. *Ben öyle değilim*. Bu yüzden senin de öyle olmadığını biliyorum." Sessizliğe gömülüyor. Bakışlarımı aşağı kaydırıp ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Başparmağımla kalçasında küçük daireler çizerken tavanı izlemeye devam ediyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Ne söylemesini istediğimi bile bilmiyorum. Bana acımasını istemiyorum. Normal olduğuma dair beni rahatlatmaya çalışmasını da istemiyorum. Çünkü değilim. Ben neysem oyum.

Peki ne söylemesini umuyorum?

"Seri katil ve suikastçı temelde aynı şey değil mi?" Göğsümden şaşkın bir kahkaha kopuyor. Bakışlarımı tavandan ayırıyorum, Bakışlarıyla buluşmak için başımı eğiyorum. Kaşlarını kaldırmış beni izliyor. Gülümsüyorum.

Söyleyebileceği en iyi şey buydu.

Kalçasını okşamaya devam ederken usulca kıkırdıyorum. "Evet, kesinlikle öyle." Vücuduma daha da yaklaşıyor, eli kalbimin üzerinde duruyor.

Birkaç saniye boyunca sessizliği sadece dışarıdaki karanlık gecede esen rüzgâr bozuyor. Yemin ederim Alina'nın kalbinin bedenime çarptığını hissedebiliyorum. Ya da belki bu benim kalbidir.

"Bu doğru mu?" Kendimi sorarken buluyorum.

"Ne doğru mu?"

"Ailen senin bir değer olduğunu düşünmüyor mu?" Kaşlarım çatıldı. "Aileye katkıda bulunmanın tek yolunun onlar için bir ittifak sağlayacak zengin bir pislikle evlenmek olduğunu mu düşünüyorlar?"

Gözlerinde acı ve hüznün titreşiyor. Ve hemen sorduğuma pişman oluyorum. Ama yine de cevap veriyor.

"Evet." Sıcak nefesinin tenimde dans etmesine neden olan küçük bir iç çekiyor. "Ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Seninki ve benimki gibi efsanevi suikastçı ailelerin her zaman belli beklentileri vardır. Sürdürülmesi gereken belli bir miras."

Aklım kısa süreliğine Jace'e kayıyor ama bir şey söylemiyorum. Henüz onunla bu konuyu konuşmadım bile.

Ben de tek söylediğim, "Evet, sanırım haklısın."

"Bu şekilde düşündükleri için onları suçlamıyorum."

"İstiyorum." Teninde daireler çizmeyi bırakıyorum ve bunun yerine savunmacı bir şekilde kalçasını sıkıca kavriyorum. "Çünkü yanılıyorlar."

Gözlerinde ışık parlıyor ve cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor. Ama sonra yüz hatlarında bir tereddüt belirliyor ve ağzını tekrar kapatıyor.

Boğazını temizleyerek elini göğsümden çekti ve uzaklaşmaya başladı.

Onun sıcak bedeninin benimkine değmemesi içime bir yumruk gibi indi.

"Gitmeliyim," diyor dikkatle yataktan kalkarken. "Kardeşlerim bir arama ekibi göndermeden önce eve gitmeliyim."

Bırakın yapsınlar, neredeyse homurdanacağım. Ama haklı olduğunu biliyorum. Bu gece burada zaten devasa bir çizgiyi aştık, bu yüzden daha fazla ilerlemeden gitmesi daha iyi olur.

Çabucak kıyafetlerini topluyor ve giyinmeye başlıyor. Ben de yeni bir iç çamaşırı ve yataarken giydiğim bol pantolonu giydim. Bundan sonra fazla uyuyabileceğimden şüpheliyim ama deneyebilirim.

Giyindikten sonra, topuklu ayakkabılarını kapının yanına koyduğum yere doğru yürüdü. Ama onları giymedi. Sadece eğildi ve onları eline aldı. Sonra sanki bir şey hatırlamış gibi gözlerini kırptırdı.

Bakışları, şifonyerimin üstünde onu bekleyen çantasını bulana kadar odamda geziniyor. Ayakkabıları hala bir elindeyken, çantasına doğru süzülüyor ve sonra onu tek eliyle beceriksizce omzuna atıyor. Sonra kapıya doğru ilerliyor.

Şu anda havada garip bir gerilim var.
Birkaç saniye öylece durduk, çatırdayan sessizlikte birbirimizi izledik.
Gri gözleri yüzümü arıyor. Bunun bizi nereye götüreceğini sormak istiyor gibi görünüyor.
Ama neyse ki bilmiyor. Çünkü benim de hiçbir fikrim yok.
Sonunda bana sadece küçük bir gülümseme verdi ve tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti. Onun gidişini izliyorum, aynı anda hem garip bir şekilde boş hem de kaotik duygularla dolu hissediyorum.
Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor ve orada durup artık boş olan kapıya bakarken zihnim çalkalanıyor.
Bir Petrov'u becerdim.
Yapmayacağımı söyledim. Yapmayacağıma *yemin ettim*. Ama yaptım.
Ve onu sadece sıkmedim, sonrasında da *sarıldım*. Ve ona bir şeyler anlattım. Benimle ilgili şeyler.
Ne yapıyorum ben?
Bir planım var. İyi bir plan. Onu mahvetmek ve sonunda o lanet aileyi dağıtmak için bir plan. Bu çizgiyi geçmemeliydim. Onu buraya getirmemeliydim. Kafamı bu şekilde karıştırmasına izin vermemeliydim.
Çünkü artık nerede durduğumuzu bilmiyorum. Şimdi onunla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Şimdi kendimle ne yapmam gerektiğini.
Bildiğim tek şey, en ufak bir şüphe duymadan, şu: Başka hiçbir erkek ona dokunamayacak.

ALINA

E Telefonun diğ er ucundan babamın hayal kırıklığını duyabiliyorum. Sesinin gergin tonundan anlayabiliyorum. İç çekişini duyabiliyorum.

Hatta şöyle dediğindeki sessizlikte bile duyabiliyorum

Hiçbir şey. Yatak odamın beyaz tavanına bakarak telefonu kulağıma götürüyorum ve bana ders vermeyi bitirmesini bekliyorum.

"İş ortaklarımdan birinden sizi bir gece kulübünde gördüğünü duyduğumda yaşadığım utancı hayal edebiliyor musunuz?" diyor.

Keşke o gece başka neler yaptığımı bilseydi. İçmeye gitmek, iki gün önce işlediğim gerçek suçla kıyaslanamaz bile. Eğer bir Avcıyla yattığımı öğrenseydi, beni anında Blackwater'dan çıkarır ve şehirdeki aile evimize kapatırdı.

"Sadece kızlarla dışarıda bir geceydi," diye itiraz ediyorum.

"Kızlarla dışarıda bir gece mi? Blackwater'a eğitim için geldiğini sanıyordum.

Partiye gitmek için
değ il." "*Bir* kere
oldu."

"Bildiğim kadarıyla bir kez."

Çenemi sıkarak hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü bu konuda haklı tabii ki.

Pencerelerin dışında, ılık öğ le rüzgârları gökyüzünde yumuşak beyaz bulutları kovalıyor. Bulutlar tekrar hareket etmeden önce güneş i geçici olarak örttüğ ü için soluk duvarlarıma vuran ışık kayboluyor ve yeniden ortaya çıkıyor.

Babam derin bir iç çekti. "Senin için bir toplantı ayarladım."

"Toplantı mı?" Kaşlarımı çatarak boş tavana bakıyorum. "Bugün Pazar. Yarın yine dersim var."

"Biliyorum. Bugün."

"Neredeyse öğlen oldu." "Bu bir öğle yemeği randevusu."

Kalbim göğsümde sarsılıyor ve yatakta dimdik oturuyorum. "*Randevu mu?*" "Evet."

"Ama sen dedin ki-"

"Dışarı çıkıp içki içmeye ve parti yapmaya vaktiniz varsa, potansiyel ittifak adaylarıyla yeniden görüşmeye başlamak için de vaktiniz vardır."

"Potansiyel ittifak adayları mı?" Alay ediyorum. "Beni evlendirmek istediğin erkekleri kastediyorsun."

"Şımarıklık yapma. Bu aileyi korumak söz konusu olduğunda hepimizin farklı rolleri var."

"Peki benimki satılacak mı?"

Hattın diğer ucuna sessizlik çöküyor.

Gözlerimi sıkarak pişmanlıkla yüzümü buruştururken, korku soğuk su gibi içimi yıkıyor. Çünkü çok ileri gittiğimi biliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Gözlerimi açarken sesimi yumuşak tutuyorum, "Sadece, bana bu yılı vereceğini söylemiştin. Burada, Blackwater'da."

Üç yıl umuyordum ama görünüşe göre bu olmayacak.

"Ve yapacağım," diye yanıtlıyor babam. "Ama bu arada potansiyel adaylara bakmakta bir sakınca yok."

"Ama-"

"Sadece bir öğle yemeği randevusu, Alina. Bunu istemek çok mu fazla?"

Evet. Ama tabii ki bunu söyleyemem, onun yerine "Hayır" diyorum.

"Güzel. O zaman anlaştık. Bir saat içinde gelip sizi alacak."

Odanın karşısındaki aynada hâlâ pijamalarımınla kendime bakıyorum ve bir iç çekişi bastırıyorum.

Harika.



Dürüst olmak gerekirse, Josh sonunda oldukça iyi bir adam oluyor. Çoğu zengin insanın olduğu gibi güzel. Açık kahverengi saçları mükemmel şekillendirilmiş, düz

beyaz dişleri ve güneş ışığında parlayan kahverengi gözleri var. Ve çıkmak zorunda kaldığım diğer zengin varislerin aksine, sadece kendinden bahsetmiyor. Ancak ne yazık ki bu, öğle yemeği randevumuzun on beşinci dakikasında aklımı kaçırarak kadar sıkıldığım gerçeğini değiştirmiyor.

Çoğunlukla salata çeşitlerinin servis edildiği şık bir öğle yemeği restoranında iki kişilik bir masada oturmuş, yemek yemekle Josh ne hakkında konuşuyorsa ona kafa sallamak arasında gidip gelirken yüzümde kibar bir gülümseme tutmaya çalışıyorum. Ancak konsantre olmak giderek zorlaşıyor, çünkü sürekli ensemın diken diken olduğunu hissediyorum.

Kalabalık restoranın etrafına dikkatlice bir göz attığımda, Kaden'in orada dikilmiş, yüzünde tehlikeli bir ifadeyle bana baktığını görmeyi umuyorum. Bunun saçma olduğunu biliyorum. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Ama yine de bir şekilde sihirli bir şekilde ortaya çıkıp olay çıkaracak diye endişelenmekten kendimi alamıyorum. Ne de olsa iki gün önce o gece çok netti. *Başka hiçbir erkek sana dokunamaz.*

"Özür dilerim," diyor Josh aniden, sesindeki özür dileyen ton dikkatimin dağıldığı zihnimi yarıp geçiyor. "Muhtemelen seni bununla sıkıyorum."

Bakışlarımı tekrar randevuma çeviriyorum. İçimi bir utanç kaplıyor ve özür dileyen bir gülümsemeye ellerimi havada sallıyorum. "Hayır, hayır, hiç de değil. Ben sadece... tuvaletlerin nerede olduğunu görmeye çalışıyordum."

"Oh." Göz kırıyor. Yanaklarında bir parça kırmızı belirliyor. Sonra restoranın arka tarafını işaret ediyor. "Oradalar."

Beyaz keten peçeteyi masaya bırakıp ayağa kalkıyorum ve ona bir kez daha gülümsüyorum. "Hemen döneceğim."

Başını sallıyor, hâlâ biraz utanmış görünüyor.

Sırtımı tamamen ona dönene kadar yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum.

Sonra yüz kaslarımı gevşetiyorum. Ellerimi krem rengi elbisemden aşağı doğru fırçalayarak uzun bir nefes alıyorum ve kalabalık restoranın içinden geçerek tuvaletlere ulaşıyorum. Aslında kullanmam gerekmiyor ama randevumuza biraz ara vermem lazım. Kadınlar tuvaleti, üç özel kabini ve büyük bir aynanın altında üç lavabosu olan uzun bir tezgahı olan büyük bir odadır. Hepsi de

Boş.

Var olmayan ihtiyacımı giderdikten sonra kabinin kapısını topuğumla tekmeleyerek kapatıyorum ve ortadaki lavaboya doğru yürüyorum. Ellerimi yıkarken akan suyun sesi odayı dolduruyor. Ellerimi kuruladıktan sonra aynanın önünde durup yansımama bakıyor ve burada saklanmayı daha ne kadar sürdürebileceğimi merak ediyorum.

Bir karara varamadan dışarıdaki koridorun kapısı çekilerek açılıyor. Başka bir kadın işlemeye gelmişken burada öylece duramayacağıma göre, iç çekiyorum ve gitmek için kapıya doğru dönüyorum.

Kalbim durdu.

Odanın ortasında donmuş bir halde dururken, kapıdan içeri giren adama bakıyorum.

Kaden Hunter.

Onun baskın varlığıyla oda etrafımda küçülüyor gibi görünüyor. Geniş omuzları arkasındaki kapalı kapının görünmesini engelliyor ve bana bakarken gözlerinde ölümcül bir parıltı var.

"Sana başka hiçbir erkeğin dokunmayacağını söylediğimi sanıyordum," diyor, sesi tehditlerle dolu.

Kaden kapıyı arkasından kilitlerken uğursuz bir klik sesi duyuluyor. Yutkunuyorum. *Hay sikeyim.*

"Sadece öğle yemeği yiyoruz," diye cevap veriyorum, hem endişemi hem de içimde dalgalanan garip heyecanı sesimden uzak tutmaya çalışarak.

"Yani seni becermeyi umduğu için burada değil mi?"

Seçtiği grafik sözcükler yanaklarımı kızartıyor. Çenemi kaldırarak ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır. Bilmen gerekiyorsa, bu buluşmayı babam ayarladı."

Kaden'in bakışları keskinleşiyor ve çenesinde bir kas tüyleniyor. "Yani seninle yatmayı ve evlenmeyi umuyor."

Şey, evet. Ama bu cevabın mevcut durumumu iyileştirmek için bir şey yapacağını sanmıyorum, bu yüzden bunun yerine kollarımı açıp "Ne yapmam gerekiyordu? Gitmeyi mi reddedecektim?"

"Evet."

Bu cevabın ne kadar ciddi olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ancak babama bu şekilde itaatsizlik edemeyeceğimi söyleyemeden Kaden bir adım daha yaklaşıyor. İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum ama kığım arkamdaki mermer tezgahın kenarına çarpıyor.

Kaden aramızdaki mesafeyi kapatırken bakışlarını bedenimde bir aşağı bir yukarı gezdirirken damarlarımda şimşekler çakıyor.

"Görünüşe göre size kuralları hatırlatmam gerekiyor," diyor.

Yutkunuyorum ama kalbim yasaklanmış bir heyecanla çarpıyor. Meğer bu öğle yemeği randevusu sandığım kadar sıkıcı ve olaysız değilmiş.

Kaden çenesini bana doğru salladı. "Tezgaha otur."

Omzumun üzerinden bakarak, iki lavabonun arasında, tezgahın düz ve boş olduğu bir yerde durana kadar ilerliyorum. Sonra ellerimi kenarına koyuyorum ve kendimi yukarı çekerek üzerine oturuyorum.

Kaden elindeki paketi yere düşürürken bir gümbürtü duyuyorum. Ona bakıyorum. "Külotunu çıkar," diye emrediyor.

Ona düz bir bakış attım. "Bunu bana yukarı tırmanıp oturmadan önce söyleyebilirdin."

Beklentiyle kaşlarını kaldırıyor. Ona gözlerimi deviriyorum. Gözlerini bana dikerken yüz hatlarında uyarıcı bir ifade beliriyor. Nabzım sıçrıyor.

Tezgâhın üzerinde manevra yaparak elbisemin kısa, dökümlü eteğini hızla kaldırıyorum ve külotumu kaydırarak çıkarıp yanımdaki pürüzsüz mermerin üzerine koyuyorum.

Çantasından bir şey çıkardıktan sonra Kaden tekrar doğruldu ve bana doğru yürüdü.

"Bacaklarını aç," diye emrediyor.

Elbisem kalçalarımın dolanmışken dediğini yapıyorum ve bacaklarımı iki yana açıyorum.

Tenim karıncalanıyor ve yanaklarım hem heyecandan hem de kendimi ona bu şekilde açmanın utancından ısınıyor.

Açıkta duran amıma bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ama bacaklarımı açmaya devam ediyorum.

Kaden bacaklarımın arasında durana kadar hareket ediyor. Koyu kahverengi gözleri birkaç saniyeliğine benimkilere kilitleniyor. Bana bakarken kaslı vücudundan güç ve komuta fişkırıyor.

Sonra parmaklarını amımın üzerinde gezdiriyor.

Ani dokunuş karşısında keskin bir nefes alıyorum.

"Bu benim," diye ilan ediyor, acımasız bakışları hâlâ benimkileri tutuyor.

Klitorisimi baş ve işaret parmakları arasında yuvarlarken zevk vücuduma yayılıyor. Tezgâhın kenarını sertçe kavrayıp başımı geriye atıyorum ve Kaden ustalıklı klitorisimle oynarken titreyen nefesler alıyorum. Vücudumda gerginlik oluşuyor.

Sonra bir parmağını içime soktu.

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Elini geri çekmeden önce bana sırtıyor. Lanet olası ağzında hâlâ o kendini beğenmiş ifadeyle elini aramızda tutuyor ve parmağını inceliyormuş gibi yapıyor. Zaten bir şelale kadar ıslak olduğumdan, uyarılmamla kaplandı.

İçimi bir utanç dalgası daha kaplıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Kaden sadece kıkırdıyor.

Sonra garip bir şey girişime sürtünüyor. Şaşkınlıkla sarsılarak bakışlarımı aşağıya indiriyorum ve Kaden'in şu anda bacaklarımın arasında tuttuğu nesneye bakıyorum. Kablosuz bir yumurta vibratörüne benziyor.

Bakışlarımı yavaşça Kaden'e kaldırıyorum.

Emredici bakışları benimkilere kilitlenmiş, bir tanrı gibi üzerime dikilmiş, ona karşı gelmem için beni cesaretlendiriyor.

Bilmiyorum.

Kaden küçük yumurta vibratörünü içime iterken parmaklarımı tezgahın kenarına dolayarak sıkıca kavıyorum. Garip bir his. Ama nahoş değil. Gerçi bunu psikopata söyleyecek değilim.

Yerine oturduktan sonra Kaden elini geri çekiyor ve onun yerine telefonunu çıkarıyor.

"Şu anda beni filme almayı aklından bile geçirirsen," diye uyarıyorum.

"Ben gidiyorum

."

Oyuncak içimde titreşmeye başlayınca tehdidim bir nefesle kesildi. Bu Sonra yerini yarattığı inanılmaz his karşısında bir inlemeye bırakıyor. Kaden titreşimleri artırmak için telefonunu kullanırken geriye doğru eğilerek kalçalarımı kaydırıyorum ve başımın arkasını arkamdaki aynaya yaslıyorum.

Zevk içimde birikiyor.

Tezgahın üzerinde
kıvraniyorum.

Ama tam gerilim o mükemmel seviyeye ulaşacakken, titreşimler aniden kesiliyor. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde Kaden'e göz kırpıyorum.

Dudaklarında zalim bir gülümseme kıvrılıyor. "Gelmene izin vereceğimi mi sandın?" Öne doğru eğilerek bir elini boğazıma doluyor ve yüzümü kendisine yaklaştırmak için beni aynadan uzaklaştırıyor. "Söyle bana küçük dişi, orgazmı hak edecek ne yaptın?"

Hayal kırıklığı içimde parlıyor ve göğsüne onu bir santim bile kıpırdatmayan bir itiş veriyorum. "Piç kurusu."

Bana keskin bir gülümseme verirken gözlerinde eğlence dans ediyor. "Eğer seni boşaltmamı istiyorsan, davranışların üzerinde çalışmanı öneririm. Ve itaatkârlığın."

Ben karşılık veremedim, boğazımı kavrayarak beni tezgâhtan aşağı çekti. Ayaklarım hafif bir gümbürtüyle karo zemine çarpıyor. Ama Kaden boğazımı bırakmıyor. Onun yerine ileri doğru itiyor.

Kaden beni tezgâhın üzerinde geriye doğru eğilmeye zorlarken kollarımı iki yana açarak kendimi desteklemeye çalışıyorum. Elbisem hâlâ belime dolanmış, bacaklarımı ve amımı çıplak bırakıyor.

Tezgâhın kenarı sırtımın küçük kısmına batıyor ama Kaden'in gücüne karşı hiçbir şey yapamıyorum, bu yüzden sırtımın büyük kısmı tezgâha düz bir şekilde bastırılırken ayaklarım yerde durana kadar sırtımı eğiyorum.

"Kaden," diyorum. "Bu çok rahatsız edici."

"Ben sana izin vermeden hareket edersen senin için daha da rahatsız edici olur."

Ve bu uğursuz açıklamayla, sonunda boğazımı serbest bırakıyor. Ancak, tehdidini ciddiye alacak kadar akıllıyım, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum.

Soluk duvarlar arasında belli belirsiz metalik şingirtılar yankılanıyor. Ama şu anda bakışlarım tavanla sınırlı, bu yüzden Kaden'in ne yaptığını anlayamıyorum.

Soğuk ve sert bir şey aniden tenimde belirince keskin bir nefes çekiyorum.

Belimin etrafında ve bacaklarımın arasında o soğuk metali hissettiğimde kalbim göğsümde çarpıyor. İki kilit yerine oturuyor. Nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

"Artık dik durabilirsin," diyor Kaden bana.

Tezgâhtan doğrulurken, şu anda içine kilitlendiğim mekanizmaya bakıyorum.

Belimin etrafında küçük bir asma kilitle kilitlenmiş ince bir metal bant var. Bu bandın önünde daha geniş bir bant daha var ve o da bir asma kilitle kilitlenmiş. Daha geniş olan bant bacaklarımın arasından aşağıya doğru uzanıyor ve sonra kıcımın üzerinden geçerek belimdeki bandın arkasına bağlandığı yere kadar tekrar inceliyor.

İnanılmazlık içimde dev çanlar gibi çınlıyor.

Muhtemelen tüm yüzümde parlayan bu inançsızlıkla bakışlarımı Kaden'e doğru sürüklüyorum ve ona bakakalıyorum. "Bu da ne böyle?"

Bana bilmiş bir gülümseme verirken gözleri kötülükle parlıyor. "Bu bir bekaret kemeri."

"Bir *ne*?"

Aşağı uzanarak bacaklarımın arasında duran ve şu anda amımı kapatan yassı metal bandı okşuyor. "Bu randevunun nasıl biteceğine dair herhangi bir fikre kapılırsan diye."

Bir süre şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyorum, gözlerim kocaman ve ağzım açık. "İnanılmazsın."

Elini hapsedilmiş amımdan uzaklaştırdıktan sonra metal bantları tutup çekiyorum. Ama nafile. İki asma kilidi açmadan bu lanet şeyi üzerimden çıkarmak imkânsız.

"Muhtemelen randevuna geri dönmelisin," diyor Kaden umursamaz bir omuz silkmeye. "O seni aramaya gelmeden önce."

Bekâret kemerini çıkarma çabalarımın vazgeçip, onu saklamak için elbisemi tekrar aşağı çekiyorum ve Kaden'e zehirli bir bakış fırlatıyorum. "Seni öldüreceğim amına koyayım."

Daha da sırtıyor.

Bir hırıltıyla onu itip kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

İnanılır gibi
değil. Bekaret
kemer mi?

Bu küstah, kibirli diktatörün yüzsüzlüğü. Sırf bu yüzden onu öyle bir mahvedeceğim ki bir daha asla toplumun işlevsel bir üyesi olamayacak.

Josh'un hâlâ oturduğu masaya ulaştığımda, her adımda öfkeyle tepinmemem gerektiğini hatırlamam gerekiyor. Bunun yerine, sahip olduğum her sabır kırıntısını kullanıyorum ve koltuğuma geri kayarken yüzüme özür dileyen bir gülümseme çiziyorum.

"Özür dilerim," diyorum yüz hatlarımda uygun bir mahcubiyet ifadesiyle. "Tuvalet için epey sıra vardı."

Sadece bir el sallıyor. "Merak etmeyin. Burası kalabalık bir yer." Göğsünden bir kahkaha yuvarlanıyor. "Ve tabiri caizse doğayı kontrol edemeyiz."

"Kesinlikle." Aletlerimi tekrar elime alarak konuyu değiştirmek için acele ediyorum. "Peki, daha önce ne diyordun-"

İçimde bir sarsıntı oldu.

Şok içinde yere düşürdüğüm çatal ve bıçağım tabağa çarpıyor.

"İyi misin?" Josh masanın karşısından şaşkınlıkla bana göz kırparak soruyor.

Bir an için ne olduğunu anlayamadım. Ama sonra tekrar oldu.

Titreşimler amıma doğru yayılıyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve sonra inlememi durdurmak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Kucağıma bakarken kafatasımın içinde bir kez daha inançsızlık çınlıyor.

Yumurta vibratörü. Hâlâ içimde. Bekaret kemerinin *altında*.

Bakışlarımı kaldırarak, kendi kişisel işkence ustamı bulana kadar kalabalık restoranı tarıyorum.

Kaden odanın ortasında duruyor, bir omzunu duvara yaslamış, diğer omzunda da telefonunu tutuyor. Başparmağı ekranda geziniyor.

İçimde bir başka yoğun titreşim patlaması yaşanıyor.

Oturduğum yerde sarsılıyorum, bir yandan masanın kenarını sıkıca kavrarırken bir yandan da zevk iniltisini durdurmak için çenemi kapatıyorum.

Kaden'in ölümcül derecede yakışıklı yüzüne gerçekten haince bir sırıtma yayılıyor.

Parmaklarımı masanın kenarına sıkıştırıp, titreşimler sessizce içimde vızıldamaya devam ederken ona ters ters bakıyorum.

Onu *öldüreceğim*.

KADEN

W Alina'nın umutsuzca akıl sağlığını korumaya çalışmasını izlerken göğsümün içinde tiksindirici bir memnuniyet dönüyor. Onlarınkinden kısa bir mesafede ve Alina'nın yüzündeki her muhteşem duygu titreşimini görebileceğim bir açıda bir masada oturuyorum.

Vücudum. Önümde masaya oturabilmek için sipariş etmek zorunda kaldığım el değmemiş bir tabak salata var ama masanın üzerinde umursadığım tek şey telefonum. Ekranı açık ve kilidi açık, vibratörü kontrol eden uygulama her zaman açık bir şekilde orada duruyor.

Alina flörtünün söylediği bir şeyi başıyla onaylarken yüzündeki kibar ifadeyi koruyor ama çenesinde bir gerginlik var. Karşısında oturan zengin aptal bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Tamamen anlamsız bir şey hakkında konuşmaya devam ederken elleriyle hareket ediyor. Alina'nın elleri ise masanın üzerinde duruyor. Herkese sıradan gelebilir ama sanki bir şeye hazırlanır gibi ellerini nasıl sıktığını görebiliyorum.

Neden bu kadar sinirli olduğunu anlamıyorum. En son amını kimin kontrol ettiğini hatırlattığımdan beri tam üç dakika geçti.

Zengin aptal elleriyle işaret etmeyi bırakır ve bunun yerine öne doğru eğilir. Sağ eli Alina'nın koluna doğru hareket eder.

Parmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum.

Titreşimler tekrar başladığında Alina irkilir. Çenesini sertçe sıkarken, sevgilisinin neredeyse onunkini fışıladığı yere doğru bir bakış atıyor

elini ön koluna dayadı. Ellerini hızla geri çeker ve kucağına koyar.

Kendini beğenmiş bir memnuniyet içimde dalgalanıyor.

Parmağımı ekranın üzerinde kaydırarak titreşimleri tekrar kapatıyorum.

Alina masalarında, vücudundaki gerginlik hafifçe gevşeyerek gizli bir nefes verir.

Ve ben mutlak bir sadist ve acımasız bir psikopat olduğum için, bu hemen titreşimleri tekrar açmama neden oluyor.

Alina tekrar irkiliyor ve bakışları bana kayıyor.

Ona haince bir sırıtış fırlatıyorum.

Çenesi bir kez daha sıkıca kenetlenmiş halde, titreşimler devam ederken dikkatini randevusuna veriyor. Gücü arttırıyorum. Duyguları yüzünde küçük şimşekler gibi çakıyor ve normalden daha fazla göz kırpmıyor. Burnundan derin bir nefes çekerek parmaklarını eteğinin kumaşına geçiriyor ve sertçe kavıyor.

Adam konuşmaya devam eder, onun mücadelesinden tamamen habersizdir.

Yirmi saniye sonra oturduğu yerde kıpırdanmaya başlıyor. Elleri elbisesinin krem rengi kumaşını o kadar sert kavıyor ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş. Titreşimleri açık tutuyorum. Masanın altında dizlerini sertçe birbirine bastırıyor. Sanki yardımını olacaktı gibi.

Muhteşem yüzünde hem panik hem de zevk nabız gibi atıyor.

Neredeyse gülecektim. Bunun kötü olduğunu mu düşünüyor? Ah, keşke daha sonra onu nelerin beklediğini bilseydi.

Sonunda inatçı kararlılığı kırılıyor ve bakışlarını tekrar bana kaydırıyor. Büyük yalvaran gözlerle bana bakarken çaresizlik yüz hatlarını çiziyor, sessizce merhamet etmem için yalvarıyor.

Onu görünce sikim sertleşiyor.

Dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sonunda vibratörü kapatıyorum. Alina sandalyesinde geriye doğru yığılıyor.

Zengin adam bir şey sorar, Alina da ona iyi olduğuna dair güvence vermek istercesine ellerini sallar. Adam ikna olmamış görünüyor ama konuyu uzatmıyor. Onun yerine hesabı ister.

Sonunda.

O onların yemeğinin parasını öderken, elimi sürmediğim halde ben de kendi yemeğimin parasını ödüyorum. Sonra tam Alina ve sevgilisi ayağa kalkarken kapıya doğru ilerliyorum.

"Madem kendini iyi hissetmiyorsun, arabayı ön kapıya kadar getireyim" dediğini duyacak kadar masalarına yaklaştıırıyor beni.

Alina itiraz etmeye çalışır ama o ısrar eder.

Kapıdan çıkıp ben de binanın arkasındaki otoparka gidiyorum. Onları buraya kadar takip ettiğim için hangi arabanın ona ait olduğunu biliyorum, bu yüzden arabaya ulaşana kadar otopark boyunca ilerliyorum. Arkamı dönüp arabasının yanına yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Yaklaşık bir dakika sonra ortaya çıkıyor.

Arabasının yanında durduğumu görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ama bana doğru yürümeye devam ediyor. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Şaşkınlık yüzünde kalmaya devam ediyor, ama şimdi buna bol miktarda endişe de katılıyor.

Bir homurtuyu bastırıyorum. Henüz onu tehdit etmeye başlamamıştım bile. Arabasına ulaştığında tereddütle

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Ancak benden birkaç adım ötede durdu. Sanki kalçalarımaya bağlı bıçaklardan birini çekip ona saplayacağımdan korkuyor gibi. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak için çok istekliyim. Ama bunu gerçekten yapıp yapmayacağım tamamen ona söylemek üzere olduğum şeye nasıl tepki vereceğine bağlı.

"Az önce Alina Petrov ile bir öğle yemeği randevunuz vardı," diyorum.

Şaşkınlıkla biraz geri çekilir. Sonra tekrar kendini topladı ve boğazını temizledi. "Ne olmuş?"

"Ve bunu yaptınız çünkü aileniz Petrovlarla ittifak kurmak istiyor."

Çenesini öne çıkararak burnunun ucuyla bana bakmaya çalışıyor. "Ailemin işlerini yabancılarla tartışmak gibi bir alışkanlığım yok." Bana küçümseyen bir bakış attı. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ve umurumda da değil. Şimdi, güvenliği alarma geçirmeden önce kenara çekil."

"Kaden Hunter."

Otoparkın üzerine sağır edici bir sessizlik çöküyor. Köşeden gelen sesler ılık öğle havasına karışıyor ve birkaç sokak ötede bir araba korna çalıyor.

Zengin pislik bana bakıyor, yüzündeki tüm renk gitmiş. Kalçalarımaya saplanmış bıçaklara b i r kez daha bakarken gözlerinde alarm titreşimleri belirliyor. Sonra yutkundu.

"Kaden Hunter," diye aptal gibi tekrarlıyor.

Arabadan inip ona doğru koşmaya başladım. Hemen geriye doğru kaçmaya başladı ama arkasındaki arabaya çarpınca kaçışı kısa sürdü

Onu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu arabaya doğru hapsediyorum. "Ailen Petrov'larla ittifak kurmak istiyor," diyorum.

Bu bir soru değil, ama bu sefer yine de başını sallıyor.

"Eğer bir daha Alina Petrov'un yanına yaklaşırsan, Hunter ailesinin düşmanı olursun." Başımı eğdim. "İstedğin bu mu?"

Korku yüzüne çöküyor ve hızlı, sarsıntılı hareketlerle başını sallıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayır mı?"

"Hayır," diye nefes alıyor, hâlâ öfkeyle başını sallıyor.

"O zaman ellerini kendine saklamayı ve Alina'yı doğruca eve götürmeni öneririm."

"Yapacağım. Yemin ederim."

"Hmm." Bakışlarımı şimdi titreyen vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Ve sonra onun iletişim bilgilerini silmeni ve Alina Petrov adını duyduğunu unutmamı öneririm. Çünkü seni bir daha onunla aynı odada görürsem, aletini keser ve boğazına tıklarım."

Göğsünden bir inilti kopuyor ve sanki içine girmeye çalışıyormuş gibi kendini arkasındaki arabaya daha sıkı bastırıyor. Hiç de etkileyici olmayan sikini korumak için içgüdüsel olarak ellerini aşağı doğru kaydırıldığını fark ettiğimde içimde bir eğlence dalgası oluşuyor.

Bakışlarımı onun acınası yüzüne geri döndürdükten sonra buz gibi bir bakışla onu sabitliyorum. "Anlaşıldı mı?"

"Evet. Evet, anlıyorum."

Bir elimi kaldırarak yanağını birkaç kez okşuyorum. "Aferin oğlum."

İrkildi ve kendi üzerine kıvrılmaya çalıştı.

Ona yine inlemesine neden olan sadist bir gülümseme gösteriyorum ve sonra arkamı dönüp kendi arabama doğru ilerliyorum.

Görev tamamlandı. Şimdi tek yapmam gereken evimize dönmek ve Alina'nın cezasının geri kalanı için gelmesini beklemek.

ALINA

Josh beni eve bırakırken inanılmaz garip davrandı, arabasının kapısına fiziksel olarak mümkün olduğunca uzak oturdu. Sanki bana çok yaklaşmak istemiyormuş gibi. Yine de onu suçlayamam. Muhtemelen seğirmelerim ve titremelerim yüzünden garip bir hastalığım olduğunu düşündü.

Kaden vibratörü her açtığında.

Neyse ki Josh beni evimin önüne bıraktı ve kapıya kadar eşlik etmek yerine hemen uzaklaştı. Çünkü eve gitmeye hiç niyetim yok.

Josh gider gitmez doğruca Avcıların evine doğru yola çıktım.

O orospu çocuğunu öldüreceğim. O restoranın ortasında orgazm olmamak için kendimi durdurmanın ne kadar zor olduğunu biliyor mu? Son seferinde ben ona gözlerimle yalvarana kadar devam ettiğinde, sonunda kapattığında orgazm olmama bir saniye kalmıştı.

İçimde dönen öfkeyle başka bir sokağa sapıyorum. Bir sarsıntı beni vurdu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Adımlarım duraksıyor ve titreşimler tekrar amımdan geçmeye başladığında panik içinde vücuduma bakıyorum.

Daha evlerine giden yolu yarılamadım bile!

Tekrar aceleyle ilerlerken, elbisemin kumaşından o lanet bekaret kemerini çekmeye çalışıyorum. Ama zaten çıkarmayı denedim. Birkaç kez. Ve işe yaramıyor.

Titreşimler devam ederken zevk vücudumda titreşiyor. Ama bu sefer, beni gerçekten uçurumun kenarına itecek kadar güçlü değiller. Yine de titreşmeye devam ediyorlar. Beni bir orgazma doğru itiyor ve bana o tatlı serbest bırakmayı vermeden vücudumun içindeki gerilimi artırıyor.

Sonunda onların sokağına döndüğümde, amansız uyarılar yüzünden ölecekmişim gibi hissediyorum. İçimdeki gerilimden paramparça olacağım. Küçük bir cam şişeye hapsolmuş şiddetli bir fırtına gibi.

Dudaklarımdan inilti ve çaresiz sızlanmalar dökülüyor.

Tüm vücudum titriyor ve her adımda yalpalıyorum.

Zihnim çözülüyor ve bedenim eriyor gibi hissediyorum.

Serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Ya da titreşimlerin durmasına ihtiyacım var. Buna havadan daha çok ihtiyacım var.

Ön kapılarına giden yolun yarısında dizlerimin bağı çözöldü.

Yere yığılıyorum, kendi üzerime kıvrılıyorum ve titreyen nefesler alıyorum. Titreşimler devam ediyor, her dayanılmaz saniyede akıl sağlığını yıpratıyor. Başımı kaldırıp birkaç adım ötedeki kapıya bakıyorum. Bir yanımda Kaden'in orada belirip beni içeri taşıyacağını umuyor. Ama beynimin mantıklı kısmı Kaden'in Beyaz Atlı Prens olmadığını biliyor. Kaden kötü adam.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Sahip olduğum tüm gücü ve kararlılığı kullandım. Ve ön kapılarına kadar sürüneceğim.

Elimi kapıya vurmaya için kaldırdığımda vücudum bastırılmış serbest bırakma ile titriyor.

Birkaç saniye sonra, kaşlarını kaldırmış bana bakan Jace tarafından açılıyor.

"Uhm..." diyor.

Kapıdan geçip zarif ahşap koridorlarına sürünerek girerken boğazımdan acınası inilti kaçıyor. Kaden hiçbir yerde görünmüyor.

Jace birkaç saniye boyunca tepemde durduğu yerden beni izliyor. Sonra ön kapıyı kapatırken sesini yükselterek bağırdı, "Dostum! Kız geldi. Biraz sakinleşmek isteyebilirsin."

Üst kattan ona sadece sessizlik cevap verir. Ve titreşimler devam ediyor.

Parmaklarımı yumruk yapıp bir elimi yere vuruyorum, bu sırada içimde çatırdayan gerilim vücudumda kalan tüm irade gücünü çalıştırıyor.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum.

Tanrım, Jace Hunter'dan yardım istediğime göre gerçekten çaresiz olmalıyım. O da en az Kaden kadar ailemden nefret ediyor.

Bir an daha yerde öylece yatıyorum, titriyorum ve yıpranan zihnimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Sonra Jace tekrar sesini yükseltti.

"Kaden!" diye sesleniyor. "Eşiğimizden elleri ve dizleri üzerinde sürünerek geçti. Merdivenlerden çıkabileceğini sanmıyorum. Onu yukarı taşımamı istemiyorsan, muhtemelen şunu kapatmalısın."

Titreşimler hemen durdu. Bir nefes çekiyorum.

Kalbim kaburgalarımın o kadar sert çarpıyor ki, bir süre için tek duyabildiğim onun gürültüsü oluyor.

Ama sonunda titreşimler geçince, nihayet yeniden düşünebiliyorum.

Ellerimi pürüzsüz ahşap döşeme tahtalarına dayayarak kendimi yukarı itiyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Jace yüzünde hafif meraklı bir ifadeyle beni izliyor. Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda derin bir nefes daha alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim kısık çıkıyor.

"Bana teşekkür etme," diye cevap veriyor, kaba olmasa da. "Yakında yine dizlerinin üzerinde sürünüyor olacaksın."

Göğsümden yorgun bir iç çekiş kopuyor. Çünkü haklı olabileceğinden korkuyorum. Bu bekaret kemerini çıkarmam gerekiyor ve Kaden kilidini açmadıkça da çıkmayacak. Ve bugün bana yaşattığı işkenceye bakılırsa, Josh'la bu randevuya çıktığım için pek de mutlu değil. Vibratörü tekrar açar ve boşalmama izin vermeden açık bırakırsa, birkaç dakika içinde dizlerimin üzerinde sürünüyor olacağım.

Jace oturma odasının kapısına doğru ilerliyor ama birkaç adım sonra duraksıyor. Arkasını dönüp tekrar bana bakıyor. "Sana bir tavsiye. Diz çök, avuçlarını yere koy ve alnını onun ayaklarından önce yere bastır."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve sonra şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Geniş omuzlarını rahat bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyor. "Bundan hoşlanıyor."

Ben cevap vermeyi düşünmeden arkasını döndü ve oturma odasında kayboldu.

Peşinden bakıyorum.

Kaden'in ayaklarının önünde diz çöküp alnımı yere mi bastırayım? Hiç sanmıyorum.

Şemsiye tutmak için yapılmış gibi görünen metal bir kabın içine yaslanmış bir yarasa var. Aslında, orada üç yarasa var. Ve tek bir şemsiye bile yok. Oturma odasının kapısına doğru hızlıca bir göz attıktan sonra parmaklarımı en yakın yarasanın sapına doluyorum ve dikkatlice dışarı çekiyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ama sopa diğer ikisini birbirine çarptırmadan serbest kalıyor.

Kaden'in bunu kafasına indirdiğimde çıkaracağı sesi hayal ederken, tutamağı kavrayışımı ayarlıyorum ve aceleyle üst kattaki koridora çıkıyorum. Orası da boş, bu yüzden Kaden'in odasının kapısına ulaşana kadar koridorda ilerliyorum.

Kapıyı çalma zahmetine bile girmeden, kapıyı çekip açtım ve sağ elimdeki sopayla içeri daldım.

Kaden odasının ortasında duruyor. Her zamanki gibi, yatak mükemmel bir şekilde yapılmış ve her şey yerli yerinde, titiz bir şekilde düzenli ve temiz.

Kapıyı açtığımda yüzünde karanlık ve tehlikeli bir ifade vardı. Ama bakışları elimdeki sopaya takılır takılmaz, yemin ederim soğuk gözlerindeki eğlence parıltısını görebiliyorum.

Bu beni çok öfkeliyor.

O daha bir şey söyleyemeden sopayı iki elimle kavrayıp kafasına doğru savuruyorum.

Kaden göz temasını kesmeden bir elini kaldırır ve sopayı havada yakalar.

Şaşkınlıkla geri çekildim. İki elim hâlâ sapındayken sopayı çekmeye çalışıyorum. Ama tek eliyle tutmasına rağmen, ne kadar çekersem çekeyim lanet şey bir santim bile kıpırdamıyor.

Neşe yine sert yüzünde dans ediyor.

"Söyle bana küçük kız," diye başlıyor dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Kardeşimin sopasıyla kafama vurduktan sonra, bekaret kemerinin anahtarlarını bulmak için planın neydi? Eğer ölürsem, sana nerede olduklarını söyleyemem."

"Bana nerede olduklarını söylemene gerek yok." Kara kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Ben zaten

biliyorum." "Anlat."

"Düzenli ve titizsin, bu da onları asla ortalıkta bırakmayacağın anlamına geliyor. Ama aynı zamanda mutlak kontrol istiyorsun ve güç oyunları için yaşıyorsun, bu yüzden anahtarların kolayca ulaşılabilir bir yerde olmasını istiyorsun, böylece onları yüzümün önünde sallandırabilirsin. Gerçekten. Bu da anahtarların cebinde olduğu anlamına geliyor."

Yüzüne yayılan gülümseme kalbimi yerinden oynatıyor. Ve muhtemelen olması gerektiği için değil.

Kaden diğer elini koyu renk pantolonunun cebine sokup üzerinde iki anahtar bulunan küçük bir yüzük çıkarırken hafif metalik şingirtılar odayı dolduruyor.

Onları havada sallarken gözleri parlıyor ve gülümsemesi dudaklarında kalıyor. "Zekice."

Anahtarları almak için hamle yaptım.

Sağ elim sopayı bırakır bırakmaz Kaden onu elimden çekip alıyor ve aynı anda diğer elini de tuşlara ulaşamayacağım şekilde yukarı kaldırıyor. Parmaklarım havada, tuşların olması gereken yere doğru bir saniye gecikmeyle kayıyor.

Kaden susar ve başını sallar.

Artık silahsız olduğum için kollarımı tekrar indirip göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve karşımdaki sinir bozucu adama dik dik bakıyorum.

"Şanslısın," diye başlıyor Kaden ve sonra sopayı odanın diğer tarafına doğru fırlatıyor. Gürültülü bir tahta takırtısıyla yere çarpıyor. "Kardeşim sopaları konusunda benim bıçaklarım konusunda olduğum kadar titiz değil.

Başka bir adamın silahlarına onun izni olmadan dokunmamayı ne zaman öğreneceksiniz?" "Bir kadına, onun izni olmadan bekaret kemeri takmamayı öğrendiğin zaman.

İzin verin," diye karşılık veriyorum.

Kıkırdıyor.

Anahtarları hâlâ ulaşamayacağım bir yerde tutarken, elini sallayarak anahtarların şingirdamasını sağlıyor. "Bunları mı istiyorsun?" Ayaklarının önündeki zemine sivri bir bakış fırlatıyor. "Ne yapacağını biliyorsun."

Hah. Görünüşe göre Jace neden bahsettiğini biliyordu. Yine de bunu gerçekten yapacağım anlamına gelmiyor.

Hayal kırıklığı içinde kollarımı iki yana açarak, "Ne yapsaydım? Sana o randevuyu babamın ayarladığını söyledim. Ben de gitmek istemiyordum ama gitmek zorundaydım çünkü onun emirlerine uymam gerekiyordu."

Kaden'in ifadesi kararıyor. Anahtarları cebine geri koyarken bir adım öne çıkıyor ve sert bakışlarını bana kilitliyor. Ben bir adım geri atıyorum. İlerlemeye devam ediyor, beni duvara doğru geri itiyor.

"Hayır," diyor, sesi artık alçak ve ölümcül. "Onun emirlerine uymak zorunda değilsin."

Sırtım aniden arkamdaki pürüzsüz, karanlık duvara çarptığında kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Kaden o kadar yakınımda durana kadar gelmeye devam ediyor ki, dengesiz nefesler aldığımın göğsüm neredeyse karnına değiyor. Elini kaldırarak yumuşak parmaklarını çenemde gezdiriyor.

Sonra elini boğazıma doluyor ve otorite dolu bakışlarını üzerime dikeyyor. "Uyman gereken tek emir *benimkiler*."

O son kelimeyi mırıldanırken omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan akıyor. Parmaklarını boğazımda gezdirirken nabzım güçlü elinin altında çırpınıyor. Yutkunuyorum.

"O bana dokunmadı," diyorum. "Bana başka hiçbir erkeğin dokunamayacağını söylemiştin. Josh hiç dokunmadı. Sadece öğle yemeği yedik."

"Fark etmez. Başka erkeklerle çıkmıyorsun."

Hayal kırıklığı içimde parlıyor ve göğsüne doğru itiyorum. "Böyle kurallar uydurup duramazsın ve benden bunlara uymamı bekleyemezsin!"

Eli bir anda boğazımdan kayboluyor. Onun yerine sağ bileğimin etrafına dolanırken irkilerek nefes alıyorum. Tutuşuna karşı çekerek elimi geri çekmeye çalışıyorum ama Kaden elimi başımın üzerine doğru kaldırıyor.

Soğuk metal tenime baskı yapıyor. Sonra ölü sessizliğindeki odada bir klik sesi yankılanıyor.

Bakışlarımı yukarı kaldırıyorum.

Bileğim, duvardaki metal halkaya zaten sabitlenmiş olan bir dizi kelepçeyle başımın üzerinde sıkışmış durumda.

Oh harika. İçimden alaycılık akıyor. Ben daha kapıdan içeri girmeden önce bu küçük tuzağı benim için çoktan hazırlamıştı.

Kaden diğer bileğimi tutup onu da başımın üzerine kilitlerken boşuna mücadele ediyorum. Metalik tıkırtılar odayı doldururken, Kaden uzaklaşırken ben ellerimdeki bağları çekiştiriyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Talep ediyorum.

Tüm ekipmanlarının bulunduğu o lanet dolaba giderken yatak odasının kapısını kapatırken bir gümbürtü duyulur.

Geri dönmeye başlamadan önce büyük bir tıkaç çıkardığında gözlerim açılıyor.

Be

n. "Kaden," diye uyarıyorum, kelepçeleri tekrar çekerek.

Geri dönerken geniş omuzlarında sarsılmaz bir emir vardı. ve çenemi tutuyor. Başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum ama

onun ezici gücü karşısında bir oyuncak bebek gibi kalır.

Kaden ağzıma tıkacı zorla sokarken öfke, korku ve korkunç bir şehvet içimi yakıyor. Dişlerimin arkasına yerleştirdikten sonra başımın arkasındaki kayışları sıkarak tıkacı oraya hapsediyor.

Kaden, "Bana duymak istediklerimi söylemeyi reddettiğin için konuşma ayrıcalıklarını kaybettin," dedi.

Ona lanet okumaya çalışıyorum ama ağzımı dolduran kırmızı silikon topun içinden sadece bozuk sesler çıkıyor.

Kaden çenemi tekrar kavıyor, acımasız gözlerini üzerime kilitlerken başımı hareketsiz tutuyor. "Yalvarmaya hazır olana kadar ağzın kapalı kalacak."

Çenemi serbest bırakarak elini boğazımdan aşağıya, sonra da köprücük kemiklerimin üzerine kaydırıyor. Ardından tenimde şimşekler çakıyor ve klitorisim zonkluyor. Dudaklarının kenarında gizlenen bilmiş bir gülümsemeyle ellerini sırtıma doğru kaydırıyor. Elbisemin fermuarını indirmeye başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Krem rengi kumaş göğsümden aşağı kayarken fermuar elbiseyi belime kadar gevşetiyor. Kaden ellerini elbisenin altından geçiriyor ve kalçalarımın üzerinden geçirerek yere düşmesine izin veriyor.

Tenim karıncalanıyor ve meme uçlarım maruz kaldığım için sertleşiyor.

Straplez bir elbiseydi, bu yüzden altıma sütyen giymemiştim. Ve Kaden o tuvalette külotumu zaten geri aldığından, şimdi elbise gittiğine göre, metal bekaret kemeri dışında tamamen çıplak kaldım.

Isı damarlarımda titreşiyor ve çekirdeğimde toplanıyor.

Kaden iki parmağını göğsümün ortasından aşağı kaydırarak zaten gergin olan bedenimde bir ürperti yaratıyor.

Parmaklarını bekaret kemerinin üst kısmına dolayıp hafifçe çekerek beni sırtımı eğmeye zorlarken dudaklarında karanlık vaatlerle dolu bir gülümseme beliriyor.

"Ve *bu*," diye başlıyor, bir kez daha çekiştirerek, "ve vibratör, emirlerime itaat edeceğinden emin olana kadar açık kalacak. Ve sadece *benim emirlerime*."

İtiraz etmeye ve ona tekrar küfretmeye çalışıyorum ama tıkaç tüm kelimelerimi boğuyor.

Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor ve sonra bir adım geri atıyor. Elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor.

Hem heyecan hem de korku içimde dönüyor, kurtlar gibi savaşıyorlar. Ama ben hangisinin kazandığını anlayamadan Kaden vibratörü tekrar açıyor.

Göğsümden bir inilti kopuyor ve zevk damarlarımı bir kez daha doldururken gözlerim geri dönüyor. Kelepçeleri çekiştirirken, o inanılmaz titreşimler amımdan geçerken kalçalarımı oynatıyorum.

Gerilim artıyor, beni o tatlı sınıra doğru itiyor.

Ama ben daha tepeye çıkamadan Kaden vibratörü kapatıyor.

Gözlerim tekrar açıldı ve onu tehdit etmeye çalıştım. Ama o zaman başka bir şey fark ettim.

Ağzımın suyu akıyor.

Ağzımdaki kocaman tıkaç yüzünden ağzımda biriken tükürüğü yutamıyorum. Bu yüzden alt dudağımın üzerinden kayıyor, çenemden aşağı iniyor ve göğsüme damlıyor.

Sıcaklık yanaklarımı yakıyor.

Ama ben bunu tam olarak algılayamadan vibratör tekrar içimde titreşmeye başlıyor.

Göğsümden bir inilti daha çıkıyor ve zevk bir kez daha içimde yükselirken duvara doğru kıvranıyorum.

Kaden önümde öylece duruyor, salyalarımın akmasını, inlememi ve sızlanmamı izliyor ve boşalmama izin vermeden beni tekrar tekrar sınıra getiriyor. Bu, buraya gelirkenki sürekli titreşimlerden bile daha kötü. Çünkü artık yüzümü görebiliyor ve ne zaman boşalmak üzere olduğumu anlayabiliyor, böylece çaresizce ihtiyacım olan serbest bırakılmayı reddetmeden önce beni sonuna kadar getirebiliyor.

Klitorisim ihtiyaçla zonkluyor ve tüm vücudum bastırılmış gerilimle titriyor.

Ve bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama Kaden'in şu anda sahip olduğu güç beni çok tahrik ediyor. Bıçakları kadar acımasızca kullandığı güç.

Çıplak ve elleri duvara kelepçeli halde, bedenimi zevkle doldururken ve ruhumdaki her duyguyu tekrar almadan önce sıkarken onu durdurmak için hiçbir şey yapamam. Ağzımı tıkadığı için merhamet dileyemiyorum bile. Salyalarımın akmasını engelleyecek kadar bile vücudumu kontrol edemiyorum.

Çünkü şu anda Kaden her şeyi kontrol ediyor. Bedenim. Ruhumu. Tüm varlığımı. İhtiyacım olan rahatlamayı sonunda elde edip edemeyeceğime ya da zihnimin paramparça olup içimde sıkışıp kalan gerilimden ölüp ölmeyeceğime o karar veriyor.

Yıkılmadan önce on kez neredeyse orgazm oluyorum.

Çaresiz yalvaran gözlerle ona bakarak, ağzındaki tıkaçla merhamet dilemeye çalışıyorum.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Neydi o?"

Konuşamadığımı bildiği için bunu bilerek yaptığını bilsem de yine de tekrar deniyorum. Sadece bozuk bir mırıltı çıkıyor.

"Hiçbir şey duyamıyorum." Telefonunu kaldırır. "Oh, pekala. O zaman tekrar gidelim."

Kelepçelere karşı panik içinde çırpınırken metaller takırdıyor. Bir kez daha hayatta kalamayacağım. Şimdi gelmeme izin vermeli yoksa aklım başımdan gidecek.

Kaden kıkırdıyor ve neyse ki telefonunu indiriyor. Telefonunu cebine geri koyarken umut, pırıl pırıl bir yaz gölü gibi göğsüme doluyor.

"Yalvarmaya hazır mısın?" diye

soruyor. Çılgınca başımı sallıyorum.

Aptalca ateşli yüzünde memnun bir sırıtışla başımın arkasına uzanıyor ve ağzındaki tıkacı çekip çıkarmadan önce oradaki kayışları çözüyor. Çenelerim o kadar uzun süre böyle zorla açıldığı için ağrıyor ama içimi kaplayan rahatlama yüzünden bunu hissetmiyorum bile. Sonunda Düzgünce yutkunarak derin bir nefes alıyorum.

Kaden ağzındaki tıkacı komodinin üzerine fırlatırken bir gümbürtü duyuldu. Yine de gözleri benimkilere kilitleniyor. Ve kaşlarını beklentiyle kaldırıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, umutsuzca ona bakarak. "Sana yalvarıyorum." "Bana duymak istediğimi söyle."

"Başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyeceğim." "Ve...?" diye yalvarır.

"Ve artık babamın ayarladığı hiçbir randevuya gitmeyeceğim. Lütfen. Yemin ederim."

Öne doğru fırladı. Elini çeneme dolayarak başımın arkasını duvara yaslıyor ve bir sonraki sözlerini dudaklarıma homurdanacak kadar yaklaşıyor. "*Hiçbir* randevuya gitmeyeceksin. Baban tarafından ayarlanmış olsun ya da olmasın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Sesindeki acımasız emir ve dudaklarının yakınlığı karşısında omurgam karıncalanıyor ve klitorisim zonkluyor. "Şimdi lütfen, *lütfen*, bekaret kemerini çıkar."

"Seni becermem için bana yalvar," diye emrediyor, her kelimesinden acımasız bir güç damlıyor.

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"Boşalmana izin vermemi mi istiyorsun? O zaman seni sikmem için yalvar."

Aniden farkına vardım. Bu sadece Josh'la olan randevuyla ilgili değil. Bu aynı zamanda Cuma günü olanlarla da ilgili. Onu zorladım. Ona bir ültimatom verdim ve bir Petrov'u becermemesi için kendi kuralını iğnemesini sağladım.

Zafer, göğüs kafesimin arkasında ışıltılı havai fişekler gibi patlıyor.

O savaşı *ben* kazandım. Diğer tüm zamanlarda kazanmış olabilir ama iki gün önce gücünü elinden aldım ve ona yapmamaya yemin ettiği bir şeyi yaptırdım.

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bu yüzden şimdi yalvarmamı istiyor, hayır, buna ihtiyaı *var*. Yalvarmamı istiyor.

böylece kaybettiği gücün bir kısmını geri kazanabilir.

Kaden'in gücünün bir kısmını ondan aldığımı fark ettiğim için neredeyse başım dönerek gülecektim. Ama sonra durumumun gerçekliği, tam burada, tekrar üzerime yıkılıyor. İki gün önce kazanmış olabilirim ama şu anda tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Yalvarmamı istiyorsa, reddedecek durumda değilim.

Ama gerçekten umurumda değil. Çünkü aslında beni becermesini istiyorum. Tüm bu alaylardan, kenarlardan ve lanet olası bir vibratörle yapılan işkenceden sonra, sonunda beni boşaltan şeyin onun siki olmasını istiyorum. Onu içimde hissetmek istiyorum, bana doyamıyormuş gibi içime girmesini istiyorum. Beni kırmaktan korkmadan, sert ve baskın bir şekilde sikmesini istiyorum. Çünkü o zaman onun da benim için benim onun için olduğum kadar çaresiz olduğunu bileceğim.

Bu yüzden psikopatın bakışlarını tuttum ve ona duymak istediği şeyi söyledim. "Lütfen, Kaden. Beni becermen için sana yalvarıyorum."

Yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor ve g terazisinin tekrar onun lehine dönmesiyle rahat bir nefes aldığını neredeyse görebiliyorum. Ama benim bunu biliyor olmam, o dengesiz g terazilerini anlamsız kılıyor.

"Doğru," diyor. Cebinden bir dizi anahtar çıkardıktan sonra bileklerimi kelepçelerden kurtarıyor ve nihayet bekaret kemerinin kilidini açmaya başlıyor. "Seni sikmem için *bana* yalvaracaksın. Başka bir şey yok."

Gülmek istiyorum, çünkü şimdi kafasını ne kadar karıştırdığımı biliyorum, ama ağzımdan herhangi bir ses çıkmadan önce kendimi durdurmayı başarıyorum. Sonunda beni serbest bırakırken bunu mahvetmek istemiyorum.

İki yumuşak tık sesi duyulur.

Ve sonra Kaden bekaret kemerini üzerimden çekip yere atarken vücudumun etrafındaki metal bantlar nihayet kayboluyor.

Derin bir nefes çekiyorum.

Damarlarımda dolaşan rahatlamayla, o lanet vibratörü de çıkarmak için uzanıyorum. Ama Kaden'in eli bileğime dolanıyor ve beni durduruyor.

"Ben yaparım," diyor.

İçimi çekerek kollarımı iki yanıma bıraktım.

Bakışlarımı tutarken Kaden elini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor. İçimden bir ürperti geçiyor ve tenim onun dokunuşuyla karıncalanıyor. Vibratörü yavaşça çıkarmadan önce parmaklarını birkaç saniye boyunca giriş yerimde gezdiriyor.

Bu kadar uzun zaman sonra, onu kaybetmek neredeyse sarsıcı.

Kaden, tekrar önümde duracak şekilde geri çekilmeden önce onu çevirip şifonyerinin üzerine yerleştiriyor. Bakışlarını bedenimin üzerinde gezdirirken gözlerinde arzu yanıyor. Henüz bana dokunmamış olmasına rağmen göğsüm kabarıyor.

"Tekrar söyle," diyor, yoğun bakışlarını benimkilere çevirerek.

Ona bakıp bakışlarını tutarken şehvet içime işliyor. "Beni becermen için sana yalvarıyorum."

İleri atılıyor.

Ellerini saçlarımın arasına sokarak başımı arkaya yatırıyor ve sanki ölüyormuş ve onu kurtaracak tek şey ciğerlerimdeki havaymış gibi beni öpüyor.

Hareketlerindeki öfkeli çaresizlik karşısında kalbim bir takla atıyor. Parmaklarını saçlarımda kıvrması. Dilinin benimkine hükmedişinde. *Her şeyde.*

Tanrı aşkına, bu adam bunun için çaresizdi. *Benim* için.

Ellerimi sert karın kaslarından aşağı doğru çekip gömleğinin altından geçiriyorum ve kumaşı yukarı doğru itiyorum. Kaden ellerini sadece göğsüne dolanan tişörtü tutup başının üzerinden çekecek kadar uzun süre üzerimden çekiyor. Ellerini tekrar saçlarımın arasına sokup dudaklarıma yapışırken tişört yere düşüyor.

Parmaklarımı pantolonunun üst kısmı boyunca çıplak teninde gezdirirken ağzımın içinde inliyor. Bu inanılmaz ses kalbimin teklemesine neden oluyor.

Onu aynı hiddetle öperken, pantolonunu hızlıca indiriyorum. Fermuarı indirip elimi boxerının altına sokuyorum ve sikini serbest bırakıyorum.

Parmaklarım sert uzunluğunun etrafını sardığında göğsünden bir inilti daha kopuyor.

Omurgam karıncalanıyor ve midem bulanıyor.

Elimi kalın şaftında aşağı yukarı kaydırıyorum, ondan bir ürperti ve başka bir karanlık inilti alıyorum.

Şaşkınlık içimde titreşiyor. O inlemeler... İnanılmaz sesler. Ve ben bunları ondan aldım.

Sanki o da az önce neye ihanet ettiğinin farkındaymış gibi ellerini saçlarımdan çekip kalçalarımı sıkıca kavıyor ve beni öyle bir öfkeyle öpüyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Beni yerden kaldırıp duvara çarparken ciğerlerimdeki hava patlıyor.

Elimi, onun bu davranışına misilleme olarak tekrar sikişinde aşağı yukarı kaydırıyorum ve ancak yarısına kadar bastırabildiği başka bir iniltiyle ödüllendiriliyorum.

"Böyle devam edersen seni tekrar kelepçeler ve bir sonraki yüzyıla kadar sikerim," diye hırlıyor ağzıma karşı.

Ölümcül bedenini titreterek ona tekrar mastürbasyon yapıyorum. "Bana uyar."

Kalçalarımındaki tutuşunu sıkılaştırarak, ağzıma savaş açmaya devam ederken vücuduma açılıyor. Aletini bırakıp parmaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum, o da ucunu girişime dayıyor.

"Bana tekrar yalvar," diyor öfke dolu öpücükler arasında.

"Siktir git," diye hırlıyor ağzına karşı.

Alt dudağımı sertçe ısıyor. "Yalvar."

"Lütfen sık beni." Kelimeler ciğerlerimden hırıltı gibi çıkıyor, öfke, hayal kırıklığı ve umutsuz bir ihtiyaçla dolu.

Bana çarptı.

Başımı arkaya atarak tavana doğru soluk soluğa bakıyorum, çünkü o çekiliyor ve tekrar içeri giriyor, kendini kabzasına kadar kılıfına sokuyor.

Kocaman aletinin içimi tamamen doldurduğunu hissettiğimde zevk vücuduma yayılıyor.

Kaden acımasız bir tempoya başlarken ellerimi omuzlarına doğru kaydırıp parmaklarımı oradaki sert kaslara sokuyorum. Kalçalarının her baskın hamlesinde sırtım pürüzsüz duvara çarpıyor. Zevk içimde yükseliyor.

Beni yok edilemezmişim gibi beceriyor. Ölümcül bedeninin ve çarpık zihninin bana fırlattığı her şeye dayanabileceğimi biliyormuş gibi. Ve bunun bilgisi başımı döndürüyor.

Saatlerdir içimde sıkışıp kalan o korkunç gerilim şimdi ruhumun içinde bir fırtına gibi dönüyor, dönüyor ve öfkeleniyor. Şimşek çakıyor

Kaden içime girerken damarlarımda dolaşıyor. Beni bitireceğini bildiğim bir orgazma doğru ilerliyorum.

"Senden o kadar nefret ediyorum ki," diye soluyorum, Kaden beni acımasızca okşarken parmaklarımı kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

"Güzel." Hâlâ içime girmeye devam ederken öne doğru eğilip boynumun kenarını öpüyor. "Şimdi benim için gel."

Dudakları kulağımın altındaki o hassas noktaya değdiği an, bir elektrik şimşegi gibi içime boşalıyor.

Zevk dalgaları vücudumda sekerken nefesim kesiliyor.

Saatlerce o tatlı rahatlamadan mahrum kaldıktan sonra, bu duygu o kadar yoğun oluyor ki zaman ve mekan kavramını yitiriyorum.

Var olan tek şey o. Kalçalarındaki elleri, boynumdaki dudakları, içimde zonklayan siki. Onun dokunuşunu, kokusunu, baskın ellerini, çıplak teninin benimkine değmesini bir uyuşturucu gibi arzuluyorum.

Kaden'in göğsünden umutsuz iniltiler yükseliyor ve serbest bırakılma onun da üzerine çökerken yüzünde zevk titreşimleri oluşuyor.

Ve Tanrım, bu gördüğüm en inanılmaz şey.

Boşaldığında gözlerinde titreşen zevk ve inanmazlığı izlerken şaşkınlık damarlarımda dolaşıyor.

Son orgazm da geçince bir süre öylece kalıyoruz, hâlâ birbirimize tutunuyoruz. Beni izlerken Kaden'in gözlerinin ardında bir savaş varmış gibi görünüyor.

Dehşet içime işliyor, çünkü artık işimiz bittiğine göre, beni odasından atıp eve gitmemi söyleyeceğinden oldukça eminim. Ama saatlerce süren sevişme ve ardından gelen akıllara durgunluk veren orgazmdan sonra vücudum o kadar bitkin düşmüş durumda ki kendi başıma ayakta durabileceğimi sanmıyorum. Bırakın evimize kadar yürümeyi.

Kaden'in gözlerindeki o kararsızlık fırtınası kaybolur. Bir karar verdi.

Ama beni dışarı atmak yerine, beni banyosuna taşıyarak şaşırttı. Beni nazikçe küvetine yatırıp ılık suyla doldurduktan sonra salyalarını ve dölleri cildimden temizlerken şok geçiriyorum. Konuşamayacak kadar sersemlediğim için orada öylece oturup ona bakıyorum.

Temizlendikten sonra beni havluyla yıkıyor ve yatağına götürüyor.

Beni yumuşak yatağının ortasına yatırıp pantolonunu çıkarmaya başladığında kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor. Ben gizlice

tekrar gitmek istiyorum ama şu anda vücudumun Kaden'le bir turu daha kaldırabileceğini sanmıyorum.

Ama sadece iç çamaşırlarıyla kaldığında, onları üzerinde bırakıyor ve yatağı yanına tırmanıyor.

Yan yatana kadar pozisyonunu ayarlarken yatak altımda sallanıyor. Sonra kollarını bana doluyor ve vücudum onunkiyle aynı hizaya gelene kadar beni kendine doğru çekiyor. Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki bunu hissediyor olmalı. Kararsızca yüzüne bakıyorum.

Sanki kokumun tadını çıkarıyormuş gibi derin derin nefes alıyor ve sonra çenesini başımın üstüne koyuyor.

Çekingen bir şekilde kollarımı kaslı göğsüne doluyorum. İçinden kısık bir tatmin sesi geliyor ve kollarını bana daha sıkı doluyor.

Kalbim çırpınıyor.

Ve o anda, Kaden Hunter'ın ailemin en büyük düşmanı olduğunu kısa bir süreliğine de olsa unuttum.

OceanofPDF.com

KADEN

T Silah sesleri havada yankılanıyor. Odanın karşısındaki kağıt hedefe bakarak, tekrar tekrar ateş ederken bunun o zengin salağın yüzü olduğunu hayal ediyorum.

"Pekâlâ, yarım saat oldu," diyor Jace yanımdan. "Düşünceli sessizliğe sabrım beş dakika önce tükendi, o yüzden konuşmaya başla. Sorun nedir?"

Atış alanının geri kalanı boş. Neyse ki. Bunun nedeni kısmen küçük bir poligon olması ve Salı akşamı geç bir saat olması. Ama geri kalanı benim yüzümden. Jace ve ben geldiğimizde zaten burada olan insanlar yüzümdeki ölümcül ifadeye bir kez baktılar ve kendilerini korkutmaya ve başka bir günü görmek için yaşamaya karar verdiler.

İki el daha ateş ettim. "Bir şey yok."

"Uh-huh," diye alay ediyor. "O zaman neden fırlatma bıçaklarınla evde kalmak yerine benimle atış poligonuna geldin?"

Çünkü artık elime her bıçak aldığımda, tek düşünebildiğim Alina'nın güzel vücudunda iz bırakmak ve onu unutulana kadar becermeden önce yatağında kıvranıp inlemesini izlemek istediğim.

Ama bunu Jace'e itiraf etmektense kendimi gözümde bıçaklamayı tercih ederim, bu yüzden ona yan gözle baktım. "Çünkü sen berbat bir nişancısın ve pratik yapmaya ihtiyacın var."

"Saçmalık." Göğsünü şişiriyor ve parmağını bana doğru uzatıyor. "İçimizdeki en iyi nişancı benim ve bunu sen de biliyorsun."

Her zaman bıçakları tercih ettiğim için, o en azından benden daha iyi bir nişancı. Ama bu da asla yüzüne karşı itiraf etmeyeceğim bir şey. Ne de olsa, zaten devasa olan egosunu şişirmekten sorumlu olmak istemem.

Ben de homurdandım ve hedefe döndüm. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa, küçük kardeşim."

Yanımda, Jace silahını çekti ve hedefine art arda üç el ateş etti. Hepsi de tam ortasına.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Sırtışı buradan bile hissedebiliyorum.

Ama neyse ki başka bir şey söylemiyor. Sadece atış talimine geri döndü. Ben de öyle yapıyorum. Ya da en azından deniyorum.

Aklım sürekli Alina'ya gidiyor. Onun güzel yüzüne. Gülümsediğinde ışıldayan o büyük gri gözlerine. Onun parlak zekasına. Onu zaten benimmiş gibi becermenin ne kadar doğru bir his olduğunu. Sonrasında onunla kucaklaşmayı ne kadar çok sevdiğime. Ve en önemlisi, onu bir masada oturmuş başka bir adamla yemek yerken görmekten ne kadar nefret ettiğime. Normal insanların sahip olduğu o sinir bozucu duyguların hiçbirine sahip olmamam gerekirken, bir şekilde benden her türlü duyguyu çekmeyi başarıyor. Bu çok sinir bozucu.

Lanet olsun, Alina'nın bana yaptıklarından nefret ediyorum. Eskiden soğuk ve duygusuz bir stratejisttim ve her zaman ölümlülerin küçük duygularının üstündeydim. Ama şimdi bana her türlü şeyi hissettiriyor. Ve bunu durdurmam gerek.

"Hiç kıskanıyor musun?" Ben daha durduramadan soru ağzımdan çıkıverdi.

Çenemi sıkarak, Jace'in tepkisi için kendimi hazırlarken gözlerimi önümdeki kağıt hedefe dikeyorum.

Ama gülmüyor ya da benimle alay etmiyor. Kendimi bildiğim kadar gülünç hissetmem için hiçbir şey yapmıyor.

Onun yerine silahını indirdi ve bana dönerek "Neyin?" diye sordu.

İçimde zonklayan gerilimi biraz olsun azaltmak için iki kez daha ateş ediyorum. İşe yaramadı. Nefes almaya zorlayarak silahı indiriyorum ve kardeşimin bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum. Kahverengi gözlerinde sadece gerçek bir merak dolaşıyor.

"Becerdiğin tüm kızlar..." Başlıyorum ve sonra bunu nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum. Silahın emniyetini açıp kılıfına koyuyorum ve devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Onları daha sonra gördüğünde

Başka bir adam, hiç adamın ellerini kesip taşaklarına çivileme isteği uyandırdı mı?"

Jace kaşlarını kaldırıyor. Ama bence bunun nedeni her şeyden çok tarif ettiğim garip cezadan kaynaklanıyor.

Başını eğerek bir süre düşündü ve sonra basitçe "Hayır" dedi. Kaşlarımı çatma isteğime direniyorum. Beklediğim cevap bu değildi. Parmaklarımı esneterek, Jace'in de böyle hissetmediğini bildiğim için içimde titreşen paniği gidermeye çalışıyorum.

"Neden olmasın?" Bir talep gibi görünmeden zar zor bastırmayı başarıyorum.

Omuz silkiyor. "Çünkü önemli değiller." Yüzünde aniden bir acı belirliyor ve arkasını dönüp hedefine birkaç kez ateş ediyor. "Hiçbir şeyin önemi yok."

Acı soğuk siyah kalbimi büküyor. Jace'i böyle görmekten nefret ediyorum. Sonunda konuşmaya başlamasını diliyorum. Onu oradan konuşturabilirim ama başlaması gerek. Aksi takdirde hiçbir şeyi itiraf etmeyecek.

Ama onu böyle görmekten gerçekten nefret ediyorum, bu yüzden yine de deniyorum. "Jace."

Korku ve öfke yüz hatlarında parlıyor, yani sadece ses tonumdan bile bu işin nereye varacağını anlamış olmalı. Silahını sertçe sıkarak yavaşça bana dönüyor. Bakışlarıyla tekrar buluştuğunda gözleri sert ve acımasız.

"Bak," diye dikkatle başlıyorum.

"Eğer-" "Yapma."

Gözünü kırpmadan bakıyor ve tekrar deniyorum. "Eğer istemiyorsan-"

"Yemin ederim, eğer bu cümleyi bitirirsen, seni kafandan vururum." Gözlerinde öfke ve korku titreşiyor ve parmaklarını silahın üzerinde esnetiyor. "Anladın mı?"

Bir süre öylece durduk, sessizce birbirimize baktık. Zorlamaya devam etmek istiyorum. Gerçeği onun inatçı ağzından çekip almak ve bilmesini istediğim şeyi anlayana kadar onu konuşturmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Küçük kardeşimi bu halde görmek kalbimi ne kadar parçalasa da, o bunu yapmak istediğine karar verene kadar onu hiçbir şey yapmaya zorlayamam.

Ben de çenemi eğiyorum. Sadece bir parça. Bilmemem gereken bir şey hakkında konuşması için onu zorlamayacağımı sessizce kabul ediyorum.

Göğsünden küçük bir nefes kaçıyor ve gerginlik omuzlarından dışarı akıyor.

"Ben de tam bunu söyleyecektim," diye başlıyorum ve ona son derece hesaplı bir kızgınlık ifadesi fırlatıyorum. "Becerdiğin bir kızla gördüğünde adamın ellerini kesmek istemiyorsan, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Bu bir yalan. Söyleyeceğim şey hiç de bu değildi çünkü bu soruyu zaten sormuştum. Bunu biliyorum. O da biliyor. Ama ikimiz de bunu kabul etmeyeceğiz.

Fark etmemiş gibi yaptığım daha da fazla rahatlamayla dolu uzun bir nefes üflüyor, omuzlarını geriye atıyor ve o kaygısız duruşunun bedenine geri dönmesine izin veriyor. Parmakları silahı o kadar sert sıkmayı bıraktı.

"Demek ki buna değmiyor," diye yanıtlıyor ve artık gevşemiş olan omuzlarını umursamaz bir omuz silkmeyle kaldırıyor.

Gözlerimi kısıyorum, zihnimi Jace'le ilgili endişelerimi bir kenara bırakmaya zorluyorum ve bunun yerine bir kez daha tamamen Alina'ya olan hislerim olan sinir bozucu muammaya odaklanıyorum. "Açıkla."

"Tamam, bakın. Bir kızı ya da birden fazla kızı becerdiğimde, bunu sadece eğlenceli olduğu için ve biraz stres atmak için yapıyorum. Bu sadece seks. Yani benden sonra beş erkekle daha yatmaya devam ederse, neden umurumda olsun ki?" Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Bir kızı, benimle geçirdiği bir gecenin hemen ardından başka bir erkekle yatabilecek kadar tatminsiz bir durumda bırakacağımdan değil. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Hayır, anlamıyorum. Ne dediğini hiç anlamıyorum. Çünkü Alina benim yatağımdan ayrılıp başka biriyle yatmaya giderse bu kampüsteki herkesi katlederim.

Herkesi ve her şeyi öldürmeye yönelik ani dürtümü bastırmaya çalışarak uzun bir nefes veriyorum.

"Peki," diye başlıyorum duygularımı tekrar kontrol altına aldıktan sonra. "Eğer, *varsayımsal* olarak, becerdiğin bir kızı başka biriyle çıkarken gördüğünde sinirlenseydin, bu ne anlama gelirdi?"

"Onu önemseydiğini." Cevabı hemen geliyor ve bakışlarımı tutarken gözleri ciddileşiyor.

Sikeyim. Lanet olsun.

Ama yanılıyor. O umurumda değil. Siktiğimin Alina Petrov'u zerre kadar umurumda değil.

Jace'in gözleri yüzümü tarıyor ve konuştuğunda sesi dikkatli çıkıyor. "Eğer bu, *varsayımsal* olarak, Alina ile ilgiliyse-"

"Değil."

"Eğer öyleyse, sadece... dikkatli ol. Onun bir Petrov olduğunu unutma. Bir düşman."

"Lanet Petrov'larla başa çıkabilirim."

"Biliyorum. Sadece söylüyorum, eğer Alina seninle oynuyorsa..."

Eğer Alina benimle oynuyorsa, o zaman beni alt etmeyi başarmış demektir. *Beni*. Kimse beni alt edemez. Yani eğer *bu kadar* etkileyici bir başarı elde etseydi, onunla anında evlenirdim. Ama beni asla alt edemez, bu da benimle oynamadığı anlamına gelir.

"Ne yaptığımı biliyorum," diyorum Jace'e, sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Dişlerini emiyor, hala bakışlarımı tutuyor. Sonra başını sallıyor.

Yalan söylediğimi biliyor. Tıpkı benim onun iyi olduğu konusunda yalan söylediğini bildiğim gibi. Ben bu konuda konuşmak istemiyorum, o da istemiyor.

Buraya ne için geldiysek onu yapacağız.

Orada duruyoruz, yan yana, hedeflerimize ateş ediyoruz ve onlar bizim iblislerimizmiş gibi davranıyoruz.

ALINA

I Beş gün oldu ve ben hâlâ Kaden'in yatak odasındaki o öğleden sonrayı düşünmeden edemiyorum. Dayanabileceğimi bile bile beni sınırlarıma kadar zorlayışını. Ölümcül vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığını. Bana sahipmiş gibi beni nasıl siktiğini. Ve daha da önemlisi, ona dokunduğumda sanki ben de *ona* sahipmişim gibi nasıl inlediğini ve titrediğini. Onunla kucaklaşmayı, güçlü kollarını etrafımda hissetmeyi ve yanağımı ona yasladığımda kalbinin sabit atışını duymayı ne kadar sevdiğim hakkında göğsünü. Ve beni sanki değerli bir şeymişim gibi tutması.

Kesinlikle sinir bozucu. Çünkü bu Kaden Hunter. Bu kadar yanlış olan biriyle nasıl bu kadar doğru bir şey hissedilebilir?

Dolabımı açıp çantamı çıkarıyorum ve hayal kırıklığı içinde önümdeki banka çarpıyorum.

Solumdan alaycı bir ses geliyor: "Şimdi birdenbire kollarına güç mü veriyorsun?"

Görmezden geliyorum ama giyinmek için hızla hareket ediyorum. Jane ve Leslie o ilk seferden beri kıyafetlerimi ve havlumu çalmadılar ama yine de herkesin önce duş almasını beklememi istiyorlar. Ve bu konuda onlarla kavga edecek kadar umursamıyorum.

Kaden tüm hafta boyunca beni yalnız bırakmış olabilir, bunun yerine kardeşlerime eziyet etmeye odaklanmış olabilir, ancak Jane ve Leslie öyle yapmadı. Haftanın her günü olduğu gibi, beni değersiz bir yer israfı gibi hissettirmek için bir şeyler yapıyorlar. Ve onların sürekli alaycı yorumları ve küçük zalimlikleri beni kabul etmek istediğimden daha fazla yıprattı.

Pantolonumu yukarı çekerek fermuarını çekmeyi ve düğmelerini iliklemeyi başarıyorum, tam o sırada yorulmak bilmeyen iki kötü kız yanımda beliriyor. Gömleğime uzanıyorum, ama Jane ben onu alamadan hemen önce banktan kapıyor. En azından sütyen giyiyorum, bu yüzden onlara döndüğümde neyse ki belden yukarısı tamamen çıplak değil.

"Ne istiyorsun?" Zehri sesinden uzak tutmayı zar zor başararak soruyorum.

Bir eliyle hâlâ gömleğimi tutan Jane, aşağılayıcı bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Şu haline bak. Dönemin bitmesine üç ay var ve sen hâlâ buraya geldiğimiz günkü kadar zayıfsın. Kas yapmanı imkânsız kılan bir hastalığın falan mı var senin?"

Onun yanında Leslie kıs kıs gülüyor ve vücuduma alaycı bir bakış fırlatıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma içgüdümü bastırıyorum ve bunun yerine ölü bir ciddiyetle cevap veriyorum: "Evet, biliyorum. Bilmiyor muydunuz? Çok bulaşıcı olduğu için öğretmenlerin herkesi çoktan bilgilendirdiğini sanıyordum."

İkisi de geri çekiliyor ve Jane sanki onu yakmış gibi gömleğimi düşürüyor. Ya da ona bulaşmış.

Hızla çömelip, o tekrar kapamadan önce kapıyorum. Doğrulduğumda dudaklarımdan kendini beğenmiş bir kıkırdama kaçıyor.

Farkındalık yüzlerinde titreşir.

Gömleğimi başımın üzerine çekmeden önce onlara sırtıyorum.

Ancak gömleğin görüşümü engellediği o birkaç saniye boyunca aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyorlar. Leslie beni geriye doğru tökezleten bir itme hareketi yapmadan önce gömleğin eteklerini zar zor aşağı çekmeyi başarıyorum. Sırtım bir gümbürtüyle arkamdaki dolaba çarptı.

Hâlâ giyinmekte olan diğer birkaç kız bize doğru bakıyor. Ama hiçbir müdahale etmek için bir şey yapmıyor. En iyi öğrencilerin önce duş alacağına dair dile getirilmeyen kural nedeniyle, Jane ve Leslie dışında hala burada olan herkes sıralamanın en altında yer alıyor. Tıpkı benim gibi. Ve görünüşe göre kötü kızların bir sonraki hedefi olma konusunda isteksizler. Gerçi bunun için onları suçlayamam.

"Kimse sana amirlerini kızdırmamayı öğretmedi mi?" Leslie, Jane'le birlikte beni dolaba doğru köşeye sıkıştırırken talepte bulunuyor.

"Ah, öyle mi?" diye cevap veriyorum ve sonra vücutlarında yukarıdan aşağıya doğru küçümseyici bir bakış fırlatıyorum. "Ama bu odada üstlerimden kimseyi görmediğime göre, sanırım ben iyiyim."

Gözlerinde öfke parlıyor.

Sonra Jane bana sert bir bakış fırlattı. "İşte *bu* yüzden kimse seni sevmiyor."

Mantiken, muhtemelen bunu uydurduğunu biliyorum ama yine de göğsümde bir acı hissediyorum.

"Aww, şuna bak. Yaralanmış." Jane Leslie'ye bakar. "Ona söylemeli miyiz?"

Leslie başını eğiyor, mavi gözleri hâlâ yüzümde. "Bunu yaparsak kaldırabileceğini sanmıyorum."

"O zaman ona kesinlikle söylemeliyiz." "Katılıyorum."

"Bana neyi anlatacaksın?" Umutsuzca, lanet kafalarını birbirine vuracak ve buradan yürüyüp gidecek kadar güçlü olmayı dilerken patlıyorum. Ama ikisi de beni bu şekilde metal dolap sırasına hapsetmişken, onlar hareket etmedikçe gidemem.

"Kimse seni burada istemiyor çünkü herkes için her şeyi berbat ediyorsun," diyor Jane, sanki zaten bilmem gereken en bariz şey buymuş gibi. "Antrenman derslerinde kimse seninle eş olmak istemiyor çünkü sen ayak uyduramadığın için onlar da antrenmanlarında geri kalıyorlar. Takım müsabakalarında da kimse seni takımında istemiyor çünkü kaybetmek garanti."

Acı içimi burkuyor. Bu dönem bana söyledikleri onca kötü şey arasında bu açık ara en kötüsü. Çünkü bunun doğru olmadığına kendimi nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

"Gerçek bir suikastçı adayının Blackwater'a gitmesini engellediğin gerçeğinden bahsetmiyorum bile," diye devam ediyor. "Sen büyük Petrov ailesinden gelen eski bir öğrencisin, bu yüzden okul seni geri çeviremez. Bu da burada olmayı hak eden birinin yerini alıp sana vermek zorunda oldukları anlamına geliyor."

İçimden daha fazla acı geçiyor ve boğazıma dolan ani mide bulantısına karşı yutkunuyorum.

"Peki, onun ve diğer herkes için her şeyi mahvettiğin halde Carla gibi insanlar sana neden hâlâ iyi davranıyor?" Jane acımasızca devam ediyor. Bakışlarımı bir saniye boyunca sessizce tutuyor. "Çünkü sen bir Petrov'sun."

"Kesinlikle," diye katılıyor Leslie. Kollarını kavuşturarak bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Carla ve diğer kızların ve kelimenin tam anlamıyla

Kampüsteki herkes size iyi davranıyor çünkü iyi davranmazlarsa ailenizin onları hedef alacağından korkuyorlar. Ama aslında kimse sizi *sevmiyor*."

"Ve kimse seni burada istemiyor," diye bitiriyor Jane.

Gözlerim yanıyor ve boğazım düğümleniyor, bu yüzden tek yapabildiğim orada durup onlara bakmak. Çenemi sıkarak, gerçekten hissettiğim duyguları göstermemek için kendimi zor tutuyorum.

Görünüşe göre başarısız oluyorum çünkü Leslie ve Jane birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar.

Leslie omuz silkerek, "Sana gerçeği kaldıramayacağını söylemiştim," diyor.

Ve böylece dönüp soyunma odasından çıkıyorlar.

Burada benimle birlikte kalan üç kız şimdi kapanmakta olan kapıdan bana doğru bakıyorlar. İçlerinden biri bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama şu anda bunu kaldıracak durumda değilim. Bu yüzden arkamı dönüp metal dolapların diğer tarafına doğru aceleyle ilerliyorum. Henüz giyinmeyi bile bitirmemiştim. Çoraplarım, ayakkabılarım ve çantam hâlâ açık dolabımın yanında duruyor ama kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Kapının çaprazında, diğer üç kızdan hiçbirinin beni göremeyeceği bir noktaya ulaştığımda, sonunda kendimi parçalanmaya bırakıyorum.

Duvara yaslanırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Düşmeye başlamaları sadece birkaç saniye daha sürüyor. Acı kalbimden yayılıyor.

Hıçkırıklarımı bastırmak için bir elimi ağzıma bastırarak, yere oturana kadar duvardan aşağı kayıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Göğsüm ağrıyor.

Diğer üç kızın giyinmeyi bitirdiği odanın karşısından yumuşak hışırtı sesleri geliyor. Burada fazla kalırsam öğle yemeğini tamamen kaçıracağım. Ama henüz dış dünyayla yüzleşemem. Ruhumdan kopup gelen her acı dolu hıçkırıkla bedenim titrerken olmaz.

Ben de soğuk ve sert zeminde oturdum. Ve ağladım.

KADEN

O ir kez daha, küçük kızımın benden saklanıp saklanmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Neredeyse tüm sınıf çoktan kadınların soyunma odasından çıkmıştır ama Alina'dan hâlâ bir iz yoktur. Duvara yaslanmış

Koridorun yarısında, Alina olmayan bir başka kızın kapıdan çıkıp koridorun diğer yönünde kayboluşunu izliyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, bir dakika daha beklerken parmaklarımı huzursuzca pazuma vuruyorum.

Ama sabrım günler önce tükendi ve artık beklemekten bıktım. Sadece Petrov ailesinin işe yaramaz adamlarını hedef almak Alina'yla uğraşmak kadar tatmin edici değil, bu yüzden onun lütuf haftası artık resmen sona erdi.

Duvarı iterek koridorda ilerliyor ve kadınların soyunma odasının kapısına doğru yürüyorum. Göğsümde dönen huzursuz sabırsızlık beni kapıyı çekip açmaya ve içeri girmeye zorluyor. Ama içeride Alina'dan başka kadınlar da olabilir diye, kapıyı dikkatlice açıp önce içeriye bakmaya karar veriyorum.

Onu gördüğümde kapıyı sadece on santim kadar açmıştım.

Ve kalbim durdu.

Kapıdaki o küçük çatlağı açık tutarak yerde öylece donmuş bir şekilde duruyor ve önümdeki manzaraya şok içinde bakıyorum.

Alina, sırtını kapının bulunduğu yerin çaprazındaki duvara dayamış bir şekilde yerde oturuyor ve bir sıra dolabın arkasına gizlenmiş durumda. Ama bu açıdan görülebiliyor. Omuzları titriyor ve bir elini ağzına bastırıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

O... ağlıyor.

Alina Petrov *ağlıyor*.

Onu maruz bıraktığım onca aşağılanma ve tehlikeye rağmen hiç böyle ağlamamıştı. Gelmesine izin vermem için yalvarırken hıçkırığa hıçkırığa ağladı, evet. Ama hiç böyle ağlamamıştı. Bu şekilde değil.

Öfke içimde orman yangını gibi yanıyor. O kadar yoğun ki görüşüm bir anlığına kayboluyor ve kulaklarımdaki uğultudan hiçbir şey duyamıyorum.

Alina neden ağlıyor?

Onu kim ağlattı?

Ellerim yumruk oldu.

Ancak, içeri girip Alina'dan bu cevapları talep etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce, onun için dünyayı ateşe verebilirim, başka bir kadın kapıya yaklaşıyor.

Kolu bırakıyorum ve geri çekiliyorum, böylece kapının diğer tarafında duruyorum.

Bir saniye sonra, gergin kahverengi gözlü sarışın bir kız kapıdan çıkıyor. Kapı arkasından kapanmadan ve ben görünür hale gelmeden önce sadece iki adım atmayı başlıyor.

Şaşkınlıkla nefesi kesilirken eli ağzına gider. Bir saniye sonra yüz hatlarını korku kaplıyor.

"Özür dilerim," diye ağzından geçiriyor.

Öfke içime işliyor. Ona doğru tehditkâr bir adım atarken parmaklarım bir bıçağın kabzasına dolanıyor. "Onu ağlattın mı?"

"Ne? Hayır." Sırtını arkasındaki gri beton duvara çarpına kadar geriye doğru tökezliyor. Gözlerinde korku, panik ve kafa karışıklığı titreyiyor. "Kim?"

"Alina Petrov," diye gıcırdattım dişlerimin arasından ve sonra soyunma odasının kapalı kapısına doğru başımı salladım. "İçeride ağlıyor. Onu senin ağlattığını mı söylüyorsun?"

"Hayır! Tanrım, hayır. Yemin ederim."

"O zaman neden özür diledin?"

Çaresizlik yüz hatlarını kaplıyor ve doğru cevabın ne olduğunu söylemem için yalvarırcasına bana bakıyor. Karşısında sadece ölümcül bir ifade bulduğunda kekeleyerek "Var olmak için mi?" diye soruyor.

Kendimi tekrar toparlamaya çalışarak kontrollü bir nefes alıyorum. Bu özel kişiyi öldürmeye gerek yok çünkü artık çok açık ki

Alina'nın şu anda yerde oturup hüngür hüngür ağlamasının sebebi o değil.

Ancak, davranışlarımdaki öfkeli ve tehditkârdan soğuk ve ölümcül sakinliğe hızlı geçiş, karşımdaki kadını rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor. Aslında tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyor, çünkü kadın şu anda gözle görülür bir şekilde duvara yaslanmış titriyor.

"Bana ne olduğunu anlat," diyorum. "Ayrıntılı olarak."

Sınıf arkadaşlarından ikisinin Alina'ya söylediklerini açıkladığında öfke göğsümü delip geçiyor ve duygularımı yüz hatlarımdan uzak tutmak için elimi defalarca sıkıp açmak zorunda kalıyorum. Onun durumu açıklamasını dinlerken yüzümde sadece boş ve duygusuz bir maske kalıyor.

"Kim?" İşini bitirdiğinde ben de ona takılıyorum. "Jane ve Leslie," diye kekeliyor.

Tüm birinci sınıfların isimlerini bilmediğim için "Fotoğrafları var mı?" diye sordum.

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor ve hızla telefonunu çıkarıyor. Birkaç saniye kaydıldıktan sonra ekranı bana doğru tutuyor. Ama eli o kadar kötü titriyor ki fotoğrafı bile göremiyorum. Elimini onunkinin üzerine koyup sabit tutuyorum.

Bileğini kıracağımdan korkuyormuş gibi dudaklarından bir inilti kaçıyor.

Telefon nihayet hareketsiz kaldığında, fotoğraftaki iki kızın yüzlerini seçebiliyorum. Biri sarışın, diğeri kahverengi saçlı. İkisi de mavi gözlü ve herkesten daha iyi olduklarını düşünüyorlarmış gibi gülümsüyorlar.

"Şimdi neredeler?" Ben soruyorum.

Yutkunuyor. "Genellikle bir sonraki dersten önce sigara içmek için kantin binasının arkasındaki küçük tahta perdeye giderler."

Başımı sallayarak, Jane ve Leslie'nin görüntüsünü zihnimde yaktıktan sonra elini bırakıyorum. Sonra karşımdaki kadına emredici bir bakış fırlatıyorum.

"Bu konuşma hiç olmadı," diyorum. "Anlaşıldı mı?" Umutsuzca başını sallıyor. "Evet. Evet, anlaşıldı."

Başka bir şey söylemeden topuklarımdan üzerinde dönüyorum ve koridorda ilerliyorum.

Jane ve Leslie'nin olması gereken kantin binasının arkasındaki ahşap rüzgâr barınağına doğru ilerlerken beynimde her türlü plan dönüyor. Bu planların çoğu onların kanıyla yıkanmamla son buluyor.

Ne cüretle Alina'ya yer israfı olduğunu söylerler? Kimsenin onu sevmediğini? Kimsenin onu burada istemediğini?

Değersiz bedenlerinin derisini yüzmek ve böylesine iğrenç yalanlar söylemeye cüret ettikleri için dillerini kesmek istiyorum. Ve *bunlar* yalan. Sadece onun hakkında hissettiklerim yüzünden değil. Carla ve diğer ev arkadaşları da Alina'dan gerçekten hoşlanıyor. Bunu biliyorum çünkü Alina'nın onları arkadaş olarak gördüğünü fark ettiğim anda onları araştırdım.

Ancak rüzgâr barınağına yaklaştıkça, öldürme içgüdümü bastırmak zorunda kalıyorum. Onlara ölene kadar işkence etmek verdikleri zararı telafi etmeyecekti. Acı ve korku çığlıkları ne kadar tatmin edici olursa olsun. Yani bu durum farklı bir yaklaşım gerektiriyor.

Binanın etrafından dolandığım anda sigara kokusu bana ulaşıyor.

Asfaltta esen kuvvetli rüzgârlar, binanın arkasından çıkan kısa ahşap duvarın arkasından daha fazla duman taşıyor. Kalın ve kızgın bulutlar gökyüzünü kaplıyor, etrafımızdaki zaten gri olan beton duvarları daha da kasvetli tonlara boyuyor. Havada yaklaşmakta olan fırtınanın tadını alabiliyorum.

Ahşap rüzgâr barınağının etrafından dolaştığımda iki kadının orada durduğunu görüyorum, ikisinin de bir elinde sigara var. Tam önlerinde durana kadar ilerliyorum.

Beni gördüklerinde zıplıyorlar.

"Hunter," diyor sarışın olan. Bu hem bir selamlama hem de bir soru.

Cevap vermediğimde sigarasını hızla yere düşürüp ayakkabısıyla eziyor ve aynı şeyi yapan arkadaşına dirsek atıyor.

"Biz de tam gidiyorduk." Bana yatıştırıcı olduğunu düşündüğüm bir gülümseme veriyor. "Hepsi senin."

"Leslie," dedim.

"Evet?" Şu ana kadar sessiz kalan kahverengi saçlı, artık çok gergin olan mavi gözleriyle bir o yana bir bu yana bakarken tereddütle cevap veriyor.

Bakışlarımı yanındaki sarışın kıza yöneltiyorum. "Ve

Jane." O da aynı derecede gergin görünerek başını sallıyor.

"Evet?"

"Alina Petrov'u ağılattın." Bu bir soru değil.

Yüzlerinde şaşkınlık ve tereddüt belirir ve birbirlerine bakarlar.

Arkalarındaki ahşap duvara bir bıçak fırlatıyorum. Bıçak Jane'in o kadar yakınından geçiyor ki sarı saç tellerinden bazılarını koparıyor. İkisi de kısa bir çığlık attı.

"Birbirinize bakmayın!" Sesim bir kırbaç şaklaması gibi havayı yararak çıkıyor. "Bana bakın."

Yavaşça yüzlerini bana döndüklerinde gözlerinde korku parlıyor. "Alina Petrov'u ağlattınız," diye tekrarlıyorum.

Onlar bana iri gözlerle bakarken rüzgâr barınağına birkaç saniyeliğine sessizlik çöküyor. Sonra başlarını salladılar.

Elim bıçaklarıma doğru kayarken acımasız öfke damarlarımdan sızıyor. Jane bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben çoktan hamlemi yapmıştım.

Kılıflarımdan fırlatma bıçağı üstüne fırlatma bıçağı çekerek, onları birbiri ardına ahşap duvara fırlatıyorum.

Bıçaklar keskin darbelerle *vurulup*, neredeyse tam iki daire oluşturacak şekilde gömülürken dehşet dolu çığlıklar yankılanıyor. Biri Jane'in, diğeri de Leslie'nin başının etrafında.

Bıçaklarım bittiğinde ve her ikisinin de bıçak halkası kafalarına tehlikeli bir şekilde yaklaştığında, sonunda ellerimi tekrar indiriyorum.

Korku iki kurbanımdan yayılıyor, aramızdaki boşlukta fiziksel bir şey gibi titreşiyor ve havada keskin bir tang bırakıyor.

Atmayı bıraktığım anda dizleri bükülüyor ve yere çakılıyorlar.

Elleri ve dizleri üzerinde, Leslie nefes nefese ve dehşet dolu gözlerle bana bakarken, Jane iki büküm oluyor ve gerçekten kusuyor.

Leslie, "Lütfen, özür dilerim," diye ağzından kaçırır.

İkisine de sert gözlerle bakıyorum. "Özür dilemeniz gereken kişi ben değilim."

Jane titreyen elinin tersiyle beceriksizce ağzını siliyor ve sonra bakışlarımla buluşacak kadar doğruluyor. "Özür dilerim."

"Az önce ne dedim ben?" diye soruyorum ve parmaklarımı başka bir bıçağın kabzasının etrafında kıvrıyorum.

"Hayır, bekle!" Jane çığlık atıyor, yalvarırcasına ellerini kaldırıyor. "Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Normalde böyle bir durum beni tahrik ederdi. Gözlerindeki korku ve merhamet için yalvarışları karşısında sıkım sertleşir ve zevkten dört köşe olurum. Ama şimdi bunların hiçbirini hissetmiyorum. Sadece öfke.

"İşte olacaklar," diye açıklıyorum. "Gidip Alina'yı bulacaksın. Hemen şimdi. Sonra da ondan özür dileyecek ve soyunma odasında ona söylediklerinin hiçbirinde ciddi olmadığını söyleyeceksin."

Her ikisi de hızlı ve sarsak hareketlerle başlarını sallıyor, sanki fikrimi değiştirip gözlerini oymaya karar verirsem bu onları bir şekilde koruyacakmış gibi ellerini önlerinde tutmaya devam ediyorlar.

"Ve ikna edici olun." Leslie'nin dudaklarından bir inilti dökölene ve Jane kendi içine kıvrılana kadar onlara bakıyorum. "Eğer Alina sana inanmazsa, seni öldürürüm. Ve eğer tavrındaki ani değişimle *benim* bir ilgim olduğundan şüphelenirse, ölmene izin vermeden önce seni lanet olası bir masaya bağlar ve haftalarca işkence ederim. Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Evet," diye hep bir ağızdan mırıldanıyorlar.

"Güzel. şimdi fikrimi değiştirmeden siktir git gözümün önünden."

Hemen ayağa fırlıyorlar ve gazabımdan kaçmak için acele ederken neredeyse birbirlerine takılıyorlar.

Parmaklarımı saçlarımda arasında gezdirerek mükemmel şekillendirmemi bozuyorum. Dişlerimin arasından uzun bir nefes almaya zorlayarak başımı arkaya eğiyorum ve gökyüzündeki kalın bulutlara bakıyorum.

Ama orada kopan fırtınanın, ruhumda zaten kopmakta olan fırtınanın yanında hiçbir önemi yok. Ve onu kontrol altına almak giderek daha da zorlaşıyor.

ALINA

R Sonunda kadınlar soyunma odasından çıkarken omuzlarımı geriye atarak omurgamı dikleştiriyor ve çenemi yukarıda tutuyorum. Kalbimin derinliklerinde hala donuk bir sızı var, ama çoğunu engellemeyi başardım

bunun. Carla benimle sadece Petrov olduğum için arkadaşsa ne olmuş yani? En azından sahte nezaket zalimlikten iyidir.

Binadan çıkarken yüzüme sert rüzgârlar çarpıyor. Gökyüzüne bakıyorum. Yukarıda koyu gri bulutlar dönüyor. Havada bir yük var ve yakında bizi vuracak olan yağmurun tadını neredeyse alabiliyorum.

Öğle yemeğinden sonra teorik dersimiz olduğu için aceleyle arabama gidiyorum, böylece hantal spor çantamı taşımak zorunda kalmak yerine bagaja atabiliyorum. Arabanın kilidini açıp bagajı açıyorum ve büyük çantayı içeri atıyorum.

"Alina."

Donup kaldım. Sonra terli giysiler ve ıslak havlularla dolu spor çantama bakıyorum ve acaba onu geri çekip yüzlerine vurmak için sallayacak zamanım olur mu diye düşünüyorum. Ama buna karşı karar veriyorum.

Burnumdan destekleyici bir nefes çekerek, bunun yerine sadece bagajı kapatıyorum ve görünüşe göre ikinci raunt için geri dönen iki kötü kızla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

Tam da beklediğim gibi, Jane ve Leslie orada durmuş bana bakıyorlardı.

Yüzlerindeki ifadeyi gördüğümde alaycı bir selam vermenin eşiğine gelmiştim. Solgun görünüyorlar. Ve endişeli. Ve çok özür diliyorlar.

Ne haltlar dönüyor burada?

Kendimi toparlayarak şaşkınlığımı üzerimden atıyorum ve kollarımı kavuşturarak onlara küçümseyici bir bakış atıyorum. "Bu kadar çabuk mu döndün? Bilmesem bana kafayı taktığını düşüneneğim."

Pişmanlık dolu gözlerle bakışlarımı karşılamadan önce, yüzlerinde mahcubiyetin titreştiği bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

Jane boğazını temizler. "Bakın, özür dilemek istedik."

Yaşadığım şokun etkisiyle irkilerek geri çekildim ve ikisine kocaman gözlerle bakarken kollarım tekrar yanlarıma düştü. Söylemelerini beklediğim onca şey arasında *bu* değildi.

"Ne yapmak istiyorsun?" Kendi sesimdeki kuşkuyu bile duyarak soruyorum.

Bir bakış daha atıyorlar. Sonra bakışlarımla bir kez daha karşılaşıyorlar ve özür dilercesine yüzlerini buruşturuyorlar.

Leslie, "Özür dilemek istiyoruz," diyor.

Öfke içimi yakıyor ve uzaklaşmak için dönüyorum. "Eğer bu bir çeşit akıl oyunuysa, sana ayıracak zamanım yok. Öğleden sonraki derslerden önce yemek yemem gerek."

"Hayır, bekle!" Jane paniklemiş bir şekilde ağzından kaçırdı. Kolumdan tutarak, ben ayrılmadan önce beni durduruyor. "Lütfen, bu bir oyun değil. Daha önce çizgiyi aştığımızı fark ettik ve gerçekten üzgünüz."

Beni bırakana kadar kolumdaki eline ters ters bakıyorum. Ama tekrar yürümeye başlamıyorum. Bunun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ikisine de kaşlarımı çatıyorum. "Bu dönem bana yaptığınız onca şeyden sonra, söylediğiniz onca zalimce şeyden sonra, neden bugün birdenbire çizgiyi aşan bir şey oldu?"

"Çünkü bu doğru değil." Cevap anında geldi. Jane'in mavi gözlerine baktığımda görebildiğim tek şey mutlak samimiyet.

Yanındaki Leslie başını sallar. "Evet, bak, sana çok kötü şeyler söylediğimizi biliyoruz. Ve bunların bir kısmında gerçekten ciddiydik. Antrenmanlarda ve engelli parkurlarda çok kötüsün. Ama..." Bana yalvarırcasına bakarken gözleri çaresizleşiyor. "Bugün söylediklerimiz yalandı. İnsanlar senden hoşlanıyor. Carla ve diğer ev arkadaşları senden hoşlanıyor."

Kalbim kesinlikle saçma bir şekilde çarpıyor çünkü bunun doğru olmasını çok istiyorum. Ama içimdeki şüpheci bana yine benimle dalga geçtiklerini söylüyor.

Kaşlarımı çatarak, "O zaman neden bana söylemediğini söyledin?" diye soruyorum.

Jane sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve parmaklarını sarı saçlarında gezdiriyor. "Çünkü kıskanıyorduk, tamam mı?"

"Neyi? Kıskandığın neyim olabilir ki?" "Carla."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum.

Bir iç daha çekiyor, bu seferki daha derin ve hayal kırıklığından daha bitkin. Kollarını tekrar yanlarına bırakarak bana öyle savunmasız bir bakış atıyor ki elimde olmadan buna gerçekten inanıyorum.

Jane, "Carla sınıfımızın en iyisi," diye açıklıyor ve sonra inanamıyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "Ve sen, sıralamada en altta olan sen, bir şekilde onunla arkadaş olmayı başardın. Bu hiç mantıklı değil. Neden *bize* hiç yüz vermezken *sizden* hoşlansın ki?"

"Kesinlikle," diye ekliyor Leslie.

Onlara bakıyorum. Alaycı tarafım yine benimle dalga geçtikleri ihtimaline tutunmaya çalışıyor ama beynimin mantıklı kısmı doğruyu söylediklerini biliyor. Her yerde yazıyor. Sözlerinde, ses tonlarında, yüzlerinde. Carla ile olan arkadaşlığımı gerçekten kıskanıyorlar.

"Tamam," diye başlıyorum. Sonra şüphe içimde dönüp dururken gözlerimi kısıyorum. "Ama bu yine de neden aniden geri dönüp özür dilediğini açıklamıyor."

"Biz-" diye başladı Leslie ama ben sözünü kestim.

"Ve sakın bana bunun, yaptığınız hatayı gördüğünüz ve birdenbire el ele tutuşup *kumbaya* söylemek istediğiniz için olduğunu söylemeye kalkmayın."

"Değil." Leslie özür dilercesine yüzünü buruşturuyor. "Senden hâlâ hoşlanmıyoruz ve seninle arkadaş olmak istemiyoruz. Ama, şey... Soyunma odasında o şeyleri söyleyerek büyük bir hata yaptığımızı fark ettik."

"Nasıl yani?"

"Çünkü bu bir yalandı. Ve eğer Carla sana olan hisleri hakkında yalan söylediğimizi öğrenirse, Carla'yı düşmanımız haline getiririz."

Jane sözlerini, "Ve gerçekten ama *gerçekten* Carla'yı düşman edinmek istemiyoruz," diye bitiriyor.

İçime pençelerini geçirmiş olan son şüphecilik ve kuşku da rüzgârdaki duman gibi uçup gidiyor.

Bunu satın alabilirim.

Bu mantıklı.

Benimle dalga geçmiyorlar. Birdenbire iyi insanlar haline geldikleri için özür dilemiyorlar. Bunu bencilce nedenlerle yapıyorlar. Kendilerini korumak için. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben de Carla'yı düşman edinmek istemezdim.

İçimden ısıltılı bir his akıyor ve kendimi haftalardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Yalan söylüyorlardı. Carla ve diğerleri benden gerçekten hoşlanıyorlar. Petrov olduğum için numara yapmıyorlar. Benden *hoşlanıyorlar*.

Geniş bir sırtışın ağzıma yayılmasını engellemek için her şeyimi harcıyorum.

Bunun yerine, ö n ü m d e k i iki kadına sert bir bakış fırlatıyorum. "Pekâlâ. Özrünüz kabul edilmiştir."

Yüzlerinde bir rahatlama ifadesi belirir.

"*Ama*," diye devam ediyorum, onlar daha fazla rahatlayamadan. "Eğer bir daha kıyafetlerimi çalmak gibi aptalca bir şey yaparsan ya da benimle uğraşacak herhangi bir şey yaparsan, söylediklerini Carla'ya söylerim. Anlaşıldı mı?"

Çabucak başlarını sallıyorlar.

"Evet, tabii ki," diyor Jane.

"Sana bir daha bulaşmayacağız," diye söz veriyor Leslie.

"Güzel." Başımı salladım. "O zaman burada işimiz bitti."

Cevap vermelerini beklemeden, adım adım uzaklaşıyorum.

Heyecan ve zafer içimde zıplıyor ve sırtım iki eski kabadayıma dönük olduğu anda o geniş sırtış sonunda ağzıma yayılıyor.

Artık sadece Carla ve diğerlerinin benden gerçekten hoşlandığını bilmekle kalmıyorum, aynı zamanda Jane ve Leslie'ye geri adım atmaları için tamamen kendi başıma şantaj yapmayı da başardım. Artık kayıp kıyafet yok. Artık acımasız sözler yok.

Şu anda içimde parlayan mutluluğu hiçbir şey söndüremez.

Gözlerim aniden otopark ile kantin binası arasında duran bir adama takılınca irkilerek duruyorum.

Kaden.

Ölümcül bir fırtınanın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Zar zor dizginlenen şiddet, geniş omuzlarından duman gibi yayılıyor ve sağ eli bir bıçağın kabzasına çoktan kapanmış durumda. Siyah saçları, sanki parmaklarını defalarca içinden geçirmiş gibi, alışılmadık bir şekilde dağınık ve bana o kadar yoğun gözlerle bakıyor ki kalbim bir anlığına duruyor. Sanki sadece bakışlarıyla beni oymaya ve ruhumun en derin, en karanlık sırlarını okumaya çalışıyor.

Bu benim mutluluğumu azaltabilir.

Kısa bir iç geçirdim. Sanırım huzur dolu haftam artık resmen sona erdi.

Hayır, aslında, siktir et. Bu zafer anını mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Be

n. Telefonumu çıkarıyorum, yavaşça hareket ederken hızlıca bir mesaj yazıyorum

Kantin binasına doğru.

Hayır. Şu anda gerçekten iyi bir ruh halindeyim. Sakın mahvetmeye kalkma.

Kaden bıçağını bırakıyor ve onun yerine kendi telefonunu cebinden çıkarıyor. Ben ilerlemeye devam ederken o da mesajımı okuyor. Kantin binasına yaklaşıyorum. Ve ona.

İşini bitirdiğinde, tekrar yukarı bakıyor. Bakışları arkamdaki otoparka kayıyor. Ama orada Jane ve Leslie'yi görse bile, bugün neler olduğunu bilmesine imkân yok. Yarım saat önce soyunma odasının zemininde hüngür hüngür ağladığımı öğrenmesine izin vermeden öleceğim, bu yüzden yüzümü boş tutuyorum, hiçbir şeyi ele vermiyorum ve kaşlarımı beklentiyle kaldırıyorum.

Bir şeyler yazıyor.

Telefonum titriyor.

Ona bakıyorum.

Kaden Hunter: *Tamam. O zaman daha sonra tahsil ederim. Büyük bir ilgiyle.*

Boğazımdan yumuşak bir alay kaçıyor. Ama sanırım ondan görebileceğim en fazla nezaket ve merhamet bu, bu yüzden kazanmayı kabul ediyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum.

Artık aramızda sadece birkaç adım

var. Gözleri bedenimde delikler

açıyor. Omurgam karıncalanıyor.

Çenemi yukarıda tutarak yanından geçip gidiyorum. O da bana izin verdi.

KADEN

E Her geçen gün daha da kötüleşiyor. Her gün, göğsümün içindeki o lanet duygu fırtınası daha da güçleniyor. Ruhumu parçalıyor. Beni canlı canlı yiyor. Beni iş göremez hale getiriyor.

Alina'yı geçen hafta o şekilde yerde ağılarken gördüğümde, sanki biri elini göğsüme sokup kalbimi skmş ve geriye sadece kan ve kırık tendonlarla dolu sivri bir delik bırakmış gibi hissettim. Ve daha sonra onu yüzünde o inanılmaz zafer ifadesiyle otoparktan kasıla kasıla uzaklaşırken gördüğümde, vücudumun gurur ve sevinçten patlayacağını sandım.

Ve ben bununla başa çıkamıyorum!

Her zaman bu kadar çok hissetmeyi kaldıramam.

Mutfak dolabını kapattığımda koyu renkli ahşap duvarlar arasında bir *patlama sesi yankılanıyor*.

Jace krem rengi kanepede oturduğı yerden video oyununa ara veriyor ve dönüp bana bakıyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda yüz hatlarında endişe beliriyor.

Bir hırıltıyla arkamı dönüp başka bir dolabı açıyorum. Aradığım şeyin ne olduğunu bile hatırlayamıyorum. Tek bildiğim şu anda Jace'in benim için endişelenmesini kaldıramayacağım. şu anda bir duyguyla daha başa çıkamam.

Dolap fırın kaplarıyla dolu olduğı için kapağı tekrar kapatıyorum. "Dikkatli ol," diye sesleniyor Jace kanepeden.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Artık endişeli görünmüyor. Onun yerine, kaşlarını beklentiyle kaldırırken yüz hatlarında kibirli bir ifade var.

"Bana dikkatli olmam konusunda ders veremezsin," diye homurdanıyorum, parmaklarım yanlarımda bükülüyor.

"Evet, biliyorum."

"Sadece geri çekil, Jace."

Kanepenin arkasına tutunarak zahmetsizce üzerinden atlıyor ve yere iniyor. Şimdi yüzünü tamamen bana dönmüş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve bana sert bir bakış fırlatıyor. Yüzündeki o lanet olası kibirli ifade hâlâ yerinde duruyor.

"Petrov'larla savaşı kaybetmeniz benim ya da kabinenin suçu değil," diyerek odanın mutfak tarafına doğru başını salladı.

Öfke içimde şimşek gibi çakıyor. Ellerimi yumruk yapıp çenemi sıkıyorum ve içimdeki o korkunç fırtına daha da şiddetlenirken odanın diğer ucundan ona bakıyorum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Jace alay ediyor. Kollarını açarak bana doğru adım atıyor ve tam karşıma geliyor. Konuşurken her kelimesinden kibir damlıyor. "Ya da ne? Rusları bile yenemiyorsun, beni nasıl yeneceksin?"

"Jace." Adı ağzımdan kısık bir hırıltıyla çıkıyor. İçimi yırtan öfke o kadar yüksek ki kulaklarımdaki kanın şiddetli çarpması dışında hiçbir şey duyamıyorum ve ağzımdan çıkan her kelime sanki ruhumdan koparılmış ve kırık camların üzerinde sürüklenmiş gibi geliyor. "Geri. Çekil. Şimdi."

"Hayır." Homurdanıyor ve vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Biliyor musun? Ben tam tersini yapacağım."

Kafamın içindeki uğultu diğer her şeyi bastırıyor. Paramparça olacağım. İçimde kopan duygu fırtınası bedenimi parçalara ayıracak. Hemen geri çekilmesi gerekiyor. Hemen şimdi. Geri çekilmesi gerekiyor. Bir çıkışa ihtiyacım var. Bir çıkışa ihtiyacım var. İhtiyacım var-

"Görünüşe göre bunu yapamayacak kadar beceriksiz olduğunuza göre..." Jace bana alaycı bir meydan okumayla dolu bir sırıtış fırlatıyor, "Ben devreye gireceğim ve bu savaşı senin için bitireceğim."

Yumruğumu çenesine
indirdim. Kafası yana
savruldu.

Ama ben daha ne yaptığımı anlayamadan kafasını geriye atıp bana doğru hamle yaptı.

Kolumu yukarı çekip ön kolumla darbesini engelliyorum. Darbenin gücü kemiklerimi titretiyor. Ama hala kafamı dolduran ve her düşüncemi tüketen kükreme yüzünden bunu zar zor fark ediyorum.

Yumruğunu yana iterek kalçasına doğru tekme atıyorum. Geriye doğru sendeleyerek arkasındaki mutfak masasına çarpıyor. İri cüssesi tarafından birkaç santim geriye itilen masa yere çarparak gıcırıyor ve altına itilen sandalyeler de onu takip ederek birbirine çarpıyor.

Masadan uzaklaşıyor ve etrafında dönerek ayağını yan tarafıma doğru vuruyor. Geriye sıçrayıp ondan kaçıyorum ve sonra yana doğru dalıp gidiyorum. Jace geldiğimi görüyor ve kaburgalarına yaptığım darbeyi engellemek için dönüyor. Elim onun yerine ön koluna saplanınca içimi bir sızı kaplıyor.

Engellemek için diğer kolumu kaldırdım. Bir saniye çok geç. Yumruğu çeneme çarpınca başım yana savruldu.

Bir başka yakıcı öfke dalgası içimde kükrüyor, o kadar yoğun ki neredeyse beni kör ediyor.

İleri atılarak onu kafasından yakaladım ve ben üstüneyken mutfak masasına sırt üstü düşmesine neden oldum. Kaburgalarımın yan tarafına bir yumruk indirdi. Vücudum yana doğru kayıyor ve o da bu anı masa üstünde geriye doğru kaymak için kullanıyor. Ama ben onu kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum ve yumruğumu kaldırıp yüzüne vuruyorum.

Ben yapamadan eli yukarı fırlıyor ve gömleğimin yakasını kavıyor.

Kolunu yana çekip beni masanın kenarına doğru fırlattığında midem bulanıyor. Ama yumruğunu gömleğimin kumaşına gömülü tutuyor, böylece masanın kenarından yuvarlanırken o da benimle birlikte yuvarlanıyor.

Sandalyeler devrilirken takırıyor.

Sonra bir gümbürtüyle yere çarpıyoruz.

Daha doğrusu, Jace üstüneyken yere düştüm.

Bir itme ve kalçalarımın bir hamlesiyle, onun yerine ben onun üstünde olacak şekilde bizi döndürüyorum. Kaburgalarımın yan tarafına bir yumruk indiriyor ve bizi tekrar çeviriyor.

Koyu ahşap döşeme tahtaları ve yukarıdaki parlak ışıklar, mutfak adasının kenarına çarpıp aniden durana kadar zeminde yuvarlanırken değişiyor. Nihayet tamamen üstüne çıktığımda yumruğumu kaldırıp çenesine doğru indiriyorum.

Ön kollarını yukarı çekerek yüzünün önünde tutuyor ve darbeyi engelliyor.

Tekrar
saldırıyorum.
Ve yine.

Ve tekrar.

Jace her birini kollarıyla engelliyor, altımda yatarken sabit bakışlarla bana bakıyor. Karşılık vermiyor.

Karşılık vermiyor.

Küçük bir farkındalık damlası içimde dalgalanıyor.

Düpedüz kavga etme konusunda Jace hem benden hem de Rico'dan daha yetenekli. O ve Eli bir süredir yeteneklerini birbirlerine karşı uygun bir dövüşte test etmediler, bu yüzden jüri hala bu konuda kararsız. Ama Jace bu işte benden daha iyi. Ayrıca benden daha geniş ve daha hantal.

Bu da, olduğundan çok daha fazla vuruş yapması gerektiği anlamına geliyor.

Ve şu anda üstümde olup beni yumruklayarak unutturması gereken kişi o olmalıydı.

Ama öyle değil.

Bu da onu yenmeme *izin verdiği* anlamına geliyor.

Kafamın içindeki o gürültülü uğultu azalmaya başlıyor ve şiddetli duygu fırtınasını da beraberinde sürükleyip götürüyor. Ve zihnimi bulandıran o şey olmadan, aniden neler olup bittiğini tam olarak bildiğimi fark ediyorum. Beynim işlemeyi reddetse de bu tartışmanın en başından beri bildiğim şeyi. Ne olduğunu görmeyi reddetti. Çünkü bu kavgaya ihtiyacım vardı. Hem de çok ihtiyacım vardı. *O da* biliyordu.

Saldırımı durdurup derin nefesler alırken hızla Jace'in bedeninden sıyrılıyorum. Göğsüm kabarıyor. Yere oturup sırtımı mutfak adasının kenarına yaslıyorum ve önümdeki kaosa bakıyorum.

Üç sandalye yere devrilmiş ve masa kanepenin yarısına kadar itilerek yan çevrilmiştir.

Dirseklerimi dayayabileceğim kadar dizlerimi yukarı çekiyorum. Öne doğru eğilip parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve uzun bir iç çekiyorum.

Sikeyim.

Jace yerde kollarını silkeliyor ve ardından kendini oturma pozisyonuna getiriyor.

Sırtı yanımdaki adanın kenarına çarptığında bir gümbürtü duyuldu. Başımı ellerimden kaldırıp ona bakıyorum. Yumruğumdan kalan iki kırmızı iz çenesinde çiçek açıyor. Midem bulanıyor.

Ama Jace bana sırtarak bakıyor ve kıkırdıyor. "Burada sana bir dolaba dikkat etmeni söylüyorum, bu yüzden onun yerine mutfak masasına ve tüm sandalyelere saldırıyorsun."

Suçluluk ve öfke içimde bir kırbaç gibi şaklıyor.

Onunla tamamen yüzleşmek için dönerek yakasından tuttum ve hırlarken onu sertçe tuttum, "Ne yaptığını tam olarak anlayamadığımı sanma. Bu kavgayı *kasten* kışkırttın ve sonra sırf bir çıkışa ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğin için seni öldüresiye dövmeme izin verdin."

Bana bakarken sıcak kahverengi gözleri anlayışla dolu, ama yine de dudaklarına alaycı bir sırıtış yayılmasına izin vererek bir gösteri yapmaya çalışıyor. "Yarı ölü mü? Her zamanki gibi, bence kendi yeteneklerini abartıyorsun, kardeşim."

Ona düz bir bakış atarak yakasını bir itişle bırakıyorum ve dağınık odaya dönüyorum.

"Piç kurusu," diye mırıldandım.

"Pislik," diye karşılık veriyor ve sesindeki gülümsemeyi duymak için ona bakmama gerek yok.

Bir süreliğine, sessizliği bozan tek şey pencerelere vuran yağmur damlaları. Yukarıdaki parlak lambadan gelen ışık mutfağı sıcak bir parıltıyla dolduruyor. Dışarıda gece karanlık.

Derin bir nefes alarak başımı arkaya yatırıyorum ve arkamdaki pürüzsüz yüzeye yaslıyorum. Jace sessizce yanıma oturuyor, omzu o kadar yakın ki neredeyse benimkine değecek. Kollarımı tekrar dizlerimin üzerine koymadan önce parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda.

"Ne zaman istersen," diye yanıtlıyor Jace ve bir kez daha sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Birleşik mutfak ve oturma odamızın üzerine birkaç saniye daha sessizlik çöküyor. Sonra Jace beni hayrete düşüren bir açıklamayla bu sessizliği bozuyor.

"Ne de olsa bunu benim için her zaman yapıyorsun."

Başımı tekrar eğerek göz ucuyla kardeşime bakıyorum, şaşkınlığım hâlâ içimde dalgalanıyor. "Bunu fark ettin, ha?"

"Tabii ki var." Hâlâ mutfak masasına bakarken bana da yan gözle bakıyor. "Ama çoğu zaman bunu yaptığında, bana sunduğun mücadeleye o kadar ihtiyacım oluyor ki saçmalıklarını yüzüne vurmuyorum."

Bakışlarımızı tekrar devrilmiş sandalyelere çeviriyoruz.

Çoğu insan Jace'in yüzeyin altında neler olup bittiğini fark edemeyecek kadar gürültülü ve kaotik olduğunu varsayar, ancak o insanların ona verdiğiinden çok daha anlayışlıdır.

Uzun bir iç çekiyorum, içimdeki duygu fırtınası dindiği için birden kendimi tükenmiş ve bitkin hissediyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi nasıl yapacağım?"

Sonunda tekrar yüzümü tamamen ona dönüyorum. Çünkü bu sorunun cevabına ihtiyacım var. Çaresizce ihtiyacım var.

"Bu kadar çok hissetmekle nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum.

O da dönüyor ve bakışlarımı tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle karşılıyor. "Öyle olduğumu kim söyledi?"

"Oh, hadi ama. Sen, ben, Eli ve Rico arasında duygularla başa çıkma konusunda en normal ve yetenekli olanımız sensin."

Homurdanıyor. "Evet, ama dürüst olmak gerekirse, o bar lanet olası bir katta."

Kıkırdıyorum. "Doğru."

Bir süre sessizliğe gömülüyoruz. Devrilmiş sandalyelere dönerek parmaklarımı tekrar saçlarımın arasından geçiriyorum ve bir iç çekiş daha yapıyorum. Jace yerden kalkıyor. Bir an için panikliyorum, gideceğini düşünüyorum. Ama o sadece dondurucuya doğru yürüyor ve iki buz torbası alıyor. Birini kucağıma bırakıp tekrar yanıma oturuyor ve diğerini morarmış çenesine tutuyor.

Buz torbasını alıp kendi çenemdeki çürüğe tuttuğumda yatıştırıcı soğukluk cildime yayılıyor ve süregelen ağrıyı uyuşturuyor.

"Ciddiyim," diyorum, hâlâ dümdüz önüme bakarak. "Bunu nasıl yapıyorsun? Geçen hafta Alina'yı ağlarken gördüm ve umursadım. O kadar önemsedim ki neredeyse bu yüzden iki kişiyi öldürüyordum."

Bu Jace'in bana dönmesine ve kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Bakışlarını karşılamak için başımı çeviriyorum ve homurdanıyorum, "Ne? onları öldürdü."

Teslim olur gibi serbest elini kaldırıyor.

"Mesele şu ki umursadım," diye devam ediyorum, yenik bir iç çekişle. "Onun incinmiş olmasını önemsedim. Ve ben insanları umursamıyorum." Çaresizlik içimde dalgalanıyor ve Jace'in bakışlarını ciddi gözlerle tutuyorum. "Dördümüzün arasında bu gibi durumlarla en iyi başa çıkabilen sensin."

"Ben-"

"Hızlı bir özet yapalım," diye sözünü kesiyorum ve boştaki elimi kaldırıp parmaklarımı tek tek işaretliyorum. "Son altı yılını kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyerek geçiren Rico var. Sonra Eli var, o da tam bir deli. Ama bunun üzerinde çalışmasına bile gerek kalmadı çünkü Raina da tam bir kaçık."

Jace bir kahkaha atar. "Çok konuşuyorsun."

"Demek istediğim tam olarak bu. Dördümüz arasında duygusal olarak en çok sakatlanan *benim*. Ama sen... Sen her zaman bir şeyler hissediyorsun ve hâlâ işlevini yerine getiriyorsun." Çaresizlik ve inançsızlık içinde ona bakıyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun? Nasıl oluyor da bir kızı öpüyor, beceriyor, sarılıyor ve sonra çekip gidiyorsun ve bir sonrakine geçiyorsun?"

Gözlerinde muzip bir parıltı parlıyor ve "*Sarılmak* mı?" diye yankılanırken dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

"Bu bir örnekti. Lafın gelişi."

"Elbette öyleydi." Sırıttıyor. Ama ben en yakın bıçağı bulup sinir bozucu küçük kardeşime saplayamadan, o devam ediyor ve soruyu gerçekten yanıtlıyor. "Daha önce de söylediğim gibi, kendime onların önemli olmadığını hatırlatıyorum. Önemli olmadıklarını."

Soğuk bir korku iliklerime kadar işliyor ve daha da güçlü bir dehşet duygusu içimde zonkluyor. Çünkü kelimeler dudaklarından çıktığı anda, bu yöntemin benim için asla işe yaramayacağını en ufak bir şüphe duymadan biliyorum.

Çünkü Alina önemli.

Alina önemli.

ALINA

T Sarımsak ve otların kokusu mutfğa yayılıyor. Pilavı hızlıca kontrol etmeden önce tavuk şeritlerini ve doğranmış sebzeleri tencerede karıştırıyorum. Sonra saate doğru bir bakış attım. Her şey aynı anda hazır olmalıdır.

Gürültülü bir *patlama* sesi, şaşkınlıkla sıçramama neden oldu. "Yeter artık!" Maksim tersledi.

Ocaktan uzaklaşıp iki erkek kardeşimin ve iki kuzenimin oturduğu masaya bakıyorum. Ben yemek hazırlarken hepsi içiyor ve sessizce sohbet ediyordu ama Maksim'in sabrı tükenmiş gibi görünüyor. Eli hâlâ masanın üzerinde, masayı yere çarparak o gürültülü patlamaya neden olduğu yerde yumruk şeklinde kıvrılmış duruyor.

"Piç kurusu zaten aylardır üzerimize geliyordu," diye devam ediyor Maksim. "Ve son iki haftadır işler iyice kızıştı."

"Piç" teriminin kime atıfta bulunduğunu bilmek için sormama gerek yok. Kaden. Ve Maksim haklı. İşler kızıştı. En azından kardeşlerim ve kuzenlerim için.

Kaden'in daha sonra yüklü bir faizle tahsil edeceğini söylediği o uğursuz mesajın üzerinden neredeyse bir hafta, bekâret kemeriyle evine girip sonra da tamamen sikilmiş ve iyice sarılmış bir şekilde çıkmamın üzerinden de neredeyse iki hafta geçti. Ve Kaden o zamandan beri benimle uğraşmak için hiçbir şey yapmadı. Tek bir şey bile. Ancak kardeşlerim ve kuzenlerim onun giderek yoğunlaşan saldırılarının hedefi oldular.

Maksim, "Ve kafanızın üzerinde lanet bir kılıç gibi sallanan o lanet video yüzünden doğru düzgün misilleme bile yapamıyoruz," diye bitiriyor. Yumruğunu tekrar masaya vurarak Rusça bir dizi küfür savurdu.

Mikhail masanın başında oturduğu yerden, "İnan bana, farkındayım," diye cevap veriyor. Mavi gözleri keskinleşiyor ve kuzenimize sert bir bakış fırlatıyor. "Ama benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Saldırın! Tüm gücümüzle evlerine saldıracağız ve Kaden videoyu silene kadar vücutlarındaki her kemiği kıracağız."

"Bunu denemiştik, hatırladın mı? Ama bir şekilde geldiğimizi biliyorlardı."

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Tıslayan tavaya dönerek tavuk ve sebzeleri tekrar karıştırıyorum, bir yandan da kendimi Kaden'i o zaman uyarmanın doğru bir şey olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

"Haklı," diyor Konstantin mağlup bir iç çekişle. "Ne yaparsak yapalım, Kaden her zaman üç adım önde. Ne zaman bir şey yapmaya kalksak, onun geldiğini görüyor ve durumu tersine çeviriyor."

Maksim ona ters ters bakar, kendi ikizi yerine Mikhail'in tarafını tuttuğu için sinirlendiği bellidir. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama kaba saldırılar açıkça işe yaramıyor. Daha akıllıca savaşmalıyız."

"Ve bunu hızlıca yapmamız gerekiyor," diye ekliyor Anton. "Mikhail'in notlarını etkiliyor."

İçimden bir şok geçiyor ve şaşkınlıkla spatulayı düşürüyorum. Spatula ocağın yanındaki tezgâha düşerken ben de dönüp yüzümü tekrar masaya dönüyor ve kocaman gözlerle Mikhail'e bakıyorum.

"Notların mı düşüyor?" Birden kalbim küt küt atmaya başladı. Mikhail, Petrov'un varisi olarak ilk üçten biri olarak mezun olmalı. Daha azı ailemiz tarafından kabul edilemez olarak görülür.

Mikhail'in çenesinde bir an için bir kas titriyor, sanki üzerindeki sürekli baskı o kadar yoğun ki fiziksel olarak buna dayanmak zorunda. Ama sonra bana gergin bir gülümseme veriyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Alina."

Öfke içimde şimşek gibi çakarken parmaklarımı tezgahın kenarına dolayarak sertçe kavıyorum. Elbette bu endişelendiğim bir şey. Ben de Petrov ailesinin bir parçasıyım. Aslında benim de masada oturup onlarla birlikte plan yapıyor olmam gerekirdi. Sobanın yanında sessizce dikilmemeliydim.

Ama beni asla kırılgan küçük kız kardeşlerinden başka bir şey olarak görmeyeceklerini biliyorum, bu yüzden sakinleştirici bir nefes alıyorum ve kızartma tavaına geri dönmeden önce tezgahdaki ölümcül tutuşumu bırakıyorum.

Yemeği gereğinden biraz daha kuvvetli bir şekilde karıştırırken sarımsak ve otların kokusu bir kez daha havaya karışıyor.

Anton arkamdaki masadan sessizce, "Öyle ama," diyor. "Kayıyorlar yani." Mikhail hiçbir şey söylemiyor ama havada titreşen gerilimi hissedebiliyorum. Gerginlik ve *çaresizlik*. O videonun gitmesine ihtiyaçları var. Ve Kaden'in etkisiz hale getirilmesine ihtiyaçları var.

Başka bir suçluluk dalgası üzerime çöküyor.

Spatulayı sertçe kavrayarak çenemi sıkıyor ve midemdeki bulantıyı yutmaya çalışıyorum.

Bunu daha önce yapmalıydım. Neden bu kadar bekledim?

Ama içten içe bunun cevabını zaten biliyorum.

Dikkatim dağıldı. Kaden'in bana gerçek bir insan, gerçek bir *rakip* gibi davranması ve sadece sergilemek için rafa konulacak kırılabılır bir cam heykelcik gibi davranmaması dikkatimi dağıttı. Büyüleyici zekası dikkatimi dağıttı. Güçlü elleri ve ölümcül vücudunun benimkine karşı verdiği his. Beni ne kadar baskın bir şekilde siktiği ve sonrasında ne kadar nazikçe kucakladığı arasındaki ilginç tezatla. Kokusuyla. Gözlerinde giderek daha sık gördüğüm duygu titreşimleriyle. Onunla ilgili *her şeyle*.

Ama bunun sona ermesi gerekiyor.

Bunu hemen durdurmalıyım.

Neredeyse iki haftadır ihtiyacım olanı aldım.

Aramızdaki şeyleri sonsuza dek bitirmenin zamanı geldi.

KADEN

I Durma vakti geldi. Aslında haftalar önce durmalıydım. Planım, ihtiyacım olanı toplarken Alina'ya eziyet etmek ve sonra onu tamamen mahvedip Petrov'ların kapısına geri atmaktı. Ama yine de bunu yapmadım. Hala onunla oynuyorum. Ama artık buna bir son vermeliyim.

Alina çok tehlikeli olmaya başladı. Benim üzerimde çok fazla gücü var. Gözyaşları kalbimi öylesine parçaladı ki onu ağlattıkları için neredeyse iki öğrenciyi öldürüyordum. Ve onun varlığı kafamı o kadar karıştırıyor ki kontrolümü kaybettim ve kendi küçük kardeşimi dövdüm çünkü tam tersi olması gerekirken içimdeki duygu fırtınasıyla başa çıkamadım. Jace kontrolünü kaybettiğinde ona kavga teklif eden sakın kişi *ben olmalıydım*. Onu yerden yere vuran değil. Onun yardımına ihtiyacı olan değil.

Ama Alina kafamı karıştırdı. Varlığımın özüyle oynadı. Ve bunun daha fazla sürüncemede kalmasına izin veremem. Gizli kartımı oynama vakti geldi. Alina'yı mahvedecek ve Petrov ailesini parçalayacak kartı.

Telefonumu cebimden çıkarıp Alina'ya bir mesaj gönderiyorum.

Ben: *Benim evim. Bir saat.*

Bir dakika geçer. Sonra iki.

Gözlerimi telefona dikmiş, cevap vermesini bekliyorum.

Cuma akşamı saat yedi, bu da teknik olarak arkadaşlarıyla dışarıda ya da bir partide olabileceği anlamına geliyor. Ne de olsa Jace şu anda bunu yapıyor. Ama ben öyle olmadığını biliyorum. Evde olduğunu biliyorum.

Sonunda cevabı geldi.

Alina Petrov: *Neden?*

Ben: *Aylar önce o çatıda emirlerimi sorgulamayacağını açıkça belirttiğimi sanıyordum. Çağırdığımda geleceksin.*

Alina Petrov: *Peki yapmazsam ne olur?*

Ben: *Jace ve iki keskin nişancı tüfeği ile evine gideceğim.*

Keskin nişancı tüfeklerine erişimin yok. Ve Jace şu anda Jacques Lefever'e'in partisinde kafayı buluyor.

Hem sinirlenmiş hem de etkilenmiş hissederek gözlerimi ekrana dikiyorum. Lanet olsun, bu kadın çok dikkatli. Neden lanet olası bir Petrov olmak zorunda ki?

Ancak ben cevap veremedim Alina başka bir mesaj gönderdi.

Alina Petrov: *Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle.*

Parmaklarımı masama vurarak, bir cevaba karar vermeden önce birkaç saniye düşünüyorum.

Ben: *Konuşmamız gerek.*

Hemen bir yanıt gelmiyor. İçimde sabırsızlık titreşirken yaklaşık bir dakika boyunca sessizce ekrana bakıyorum. Sonra nihayet bir mesaj beliriyor.

Tamam, orada olacağım.

Ben: *Bir saat. Sakın geç kalma.*

Alina Petrov: *Sizi ilk kez duydum.*

Bıkkın bir nefesle başımı sallayarak ona meydan okuyorum ve masamdan kalkıyorum. En azından geliyor.

Hazırlanma zamanı.



İlk mesajı gönderdikten tam bir saat sonra ön kapı çaldı. Koridorda ilerleyerek kolu aşağı doğru ittim ve kapıyı açtım.

Alina orada duruyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Dakik," diye yorum yapıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Aslında beş dakikadır burada bekliyordum, sırf şu anda kapıyı çalabilmek için."

Gözlerimi kısıyorum, yüzünü okumaya çalışıyorum, çünkü şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden, soluk kaşlarını kaldırarak bana baktı ve "Eee? Beni burada istedin. Geldim işte. Beni içeri alacak mısın, almayacak mısın?"

Eğlenceli bir huff'ı bastırarak yana doğru bir adım atıyorum ve içeri girmesini işaret edebilmek için dönüyorum. Hiç tereddüt etmeden eşikten geçip koridora adımını atıyor.

O yanımdan geçip giderken nilüferlerin kokusu havaya karışıyor. Sırtı hala bana dönükken derin derin içime çekiyorum. Tanrım, bu kokuya bayılıyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra koridora dönüyorum ve Alina'nın beni beklediğini görmeyi bekliyorum. Ama o çoktan birleşik mutfak ve oturma odamızın kapısına doğru yürümeye başlamıştı. İçimden bir şaşkınlık geçiyor ama yorum yapmıyorum. Onun yerine, geniş odaya doğru onu takip ederken inceleme fırsatını değerlendiriyorum.

Mükemmel vücudunu saran koyu mor bir elbise, siyah babetler ve hatta omzundan sarkan küçük siyah bir çanta giyiyor. Uzun sarı saçları birkaç ince gümüş toka ile yüzünden geriye doğru toplanmış. Geri kalanı ise solgun bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyor. Sonunda mutfak masasının yanında durup yüzünü bana döndüğünde makyajlı olduğunu anlıyorum. Kesinlikle evde aylak aylak dolaşan birine benzemiyor.

İçimi bir kuşku kaplıyor ve iki adım ötede durduğumda gözlerimi ona dikiyorum. "Evde bir gece için güzel bir kıyafet, değil mi?"

"Evde olduğumu kim söyledi?" diye meydan okuyor.

Ona bakmaya devam ettim, çünkü öyle olduğunu biliyordum.

Dilini şaklatarak, hoşnutsuz bir onaylamayla gözlerini deviriyor. "Evet, evdeydim. Ama aslında sen mesaj attığında ben de Jacques Lefevere'in partisine gidiyordum."

"Buraya gelmeden önce kıyafetlerini değiştirmek için tam bir saatin vardı."

"Neden gideyim ki? Burada işimiz biter bitmez oraya gideceğim." "Hayır, gitmeyeceksin."

Ukala bir sırıtış dudaklarını eğiyor. "Bahse var mısın?"

Aletim sertleşiyor ve aniden onu duvara doğru itmek ve ona ağza alınmayacak şeyler yapmak için karşı konulmaz bir dürtüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Dürtümü bastırmak yerine elimi kaldırıp arkasındaki sandalyeyi işaret ediyorum.

"Otur," diye emrediyorum.

Gözleri parlıyor ama omzunun üzerinden işaret ettiğim sandalyeye bakıyor. Kapıyı çaldığında oturduğum masanın karşısındaki boş sandalyeye. Benim sandalyemin önündeki masada bir bardak viski var. Onunkinin önünde bir şey yok.

Alay ediyor.

Sonra masanın etrafında dolanıyor, benim yerime oturuyor ve bardağımı alıyor. Yüzünde umursamaz bir meydan okuma ifadesiyle, kadehi dudaklarına götürüp içerken bakışlarımı üzerinde tutuyor.

Ona bakarken bir kez daha sikime kan hücum ediyor. Ama bu sefer, onu masanın üzerine domaltmak ve sonra ona ağza alınmayacak şeyler yapmak için içimdeki dürtüyle savaşımam gerekiyor.

Parmaklarımı esneterek sakın bir nefes alıyorum ve içki dolabına geri dönüp bir bardak daha alıyorum.

Bunu her zaman yapmayı nasıl başarıyor? Neredeyse hiçbir şey yapmadan bu şiddetli duyguları duygusuz bedenimden nasıl çekip çıkarabiliyor?

Kendi bardağımı doldurduktan sonra masaya geri dönüyorum ve onun oturması gereken sandalyenin arkasını tutuyorum. Yavaşça çekip çıkarırken koyu renkli ahşap döşeme tahtalarına gürültüyle sürtünüyor. Alina sadece beni izliyor, gözlerinde belli belirsiz bir eğlence dans ediyor.

Bardağı önümdeki masaya bırakıp oturduğumda yumuşak bir gümbürtü duyuyorum. Alina çantasını çıkarıp yanındaki sandalyeye koyuyor, öyle ki neredeyse dövüşmeye hazırlanan bir dövüşçü gibi görünüyor. Bir kıkırdamayı bastırıyorum.

"Yani," diye başlar Alina.

"Konuşmamız gerek." "Evet."

Yana doğru eğilerek, masanın biraz daha aşağısına yerleştirdiğim siyah dosyaya uzanıyorum. Artık masanın *onun* tarafında olduğu için, hareket tercih ettiğimden daha az yumuşak oluyor.

Klasörü açıp birkaç sayfa kâğıt çıkarırken beni izliyor. Klasörü tekrar kapattıktan sonra yanıma koyuyorum ve ardından belgeleri masanın üzerinden ona doğru kaydırıyorum. Onları almak için hiçbir hareket yapmıyor. Aslında, onlara zar zor bakıyor bile.

Onlara sivri bir bakış fırlattıktan sonra bakışlarımla buluşuyor ve oldukça kibirli bir hareketle kaşlarını kaldırıyor.

Karanlık beklenti omurgamın etrafında kıvrılıyor.

Yüzündeki o ukala kibri silmek için sabırsızlanıyorum. Güzel yüzünün şokla dolmasını görmek için sabırsızlanıyorum. Geniş gri gözleri korkuyla dolup taşıyor. Bana merhamet için yalvarırken yumuşak sesinin titremesini duymak için sabırsızlanıyorum.

"Bu ne?" diyor, hâlâ o ukala ifadesiyle bakışlarımı tutarak.

"Bunlar aileniz hakkında benimle paylaştığınız sırlar." Biraz geri çekilerek kaşlarını çattı. "Ne sırları?"

"İş sırları. Finansal sırlar." Bakışlarını tutuyorum, "Kişisel sırlar" diye bitirirken dudaklarımda hain bir sırıtma beliriyor.

Sonunda göz temasını kesiyor ve önündeki belgelere bakıyor. İlkinin eline aldığı kâğıtlar hışırdıyor ve orada yazılı metni hızla tarıyor.

Gözleri açılıyor.

Bir sonraki belgeyi alıp onu da gözden geçiriyor.

Hepsini okurken yüzündeki şok ve kafa karışıklığını izliyorum.

Yüzümde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle viski bardağını kaldırıyorum ve Alina'nın bitirmesini beklerken bir yudum alıyorum.

Pencerenin dışında gece karanlıktır ama sessizlikten uzaktır. Lefevere'in partisinden gelen gümbür gümbür müzik kapalı pencerelerden bile belli belirsiz duyulabiliyor. Bardağıma tekrar masaya koyarken parmaklarımı beklentiyle pürüzsüz ahşap masanın üzerine vuruyorum.

Sonunda Alina kâğıtlardan başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri hâlâ şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla dolu. "Bu bilgiyi nereden aldın?"

Mutfağınıza bir böcek yerleştirdim ve aylardır aptal kardeşlerinizin ve kuzenlerinizin aile sırlarınızı dökmesini dinliyorum. Ama bunu ona gerçekten söyleyecek değilim. Onun yerine omuzlarımı kaldırıp umursamaz bir şekilde silkindim.

"Fark etmez." Hafifçe öne eğilip acımasız gözlerimi ona diktiğimde bakışlarım keskinleşiyor. "Önemli olan, aileme bana bu bilgiyi senin verdiğini söyleyeceğim. Onlara ihanet ettiğini söyleyeceğim."

Bu onu mahvedecek. Ailesi, ya bu bilgileri bana eziyet etmeyi bırakmam için pazarlık kozu olarak verdiğine inanacak.

Ya da onu baştan çıkarmayı başardığım için bana kendi isteğiyle söyledi. Her iki durumda da, onun bozuk olduğunu düşünecekler. Tehlikeli bir sorumluluk. Ondan nefret edecekler. Ve *benim*, bir Avcı'nın, kendi kız kardeşlerinin ve kızlarının onlara ihanet etmesini sağlayan kişi olduğumu bilmek Petrov ailesini mahvedecek.

Alina gözlerini kırptırıyor, tamamen sersemlemiş görünüyor. Beklenti içimde titreşiyor.

Korkunun yüz hatlarını kaplamasını bekliyorum.

Olmuyor. Gözlerimi kısıyorum. *Tuhaf*.

Onun yerine, kafasını temizlemek istercesine birkaç kez hızlıca sallıyor. Sonra çantasına doğru uzanıyor. Çekilen bir fermuarın sesi, aksi halde ölü sessizliğinde olan odayı kesiyor. Bunu kağıt hışırtısı takip ediyor.

O ne halt ediyor?

Masada onun karşısında otururken başımı eğip dikkatle onu inceliyor ve bu yüzleşmenin neden hiç de planladığım gibi gitmediğini anlamaya çalışıyorum. Şu anda sandalyemin yanında diz çökmüş, bunu yapmamam için bana yalvarıyor olmalıydı. Ama onun yerine çantasından bir şey çıkarıyor.

Ne alacaksın? Para mı? Bana ödeme yapabileceğini mi sanıyor? Bundan daha iyisini bilmeli. Paranın benim için neredeyse hiçbir değeri olmayacak kadar zengin olmamın yanı sıra, parasını istemediğimi de şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi. Ben güç istiyorum. Onun korkusunu, aşağılanmasını, boyun eğmesini, hayatını istediğim gibi kullanmak için ellerimde istiyorum.

"Madem paylaşım havasındayız..." diye başlıyor tekrar doğrulurken.

Önündeki masanın üzerine katlanmış iki kağıt parçası koymasını izliyorum. Kâğıtları açtıktan sonra kırıksıklıkları düzeltmek için ellerini üzerlerinde gezdiriyor. Kaşlarım çatılıyor. Ne yapıyor acaba?

İki belgeyi kaptığı gibi bileğini oynatıyor ve kâğıtları bana doğru fırlatıyor. Pürüzsüz masa tablasına çarpıp birkaç santim kayarak tam ellerimin önünde duruyorlar. Tekrar bakışlarıyla buluşmadan ve sessiz bir soruyla bir kaşımı kaldırmadan önce onlara bakıyorum.

Kalbimi yerinden hoplatan, gerçekten haince bir gülümseme yayılıyor dudaklarına.

"Bu," diye başlıyor bakışlarımı tutarak, "Morelli ailesi hakkında bana anlattığın tüm sırların bir kaydı. İş sırları. Finansal sırlar." Gözlerinde meydan okuma parıldıyor. "Kişisel sırlar."

Birkaç saniye ne dediğini anlayamadım.

Aşağı bakarak en üstteki kağıda bakıyorum.

Morelli ailesi ve onlarla olan ilişkilerimiz hakkında cümle cümle bilgi okurken kafatasımda tam bir kuşku çınlıyor. Bazı kısımlar diğerlerinden daha can sıkıcı ama hepsi de Alina Petrov'un kesinlikle bilmemesi gereken şeyler.

Aslında, bu evin dışındaki hiç kimse bunların hiçbirini bilmemeli.

Kalbim güm güm atıyor ve kafatasımın arkasında hafif bir çınlama var.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı tekrar onunkilere çevirirken kendimi toparlamaya çalışıyorum. "İlginç bir bilgi koleksiyonu," diyorum kayıtsız görünmeye çalışarak,

Bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyorum. "Bunu nasıl elde ettin?"

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Sanırım sen de kendininkini aynı şekilde aldın."

Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

Bir omzunu rahat bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Evine dinleme cihazı yerleştirdim."

Şok ve endişe içimde çatırdıyor. Ve bunu yüzüme yansıtmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Evimizi mi dinlemiş? Ne zaman? Ne zaman? Nasıl?

"Yatak odanız, aslında," diye devam ediyor, yüz hatlarında hâlâ o umursamaz ifade var.

İçimdeki her şey panikle çarpıyor ve titriyor. Yatak odamı mı dinlemiş? *Benim* yatak odamı. O zaman bu kağıtlardaki tüm bilgiler doğrudan benden geliyor demektir. Dinleme cihazını nereye yerleştirdiğine bağlı olarak Jace ile odamda ya da dışarıdaki koridorda yaptığım konuşmalardan. Ve babam, Eli ve Rico ile yaptığım telefon görüşmelerinden. Lanet olsun. Bunun suçlusu ben ve Jace bile olamayız. Hepsi benim suçum.

Hem ben görmeden bir böcek yerleştirmeyi başardığı için hem de tamamen aynı fikre sahip olduğumuz için inançsızlığım hâlâ içimi kemiriyor. Böcek ve çalıntı bilgilerle şantaj. Ama Alina'nın bu hareketiyle beni hem sersemletmeyi hem de sarsmayı ne kadar başardığını görmesine izin veremem, bu yüzden sandalyemde olabildiğince kayıtsız bir şekilde arkama yaslanıyorum ve bardağımı alıyorum.

"Benim yatak odam, ha?" Bardağı dudaklarıma doğru kaldırırken ona alaycı bir gülümseme gösteriyorum. "Kulak misafiri olurken orada başka ilginç bir şey duydun mu?"

"Aslında duydum. Kampüsteki tanrı statünüz göz önüne alındığında, bir sürü muhteşem kadını becerdiğinizizi duymayı bekliyordum."

Sırıtarak hiçbir şey söylemiyorum ve viskimden bir yudum almadan önce kaşlarımı hızlıca kaldırıp indiriyorum.

"Bu yüzden duyduğum tek şey senin mastürbasyon yapman ve adımı inlemen olunca ne kadar şaşırdığımı tahmin et."

İçkimde boğuluyorum.

Öksürerek viskiyi nefes borumdan çıkarmaya çalışıyorum, bu sırada içime bir alarm yayılıyor. Kahretsin. Bunu yapmadım, değil mi? Onun adını inledim mi? Yüksek sesle? Hay sikeyim. Bilmiyorum. Kafamda onun görüntüleriyle mastürbasyon yaptığım kesin. Ama aslında onun adını yüksek sesle inlemedim. Söyledim mi?

Bardağımı tekrar masaya koyarken, Alina masanın karşısından bana sırtarak bakarken aklımı başıma toplamaya çalışıyorum. Boğazımı tekrar temizleyip viskinin son damlalarını da çıkarıyorum. Kahretsin, bu beni istediğim kadar kontrollü göstermedi.

"Şirin," diye yorum yapıyorum sertçe.

Saçlarını omzunun arkasına atıyor ve bana sahte bir tatlılıkla hesaplanmış bir gülümseme veriyor. "Biliyorum."

"Dikkatli ol, küçük geyik." Gözlerimi kısıyorum, tehditkâr bir bakışla onu sabitliyorum. "Bunu iyice düşündüğüne emin misin?"

"Elbette öyle. Böyle bir toplantıya asla hazırlıksız gitmem. Ne de olsa elinizde gerçek bir koz olmadan birine şantaj yapamazsınız. Ve işte tam önünüzde duran şey, Morelli ailesini bana sattığınızın kanıtı."

"Şantaj, ha?"

"Evet. Çünkü anlaşma şu. Bu bilgiyi kendime saklamam karşılığında iki şey istiyorum. Birincisi, Mikhail'in sürüldüğü videoyu sileceksin. Tüm cihazlardan ve bulut yedekleme depolama alanlarından. Ondan sonra da kardeşlerimi ve kuzenlerimi rahat bırakacaksın. Artık onlarla uğraşmak yok. Onlara eziyet etmek yok. Buradaki eğitimlerini mahvetmek yok."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun." Başımı eğip onu dikkatle izliyorum. "Ama bir şeyi unutuyorsun."

"Oh?"

"Eğer bunu bırakırsan," önümdeki en üstteki kâğıda dokunup önündeki belge yığınının işaret ediyorum, "bunu bırakırım."

Benim de onunla aynı planı yaptığımı ve evini dinlediğimi fark ettiğinde ne kadar şaşırdığını göz önüne alırsak, bu özel sorunun onun küçük şantaj planının bir parçası olduğunu sanmıyorum. Bu da inanılmaz derecede etkileyici bir oyun olmasına rağmen yine de kazanamayacağı anlamına geliyor.

Yüzünü izliyorum, bu farkındalığın yüz hatlarını doldurmasını bekliyorum. Bir kez daha, beklediğim gibi tepki vermiyor.

Kendi tehdidinin benimkiyle etkisiz hale geldiğini fark etmek yerine, sanki benim anlamadığım bir şeyi anlamış gibi bana sırtıyor.

Gri gözlerinde korku yok. Tereddüt yok. Sadece soğuk bir hesaplama. Omurgamda hem dehşet hem de delice bir heyecan yaratıyor.

"Evet," diyor sonunda. Sonra yüz hatlarını, iri geyik gözlü masum küçük bir kızın mükemmel maskesine dönüştürüyor. "Ama ben sadece zayıf, saf, kendisinden faydalanan küçük bir kıyım."

Ani değişim karşısında gözlerimi kırıştıyorum, çünkü yüzündeki ifade hızla kayboluyor ve onun yerine bana tehdit ve meydan okuma dolu bir gülümseme gönderiyor.

"Ailem kızacak, evet. Ama bu geçecek." Masanın karşısından bana bakarken gözleri parlıyor. "Ama mafya kralı Federico Morelli, ailesinin güvenliğini tehlikeye attığını öğrendiğinde *sana* ne yapacağını düşünüyorsun?"

Bir süre tek yapabildiğim ona bakmak oluyor, bu sırada şok, inanamama ve hayranlık içimde şiddetli bir fırtına gibi esiyor. Çünkü o haklıydı. Eğer bilgilerimi sızdırırsam, ailesi çok kızacak. Ama dediği gibi, muhtemelen yine de hayal kırıklığına uğramış bir nutuk ve birkaç aylık öfkeli sessiz muameleyle kurtulacak.

Ama eğer bilgilerini sızdırırsa, Bay Morelli Alina'nın bu bilgileri istemeden de olsa benden aldığını öğrenirse mahvolurdum. Tamamen ve tamamen mahvolurdum. Rico'nun ailesine olanlardan sonra, Bay Morelli ailesinin güvenliğini dünyadaki en önemli şey *olarak* görüyor. Lanet olası Petrov ailesinin benim yüzümden bazı sırlarını ele geçirdiğini öğrenirse bana bir daha asla güvenmez ve kariyerim daha başlamadan biter. Hatta bu Jace'in geleceğini de mahvedebilir çünkü ses kayıtlarında onun da sesinin olduğuna şüphe yok.

Mutfak masasında oturmuş, karşımdaki acımasız küçük Rus'a bakıyorum.

Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir berraklık, göğsümdeki duygu fırtınasını bir yıldırım gibi yarıyor. Tüm o kafa karıştırıcı duygular kaybolana kadar tüm ruhumu dolduruyor ve geride sadece tek bir farkındalık bırakıyor. Orada oturmuş, Alina'ya bakıyordum.

Zeki biri. Acımasız. Soğuk, hesapçı bir entrikacı. Tıpkı benim gibi.

Ve beni alt etmeyi başardı.

Alina Petrov beni alt etmeyi başardı. Bu kızla evleneceğim.

OceanofPDF.com

ALINA

T Yüzündeki ifade hiç de düşündüğüm gibi değildi. Korku duymayı ummuştum. Sonunda büyük Kaden Hunter'ın gözlerinde korkuyla bana baktığını görmeyi umuyordum. Ama ben Öfke. Benim gibi birinin onun gibi birine şantaj yapmaya cüret etmesine duyduğu öfkeyle bana bakarken gözlerinde öfke kükremesini görmeyi bekliyordum.

Beklemediğim, hatta ihtimal dahilinde bile görmediğim şey ise bana hayranlıkla bakmasıydı.

Kalbim durdu. Ve sonra düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor, masanın karşısından Kaden'e bakarken göğüs kafesimin içinde çırpınan ürkek bir kuş gibi gümbürdüyor.

Bana sanki beni gerçekten görüyormuş gibi bakıyor. Sanki bana baktığında eşitini görüyormuş gibi. Eşitini görüyor. Onu etkileyen zorlu bir rakip.

Hayatım boyunca hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Tam söylemek üzere olduğum zekice şey kafamdan uçup gidiyor, çünkü ani bir farkındalıkla sarsılıyorum. O kadar net ki neredeyse kafamın içinde küçük çanlar gibi çaldığını duyabiliyorum.

Eğer Kaden'le evlenirsem, bana asla diğerlerinin davrandığı gibi davranmayacak. Bana asla sergilenmek üzere rafa konacak cam bir kupa gibi davranmayacaktı. Beni bu şiddet dolu, kana bulanmış dünyamızdan korumaya çalışmazdı. Bunun yerine, benden kendisiyle *birlikte* komplo kurmamı ve plan yapmamı isterdi.

Kaden sandalyesini yavaşça masadan geriye itip ayağa kalkarken tahta tahtaya sürtünüyor.

Başımı hızlıca sallayarak, aceleyle ayağa kalkarken onu da temizlemeye çalışıyorum.

Yavaş ve hesaplı adımlarla masanın etrafında dönerken Kaden'in normalde çok soğuk olan gözlerinde hem hayranlık hem de açlık yanıyor. Onunla yarı yolda buluşuyorum ve masanın başında önünde duruyorum. Uzun ve kaslı vücudunu kullanarak beni döndürüyor, ta ki kalçalarımın arkası masanın kenarına dayanana ve Kaden önümde durana kadar. Köprücük kemiklerine ancak ulaşabildiğimden, bu kadar yakın dururken bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

Öne doğru eğilirken o inanılmaz kokusu beni sarıyor. Bu hareket beni masanın üzerinde hafifçe geriye doğru eğilmeye zorluyor.

Kaden avuçlarını iki yanımdaki pürüzsüz ahşap masanın üzerine koyarak beni içine hapsediyor. Gözleri ışıkla dans ediyor ve benimle göz göze geldiğinde dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Bir adamı kendi evinde tehdit etmek için ciddi cesaretiniz var," diyor.

Ona sırtıyorum. "İstersen dışarı çıkabiliriz, böylece seni çimenlerin üzerinde de tehdit edebilirim."

Göğsünden alçak bir kıkırdama çıkar.

Doğruldu, benim de aynısını yapmama izin verdi. Ama kalçasındaki kılıfından bir bıçak çıkarırken o ısıltılı gözlerini benimkilere kilitliyor.

Kaden bıçağını köprücük kemiklerimin üzerinden nazikçe çekerken nabzım atıyor ve omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. Parmaklarımı masanın kenarına kıvrıyor, soğuk metal ısınmış tenimi sıyrırken duyduğum zevk ürpertisini bastırmaya çalışıyorum. Kaden bıçağı çenemin altına yerleştirmeden önce bir okşayış gibi yavaş ve samimi bir şekilde boğazıma doğru çekerken klitorisim zonkluyor.

"Etkileyici," diyor Kaden, karanlık sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşüyor. "Çok etkileyici. Ama bir şeyi unuttun."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Bıçağın düz tarafını kullanarak çenemi yukarı kaldırıyor ve boğazımı ona göstermemi sağlıyor. Bakışlarımı tutarken gözleri parlıyor. "Seni burada öldürürsem, o belgeleri sızdıramazsın."

"Yanlış." Kıkırdıyorum ve ona bilmiş bir bakış atıyorum. "Görüyorsun, senin kitabından bir sayfa aldım. Eğer bu evden çıkmazsam, o belgeler

otomatik olarak tüm aileme ve Federico Morelli'nin sekreterine iletilecektir."

Sivri bir bakışla beni sabitliyor. "Sen seninkini bırakırsan, ben de benimkini bırakırım." "Ve sen seninkini bırakırsan, ben de benimkini bırakırım."

"Karşılıklı garantili imha." "Evet."

Bana bakarken gözlerinde duygular dönüyor. Saygı. Hayranlık.

Özlem. Ve umutsuz bir ihtiyaç.

Sonra gülümsüyor.

Ve kalbim küt küt atıyor.

"Seni sinsi, hesapçı küçük kötü adam," diyor, ağzında hâlâ onay dolu o hınzır gülümseme.

Ben de ona sırtıyorum. "Seni acımasız, entrikacı psikopat."

Gözleri parıldayan ışıkla dans ediyor.

Gömleğinin yakasından tutup ağzını kendime doğru çekiyorum.

Bıçağı hâlâ boğazımda tutarken, diğer elini çenemden saçlarıma doğru kaydırıyor ve sanki tüm hayatı boyunca bunu beklemiş gibi beni öpüyor. Bunun için. Benim için.

Parmaklarımı bileğine dolayarak bıçaklı elini, bıçak kendi boğazına dayanana kadar geriye itiyorum. Gözlerinde meydan okuma parlıyor. Ben de ona karşılık veriyorum.

"Soyun," diye emrediyorum.

Şeytani bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor.

Bileğini bırakıyorum ve bıçağı kılıfına geri sokup gömleğinin eteklerini tutup çekerek çıkarmasını kendini beğenmiş bir memnuniyetle izliyorum. Sıkı göğsü ve keskin karın kasları tam olarak ortaya çıkarken damarlarımdaki ısı taşıyor ve içimde birikiyor. Gömleğini yere fırlatırken, kaslı ön kollarındaki kaslar esniyor.

Masadan uzaklaşarak ellerimi sıcak göğsüne koyuyorum ve onu arkasındaki mutfak adasına doğru geri götürüyorum. O da bana izin veriyor. Adanın pürüzsüz kenarına yaslanıp durduğunda aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Beni izlerken gözlerinde ateşli bir şehvet yanıyor.

Ellerimi kaburgalarının yanından aşağı doğru çekerken bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum.

Sonra öne eğilip göğsünü öpüyorum.

Ruhunun derinliklerinden alçak bir gırtlak sesi yuvarlanıyor.

Parmaklarımı sırtına ve ardından pantolonunun üst kısmına doğru kaydırırken, göğsünden aşağıya doğru öpüyorum.

Gözleri çakmak çakmak.

Karın kaslarının çıkıntıları boyunca dilimi gezdiriyorum.

Adanın kenarını sıkıca kavıyor ve ciğerlerinden bir inilti daha kopuyor.

Parmaklarımı beline dolayarak, dudaklarımı sıcak teninde gezdirmeye devam ederken pantolonunun ön kısmına yaklaşıyorum. Pantolonunun düğmesini çözmeye başladığımda vücudunda bir ürperti yayılıyor. Tezgâhın kenarını daha sıkı kavıyor. Fermuarı yavaşça aşağı indirirken dilimle karın kaslarının izini sürüyorum. Derin nefesler alıyor.

Parmaklarımı hem pantolonunun hem de iç çamaşırının kenarından kıvırdıktan sonra bacaklarından aşağı doğru itmeye başlıyorum. Kumaş kaybolurken sert aleti serbest kalıyor. Onu görünce kalbim küt küt atıyor ve ellerim hareket etmeyi bırakıyor. Kaden o anı bıçak kılıflarını çıkarmak ve giysilerinden tamamen çıkmak için kullanıyor ve onu tamamen çıplak bırakıyor.

Önümde çırılçıplak duran yontulmuş vücudunu görünce amım zonklıyor.

Dudağımı ısırarak ellerimi kalçalarına doğru kaydurdım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Vücudundan bir ürperti daha geçiyor.

Dilimi ucunda gezdiriyorum.

Keskin bir nefes alıp çenesini sıkarken parmakları tezgahın kenarını öyle sert kavıyor ki eklemleri bembeyaz olmuş.

Bu manzara içimde ısıltılı bir sıcaklık yaratıyor.

Kaden Hunter her zaman kontrollüdür. Her zaman soğukkanlı. Her zaman sakin. Yine de dilimin bir fiskeyle ya da elimin bir fırçasıyla onun tamamen çözülmesini sağlayabilirim. Kontrolünü kaybetmesini sağlayabilirim. Ve bunun bilgisi beni güç sarhoşu yapmaya yetiyor.

Öne doğru eğilip sertleşmiş sikini ağzıma alıyorum.

Dudaklarından bir inilti dökülüyor.

Aletin etrafında gülümsüyorum ve sonra tekrar geri çekilmeden önce onu daha derine alıyorum.

Üzerimde yükseliyor, göğsü kabarırken çaresizce tezgâha tutunuyor.

Ben onun sikini emerken, yalarken ve ona taparken yüzünde şimşek gibi duygular uçuşuyor.

Sonra yüzünde bir tür farkındalık titreşimi beliriyor ve adanın kenarını bırakıp onun yerine bir elini boğazıma doluyor. Nazikçe

hareketleri, siki ağızımdan çıkana kadar beni geri itiyor.

"Hayır," diyor ve dudaklarında bilmiş bir gülümseme yayılırken başını bana doğru sallıyor. "Bu gece bana yaptığın o büyük güç gösterisinden sonra diz çökmeyeceksin."

Beni ayağa kaldırmak için boğazımı kavrarken şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Bakışlarımı tutarken gözleri parlıyor. "Bu gece, senin için diz çöküyorum." Sözlerindeki karanlık vaat ve gözlerindeki ateşle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Elbiseni çıkar," diye emrediyor, beni odaya doğru götürmeye başlarken.

Masa.

Arkamdan uzanıp fermuarı indiriyorum. Kalçalarımın kadar indirip kıvrımlarımın üzerinden geçirirken mor kumaş tenime sürtünüyor. Yere düşüyor ve Kaden bizi son kez masaya taşıırken beni sadece külotumla bırakıyor.

Ona ulaştığımızda, boğazımı serbest bırakıyor ve kolunu masanın üstünden geçiriyor. Şantaj malzemelerimiz kenardan yuvarlanıyor, bir kağıt yağmuru halinde havada uçuşuyor. Sonra kolunu kırımın altından geçiriyor ve beni masanın üzerine kaldırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve açılmış bacaklarımın arasına girerken ağızını kendime doğru çekiyorum.

Parmaklarını saçlarıma geçiriyor, beni ciğerlerimden nefesimi çalacak kadar sert ve hızlı öpüyor. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Birkaç saniye daha ağızıma hükmettikten sonra Kaden geri çekiliyor. Çaresiz bir nefes alıyorum.

Zihnim hala dönerken, Kaden'in tekrar kalçalarımın arasına dönmeden önce yerden bir şey aldığını zar zor fark ediyorum.

Bir elini göğsüme dayayıp beni aşağı iterken gözlerinde hınzır bir parıltı ve dudaklarında sinsi bir gülümseme var. Sırtım masanın üzerinde düzleşene kadar geriye doğru eğiliyorum, bacaklarım hala masanın kenarından sarkıyor.

Kaden öne doğru eğiliyor, bir elini masanın üzerine, kabaran göğsümün yanına koyuyor. Sonra diğer elini kaldırıyor.

Elindeki bıçakta ışık parıldıyor.

Beklenti bedenime hücum ediyor.

Kaden bıçağı kaburgalarımın dayadığında keskin bir nefes alıyorum. Sonra tamamen hareketsiz kalıyorum. Bıçağın ucunu yavaşça kaburgalarımın gezdirirken yoğun koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor.

Bıçağı kalça kemiğimi okşamak için kullandığında klitorisim zonkluyor.

Arzu bedenime yayılıyor, derimin altında ılık dalgalar gibi dalgalanıyor.
Kaden diğer elini masadan kaldırıyor ve onun yerine kalçamı tutuyor.
Dudaklarında hain bir gülümseme beliriyor.
Sonra bıçağı külotumun ince kumaşının altına kaydırıldı. Ve onları
vücudumdan kesiyor.
Kumaşın yırtılma sesi havayı doldururken nefes nefese kalıyorum.
Kaden bıçağı kullanarak parçalanmış külotu vücudumdan nazikçe
çıkartırken kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.
Kalbim göğsümde çarpıyor.
İşini bitirdikten sonra bıçağın düz kısmıyla amıma sertçe vuruyor.
Bir nefes daha çekiyorum. Kaden'in göğsünden kendini beğenmiş kahkahalar
yükseliyor.
Sonra bıçağı elinde döndürüyor ve yanımdaki masanın üzerine koyuyor.
Gözleri yine benimkileri buluyor. Ve gözlerindeki aniden ortaya çıkan
ölümcül ciddi ifade, onu daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde
doğrulmama neden oluyor.
"Bu anı ezberle, küçük geyik," diyor.
Kalbim yerinden fırlıyor ve ses tonundaki ciddiyetle daha da hızlı
çarpıyor. Bakışlarını tutuyorum ve tereddütle soruyorum: "Neden?"
"Çünkü bu savaşın bittiği an. Benim teslim olmamla."
Kaden önümde diz çökerken nefesimi içime çekiyorum. Kalbim göğsümde
çarpıyor. Gördüğüm manzara karşısında. Sözleriyle. Az önce bana söylediği
şeyin büyüklüğüne.
Ellerini bacaklarıma götürüp iyice açtığında tenimde zevk titreşimleri
beliriyor. Sonra öne doğru eğiliyor ve klitorisimi ağzına alıyor.
Vücudumda şimşekler çakıyor.
Başımı arkaya atıyorum, bedenim masanın üstüne çarpıyor ve zevk
damarlarımdan elektrik gibi geçerken sırtım kamburlaşıyor.
Parmaklarım kıvrılıyor ve Kaden klitorisimi dudaklarının arasında
yuvarlayıp dilini alaycı darbelerle etrafında döndürmeden önce dişleriyle
ısıtırken masanın üzerinde kıvranıyorum.
Kalçalarımındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, dudaklarını ve dilini ustalıkla
kullanırken bacaklarımı iyice açıyor.
İçimde zevk biriktikçe titreyen nefesler alıyorum.
Diliyle klitorisime hafifçe vurup girişime kadar izini sürerken
dudaklarımdan inilti dökülüyor. Nefesim kesildi, yumruğumu masaya
vururken

dilini içime itiyor.

Nabzım kulaklarımda atıyor ve kalbim kaburgalarıma o kadar sert çarpıyor ki yemin ederim masanın üzerinde titreştiğini hissedebiliyorum.

Kaden amıma taparken ciğerlerimden bir inilti kopuyor.

Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum, sertçe kavrarken parmaklarımın arasındaki yumuşak telleri hissediyorum. Önündeki masanın üzerinde titreyene kadar beni yalayarak, emerek ve ısırarak cevap veriyor.

Bastırılmış ihtiyaç içimde nabız gibi atıyor.

Dili klitorisimin etrafında dolaşıyor, daha hızlı gidiyor.

Daha sert. Kenar yaklaşıyor.

Saçlarını sıkıca kavrayarak tavana bakıyorum, kalçalarımıdaki ve karnımdaki kaslar gerilirken nefes nefese kalıyorum.

Biraz daha. Sadece biraz-

Serbestlik damarlarımda çatırdıyor.

Orgazm içime çökerken Kaden onu emmeye ve yalamaya devam ederken klitorisim Kaden'in dudakları arasında titreşiyor. Bacaklarım onun güçlü ellerinin altında titriyor, çünkü onları kötü ağzı için geniş tutuyor.

Başımı bir o yana bir bu yana savurarak inliyor ve tutarsız bir şekilde sızlanıyorum, çünkü içimde zevk şimşekleri çakıyor ve ruhumu dolduruyor.

Son darbeler azaldığında, Kaden sonunda ağzını amımdan çekiyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa tavana bakıyorum, göğsüm kabarıyor ve ruhum sanki bedenimden uçup gitmiş gibi hissediyorum.

Kaden kalçamın iç tarafını öpüyor. "Evet, öylesin."

Ruhumda sıcaklık titreşiyor ve küçük bir inilti daha kaçıyor

Ben.

"Bir tur daha dizlerimin üzerinde kalmamı ister misin?" diye sorar.

Sesi alçaktı ve dudakları hassas tenime değiyordu.

"Hayır." Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Sonra bakışlarıyla buluşabilmek için kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum. Dudaklarıma bir sırtış yayılıyor. "Beni bu masanın üzerine domaltmanı ve bana sahipmişsin gibi becermeni istiyorum. Hayır, aslında sadece bunu değil. Bana sahip olduğunu *biliyormuşsun* gibi beni becermeni istiyorum."

Göğsünden karanlık bir kahkaha yükseliyor. Ellerini hâlâ kalçalarıma dayayarak tekrar ayağa kalkıyor, böylece güçlü bedeni benimkinin üzerinde yükseliyor.

Ellerini kalçalarımaya doğru kaydırırken gözlerinde şeytani bir parıltı var. "Her zaman."

Beni öne doğru çekerken midem bulanıyor. Kıçım masanın kenarından kayarken ve ayaklarım bir kez daha yere çarparken nefesimi emiyorum. Orgazm yüzünden hâlâ titriyorum, bu yüzden beni dik tutan tek şey kalçalarımdayki elleri.

Beni sabit tutarak eğiliyor ve dudaklarıma sahiplenici bir öpücük konduruyor. Onun dokunuşunda eriyorum. Aniden geri çekilmeden önce boğazımdan aşağıya doğru öpüyor ve beni masaya bakacak şekilde döndürüyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, orgazm, onun dokunuşu ve öpücükleri yüzünden kafam o kadar karışmış ki tek yapabildiğim onu takip etmek oluyor.

Kalçalarımı masanın kenarına doğru yönlendiriyor ve sonra bir elini kürek kemiklerimin arasına yerleştiriyor. Göğüslerim sert yüzeye bastırılana kadar beni masanın üzerine eğerken avuçlarımı koyu renkli ahşabın üzerine koyuyorum.

Sonra eli sırtımdan kayboluyor. Ama kalçamdaki hala duruyor. Yanağımı pürüzsüz yüzeye dayayıp kızarmış tenimi serinletmesine izin veriyorum.

Bir bıçağın ucu aniden ensemden belirince içimde bir sarsıntı oluyor.

Kaden bıçağı omurgamda gezdirmeye başladığında ürpertici bir inilti çıkarıyorum. Karanlık arzu ruhumda uçuşuyor.

Omurgamın ucuna ulaştığında, bıçağı kıçımın kıvrımı boyunca izliyor. Masaya doğru kıvraniyorum. Kaden parmaklarını kalçama dolayarak beni hareketsiz tutuyor.

Bıçağı bacağımdan aşağı, uyluğumun iç kısmına doğru kaydırırken kalbim güm güm atıyor. Vücudumdaki her sinir yüksek alarmda. Buna bayılıyorum. Tehlikeyi. Bileğinin bir hareketinin beni öldürebileceğini bilmek. Şu anda üzerimde tam bir güce ve kontrole sahip olduğunu ve bunu sadece bana zevk vermek için kullanacağını bilmem.

Bıçağın düz kısmını kullanarak, beklentiyle kalçamın iç kısmına vuruyor. Bacaklarımı onun için daha geniş açtım.

İtaat edip duruşumu genişlettiğimde, üzerime eğiliyor ve omurgamı öpüyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalbim çarpıyor.

Tekrar doğrulurken elini kaydırıyor ve bıçağın düz kısmını amıma dayıyor.

Ani soğukluk karşısında keskin bir nefes alıyorum. Klitorisim daha sert zonkluyor.

Yavaş ama emredici hareketlerle elini kaldırıyor ve bıçağı bacaklarımın arasında kullanarak beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırmaya zorluyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Sırtımı eğerek, ayak parmaklarımın üzerinde durana kadar yükseliyorum. Bu ona amıma tam erişim sağlıyor.

Tercih ettiği pozisyona geldiğimde, bıçağı bacaklarımın arasından çıkarıyor ve masanın üzerine koyuyor.

Parmaklarını giriş yerimde gezdirip ıslak ve hazır olup olmadığımı kontrol ederken içimden bir sarsıntı geçiyor. Sanki bıçakla oynamasının beni ne kadar tahrik ettiğini zaten bilmiyormuş gibi.

Parmakları sıırıslıkla geri döndüğünde memnun bir kıkırdama çıkarıyor.

"Gerçekten de bir bıçak saplantın var, değil mi?" diye düşünüyor.

Ama sert aletini ıslaklığımdan geçirip girişime yerleştirdiğinde cevabım bir inlemeyle kesiliyor.

"Merak etme," diyor iki eliyle kalçalarımı kavrayarak. "Bunu ve diğer tüm sapkınlıkları birlikte keşfetmek için sonsuza kadar vaktimiz olacak."

Sonra kalçalarını itiyor.

Kendini içime sokarken zevkle inliyorum.

Kalçalarımı sıkıca kavrayarak dışarı kayıyor ve sonra tekrar içeri giriyor.

İnanılmaz sürtünmeyle içimde zevk titreşimleri oluşuyor.

Sert bir tempoya başlarken beni tutmaya devam ediyor.

Ön kollarımı masanın üzerine koyarak parmaklarımı yumruk haline getiriyorum ve vücudum emredici hareketlerle ileri geri sallanırken gözlerimi sıkıyorum. Her baskın itişte içimde zevk nabızları atıyor.

Tanrım, beni gerçekten sahibi gibi beceriyor ve bunu biliyor.

Hızı tekrar değişiyor, daha da vahşileşiyor.

Bir inilti çıkarıyorum ve başka bir orgazma doğru yükselirken alnımı masaya bastırıyorum. Kaden beni her itişinde ağır masayı yere sürtecek kadar sert sikerken kalçalarımın masanın kenarına çarpıyor.

Sağ kalçamı serbest bırakıyor, onun yerine yukarı uzanıp saçlarımı tutuyor.

Kaden saçlarımı yumruğunun etrafına dolayarak başımın kontrolünü tamamen ele geçirene kadar içime girerken bastırılmış ihtiyaç içimde dönüp duruyor

hareketler. Sert bir çekişle alnımı masadan kaldırmamı ve bunun yerine boynumu geriye doğru eğmemi sağlıyor.

Beni öyle tutuyor, başım arkaya eğik ve boğazım açıkta, bana acımasız bir güçle çarpıyor.

"Kaden," diye inliyorum içimdeki zevk hızla artarken.

Beni tam da istediğim gibi okşarken küçük bedenim altındaki masada titriyor. Sahiplenici bir şekilde. Baskın bir şekilde. Sanki ne verirse verebileceğimi biliyormuş gibi. Çünkü kaldırabilirim. Ve bunu görebilen tek kişi de o.

Kaden içime girerken masa birkaç santim öne doğru kayıyor.

Bir hırıltı çıkarıyor ve saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor. O masayı tutup beni becermeye devam ederken alnımın serin masanın üzerine düşmesine izin veriyorum. Yanaklarım kızarıyor ve vücudumdaki her sinir çatırdayan elektrikle dolmuş gibi hissediyor. Kalçalarının her hamlesi beni başka bir orgazma doğru sürüklerken çaresizce nefes alıyorum. Gözlerimin arkasında ışıklar yanıp sönüyor.

Aleti mükemmel noktaya ulaştığında ve titreyen bedenime çarparak serbest kaldığında göğsümün derinliklerinden nefessiz bir çığlık kopuyor.

Orgazm boyunca beni sikmeye devam ederken amım onun sikinin etrafında sıkılaşıyor.

Kaden kendi orgazmını kovalarken benim orgazmımı uzattığı için zevkten ve aşırı duyum yükünden eriyormuş gibi hissediyorum.

Serbest bırakma onun da üzerine çöktüğünde, kalbimin yerinden çıkacağını düşünüyorum çünkü ondan kopan inilti o kadar çığ ki bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

İçime boşalırken parmakları kalçalarımı sıkıca sarıyor. Sonra her şey durgunlaşıyor.

Bir süre için, artık dağınık olan mutfağın içinde duyulabilen tek şey nefes alış verişlerimiz oldu. Bir de sokağın ilerisindeki partiden gelen hafif müzik sesi.

Kaden eğildi ve omurgamı öptü.

Tüylerim diken diken oluyor ve içimi bir başka zevk dalgası kaplıyor.

Sonra çekiliyor ve bir adım geri atıyor.

Şu anda bacaklarımın beni taşıyabileceğini sanmıyorum, bu yüzden kalbim göğsümde çarpmaya devam ederken masanın üzerine yığılmış bir şekilde orada yatmaya devam ediyorum.

Kaden aniden kollarını bacaklarımın arkasına ve sırtıma geçirip beni kaldırdığında dudaklarımdan bir ılık dökölüyor. Gözlerimi kırpıştırıp sisli beynimi temizlemeye çalışırken, saf bir içgüdüyle kollarımı boynuna doluyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Beni mutfaktan dışarı taşımaya başladığında sesimi çıkarmayı başarıyorum.

Cevap gülümsemesi şeytanı bile gururlandırırđı. "Odama." Bana bilmiş bir bakış attı. "Sanırım üçüncü tur için biraz daha oyuncağı ihtiyacımız var."

OceanofPDF.com

KADEN

T Derin bir nefes alıp kollarımı Alina'nın küçük bedenine daha sıkı sararken nilüferlerin hafif kokusu ciğerlerime doluyor. Tatlı dudaklarından memnun bir inilti çıkarken bana daha da yaklaşıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

sesle vuruyor. Çenemi aşağı eğerek başının tepesini öpüyorum.

Titreyip yalvarana ve adımın inletene kadar onu becermeyi ne kadar seviyorsam, sanırım bunu daha çok seviyorum. Onu kollarımda tutabildiğim, kalp atışlarını göğsümde ve sıcak bedenini bana karşı hissedebildiğim ve onun benim olduğunu bildiğim bu sessiz anı. Tamamen ve tamamen benim.

Kollarımı ona doladım.

Benimkini.

Alina göğsüme dokunuyor.

Boğazımı biraz mahcup bir şekilde temizleyerek, muhtemelen onu boğduğumu fark ediyorum, bu yüzden tutuşumu hafifçe gevşetiyorum ve bunun yerine sırtüstü dönüyorum. Derin bir nefes alıyor ve yanağını göğsüme yaslariken bir kolunu üzerime koyacak şekilde yer değiştiriyor.

"Bunu bir dahaki sefere saklayalım," diyor, sesinde açık bir eğlence var.

Bir kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. "Neyi saklayalım?"

"Boğulmak. Denemek istiyorum ama vücudumun şu anda bir orgazmı daha kaldıracabileceğini sanmıyorum. O yüzden bunu bir dahaki sefere saklayalım."

İçimden şaşkın bir kahkaha yükselirken göğsüm titriyor. "Anlaştık."

Elimi uzatıp birkaç tutam saçı yüzünden uzaklaştırıyor ve kulağının arkasına asıyorum. Parmaklarım tenini okşarken gözleri dalgalanıyor. İzliyorum

Gülümserken o gri gözleri parlıyor. Tanrım, o çok güzel.

"Ve eğer bu geceyi yeniden yaşamak istiyorsak," diye başlıyor, yüz hatlarında aniden dans eden bir muziplikle, "tek yapmamız gereken sadece sesi dinlemek."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Aynen öyle. Çünkü buralarda bir yerde bir böcek var."

Sahiplenici bir eli hâlâ Alina'nın kalçasında tutarken, bakışlarımı odamın üzerinde gezdiriyorum. Çeşitli seks oyuncakları ve diğer ekipmanlar şimdi odanın etrafına dağılmış durumda, bu da beni strese sokan bir şey. Etrafımın dağınık olmasından hoşlanmıyorum. Odam her zaman temiz ve düzenlidir. Bu da aklıma şu soruyu getiriyor: Nasıl oldu da buraya bir dinleme cihazı saklamayı başardı?

"Gerçekten de öyle," diye cevap veriyor, fazlasıyla kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Peki tam olarak nerede?"

Gözlerinde meydan okuma parıldıyor. "Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

Hızla dönerek üzerine çıkıyorum ve ellerini başının üzerinden yatağa sabitliyorum. Bana göz kırpıyor, sersemlemiş görünüyor. Sonra o sırtış yüz hatlarına geri döndü. Eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Çünkü eğer yapmazsan," diye ağzına doğru nefes alıyorum, "seni tekrar yatak başlığına kelepçeleyeceğim ve sonunda küçük dinleme cihazının yerini söylemen için iznimi istemene izin vermeden önce sana bir saat kenar ve on orgazm daha yaşatacağım."

Vücudunda bir dalgalanma oluyor ve bacaklarımın arasında kalçalarını birbirine bastırdığını hissedebiliyorum. Çenesini yukarı doğru eğerek beni öpüyor ve sonra beni tekrar öpmeden önce alt dudağımı ısırtıyor.

"Şimdi kimmiş sinsi, hesapçı küçük kötü adam?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Ben de onu öperim. "Hâlâ sensin." Karşılığında alt dudağını ısırtarak kalçalarımı onunkilere sürüyorum. "Şimdi itiraf edecek misin? Yoksa tekrar başlayalım mı?"

Başını yastığa bırakmadan önce ağzımın içinde inliyor. Teslim olmuş gibi iç çekerek duvarın yanındaki masaya doğru bir bakış fırlatıyor.

"Masanın altında," diye itiraf ediyor sonunda. "Arka taraftaki kenarın altında, duvarla masa arasındaki boşlukta."

Kaşlarımı gerçek bir şaşkınlıkla kaldırıyorum. "Onu oraya dikmek için ne zaman zamanın ya da fırsatın oldu?"

"Kardeşlerim ve kuzenlerim evinize saldırdıktan sonra buraya geldiğim o geceyi hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Peki ben nasıl gidip masanın üstüne oturdum ve sana sadece sevişip sinirimizi atmamız gerektiğini söyledim?"

Gözlerim açıldı. "O zaman mı ektin? Bunu o kadar uzun zamandır mı planlıyordun?"

"Tabii ki."

"Onu diktiğini nasıl görmedim?"

"Çünkü bacaklarımı nasıl açtığım ve sevişme önerim dikkatini çok dağıtmıştı. Tabii ki ben de tam olarak bu yüzden yaptım."

Şüphe içimde dönüp duruyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Buraya seni becermemi istediğin için gelmedin, değil mi? Böceği yerleştirmeye geldin."

"Kesinlikle."

Kalçalarımı tekrar onunkilere sürttüğümde ona sert bir bakış fırlatıyorum. "İtiraf et. İkincil bir amaç olsa da, benim de seni becermemi umuyordun."

Bana sahte bir masumiyetle bakıyor.

Kalçalarımı tekrar döndürüyorum.

Bileklerini kavrayışıma karşı çekiştiriyor ve sonunda itiraf etmeden önce altımda kıvranıyor, "Tamam, evet."

Ciğerlerimden bir kahkaha kaçıyor. Onu bırakıp tekrar dönüyorum ve yanındaki yatağa uzanıyorum. "Tanrım, sana verdiğim değerden daha da acımasızsın."

Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor ve tekrar bana yaklaşıyor. "Teşekkür ederim."

Bir süre öylece kaldık. Yatağımda, etrafımızda artık dağınık olan siyah çarşaflarımla yatıyor, birbirimize sarılıyor ve anın tadını çıkarıyoruz. Alina elini göğsüme koyuyor ve bir süre sonra göğsümde küçük daireler çizmeye başlıyor.

"Bunu nasıl sır olarak saklayacağız?" diye soruyor sessizce.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle olduğumuzu kim söyledi?"

Gözlerini deviriyor ve bana doğrudan bakabilmek için kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itiyor. Yüzünde şimdi ciddi bir ifade var. "Sen bir Avcısın."

"Ve sen de bir
Petrov'sun." "Aynen
öyle."

Sessiz bir soruyla kaşlarını tekrar kaldırıyorum.
İç çekiyor ve hafifçe kıpırdanıyor, perişan görünüyor. "Biz düşmanınız.
Birlikte olmamamız gerekiyor."

"Kime göre?"

"Herkes. Kurallara... yani her şeye." "Kuralların
canı cehenneme."

Bana göz kırptıyor.

Bakışlarını tutarak tekrarlıyorum, "Kuralları siktir et. Artık benimsin. Yani
insanlar ya gemiye biner ya da defolup gider."

Gözlerine ışık doluyor ve sanki onu, *bizi* bir sır olarak saklamak
istemediğim için mutluymuş gibi titreyerek nefes alıyor. Sanki Alina'yı küçük
kirli bir sır olarak saklayacakmışım gibi. Yok artık. Işığın içinde gururla
duracak. Hemen yanımda.

Dudaklarında hızla yayılan bir gülümsemeyle başını sallıyor ve "Kuralları
siktir et," diyor.

"Aynen öyle." Alnına bir öpücük kondurduktan sonra doğrulup yataktan
kalkıyorum. "Aslında, bunu hemen şimdi resmileştirelim."

"Şimdi mi?" diye ciyaklıyor.

Peşimden koşuyor, ben şifonyere doğru ilerleyip yeni kıyafetler çıkarırken
o da birbirine karışmış çarşaflara takılıyor.

"Şimdi mi?" diye tekrarlıyor nihayet yataktan kalktığında. "Ne demek
şimdi?"

"Evine gidip sinir bozucu kardeşlerine artık birlikte olduğumuzu
söyleyeceğiz. Böylece onlar ve baban sana zengin pisliklerle daha fazla saçma
randevular ayarlamaya çalışmaktan vazgeçecekler."

Durdu, sanki itiraz edecekmiş gibi ağzı hafifçe açıldı.
Sonra başını yana eğip düşünüyor.

Bir çift boxer çıkardım ve o bunu düşünmeyi bitirirken giydim.

"Haklısın," diyor sonunda. Bakışlarına karşılık vererek başını sertçe
sallıyor. "Bu gece yapalım. Ama belki de önce bir duş almalıyız?"

Ona doğru geri adım atarken dudaklarımda hınzır bir sırıtış yayılıyor.
Parmaklarımı saçlarının arasına sokarak başını geriye yatırıyorum ve
sahiplenici bir öpücükle ağzını talep ediyorum.

"Hayır," diyorum dudaklarına karşı sırtarak. "Kardeşlerinin önünde senin
üzerinde hak iddia ettiğimde aletimin hâlâ ıslaklığıyla kaplı olmasını
istiyorum."



Giyindikten ve Alina duş aldıktan sonra, karanlık yerleşim bölgesinden geçip onun evine doğru ilerliyoruz. Lefevere'in partisinden gelen yüksek sesli müzik hala sıcak gece havasında gümbürdüyor.

Alina bir kez daha partide giymeyi planladığı o çarpıcı mor elbiseyi giyiyor. Ama bıçağımla külotunu kestiğim için artık iç çamaşırsız. Kardeşleriyle buluşmadan önce döllerimi üzerinden atmak için duş almış olabilir ama üzerinde külot olmaması bunu telafi ediyor.

Nihayet evine ulaşip kapının önünde durduğumuzda Alina'nın gözlerinde korku ve endişe titreşiyor.

"Sadece dene ki..." diye başlıyor ve sonra doğru kelimeyi arıyormuş gibi etrafına bakıyor. Sonunda, "Kimseyi incitme" diye bitiriyor.

İçime bir eğlence dalgası yayılıyor, ama silahsız olan bedenime doğru ilerliyorum. Alina'nın isteğı üzerine tüm bıçaklarımı evde bırakmıştım.

Oflayıp pufluyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Sanki bıçaklarının ölümcül olmasına ihtiyacın varmış gibi."

Ona kardeşlerimin *psikopat gülümsemesi* dediğı o gülümsemelerden birini gösteriyorum.

Gözlerini devirerek sinirli bir şekilde göğsümü itiyor. Ama bu istenen etkiyi yaratmışa benziyor çünkü derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdiğinde gerginliğinin çoğı kayboluyor.

Sonunda kolu aşağı itiyor ve ön kapıyı açıyor.

Sesler hemen koridora yayılıyor. Eşikten geçerken Alina'yı takip ediyorum. Ön kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra koridordan aşağıya, mutfığa açılan kapıya doğru ilerliyoruz.

Eşikten sıcak bir ışık yayılıyor ve yoğun bir tartışmanın sesi güçleniyor. Kapıya olan mesafeyi kapatırken dört Petrov'un da sesini duyabiliyorum.

Konuştuklarına odaklandığımda ve beni alaşağı etmenin yollarını tartıştıklarını fark ettiğimde içimde bir eğlence titreşimi oluşuyor.

Eğlenceli olacak.

Alina bana yalvaran bir bakış fırlatıyor, ben de masum bir omuz silkmeye karşılık veriyorum ve sonra eşikten geçip mutfığa doğru yürüyoruz.

Tavandaki lambalardan gelen ılık ışık soluk odayı aydınlatıyor ve mutfak aletlerinin paslanmaz çeliğinde parıltıyor. Birkaç boş içki şişesi, tertemiz mermer tezgahın bir kısmını kaplıyor ama şişelerin çoğu hala masanın üzerinde duruyor.

Çalışıyorum.

Mikhail masanın başında oturur, Anton sağında ve Maksim solundadır. Konstantin ise Maksim'in diğer tarafında oturmaktadır. Dördü de kendilerini tamamen tartışmaya kaptırmışlardır ve çoğunun kaşları hayal kırıklığı içinde kalkıktır.

Alina boğazını temizler.

"Dönmüşsün," diyor Anton, o ve diğerleri kafalarını kapıya doğru çevirmeye başlarken. "Parti miydi-"

Yüzlerinde şok dalgaları belirir ve dördü de oturdukları yerden fırlar.

Mikhail sandalyesini kenara itip bana doğru hamle yaparken, "Uzak dur ondan," diye çıkışıyor.

Ama belli ki çok içmiş çünkü beceriksizce saldırısını kolayca savuşturuyorum.

"Hayır, bekle!" Kuzenleri de üzerime çullanırken Alina sesleniyor.

Maksim'in karnına bir dirsek indirirken, Konstantin'in yumruğunun altından eğiliyor ve Anton'un yan tarafıma attığı tekmeyle engellemek için tam zamanında doğruluyorum.

"Dur!" Alina yine bağırıyor. "Yanında-"

"Ona dokunduysan seni öldüreceğim," diye hırlıyor Mikhail ileri atılırken.

Avucumu ön koluna çarparak darbenin yönünü değiştirirken bir yandan da ona sırtıyıyorum. "Ona dokunmaktan fazlasını yaptım."

Dünyayı yakıp yıkacak kadar sıcak bir öfke gözlerinde kükrüyor ve tekrar bana doğru körü körüne savruluyor. Arkamda, Alina benimle diğer üçünün arasına girdi.

Mikhail'in yumruğu hızla yanımdan geçerken bileğini kavradım ve kolunu bükтім. Kolunu arkasına doğru itip yanağını yanımdaki tezgâha dayamasını sağladığımda bir çığlık attı. Boş şişelerden birini kaptım. ve lavabonun kenarına çarp.

Cam kırılır, sesi odanın içinde yankılanır.

Kollarını sallayarak diğerlerine onlara saldırmak için burada olmadığımı anlatmaya çalışan Alina, dönüp bize bakıyor.

Şişeyi kaldırırken Mikhail'e "Kahretsin, acınacak haldesin," diyorum.

Bileğini tutuşuma karşı çekiştirirken ve yanağını tezgâhtan kaldırmaya çalışırken Rusça muhtemelen kötü bir şeyler homurdanıyor.

Artık kırık olan şişeyi yüzüne doğru tutuyorum. Kıpırdamıyor.

"Güzel," diyorum, sivri kenarları gözüne yakın tutarak. "Şimdi, gerçek bir konuşma yapabilecek kadar sakinleşebilir misin? Yoksa Eli'nin geçen yıl başlattığı işi bitirip sonunda gözünü mü almalıyım?"

"Kaden," diye tersliyor Alina, otorite dolu bir sesle.

Başımı çevirdiğimde onu iki adım ötemde kaşlarını kaldırmış, bana sadece "*ben sana ne dedim lan?*" diye yorumlayabileceğim bir bakış atarken buluyorum.

"O başlattı," diye belirttim.

Çiğerlerinden sinirli bir nefes çıkıyor ve kızgınlıkla gözlerini deviriyor. Sonra yine o sivri bakışlarını bana yöneltiyor. "Sadece şişeyi yere bırak." Bakışları kardeşine kayıyor. "Mikhail, onu öldürmeye çalışmayı bırak. O konuşmak için burada. *Biz de* konuşmak için *buradayız*."

Kırık şişeyi lavaboya fırlatıp Mikhail'in kolundaki tutuşumu bıraktığımda ölü sessizliğindeki mutfağı çınlama sesleri dolduruyor.

Hemen tezgâhtan fırlar ve omzunu döndürür.

Bana doğru dönerek, gözlerinde öfke parlarken dişlerini gösteriyor.

"Biz mi?" Anton aniden gergin sessizliği bozarak "Biz" dedi. "Ne demek konuşmak için buradayız?"

Sonunda Alina'ya döndüğünde Mikhail'in yüzünde de şaşkınlık ve kafa karışıklığı beliriyor. İkizler Anton'un sağında durmuş, ona bakıyorlar.

Birkaç saniye boyunca, sadece pencerelerin dışından gelen hafif müzik sesi sessizliği bozuyor.

Sonra Alina çenesini kaldırdı ve "Kaden ve ben çıkıyoruz" dedi.

Yemin ederim ki odada oluşan şok dalgasını hissedebiliyorum.

Dört sinir bozucu Rus şaşkınlık içinde bana bakarken tüm gözler bana dönüyor. Sonra aynı anda dört ses silah sesi gibi sessizliği yırtıyor.

"Seni lanet olası!" Mikhail çığlık atarak Alina'ya doğru geri döner.

"Ciddi olamazsın!" Maksim ağzından kaçırır, ikizi ise "Şaka yapıyorsun, değil mi?" der.

Anton ona bakarken başını sallar. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

Alina, çenesi hâlâ yukarıda, tam yanımda duracak şekilde yürüyor. Kardeşlerine ve kuzenlerine bakarken gözlerinde meydan okuma ateşi yanıyor, bir yandan da elini benimkinin içine kaydırıyor.

Önümüzdeki dört kızgın adama kendini beğenmiş bir sırıtışla bakarken parmaklarımı onun elinin etrafında büküyorum.

Öfke Mikhail'in yüzünde yeniden çatırdıyor. Öne doğru atılarak onun kolunu tutmaya ve elini benimkinden çekmeye çalışıyor. Tam onu itmek üzereydim ki Alina diğer elini kaldırarak onu durdurdu.

"Evet, ciddiym," diyor ikizlere sert gözlerle kilitlenerek. Sonra bakışlarını kardeşlerine çeviriyor. "Kaden ve ben çıkıyoruz."

Mikhail'in yüzünde inançsızlık ve öfke titreşimleri belirirken kolunu kaldırıp Alina'ya bakarken elini bana doğru uzatıyor. "O bir *Avcı*!"

"Biliyorum."

Gözlerinde hala parlayan öfkeyle Rusça'ya geçiyor ve hızlı ve öfkeli bir şekilde konuşmaya başlıyor.

Alina kaşlarını indiriyor, çatık kaşları her cümlesinde daha da derinleşiyor.

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye İngilizce cevap veriyor. "Birinin benimle bu kadar bariz bir şekilde oynamasına izin verecek kadar bilgisiz ve saf olduğumu mu?"

"Seni kullanıyor!" Mikhail elini tekrar bana doğru uzatırken çığlık atıyor. "Bunu göremiyor musun?"

Elimi Alina'ninkinden çekerek bir adım öne çıkıyorum ve kendimi ikisinin arasına sokuyorum.

"Onunla konuşurken kullandığın ses tonuna çok dikkat et," diye uyarıyorum, sesim alçak ve ölümcül çıkıyor. "Eğer yüzüne bağırmayı ve zekâsını aşağılamayı bırakmazsan, o şeyi kapıp başladığım işi bitireceğim."

Biraz geri çekiliyor, ürkmüş görünüyor.

Sonra garip bir şekilde boğazını temizliyor ve sanki kız kardeşinin yüzüne bağırıldığını yeni fark etmiş gibi bir adım geri atıyor.

Sarı telleri yüzünden uzaklaştırmak için parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra bana doğru dönüyor ve düşmanca bir bakış fırlatıyor. "Evimden gitmeni istiyorum. Hemen şimdi. Onu kullanmana izin vermeyeceğim."

"Onu kullandığımı mı düşünüyorsun?" Mizahsız bir kahkaha attım. "O zaman buna ne dersin? Bir iyi niyet gösterisi."

Ben mutfak adasının kenarına doğru ilerlerken ikizler yolumdan çekiliyorlar. Anton'un diğer tarafında konumlanıp, elimi kenarın altına uzattığımda kaşlarını çatarak bana bakıyorlar. Mikhail de ne yaptığımı görebilmek için etrafımda dolaşıyor.

Bu mutfağa en son geldiğimde oraya sıkıştırdığım küçük siyah dinleme cihazını çıkarırken hepsinin yüzünde bir şok ifadesi belirliyor.

"Al," diyorum ve Mikhail'e atıyorum. "İyi niyetini göster."

"Evimizi mi dinliyorsun?" diye homurdanıyor, cihazı yakalıyor ve benimle onun arasına bakıyor.

"Ne zaman geleceğimizi hep böyle anlıyordun," diye ağzından kaçırıyor Anton.

"Evet." Omuz silkiyorum. "Ama artık o da yok."

Mikhail gözlerini bana dikti. "Yine de ona dokunmana izin vermeyeceğim." "Bu sana bağlı değil," diye tersliyor Alina.

Hepimiz onunla yüzleşmek için geri dönüyoruz.

Omurgası dik, elleri kalçalarında ayakta duruyor ve sert gözlerle hepimizi süzüyor.

"Bu senin kararın değil," diyor Alina, her kelimeyi vurgulayarak. "O benim." "Ama sen-" Anton **itiraz** etmeye çalışıyor, endişeli gri gözleri

Onunla benim aramda.

"Benim hayatım. Benim kararım," diye araya giriyor. O sert bakışlarını ailesinin dört üyesinin üzerinde gezdirirken gözlerinde kararlılık yanıyor.

"Kiminle çıkıp çıkamayacağıma siz karar veremezsiniz. Buna ben karar veririm. Ve ben onu seçiyorum." Sesindeki sahiplenicilik karşısında duygularım göğsümde zonkluyor ve

Birden kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim.

Anton'un bakışları yumuşuyor ama ikizler nasıl tepki vermeleri gerektiğini kontrol etmek için Mikhail'e bakıyorlar. En büyükleri Petrov, uzun bir nefes alıp bana dönmeden önce Alina'nın kararlı bakışlarını birkaç saniye daha üzerinde tutuyor.

"O halde bu bizim için ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Bu savaşın bittiği anlamına geliyor," diye cevap veriyorum. "Haddini bilmesi gereken sınır bozucu bir pislik olduğunu düşünüyor olabilirim ama Alina nedense seni seviyor. Bu yüzden seninle uğraşmayı bırakacağım."

Kollarını göğsünde kavuşturarak dişlerini sıkıyor ve bir süre sessizlik içinde düşünüyor. Sonra aptal suratına bir meydan okuma notası yayılıyor.

"Ve sen de benim videomu sileceksin," diyor. Ben sadece küçümseyerek homurdanıyorum.

"Ciddiyim, seni piç kurusu," diye homurdanıyor. "Eğer sadece onunla oynamıyorsan, bunu kanıtla. Videoyu sil."

Elimi cebime sokup telefonumu çıkardım.

Gözlerini kısar ve alay eder, "Bunu yapmayacaksın. Bu benim üzerimde sahip olduğun en iyi koz. Onu silmene imkan yok. Hiçbir şey için. Ve kesinlikle onun için değil."

Onu yüzünden bıçaklama isteğimi bastırırken, bulut depolama dosyalarım tıklıyorum ve videoya gelene kadar ilerliyorum.

"Gördün mü?" Mikhail Alina'ya bakıp bana doğru işaret ederek devam ediyor. "Şimdi postalamakla tehdit edecek. O-"

Ekranı görebileceği şekilde tutarak videoyu siliyorum. Göz kırıyor.

"Sen..." gerçekten gittiğini göstermek için ekranı kaydırduğım da ekrana bakıyor. "Sen..."

Alina tekrar yanımda duracak şekilde hareket ediyor. Sıcak eli benimkinin içine giriyor ve biraz sıkıyor. Dudaklarında bir gülümseme var ve bu o kadar güzel ki kalbim neredeyse duracak.

Kendimi toparlayarak ekranı kilitliyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. Sonra Mikhail'e kibirli bir bakış fırlatıp kaşlarımı sertçe kaldırıyorum.

"Başka bir şey var mı?" Talep ediyorum.

"Ben, uhm..." Kendisi gibi şaşkın görünen kardeşine ve kuzenlerine bakar.

"Mükemmel," diyorum başka bir cevap gelmeyince. Elim hâlâ Alina'nın elindeyken onu kapıya doğru çekiyorum. "O zaman şu gitmek istediğin partiye gidelim."

Şaşkın ailesini geride bırakıp beni koridora kadar takip ederken kaşları çatılıyor. "Neden?"

Ona sinsi bir gülümseme gösterdim. "Böylece kampüsteki herkese bu üniversitede öğrenecekleri en önemli şeyi söyleyebilirim."

"Neymiş o?"

"Benim olduğunu. Ve lanet olası sınırların dışında."

ALINA

H içimde küçük baloncuklar gibi parılıyor. Havadan daha hafif hissediyorum. Aslında, en son ne zaman bu kadar rahat nefes alabildiğimi bile hatırlamıyorum. Sanki tüm dünya açılmış ve geleceğim

Sonunda yine benim oldu.

Yüzümde bir gülümsemeyle, dün gece Carla ve diğer kızlarla içmeye gitmiş olmama rağmen neredeyse yataktan fırlıyorum. Ama akşamdan kalma hissetmiyorum. Dağlara tırmanabilmişim gibi hissediyorum.

Kaden ve ben ilişkimizi açıklayalı bir hafta oldu ve o zamandan beri kardeşlerim ve kuzenlerim her günü beni bundan vazgeçirmeye çalışarak geçirdiler. Ama tek yapabildikleri bu. Konuşmak. Yalvarmak. Beni ikna etmeye çalışmak. Ve bunların hiçbirinin üzerimde bir etkisi yok.

Kaden kendimi hiç kimsenin hissetmediği kadar güçlü ve kuvvetli hissetmemi sağlıyor. O beni görüyor. Gerçek beni. Ayrıca geçtiğimiz hafta keşfettiğim inanılmaz bir şey daha var. Ya da daha doğrusu yapmadığı. Beni boğmuyor. Babamın her zaman yaptığı gibi beni kilit altında tutmaya çalışmıyor. Dün gece Carla ve diğerleriyle tek başıma, onsuz dışarı çıktım ve bunun için onunla kavga etmeme ya da bunu yapmama izin vermesi için onu ikna etmeye çalışmama gerek kalmadı. Sadece ona söyledim ve o da kabul etti.

Bir ilişkiden her zaman istediğim şey buydu. Beni gören biri. Kendim olduğumu anlayan biri. Bana eşitmişim gibi davranan biri.

Yine de o kişinin bir Avcı olduğu gerçeği beni hala şaşırtıyor.

Bu da kardeşlerimi çileden çıkartıyor. Yatak odamdan çıktığım anda beni etkilemek için daha fazla girişimde bulunacaklarını biliyorum. Ama şimdilik hiçbir şey keyfimi bozamaz.

Duş aldıktan sonra giyiniyorum ve telefonumu kontrol ederken ıslak salarımnda bir fırça gezdiriyorum.

Kaden'dan bir mesaj var. Dün gece  buçuk sularında, yani ben hâlâ arkadaşlarımla dans edip içerken gelmiş. Kaşlarımlı atıyorum, neden gecenin bir yarısı bana mesaj attığını merak ediyorum.

Sa fırçasını bırakıp ekran kilidini açıyorum ve uygulamayı açıyorum.

Kaden Hunter: *Ayık halinle bana gönderdiğin bu mesaj karşısında yüzünün kızaracağına iki orgazm bahse girerim.*

Kalbim yerinden fırlıyor ve o cevap yazmadan iki dakika önce ona gönderdiğim mesajı okumak için hızlıca yukarı kaydırıyorum. Ona sarhoşken mesaj attığımı kesinlikle hatırlamıyorum, ama belli ki atmışım, çünkü mesajım tam orada duruyor.

Onu bir daha gördüğümde ona ne yapacağımı çok müstehcen ve çok grafik bir şekilde anlattığım cümleleri okurken yanaklarım kızartıyor.

Boğazımı temizleyerek, yüzümden yayılan sıcaklığı soğutmak için elimin tersini yanağıma bastırıyorum. Tanrı aşkına, sarhoş halim ayık halimden çok daha yaratıcı.

Elimi yanağımdan çekip bir mesaj gönderiyorum.

Ayık halim gerçekten de kızardı. Sarhoş ben ve ayık ben hala hiçbir şeyden pişmanlık duymuyoruz.

Tepkisi anında oldu.

Kaden Hunter: *Güzel. Kim olduğun için asla özür dileme.*

Ben: *Yani... bu benimle iddiaya girdiğin iki orgazmı alacağım anlamına mı geliyor?*

Kaden Hunter: *Tabii ki. Ama onlar için bana yalvarmanı sağlayacağım. İyice.*

Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor ve ağzımda geniş bir sırtış yayılıyor. Ona elinden gelenin en iyisini yapmasını söyleyen hızlı bir cevap gönderdikten sonra, nihayet yatak odamdan çıkıyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum. Merdivenlerden aşağıya ve koridora doğru adeta sıırıyorum.

Ama mutfağa girdiğim anda mutluluğum azalıyor ve kendimi asık suratlı bir yağmur bulutunun içine girmiş gibi hissediyorum.

Mikhail, Anton ve ikizler adanın etrafında durmuş, eşikten içeri girdiğim anda beni izliyorlar. Anton'un yüzünde hem endişe hem de kaygı var, Maksim ve Konstantin ise sadece kararlı görünüyor. Mikhail'in yüzü okunmaz bir maske gibi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

İçimi bir korku kaplıyor ve bir o yana bir bu yana bakıyorum. "Ne?" "Bir aile toplantısı yapacağız," diye anons ediyor Mikhail.

Durduramadan içimden bir inilti dökülüyor. "Ne hakkında?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

Sinirli bir şekilde içimi çekerken yanlarından geçip iki parça ekmeği gereğinden fazla güç kullanarak ekmek kızartma makinesine itiyorum. Ben öfkeyle küçük kolu indirirken makine dehşet verici bir ses çıkarıyor.

Arkamı dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve dördüne de ters ters bakıyorum. "Aile toplantısı yapmamıza gerek yok, çünkü tartışacak bir şey yok. Hayatımla ilgili bir karar verdim. Bu kadar. Sizin bu konuda ne hissettiğinizin hiçbir önemi yok."

Mikhail sert gözlerle bakışlarımı tutuyor. "Sen hâlâ bir Petrov'sun." "Ve-" Başlıyorum ama Anton sözümü kesiyor.

"Babam zaten bizi evde bekliyor." Endişesi hâlâ kaşlarını çiziyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor. "Annem de. Lütfen, Alina. Babamın nasıl olduğunu bilirsin. Bu konuşmanın bir noktada gerçekleşmesi gerekiyor, o yüzden bir an önce halletsek daha iyi olmaz mı?"

Tartışmaya hazır bir şekilde ağzımı açtım. Ama sorun şu ki o haklı. Babam savaştan bu işin peşini bırakmayacak, yani ben istesem de istemesem de bu yüzleşme gerçekleşecek. O yüzden bir an önce bitirsem iyi olacak.

"Peki." Derin bir iç geçirdim. "Sadece önce tostumu yememe izin ver."



Babam tanıdığım en heybetli insandır. Aslında Kaden'den bir ya da iki santim daha kısa olmasına rağmen, her zaman onun varlığının odaya girdiği anda tüm odayı doldurduğunu hissetmişimdir.

Kahverengi saçları, görüşünü engellememesi için sert bir şekilde geriye doğru taranmış. Onun gri gözleri bana miras kaldı, ama nedense onunki hala çok büyük görünüyor.

benimkinden farklı. Onlarda, bakışlarını onlara kilitlediğinde çoğu insanın bir adım geri çekilmesine neden olan bir sertlik var.

Annem ise tam tersi. Kısa boylu, ince yapılı, iri mavi gözlü ve dalgalı sarı saçlı. Hem saç rengini hem de minyon yapısını miras almışım. Ve tıpkı insanların beni gördüklerinde yaptıkları gibi, bir odaya girdiğinde onu hemen zararsız olarak yazıyorlar. Adil olmak gerekirse, çoğunlukla haklılar. O bir suikastçı değil. Aslında o ve babam, bana kurmaya çalıştıkları gibi bir iş anlaşmasının parçası olarak evlendiler. Birbirlerini severek büyüdüklerinden emin olsam da, evlilikleri stratejik çıkarlar için düzenlenmiş bir evlilikti.

Ve *beni* de bunlardan birine hapsetmelerine izin vermeden önce ölmüş olacağım.

"Bunu zaten konuşmuştuk," diyor babam ve avucunu yemek masasına çatal bıçakları şingirdatacak kadar sert bir şekilde vuruyor. "Bir Avcı'ya bulaşmayacaksın."

Bıçağımı ve çatalımı bırakıp sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ve sana bunun senin vereceğin bir karar olmadığını zaten söyledim."

"Sen *benim* kızımsın!" "Ben hâlâ kendimim."

"Sen-" annem elini koluna koyunca aniden durdu.

Adam kadına bakar ve kadın başını usulca sallar. Tartışma son on dakika içinde daha da hararetlendi ve görünüşe göre artık masada yeterince bağırdı. Dürüst olmak gerekirse, babamla benim aramda oturuyor, bu yüzden en kötüsü ona denk geliyor.

Her zamanki gibi babam büyük yemek masamızın başında oturuyor. Mikhail onun sağında, annem de solunda oturur; ben annemin diğer tarafında, Anton da Mikhail'in yanında yer alır. Ondan sonra ikizler masanın diğer tarafında karşılıklı oturuyorlar. Amcam biraz hava almak için dışarı çıktığından beri diğer sandalyeler boş.

Öğle güneşi pencerelerden içeri süzülüyor ve beyaz boyalı mobilyaları ve duvarlardaki gümüş çerçeveli tabloları aydınlatıyor. Dışarısı çok aydınlık olduğu için masanın üzerindeki gümüş avize yanmıyor. Masanın üzerindeki diğer mumluklar da öyle.

Annemin uzun bir bakışından sonra babam kendini toparlamak istercesine derin bir nefes alıyor ve tekrar sandalyesine yaslanıyor. Ben de derin bir nefes alıyorum.

Saatlerdir bu işle uğraşıyoruz, bu yüzden annem öğle yemeği için ara vermemize karar verdi. Ama öğle yemeği devamına dönüştü.

tartışmanın.

Dışarıdaki parlak öğle güneşine bakıyorum, birdenbire Kaden'e daha arabadayken mesaj atmayı akıl ettiğim için çok memnun oldum. Eve girer girmez babam hepimizin telefonlarını aldı ve bizi aile toplantısı için oturttu. Bu saatler önceydi. Ve tartışmamızda hala bir yere varamadığımızı düşünürsek, bu muhtemelen tüm gün sürecek. Ama Kaden artık ailemin evinde olduğumu biliyor, bu yüzden aniden beni bulamadığında paniğe kapılıp yerimi öğrenmek için kampüsteki insanlara işkence etmeye başlamayacak.

"Sadece senin için endişeleniyoruz," diyor babam sonunda, sesi biraz daha sakinleşmiş, derin bir nefes daha aldıktan sonra.

Çatalımı elime alıp tabağımdaki domatesi dürtüyorum, bir yandan da rahatsız edici duygular içimi burkuyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Avcılara karşı değil."

"Onlara güveniyorsun," diye başlıyorum, çatalımla Mikhail ve Anton'u işaret ederek, "Avcılara karşı kendi başlarının çaresine bakabilirler. Bana neden güvenmiyorsunuz?"

Gri gözleri hafifçe yumuşuyor. "Çünkü sen onlar gibi değilsin. Sen sensin. Şimdi, bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Ama kardeşlerin ve kuzenlerin hayatları boyunca bu dünya için eğitildiler. Avcılar gibi bir aileye karşı kendilerini koruyabilirler. Ama sen... Bu kararlar kendini neyin içine soktuğunu bilmiyorsun."

Reddedildiğim için gözlerimden yaşlar akıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Bunun yerine çatalımı tekrar yere bırakıp çenemi kaldırıyorum. "Kaden'in benimle sadece benden faydalanmak için birlikte olduğunu düşünüyorsun."

"Evet."

Kaburgalarımın arkasına bir acı patlaması daha vuruyor, ama görmezden geliyorum. "Mikhail sana yerleştirdiği bir dinleme cihazını çıkardığını ve iyi niyet göstergesi olarak uygunsuz bir videoyu sildiğini söyledikten sonra bile."

"Evet." Bakışlarımı tutarken yüz hatlarını sempati ve biraz da acıma duygusu kaplıyor. "Çünkü Avcıları benim tanıdığım gibi tanımiyorsun. Kaden Hunter her zaman on beş adım sonrasını düşünen, hesapçı küçük bir psikopattır. Uzun vadeli oynuyor. O iyi niyet gösterisi hesaplanmış bir hamleydi. Tıpkı seninle çıkmanın da hesaplı bir hareket olması gibi."

Konuşması bittiğinde bana bakıyor, sanki Kaden'in bana olan hislerinden şüphe edip endişelenmemi ve kıpırdanmaya başlamamı bekliyormuş gibi. Ama ben şüphe etmiyorum.

Kaden'in kim olduğunu çok iyi biliyorum. Onun her zaman on beş adım sonrasını düşünen, hesapçı küçük bir psikopat olduğunu zaten biliyorum. Ne de olsa onda sevdiğim şeylerden biri de bu. Sık sık uzun vadeli oynadığını da biliyorum. Ama bana nasıl baktığını da biliyorum. Benimle nasıl konuştuğunu.

Bana nasıl davrandığını. Ve en önemlisi, benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Bana her baktığında yüzünde, gün gibi açık. Ve bunu taklit etmek mümkün değil. Babamın bakışlarını tutarak basitçe cevap veriyorum: "Kaden'in kim olduğunu çok iyi biliyorum. öyle."

Yüzünde hayal kırıklığı belirir ve avucunu masaya vurur. tekrar masaya vuruyor. Bardaklar ve çatal-bıçaklar şiddetinden takırdıyor ve Anton küçük bir kaşığın masanın kenarından yuvarlanmasını engellemek için elini hızla uzatıyor. İkizler hızlıca bakıştılar. Mikhail babamla bana bakıyor, annem ise iç geçirip şarabından derin bir yudum alıyor.

"Bir saniyeliğine bu kadar inatçı olmayı bırak ve beni dinle!" Babam bana öyle bir baktı ki, yetişkin bir adam bile tir tir titrerdi. "Avcılara güven olmaz."

"I-" Başlıyorum ama hemen sözümü kesiyor.

"Sen gerçek hayat tecrübesi olmayan yirmi yaşında bir kızsın." Bakışları ruhumun derinliklerine kadar işliyor. "Sana söylediklerimi dinleyeceksin."

Yanaklarım hem öfke hem de utançtan yanıyor. Kollarımı kavuşturup sessizce ona bakıyorum.

"Avcılara güven olmaz," diye tekrarlıyor. Bu sefer yavaşça. Sanki gerçekten anladığımdan emin olmak ister gibi. Masanın karşısından bana bakarken gri gözleri granit gibi sert. "Kaden Hunter'ın sana değer verdiğini düşünebilirsin ama seni temin ederim ki vermiyor. Onun için bir rahatsızlık haline geldiğin anda seni bir kenara atacaktır."

Beyaz ve gümüş rengi yemek odasına sağır edici bir sessizlik çöküyor. Gözyaşlarım yine gözlerimin arkasına akıyor ve boğazım düğümleniyor. Yutkunuyorum ve çenemi kaldırırken yüzümde soğukkanlı bir ifade tutmaya çalışıyorum.

"Yanılıyorsun," diye cevap veriyorum, bir şekilde sesimi sabit tutmayı başarak.

Babam bir elini yüzüne götürür ve sandalyesinde geriye doğru yığılırken hayal kırıklığına uğramış bir iç çeker. Başını sallayarak bardağını kaldırır ve derin derin içer.

"Peki," diyor. "Eğer bana inanmıyorsan, o zaman sana göstermem gerekecek."

KADEN

Hve beni yakaladı. Sarsılarak uyandım, ne olduğunu anlamadan yumruğumu savurdum ve yuvarlanmaya çalıştım. Yumruğum yumuşak bir şeye çarpıyor ve bir homurtu duyuluyor. Ama yatak odamın karanlığında

Yatağımın etrafında beliren bir yığın gölgeden başka bir şey göremiyordum.

Yatağımın başucundaki bıçağa doğru hamle yaptım. Ama ona ulaşamadan birkaç el bacaklarımı kavrayıp beni çekiştiriyor. Yataktan aşağı doğru kayarken midem bulanıyor. Bir gümbürtüyle yere çarpıyorum, bir kez daha yana yuvarlanmaya çalışırken bacaklarımla sertçe tekmeliyorum.

"JACE!" Bağırıyorum.

"Saldırganlar-" Bir çizme karnıma çarptı.

Hava ciğerlerimden bir hışımla kaçıyor ve uyarımın geri kalanını kesiyor.

Bana doğru uzanan el yığınının kaçmaya çalışıyorum. Lanet olsun, kaç kişi var orada? Lanet bir duvar gibi etrafımı sarıyorlar. Ve üzerimde sadece uyurken giydiğim yumuşak siyah pantolon var. Koruma yok. Bıçak da yok.

"İşe yaramaz kardeşin burada değil," diyor tanıdık bir ses aniden. *Çok tanıdık* bir ses.

Tanıdık bir ses. "Bir partide, zil zurna sarhoş, dört sokak ötede."

En yakındaki bir çift bacağa tekme atarken dişlerimi sıkıyorum ve karanlık figürlerden hangisinin o olduğunu anlayamasam da konuşan kişiye ters ters bakmaya çalışıyorum. Mikhail Petrov. O ve aptal kardeşi ve kuzenleri ben duymadan evimize nasıl girebildiler?

Tekmem yere indiğinde bir homurtu duyuldu ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Ama tam ayağa kalkacakken bir çizme çeneme çarpıyor. Tekmenin şiddetiyle başım yana doğru savruldu ve yana doğru devrildim.

Eller hemen kollarımın etrafında beliriyor ve onları arkamdan sıkıyor. Tüm gücümle karşı koyuyorum ama iki kişi botlarını sırtıma geçirirken iki kişi de kollarımı arkamdan büküyor. Bir kişi boynumun arkasına bir çizme geçirerek beni başımı yere eğmeye zorlarken, bir diğeri bacaklarımın üzerine oturuyor.

Bu da demek oluyor ki altı saldırgan var.

Ama kampüste sadece dört Petrov var. Peki diğeri ikisi kim?

Biri bileklerime bir çift kelepçe takarken soğuk metal tenime baskı yapıyor. Hırlayarak beni tutmalarına karşı koyuyorum. Ama altı kişiye karşı bir kişiyken, silahsız ve yarı çıplakken, bunun altından kalkmak mümkün değil.

"Yap şunu," diyor başka bir ses.

Bunu hemen tanıyamadım. Bu ses daha az kızgın geliyor. Daha kontrollü. Ve ayrıca... daha yaşlı. Sanırım daha önce de duymuştum ama nedense Blackwater'a aitmiş gibi gelmiyor.

Şüphe içimde alevlendi.

Ama bu düşünceyi sonuna kadar takip edemedim, biri boynumun yan tarafına bir iğne batırıyor.

Ve dünya kararır.



Kafatasımın arkasında donuk bir vuruş var. Ve sol gözümün arkasında bir yerde zonklayan bir ağrı. Midem bulanıyor.

Kafamdaki sisle savaşmaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Sonunda," diyor biri.

Birkaç saniye sonra beynim sesin Maksim Petrov'a ait olduğunu algılıyor.

Kafa karışıklığı sistemimi dolduruyor. Neden o...?

Sonra beynimdeki bulanık çorba temizleniyor ve anılar geri geliyor. Yatak odam.

Saldırganlar.

Öfke içime işliyor.

Lanet Petrovlar tarafından kaçırıldım.

Gözlerimi kırıpıştırarak, etrafımı değerlendirmek için odaklanamadığım görüşümü hızla temizlemeye çalışıyorum. Gözlerimi ovma için ellerimi kaldırıyorum. Daha doğrusu, deniyorum. Görünüşe göre metal bir sandalyenin kollarına bağlandıkları için ön kollarım hareket etmiyor. Çıplak göğsüme ve siyah uyku pantolonumun üzerinden aşağıya baktığımda ayak bileklerimin de sandalyenin bacaklarına zincirlendiğini ve tüm bu kanlı şeyin lanet zemine cıvatalanmış olduğunu görüyorum.

Açılan bir kapının sesi dikkatimi sandalyeden odanın geri kalanına doğru çekiyor.

Beton duvarları ve zemini olan bir tür penceresiz bodrum, bu da hâlâ Blackwater'da olduğumuz anlamına gelebilir. Yine de bu odayı tanımıyorum ve çoğu yeri araştırdım. Şu anda işgal ettiğim sandalyeye ek olarak, duvarların yanında birkaç masa var, bunlardan birine Maksim yaslanmış durumda.

Bakışlarımı odanın diğer tarafındaki gri metal kapıdan içeri giren üç kişiye çeviriyorum. Mikhail, Anton ve Konstantin.

Eğer gözlerim hâlâ hafifçe kayıyor olmasaydı, gözlerimi devirirdim. Bunun yerine, en büyük Petrov ile göz göze geldiğimde sivri bir kaş kaldırmakla yetindim.

"Sana merhamet gösterdim ve kaybettiğin savaşı sona erdirdim, sen de bana böyle mi karşılık veriyorsun?" Mikhail itaatsiz bir çocuktan başka bir şey değilmiş gibi yorum yapıyorum. "Vay, vay, Petrov ailesinin erkek tarafının güvenilmez ve onursuz olduğunu biliyordum, ama bu yeni bir düşüş. Senin için bile."

Yeni bir ses, "Yerinizde olsam şu anda aileme hakaret etmemek için çok dikkatli olurum," diyor.

Hayır, yeni bir ses değil. Bana enjekte ettikleri şey yüzünden bayılmadan hemen önce konuşan sesin aynısı.

Bakışlarımı bana yaklaşmakta olan dört aptaldan ayırıp, hâlâ açık olan kapı aralığına çevirdiğimde eşikten iki kişinin daha geçtiğini görüyorum.

Kaşlarımı kaldırma dürtümü bastırıyorum.

İşte bu sürpriz oldu.

Petrov ailesinin reisi ve Alina, Mikhail ve Anton'un babası Ivan Petrov, Maksim ve Konstantin'in b a b a s ı olan kardeşiyle birlikte odaya giriyor. Ve eğer onlar buradaysa, bu demektir ki biz bir

Blackwater artık yok. Tahmin etmem gerekirse, şu anda Petrov ailesinin şehirdeki evinde tutulduğumu söyleyebilirim. Bu da işleri biraz karmaşıklaştırıyor.

Bakışlarım yine ihtiyatlı bir şekilde odanın içinde geziniyor ama Alina'dan hiçbir iz yok. Bu da beni endişelendiriyor.

Ancak bunu yüzüme yansıtmaya cesaret edemiyorum çünkü Mikhail ve diğer üçü neredeyse bana ulaşmış durumdalar. ocuklarının önümde oluşturduğu yarım dairenin ortasındaki iki boş yeri almak için ilerlerken metal kapı Ivan ve kardeşinin arkasından çarparak kapanıyor.

Bakışlarımı tekrar Mikhail'e çevirerek ona alaycı bir glmsemi gönderiyorum. "Demek evimize böyle girmeyi başardın. Yardım için babanı aradın."

Suratıma ters bir tokat attı.

Ama darbenin geldiğini gördüm, bu yüzden kendimi desteklemeyi başardım ve başımın yana savrulmasını engelledim. Bu Mikhail'i daha da kızdırmışa benziyor ve yumruğunu tekrar kaldırıyor. Ağzımdaki alaycı glmsemeeyi sürdürüyorum.

Ivan, kardeşiyle birlikte yarım dairenin ortasında durduklarında, "Yeter," diyor.

Mikhail ve Anton onun sağında, ikizler de diğer tarafında duruyor. Altısına da kayıtsız bir bakış atarken bir yandan da bağlarımı tekrar test ediyorum. Kelepçeler bir santim bile esnemiyor.

Bu ilginç bir gece olacak... Gece mi? Sabah mı? Öğleden sonra? Pencere olmadığı için bayginken ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorum. Ama Jace er ya da geç kaırıldığımı fark edecektir. Umarım daha erken.

"Seni buraya bir mesaj iletmek için getirdik," diye devam ediyor Ivan, sert gri gözlerini bana kilitleyerek.

"oğu insan arar ya da mesaj atardı." Omuzlarımı kibirli bir şekilde silkiyorum. "Ama zaten burada olduğuma göre, devam et."

enesinde bir kas titriyor ve yüzünde bir kızgınlık belirliyor. Neredeyse kıkırdayacaktım. Tanrım, onu kızdırmak oğullarını kızdırmak kadar kolay.

"Kal," diye başlıyor Ivan, sesi tehditlerle dolu. "Lanet olsun. Uzak dur. Alina'dan."

Odaya bakıyormuş gibi yapıyorum. "Evet, benim küçük geyiğim nerede?"

Yumruğu çeneme çarptı. Bu sefer kendimi desteklemek için yeterli zamanım yoktu, bu yüzden başım darbenin şiddetiyle yana doğru savrulurken acı kemiklerimde zonkluyordu.

"O senin küçük *bir şeyin* değil," diye hırlıyor Ivan üstümden.

Başımı yavaşça arkaya çevirerek, kardeşinin irkilmesine neden olan gerçek bir psikopat gülümsemesiyle karşılık veriyorum. "Bundan emin misin?"

"Yukarıda uyuyor," diyor Mikhail aniden, babası bana tekrar vuramadan. Vücudumda bir aşağı bir yukarı iğrenmiş bir bakış fırlatıyor. "Bodrumumuzda bir fare olduğunun farkında bile değil."

Ivan doğruldu ve oğluna baktı. Mikhail dikkatini bana vermeden önce bir saniye sessizce ona bakıyor. Ivan boğazını temizliyor. Kaldırdığı yumruğunu indirerek kendini tekrar toparlıyor gibi görünüyor. Orada öylece oturmuş, yüzümde ilgisiz bir ifadeyle onları izliyorum.

"Görünüşe göre ailenin geri kalanı kadar aptal olduğun için bunu tekrar söyleyeceğim." Ivan bana emredici bir bakış fırlattı. "Alina'dan uzak dur."

Bakışlarını tutuyorum ve basitçe "Hayır" diye cevap veriyorum.

Gözleri kısılıyor ve sanki bana tekrar vurmamak için kendini fiziksel olarak durdurmak zorundaymış gibi sağ elini sıkıyor. "Bu bir öneri değildi. Alina'dan ayrılacaksın. Sonra da hayatının geri kalanını ondan her zaman en az otuz adım uzakta olmaya çalışarak geçireceksin."

"Ah," diyorum. Zafer nabzı içimde atıyor ve bunu ağzımda beliren geniş sırıtışta gösteriyorum. "Yani *Alina'nın benden* ayrılmasını sağlamaya çalıştın ama o bunu reddetti. Şimdi de onun yerine benim bitirmemi sağlamaya çalışıyorsun."

Sert yüz hatlarına yayılan öfke yeterince teyit edici.

Birden içimde inanılmaz bir sıcaklık hissettim. Alina'nın ailesi benimle ilişkisini kesmesi için çok uğraştı ama o bunu reddetti. Onca baskıya rağmen yine de reddetti.

"Evet," diye itiraf ediyor. Eğilerek ellerini bağlı kollarıma dayıyor ve yüzüme doğru yaklaşıyor. "Ama seninle Alina arasındaki farkın ne olduğunu biliyor musun? O benim kızım ve ona zarar veremem, vermeyeceğim de." Parmakları kollarımda sıkılaşıyor, kaslarımı deşiyor. "Öte yandan sen..."

Diğer beş Petrov onun arkasından hınzır bir beklentiyle bana sırtlıyor. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyü bastırıyorum. Bu lanet bir şey olacak.

Can sıkıcı.

Ivan ellerini kollarımdan çekiyor ve onun yerine arkasına uzanıyor. İki silah çıkardığında içimde bir parça endişe titreyiyor. Her iki elinde birer tane olmak üzere, silahları ileri doğru hareket ettiriyor ve sonra her birinin namlusunu dizlerime dayıyor. Bakışlarımı Ivan'a çevirmeden önce bir saniye onları izliyorum.

Gri gözleri bana bakarken taş kadar sert ve acımasız. "Alina'dan uzak duracaksın."

Orada oturmuş, lanet sandalyeye bağlanmış halde, aynı derecede sert gözlerle ona bakıyorum. "Hayır."

Silahları dizlerime doğru daha sert itiyor. "Alina'dan uzak dur yoksa diz kapaklarını patlatırım."

Bakışlarını tutmaya devam ediyorum. "Hayır."

Parmakları tetiğin üzerinde sıkılaşıyor. "Bu silahları ateşlediğim anda diz kapaklarınız cam gibi kırılacak ve kariyeriniz sona erecek. Geleceğin sona erecek."

"Alina benim geleceğim."

"Yürüyemeyeceksin." "Hala ona doğru emekleyebilirim."

Çenesinde bir tüy beliriyor ve parmaklarını tetiklerin üzerinde daha da aşağı indirirken başını eğiyor. "Son şansın. Alina'dan uzak dur."

Çenemi yukarıda tutarak ona bakıyorum. "Hayır."

Tetiği çekiyor.

Kalbim güm güm atıyor ve vücudumdaki her sinir yanıyormuş gibi hissediyorum. Ama orada öylece oturmayı ve odada iki tıkırtı yankılanırken Ivan Petrov'a donuk gözlerle bakmayı başarıyorum.

Patlama yok. Silah sesi yok. Kan, kemik ve acı yok. Sadece iki tıklama. Yani tetiği çekti ama silahlar dolu değildi.

Bir an için yüzünde gerçek bir şaşkınlık beliriyor. Kocaman gözleri silahlara değil de bana baktığı için, silahların dolu olmamasına değil de, Alina'yı terk etmeyi kabul etmek yerine tetiği çekmesine izin vermeme şaşırdığını varsayıyorum.

Kalbim hala kaburgalarımın çarpıyor ve nabzım kulaklarımda atıyor, çünkü silahların dolu olmadığını bilmiyordum. Ama söylediklerimde ciddiydim. Alina'nın gitmesine izin vermeden önce ölmüş olacağım.

Ivan kafasını temizlemek istercesine hızlıca sallar ve sonra doğrulur. Elindeki silahları değiştirerek boş şarjörleri çıkarıyor ve içinde gerçekten mermi olanları takıyor. Onun arkasındaki diğer beş Petrov, şaşkınlıktan ürkekliğe kadar değişen ifadelerle beni izliyor. Onlara bakarken yüzümdeki soğukkanlı maskeyi koruyorum.

Ivan işini bitirdiğinde tekrar bana döndü.

Ancak başka bir şey yapamadan odanın diğer tarafındaki metal kapı patlayarak açılır.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. Kalbim sıkışıyor.

Ivan ve diğer Petrovlar silahlarını eşikten içeri doluşan sekiz kişiye doğrulturken etraflarında dönüp duruyorlar. Ivan silahlarından birini kafama dayadığında soğuk metal şakağında beliriyor, ama ruhuma yayılan memnuniyet ve rahatlama karşısında bunu hissetmiyorum bile.

Teşekkürler, Jace.

Jace, Rico, Eli, babam ve Morelli yerleşkesinden Rico'nun dört muhafızı, silahlarını ve keskin nişancı tüfeklerini kaldırıp sersemlemiş Petrov'un adamlarına doğrultarak yere yayıldılar.

Silahını düşmanlarımıza doğrultmuş olan Jace, vücudumda bir aşağı bir yukarı hızlı bir bakış atıyor. Suçluluk ve pişmanlık yüzünde uçuşuyor. Yanı başındaki Rico da Anton'a bakıyor, sanki birkaç hafta önce tehdidini yerine getirip kolunu kırmış olmayı diliyormuş gibi. Ama Eli... Eli en kötüsü.

Lanet olsun, yüzünde daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Altın rengi gözlerinde cehennem ateşi yanıyor ve alnından yanağına doğru inen yara izi bu alevlere karşı daha da öne çıkıyor gibi görünüyor. Mikhail'in kafasına doğrulttuğu keskin nişancı tüfeğiyle, tüm evi kana boyamasına ve ardından dünyayı yakıp yıkmasına bir saniye kalmış gibi görünüyor.

Kardeşlerimin beni önemseydiğini biliyorum elbette. Dördümüz arasında var olan bağı hiçbir zaman inkâr etmeye çalışmadık. Ama şu ana kadar onların da beni, benim onları sevdiğim kadar korkutucu derecede sevebileceklerini fark etmemiştim. Bu düşünce başımı döndürüyor.

"Artık çizgiyi aştın Petrov," diyor babam sıktığı dişlerinin arasından, ortada durup silahını Ivan'a doğrultarak.

"Buraya nasıl girdiler lan?" Konstantin nefesinin altında tıslıyor.

"Bunu izleyebilmesi için Alina'yı kontrol odasına kilitlemiştik, hatırladın mı?" Maksim fısıldayarak cevap verir. "İçeriden onlar için kapıların kilidini açmış olmalı."

Şaşkınlık içimde uçuşuyor. Alina bunu izliyor mu?

"Oğlun kızına elini sürdüğünde çizgiyi aştı," diye hırlıyor Ivan babamın sözlerine karşılık olarak.

"Ve eğer ona tecavüz ediyor olsaydı, onu kendim vururdum. Ama yapmıyor. Kızınıza elini sürdü çünkü kızınız öyle istedi. Şimdi silahlarınızı indirin ve oğlumu bana geri verin, yoksa bu odadaki herkesi öldürürüz." Çenesini, Eli'nin keskin nişancı tüfeğinden çıkan kırmızı noktanın hâlâ Mikhail'in alnının ortasında durduğu yere doğru salladı. "Varisinden başlayarak."

Odada bir dalgalanma olur. Anton ve ikizler Ivan'a doğru bir bakış fırlatarak emir beklerler. Ancak Mikhail'in gözleri, babalarımız ne karar verirse versin tetiği çekmesine tek bir yanlış kelime kalmış gibi görünen Eli'dan başkasını görmüyor. Gözlerinde öfke ve delilik cehennemin en derin çukurları gibi yanıyor. Dürtülerini ne kadar az kontrol edebildiği düşünüldüğünde, çoktan ateş açmamış olmasına şaşırıyorum.

Birkaç saniye daha geçer.

Odadaki gerilim o kadar güçlü ki neredeyse havada titreştiğini görebiliyorum.

Sonra Ivan'ın boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor ve silahını şakağımdan çekip alıyor.

"Çözün onu," diye diğerlerine çıkışır.

İkizler silahlarını kılıflarına sokup beni serbest bırakmaya başlarken, diğerleri silahları hala havada, aileme bakmaya devam ediyor. Ivan hariç herkes, o da nefesinin altında hepimize lanet okuyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

Serbest kaldığımda, sandalyeden kalkmadan önce ayak bileklerimi ve el bileklerimi döndürerek bir gösteri yapıyorum. Arkamı dönüp tekrar Ivan'la yüzleşiyorum. Alaycı bir gülümseme dudaklarımı eğiyor.

"Müstakbel kayınpederimle tam olarak böyle tanışmayı planlamamıştım," diyorum ve sonra omuzlarımı silkerek rahatlıyorum. "Ama sanırım oğullarınızı Blackwater'da kaç kez küçük düşürdüğüm düşünüldüğünde biraz düşmanlık beklenebilirdi."

Gözlerinde öfke parlıyor ve dişlerini sıkarken elini silahına götürüyor. Silahı çekip beni kafamdan vuracakmış gibi görünüyor. Onu bir kez daha itmek için ağzımı açıyorum. Ama ben bir şey söyleyemeden Rico konuşuyor.

"Kaden."

Eğer beni uyaran babam olsaydı, onu görmezden gelirdim. Ama o değil. Rico'ydu. Bu yüzden sadece bir kahkaha attım ve Petrov ailesinin liderine haince bir gülümseme gösterdim.

Sonra arkamı dönüp ailemin geri kalanıyla birlikte uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

ALINA

T Saatler sonra öfke hâlâ içimde erimiş ateş gibi akıyor. O kadar yoğun ki, Blackwater'ın yerleşim bölgesinden geçip Kaden ve Jace'in evi.

Pazar akşamı olduğu için sokaklar işlerine giden insanlarla dolu. Bazıları yarın sabah dersler tekrar başlamadan önce iyi bir uyku çekmek için evlerine gidiyor, bazıları da antrenman yapmak için dışarı çıkıyor. Normalde insanlar benim geldiğimi gördüklerinde yollarından çekilmezler. Ama yüzüme bir kez bakınca kaldırımda karşılaştığım herkes geçmeme izin vermek için yana kayıyor.

Tanrım, ailemin Kaden'i gerçekten kaçırdığına inanamıyorum!

Babamın silahlarını Kaden'in dizlerine dayadığı görüntü zihnimde yeniden canlanırken, içimde korku ve panik titreşimleri öfkeyle karışıyor. Kontrol odasında o kadar yüksek sesle çığlık atmıştım ki neredeyse monitörleri parçalayacaktım. Ve tetiği çektiğinde kalbim durdu. Silahlarında mermi olmadığı ortaya çıkmış olsa da, babamı bunun için asla affedebileceğimi sanmıyorum.

Uzaktaki ormandan esen güçlü rüzgârlar binaların arasında dönerek çam ağaçlarının ve sıcak taşların kokusunu da beraberinde getiriyor. Avcıların evine olan son mesafeyi de kapatırken içimdeki öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Kaden ve ailesi bu sabah evimizden ayrıldıktan sonra bana bir mesaj göndererek şehirdeki kendi evlerine geri döndüklerini bildirdi,

Kendi ailem nihayet beni kontrol odasından çıkardıktan ve telefonumu geri verdikten sonra okuyabildim. O günün geri kalanını benim aileme açık savaş ilan etmek yerine kendi ailesinin geri çekilmesini sağlamaya çalışarak geçirirken, ben aileme bir daha böyle bir şey yaparlarsa beni bir daha asla göremeyeceklerini söyledim. Sonra izinsiz olarak annemin arabasını aldım ve tek başıma Blackwater'a geri döndüm.

On dakika önce Kaden nihayet bana mesaj atarak ailesinin geri çekilmesini sağladığını ve Jace'le birlikte Blackwater'a geri döndüklerini söyledi.

Kapılarına kadar olan son mesafeyi yürüyüp kapıyı çalarken kalbim gergin bir şekilde çarpıyor. Kaden'in bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Ama bu sabahki boktan şovdan sonra Jace'ten o kadar emin değilim. Umarım kapıyı açan o olmaz.

Sanki talihsizliğin kendisi beni duymuş gibi kapı itilerek açıldı ve Jace ortaya çıktı. Kahverengi gözleri sert ve iri vücudu tüm kapı çerçevesini kapatırken, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana bakıyor. Göğsündeki ve kollarındaki kaslar giydiği beyaz tişörtü zorluyor.

Yutkunuyorum ve ne söyleyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Basit bir *merhaba* ne yazık ki yetersiz görünüyor.

"Yine kardeşimi kaçırmaya mı geldin?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, bakışlarını tutarken ağırlığımı bilinçli bir şekilde kaydırıyorum. "Yemin ederim, onu kaçıracaklarını bilmiyordum. Öğrendiğimde yardım çağırmaya çalıştım ama beni kontrol odasına kilitlediler."

Bir süre sessiz kaldı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ruhumu tartan acımasız bir tanrının önünde duruyormuşum gibi hissediyorum.

"Kapıları bizim için açan sendin, değil mi?" diye soruyor sonunda. "Kontrol odasından."

"Evet."

"Odaya girdiğimiz anda aileni öldürmeyeceğimizi nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım."

Tekrar sessizleşiyor, okunamayan gözlerle beni izliyor. Sonra yavaşça başını sallıyor ve kollarını açıyor.

Yana doğru bir adım atarak çenesini bana doğru salladı. "İçeri gel."

İçimde bir rahatlama hissi oluşuyor ve eşikten geçip karanlık ahşap koridora adım atıyorum.

Jace eğilerek kapının kolunu tutuyor ve kapıyı arkamdan çekerek kapatırken, "Kaden! Alina geldi." Bana döndü. "Bir içki ister misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, birden fazlasını kullanabilirim."

"Aynı." Eğlenceli bir huff çıkardı. Ama sonra yüz hatlarında suçluluk duygusuna çok benzeyen bir şey belirliyor ve ölü bir sesle "Aynı" diye tekrarlıyor.

Şaşkınlıktan kaşlarım çatılıyor ama ben daha ne olduğunu soramadan mutfağa doğru ilerliyor ve beni takip etmemi işaret ediyor. Üst kattan, açılıp kapanan bir kapının sesi, aksi halde sessiz olan evin içinde dolaşıyor.

Yavaş adımlarla yukarıdaki merdivenlere doğru ilerlerken Jace'i mutfağa kadar takip ediyorum.

Jace dolaptan birkaç bardak çıkarıp mutfak adasına koyarken bardaklar şingirdiyor. Sonra bir şişe viskinin ağzını açıyor ve iki bardağı da makul sayılabilecek miktardan daha fazla sıvıyla dolduruyor. Kaden odaya girerken bardaklardan birini bana doğru kaydırıyor.

Bardağı görmezden gelerek arkamı dönüp Kaden'e bakıyorum. Onun halini gördüğümde ağzım çoktan açılmış, bir özür dökülmek üzereydi.

Şokla irkilerek gözlerimi kırıştıyorum ve sadece birkaç saniye ona bakabiliyorum.

Babamın ona vurduğu yerden çenesinde büyük bir çürük var. Ama bundan daha fazlası, solgun ve dengesiz görünüyor.

"Neyin var?" Korku içime işlerken ağzımdan kaçırdım.

Ama o sadece aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını bana doluyor. Beni kendine çekerek sıkıca sarılıyor ve başımın tepesini öpüyor. Göğsünden uzun bir iç çekiş çıkıyor.

Kollarımı kaslı vücuduna dolayarak, sanki hayatım buna bağlıymış gibi ona tutunuyorum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, onunkine karşı atıyor. Ve birkaç saniye boyunca öylece duruyorum, ona sarılıyorum ve kendime onun burada olduğunu hatırlatıyorum. Burada olduğumuzu. Onun iyi olduğunu.

Ama durumuna bakılırsa, görünüşe göre iyi değil.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Neden bu kadar solgunsun?" Sadece başını sallıyor. "Önemli bir şey değil."

Jace arkamdan, "Günün yarısında kusup duruyor da ondan," diyor. "Ona her ne verdilerse onun yan etkisi. Lanet olsun, yapmalıydım-"

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye tersleyerek sözünü kesiyor Kaden. Kardeşinin bakışlarını sert gözlerle tutarken yüzünde ciddiyet titreyiyor. "Bu senin hatan değildi."

Kaden'i bırakıp arkamı döndüğümde Jace'in kafese kapatılmış bir kurt gibi yerde volta attığını görüyorum. Bardağındaki viskinin yarısı çoktan bitmişti.

Kardeşine bakan Jace'in gözlerinde suçluluk ve pişmanlık dolanıyor. "Burada olmalıydım."

"Sen benim kardeşimsin," diye cevaplıyor Kaden. "Bebek bakıcım değil." "Yine de yapmalıydım-"

"Bana kendimi tekrar ettirme." Jace'in elindeki bardağa sert bir bakış fırlattı. "Ve şu lanet olası içkiyi de azalt. Bugün bu evde kusmasına izin verilen tek kişi benim."

Parmaklarını hayal kırıklığıyla бүkerken Jace'in kollarındaki kaslar kıpırıyor. Sonra yarısı dolu bardağı adaya çarpıp kapıya doğru yürüyor. Kaden'e acı ve pişmanlık dolu bir bakış daha attıktan sonra koridorda gözden kayboluyor. Birkaç saniye sonra merdivenlerden yankılanan ayak sesleri yukarı doğru yöneliyor.

Kaden derin bir iç çeker ve parmaklarını saçlarında gezdirir. Başını sallayarak lavaboya doğru yürüdü ve bir bardak daha alıp suyla doldurdu. Hepsini boşalttıktan sonra yeniden dolduruyor ve sonra bana dönüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum o tek bir kelime bile edemedi.

Kara kaşlarını indiriyor ve buyurgan bakışlarını üzerime dikeyor. "Yapmadığın bir şey için özür dileme."

"Ama bunu yapan *benim* çılgın ailemdi."

Jace'in kaybolduğu noktaya doğru başını sallarken ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Peki benimki daha mı akli başında?"

Boğazımdan bir kahkaha kaçıyor. Rahatlama, suçluluk, çaresizlik ve neşe hepsi bir arada.

Bütün gün o kadar gergindim ki sanki ruhum bastırılmış bir gerilimle titreyiyor.

Destek için bir elimi adanın üzerinde tutarak, aniden sallanmaya başlayan bacaklarımın üzerinde sendeliyorum. Kaden hemen bardağını yere bırakıp benimle buluşmaya geliyor. Göğsüne çarpıyorum, hareket etmeye başladıktan sonra ivmemi zar zor durdurabiliyorum. Kollarımı ona dolayarak, tüm vücudum titrerken ona sıkıca sarılıyorum.

Kollarını titreyen bedenime dolayarak beni sıkıca tutuyor ve yanağını başımın üstüne koymak için eğiliyor.

"Seni sakat bırakmalarına izin verecektin," diye boğuk bir hıçkırıkla haykırdım. "Buna değecektin."

Kısıtlamalarım paramparça oldu. Taşkın kapıları açılıyor ve içimde biriktirdiğim tüm duygular dışarı akmaya başlıyor. Korkunç bir fırtınada cankurtaran salı gibi Kaden'e tutunarak göğsüne öyle bir ağlıyorum ki vücudum titriyor.

Ben hüngür hüngür ağlarken o orada öylece duruyor, bana sıkıca sarılıyor ve bir eliyle saçlarımı okşuyor.

Gözyaşlarım tüm bu duyguları bedenimden boşalttıktan sonra, kendimi toparlamak için düzensiz bir nefes çekiyorum. Ama kendimi o kadar bitkin hissediyorum ki Kaden'i bırakmaya cesaret edemiyorum. Eğer bırakırsam yere yığılacam.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum göğsüne, aniden çöküşümden dolayı utandığımı hissediyorum.

Nazik hareketlerle saçlarımı okşamaya devam ediyor. "Olma."

"Genelde bu kadar zayıf değilimdir."

"Ağlamak sizi zayıf yapmaz. Sadece çok uzun süredir güçlü olduğunuz anlamına gelir."

Ruhumun derinliklerinden bir hıçkırık kopuyor.

Beni daha sıkı tutuyor. "Benimleyken asla rol yapmak zorunda değilsin. Asla zayıf ya da kırılabilir görünme konusunda endişelenmene gerek yok. Senin ne kadar güçlü olduğunu zaten biliyorum. O yüzden ağlaman gerekiyorsa ağla. Ve eğer yıkılman gerekiyorsa, yıkıl. Sonrasında parçaları toplamana yardım edeceğim."

Kalbim rahatlama ve minnettarlıkla dolup taşıyor. Kaden'in soğuk ve duygusuz olduğuna nasıl inanabilirdim ki? Duyguları tanıdığım herkesten daha iyi okuyor ve şu anda tam olarak neyi duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. Yanağını göğsüne bastırarak kalbinin düzenli atışını dinliyorum. Bu ses, yorgun bedenime sıcak bir huzur duygusunun yayılmasını sağlıyor.

"Gelecek hafta sonu bir yerlere gidebilir miyiz?" Hâlâ ona tutunarak soruyorum. "Sadece sen ve ben. Tüm bu çılgınlıktan birkaç günlüğüne uzaklaşıp sadece nefes almaya ihtiyacım var."

"Elbette yapabiliriz. Ama ailenin, en nefret ettikleri düşmanlarıyla bilinmeyen bir yere gitmene izin vereceğinden emin misin?"

"Ailem artık hiçbir şey yapmama *izin* vermiyor. Şu andan itibaren ne istersem onu yapacağım."

Kıkırdarken göğsü titriyor. Sonra eğilip başımın üstünü öpüyor. "İşte benim kızım."

OceanofPDF.com

KADEN

D Alina'nın açıklamasına rağmen, kardeşleri ve kuzenleri bütün haftayı onu vazgeçirmeye çalışarak geçirdiler. Ama Cuma öğleden sonra gelip de onu arabamla almaya gittiğimde onu bırakmaktan başka seçeneğim yoktu. Yine de arkasından bana tehditkâr bakışlar atmadan önce değil.

Geniş ve rahat yatakta uzanmış, yanımda uyuyan Alina'nın kalçasına elimi koyarken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Dün gece boyunca küçük kız kardeşlerine neler yaptığımı bir bilselerdi, otel odamıza hücum eder ve bana tehditkâr bakışlardan daha fazlasını fırlatırlardı.

Yan tarafıma yaslanmış yatan muhteşem kadına bakıyorum. Kolunu göğsüme dolamış, bir bacağını da benimkinin üzerine sarmış. Sarı saçları beyaz çarşafın üzerine dökülmüş, dalgalanan bir şelale gibi görünüyor. Her derin nefes alışında göğsü kaburgalarımın yanında yükselip alçalıyor. Yüzünü inceliyorum. Dudakları biraz aralanmış ve Tanrı ve tüm cehennem adına, uzanıp parmaklarımı o mükemmel dudakların üzerinde gezdirmek istiyorum. Ama kendimi tutmayı başarıyorum. Dün gecedен sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğuna şüphe yok.

Bunun yerine başımı yana eğip pencereden dışarı bakıyorum.

Koyu gri göklerden yağmur yağıyor. Tıpkı dün gece olduğu gibi. Pencerenin dışındaki alana kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Bizi deniz kenarında güzel bir gotik malikaneye götürüyorum ve yağmur sanki muson yağmuruymuş gibi yağıyor.

Umarım bugün hafifler. Ya da en azından yarın. Dürüst olmak gerekirse, tüm hafta sonunu Alina ile bu odada kilitli geçirmeyi umursamazdım. Ve dün geceki coşkusuna bakılırsa, onun da aldıracağını sanmıyorum.

Pencerenin dışındaki hareket gözüme çarpıyor.

İlk başta tüm vücudum alarma geçiyor çünkü ikinci raunt için geri gelenlerin kardeşleri olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Ya da iki yüz iki. Ya da şu anda kaç saldırıdaysak artık.

Ama ben pencereden dışarı bakarken, dışarıdaki bahçeye çıkan adama bir kadın eşlik ediyor. Adam kadını ellerinden tutup göğsüne doğru çekiyor. Kadın onu kucaklarken gülüyor.

Yağmur üzerlerine yağar ve ikisini de sıırıslıkla eder.

Ama onlar sadece gülüyor, yüzlerini gökyüzüne çeviriyor ve yağmurda dans etmeye başlıyorlar.

Kalbim acıyla çarpıyor.

"Neyin var?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum ve sonra bakışlarımı tekrar Alina'ya çevirmeden önce kendimi sabitlemek için bir nefes alıyorum. Şimdi uyanık ve meraklı gözlerle beni izliyor.

"Yok bir şey," diyorum, göğsümde kabaran rahatsız edici hisleri bir kenara bırakmaya çalışarak.

Bana emredici bir bakışla bakıyor. "Bana bunu yapma."

Mağlup bir iç çekişle parmaklarımı saçlarımda gezdirdikten sonra pencereye doğru başımı sallıyorum. Dışarıdaki çift hâlâ gülüyor, yağmur altında dans ediyor ve son derece sevimli davranıyorlardı.

"Sana bunu asla veremeyeceğim," diyorum, aniden Alina'nın bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemeyerek.

"Sırıslıkla kıyafetler ve soğuk algınlığı mı?" diye dalga geçiyor, sesinde eğlence var. "Sevimli, spontane birkaç şey." Yutkunuyorum, üzerinde daireler çiziyorum

çıplak kalçası ama yine de gözleriyle buluşmaya cesaret edemiyordu. "Sana bunu asla veremeyeceğim. Çünkü ben o şekilde yaratıldım."

Parmakları yanağıma değiyor. Çenemi nazikçe kavrayarak başımı geriye çeviriyor, böylece bakışlarıyla tekrar buluşuyorum.

"Bunu istemiyorum." Bakışlarımı tutarken gözleri ciddi. "Ben istiyorum sen."

Ona bir bakış attım. "Ben psikopat özellikleri olan, normal insanlar gibi duyguları zar zor hissedebilen soğuk ve acımasız bir sadistim."

"Biliyorum."

Bakışlarını tutarak başımı yavaşça sallıyorum, kendini neye bulaştırdığını anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Başka kimse umurumda değil. Dünyanın geri kalanı pencerenin önünde yanıp kül olsa bile umurumda olmaz. Sevdiğim tek insanlar kardeşlerim ve sensin."

Gözlerini kırptırıyor ve gözlerinde ışık titreşiyor. Kaşlarını kaldırarak dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve tereddütle "Beni seviyor musun?" diye sorarken bakışlarımla baş başa kalabiliyor.

Boğazımdan bıkkınlık ve inançsızlık dolu bir kahkaha yuvarlanıyor ve ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Senden uzak duracağımı söylemek yerine babanın iki dizime de silah dayamasına ve tetikleri çekmesine izin verdim. Ve sen hâlâ seni sevip sevmediğimi mi merak ediyorsun?"

Elinin tersiyle göğsüme vuruyor ve sonra yukarı tırmanıp bir bacağını vücudumun üzerinden geçirerek üzerime oturuyor. Ellerimi kalçalarına koyup ona bakıyorum.

"Elbette seni seviyorum, küçük geyik," diyorum, sesim sadece ona karşı yumuşaklaşıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor."

"Korkmadığını sanıyordum."

"Nasıl yapmam? Sen tanıdığım en tehlikeli insansın."

Güzel yüzüne yayılan parlak gülümseme kalbimin birkaç kez atmasına yetiyor.

Ellerini göğsümde birleştirerek eğiliyor ve dudaklarımdan bir öpücük alıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor öpücükler arasında ağzıma. "Olduğun kişiye rağmen değil. Kim olduğun için."

Göğsümdeki o soğuk, siyah kalp o kadar sert çarpıyor ki eminim o da duyuyordur. Birisi hakkında böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da birinin benim için böyle hissedebileceğini.

Ama Alina her şeyi değiştirdi.

Benim tüm soğuk, duygusuz psikopat yanlarımı görüyor ve yine de beni seviyor.

Sözleri yine zihnimde yankılanıyor.

Hayır, *zaten* değil. Beni bu *yüzden* seviyor. Kim olduğum için.

"Asla yağmurda dans etmeyeceğim," diyorum beni seçerek kendini neye bulaştırdığını anlaması için son bir çaba olarak.

Ama o daha dik oturuyor ve bana bilmiş bir gülümseme fırlatıyor.
"Biliyorum.

Ama bu yine de dans edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Üzerimden yuvarlanarak yataktan çıkıyor ve kıyafetlerine uzanıyor. Kendimi bir dirseğimin üzerinde yukarı itiyorum ve sessiz bir soruyla ona bir kaşımı kaldırıyorum. Gülüyor ve çenesini sallıyor.

"Hadi," diyor. Sonra gözlerinde muzip bir parıltı parlıyor. "Ve biraz bıçak getir."

Şaşkınlık ve kafa karışıklığı hâlâ içimde atıyor ama dediğini yapıyorum. Giyindikten sonra bıçak kılıflarımı takıyorum ve onu kapıya kadar takip ediyorum.

Beni konağın diğer tarafındaki ıssız balo salonuna götürdüğünde şaşkınlığım daha da derinleşiyor. Büyük boş odayı tarıyorum, altın şamdanlara ve tavandaki fresklere dikkat ediyorum, sonra bakışlarımı tekrar Alina'ya çeviriyorum ve kaşlarımı bir kez daha soru sorarcasına kaldırıyorum.

"Bana bıçaklı kavgada birinden nasıl kaçacağımı öğret," diyor ve savunma pozisyonuna geçiyor. "Bu bizim dansımız olacak."

Şaşkınlığım kafamda çınlamayı bitirirken birkaç saniye boyunca sessizce ona bakıyorum. Sonra "Hayır." dedim.

Geri çekiliyor, sersemlemiş görünüyor. Ve utanmış. Ve biraz da incinmiş.

Bu fırsatı aramızdaki mesafeyi kapatmak ve iki bıçak çıkarmak için kullanıyorum.

"Sana bıçaklı kavgada birinden nasıl kaçılacağını öğretmeyeceğim." Onun önünde durduğumda dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirliyor. "Sana bıçaklarla nasıl dövüşüleceğini öğreteceğim."

Bıçakları ellerimde döndürerek havaya kaldırıyorum ve önce kabzalarını ona sunuyorum.

Yüz hatlarında şok titreşimleri var. Ağzı biraz açılıyor ama yüzümle ona uzattığım bıçaklar arasına bakarken sesi çıkmıyor.

"Bıçaklarınıza kimse dokunmuyor," diye sonunda bastırmayı başarıyor.

"Kesinlikle. Kardeşlerim dışında kimse." Bakışlarını ciddiyetle tutuyorum gözlerini. "Ve senin."

Küçük bir nefes çekiyor.

Küçük bir şok sesi ve gözlerinden taşan duygularla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Tereddütle öne uzanarak parmaklarını kabzaların etrafına doluyor.

Onları sıkıca kavradığında, bıçakları bırakıyorum.

Onlara bakıyor ve sonra parmaklarını kabzaların üzerinde esnetiyor.

Alina'nın saldırı pozisyonuna geçerken omuzlarını dikleştirip geriye atmasını izlerken vücudumu ısı kaplıyor ve ruhumu zonklayan bir ateşle dolduruyor. Çünkü bıçaklarımın onun ellerindeki görüntüsü hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Tanrım, o
mükemmel. Ve o
benim.

OceanofPDF.com

ALINA

A Dün geceki etkinliklerimizden ve balo salonundaki bıçaklı dövüş derslerinden sonra kaslarım ağrıyor ve bedenim bitkin düşüyor. Ama kalbim hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Geleceğim için istediğim şey bu. Onun için.

Biz. Bu yenilmez olma hissi. Dokunulmaz. Sanki ne istersek yapabilirmişiz ve diğer herkesin fikirlerinin canı cehenneme.

"Bu küçük sırtıma ne için?"

Gözlerimi kırıştırtıp kendime geliyorum ve tabağımdan başımı kaldırıp Kaden'in masanın karşısından beni izlediğini görüyorum.

Etrafımızdaki büyük yemek salonu insanlarla dolu, neşeli sohbetleri ılık havada yumuşak bir battaniye gibi süzülüyor. Tavandaki gotik avizelerde yüzlerce mum yanıyor, geniş odayı sıcak bir ışıkla yıkıyor ve bozulmamış gümüş takımlarda parıldıyor.

Kendimi toparlayarak Kaden'e daha da geniş bir gülümseme gönderiyorum. "Ben sadece geleceğimizi düşünüyordum."

"Oh?" Kaşlarını kaldırıyor. "Peki bu neyi gerektiriyor?"

"Canımız ne isterse onu yapacağız ve Tanrı bizi durdurmaya çalışan herkesin yardımcısı olsun."

Koyu renk gözleri parlıyor ve dudaklarına da bir gülümseme yayılıyor. "Böyle konuşmaya devam edersen bu yıl bitmeden kendini parmağında yüzüğüm ve soyadıyla bulacaksın."

Şaşkınlık içimde uçuşuyor. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki biliyorum." Sanki bu çok belli olmalıymış gibi kaşlarını çatıyor. "Neden istemeyeyim ki?"

Boğazımı biraz bilinçli bir şekilde temizliyorum. "Şey, düşündüm ki, kendin de söylediğin gibi, sevimli çift şeylerini gerçekten yapmıyorsun... Sadece düşündüm ki belki..." Nasıl bitireceğimi bilemediğim için yarım bıraktım.

"Sen benimsin."

Sesindeki karanlık sahiplenme duygusu içimde bir dalgalanma yaratıyor. Yutkunarak, bana ciddi gözlerle bakarken onun yoğun bakışlarını tutuyorum.

"Sen benimsin," diye tekrarlıyor, her kelimeyi vurgulayarak. "Ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Bu yüzden parmağında benim yüzüğüm olacak. Bu bir "eğer" meselesi değil. Ne zaman olacağı." Gözlerinde muziplik parıldıyor ve bana bilmiş bir bakış atarken dudaklarında sinsi bir gülümseme kıvrılıyor. "Ve ayrıca, benden asla kaçamaman için seni mümkün olan her şekilde kendime bağlamak istiyorum."

Göğsümden bir kahkaha fışkırıyor ve ruhuma sıcaklık doluyor. Onun sırıtışına eşlik ederek kaşlarımı hızlıca kaldırıp indiriyorum. "Dikkatli ol. Eğer bunu yaparsan, seni mahvedebilirim."

"Zaten yaptın." Sandalyesinden kalkarak masamızın tam karşısına eğiliyor ve elini boğazıma dolayarak ağzımı sahiplenici bir öpücükle kapıyor. "Ve başka türlüsünü de istemezdim."

Kalbim o kadar şişiyor ki neredeyse ışıkla dolup taşıyor. Beni bırakıp tekrar oturmadan önce bir öpücük daha çalan Kaden'in dudaklarına gülümsüyorum.

Yanımızdaki masada lacivert gömlekli bir adam açıkça bize bakıyor.

Kaden başını ona doğru çeviriyor.

Bu malikânedeki personel Kaden'in taktığı bıçakların oldukça görünür olmasıyla ilgili endişelerini dile getirdiğinden, artık bıçaklarını kalçaları yerine takım elbise ceketinin altındaki bir kılıfta taşıyor.

Kaden, bakışları hâlâ bize ağzı açık bakan adama kilitlenmişken elini takım elbise ceketinin altına sokuyor ve bir bıçak çıkarıyor. Bıçağı elinde zahmetsizce döndürürken karnımda ateş birikiyor.

Adamın bakışlarını tutarak bıçağı tekrar çevirirken kendine özgü psikopat gülümsemelerinden biri dudaklarında kayıyor. "Eğer gözlerini yerde tutamıyorsan, onları her zaman kesip senin yerine oraya koyabilirim."

Adam o kadar hızlı geri çekilir ki dizini masanın ayağına çarpar. Yüzüne yayılan korkuyla oturduğu yerden fırlıyor ve odanın diğer tarafındaki çift kapıya doğru aceleyle ilerliyor. Karmaşık oymalı meşe kapılardan birini çekip açmasını ve aceleyle geri çekilmesini izliyorum.

Bir kaşımı kaldırarak bakışlarımı tekrar Kaden'e kaydırıyorum, bir yandan da kahkahamı ve bıkkınlık dolu iç çekişimi bastırmaya çalışıyorum.

Geniş omuzlarını rahat bir omuz silkmeye kaldırıyor ve şarap bardağını almadan önce bıçağı takım elbise ceketinin altına geri kaydırıyor.

Sonunda kahkaha galip geliyor. Başımı sallayarak içimden kıkırdıyorum ve sonra kendi bardağıma uzanıyorum. Ama daha elime alamadan masamıza bir adam yaklaşıyor. Ellerimi mavi ipek elbisemin üzerinde gezdirerek restoranın müdüründen özür dilemeye hazırlanıyorum.

Ama masamıza gelen adam müdür değil. Birkaç saniye boyunca neler olduğunu anlayamadım.

Onun burada ne işi var?

Eski nişanlım Eric Wilson, şimdi bir adım ötede durduğu yerden bize bakıyor. Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş, sarı saçları geriye doğru taranmış ve mavi gözlerinde sıradan bir kibir var. Böyle malikane tipi bir otele tam uyuyor, muhtemelen bu yüzden bize doğru yürüyene kadar onu fark etmedim. Kaşlarımı çatarak yüzünü inceledim. Yüz hatlarında kızgınlık ve hoşnutsuzluk vardı.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye duyurdu.

Kaden soğuk gözlerini Eric'e kaydırıyor ve odadaki sıcaklık o kadar düşüyor ki konuşurken nefesimin yüzümün önünde bulutlanmamasına şaşıyorum.

"Kimse bir şey yapmama *izin vermiyor*," diye cevap veriyorum, çenemi kaldırıp Eric'e sert bir bakış atarak. "En azından sen."

Ama Eric sadece başını sallıyor ve sanki dünyanın nasıl işlediğini anlamayan aptal küçük bir kızmışım gibi bana bakıyor.

"Onu duydun," diye homurdanıyor Kaden masanın karşısından. "Şimdi, o saygısız dilini ağzından kesmeden önce git buradan."

"Ciddi olamazsın!" Eric, gözleri hâlâ sadece bana odaklanmış bir şekilde, Kaden'e doğru bir elini uzatırken ağzından kaçırıyor. "*Onunla* evlenmek istiyor olamazsın."

"Onun hakkında bu şekilde konuşma," diye uyarıyorum, sesim alçak ve hırçınlaşıyor.

"O bir psikopat! Seni mutlu edemez. Çünkü o mutluluğun ne olduğunu bile bilmiyor, Tanrı aşkına!"

"*Senin* herhangi bir kadını mutlu edemiyor olman, diğer herkesin de aynı derecede aciz olduğu anlamına gelmez," diye karşılık veriyorum.

Göğsünden sinirli bir iç çekiş kopuyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. Sonra kendini toparlamak istercesine derin bir nefes alıyor ve ciddi bir bakışla beni süzmeden önce ellerini tekrar yanlarına bırakıyor.

"Benimle gel, Alina," diyor, sesi neredeyse yalvarır gibi çıkıyor Şimdi. "Yemin ederim sana ne istersen veririm. Sana bu psikopatın verebileceğinden daha fazlasını verebilirim."

Bir kaşımı kaldırarak, bakışlarımı son derece küçümseyici bir şekilde vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Sunduklarınızı gördüm ve hiç etkilenmedim."

Hem kızgınlık hem de utanç gibi görünen bir ifadeyle kızarıırken yanaklarında renk yükseliyor.

Kaden alttan alta kıkırdıyor ve bana içimi ısıtan onaylayıcı bir bakış fırlatıyor.

Eric boğazını temizledikten sonra ellerini bej renkli gömleğinin altından geçiriyor ve omurgasını düzeltiyor.

"Şey," diye burnunu çekiyor. "Bunu medeni bir şekilde yapmaya çalıştım."

Telefonunu çıkardığında içimde şüphe çiçekleri açıyor. Ama tek yaptığı kısa bir mesaj göndermek. Sonra cebine geri koyuyor ve tekrar bakışlarımla buluşuyor.

"Gerçekten denedim, Alina," diyor ve ses tonundaki gerçek pişmanlık omurgamda bir panik patlamasına yol açıyor. "Ama sanırım böyle olması gerekiyor."

"Sen ne-"

Çift kapı birden açıldı.

Savaş kıyafetli adamlar yemek salonuna doluşurken Kaden ve ben ayağa fırladık. Diğer konuklar çığlık atıp kaçışmaya başladılar.

"Herkes dışarı!" diye bağırıyor adamlardan biri. "Hunter ailesinin emriyle."

Şok içinde irkiliyorum ve Kaden'e doğru bakıyorum.

Takım elbise ceketini çoktan çıkarmış ve şimdi üzerinde sadece göğsünü boydan boya kesen bıçak kılıflarıyla beyaz elbise gömleği var.

"Bunlar benim ailemin insanları değil," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, iki bıçak çıkarıp ellerime bastırırken. "Sana ne gösterdiğimi unutma. Eğer biri yaklaşırsa, doğrudan öldürmeye git ve tereddüt etme."

Bıçakları alarak başımı sallıyorum. Bakışlarımı odanın geri kalanına çevirirken korku ve panik midemde yuvarlanıyor.

Diğer konuklar ve personel çoktan kaçmıştır. Sadece Eric ve adam sürüsü kaldı. Eski nişanlım geri çekildi ve şu anda karşı karşıya olduğumuz küçük ordunun iki adım önünde pozisyon aldı.

"Bu da ne böyle, Eric?" Öfkeyle birlikte içimi kaplayan korkuyu gizlemeye çalışarak soruyorum. "Terk edildin diye bu biraz aşırı bir tepki gibi görünüyor."

"Her zamanki gibi büyük resmi göremiyorsun," diye yanıtlıyor bakışları sertleşmeden önce tepeden bakan bir tonda. "Bu sadece bizim nişanımızla ilgili değil. Sizinkiyle de ilgili. Avcılarla bir ittifak kuramazsınız."

"Onu konuşturmaya devam et," diye mırıldanıyor Kaden nefesinin altında.

Önümüzdeki siyah giysili adamlar dağınık masaların arasında bizi kuşatacakmış gibi hareket ederek yayılıyorlar. Kaden yanımda kayıyor, hesapçı bakışları sanki onların belirli bir pozisyona geçmesini bekliyormuş gibi odayı tarıyor.

"Benim ailem ve toplumumuzun seçkin çevresindeki diğer aileler," diye devam ediyor Eric, sesi artık kibirli bir hal almış, "sizi birbirinize düşürerek ailelerinizi kontrol altında tutmayı başardık. İşte bu yüzden bir ittifak kurmanıza izin veremeyiz."

"Neden olmasın?" Kaden'in dediğini yaparak ve onu konuşturmaya çalışarak soruyorum.

"Çünkü bu seni çok güçlü yapardı, tabii ki." Başını sallıyor ve yüz hatlarını bir kez daha gerçek bir pişmanlık kaplıyor. "Ama ailen senin Avcı ailesinin emriyle düzenlenen bir saldırıda öldürüldüğünü öğrenir öğrenmez, ki tüm misafirler kaçmadan önce bunu açıkça duydular, bu bir kan davası başlatacaktır."

Kalbim göğsümde sarsılıyor. *Öldürülmek* mi? Beni *öldürmek* için mi buradalar?

"Bu da bizi tehdit edecek bir ittifak ve güçlü bir suikastçı aile koalisyonu olmayacağı anlamına geliyor," diye bitiriyor. "İşte bu yüzden sevgili Alina, medeni olmaya ve seni ikna etmeye çalıştım-"

Kaden fırlatma bıçaklarını fırlatıyor.

KADEN

M Dört fırlatma bıçağı havaya fırlatılırken binlerce mumun ışığında etal parıldıyor. Bize doğru ilerleyen adamlar ne olduğunu anladıklarında geri çekilmeye çalışıyorlar ama çok geç kalmış oluyorlar. Bıçaklar kendilerini dört boğaza gömüyorlar. Büyük yemek odasından boğuk boğuk sesler yükselir. Sonra dört adam parlak parke zemine yığılır ve kıyamet kopar.

Adamların geri kalanı ileri atılırken ben de bir çift dövüş bıçağı çıkardım.

Sadece bir sürpriz saldırı hakkım olduğunu biliyordum, bu yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydim, bu yüzden aynı anda dört kişiyi vurabileceğim bir konuma gelmelerini bekledim. Yine de olasılıkları tam olarak eşitlemiyor, ancak saniyeler içinde dört ölü, en azından diğerlerinden bazılarının çok yaklaşımdan çekinmesini sağlayacaktır.

İlk çift saldırgan bize ulaştığında kolumu uzatarak Alina'yı birkaç adım arkama itiyorum.

Soğuk öfke içimi buz gibi yakıyor.

Alina'yı öldürmek için buradalar. Onu *öldürmek için*. Çünkü ailelerimiz birleşirse bu güç dengesini bozar. Hepsini katledeceğim.

İlk yumruğun altından eğilerek elimdeki bıçağı döndürüyorum ve adamın göğsüne saplıyorum. Boğazından bir nefes kopuyor ama ben tekrar harekete geçiyorum. Bıçağı göğsünden çekip çıkarırken, diğer adama dönüp tekme atıyorum. Adam saldırmaktan vazgeçmek zorunda kalıyor ve dizine darbe almamak için geri sıçırıyor.

Alina'ya ulaşmak için etrafımdan dolaşmaya çalışan iki adam daha diğerlerine katılıyor. Öfke içimde çatırıyor.

Etrafımda dönerek, bir bıçağı bir adamın koluna saplarken diğerini ikinci adamın bacağına saplıyorum. Acı içinde çığlık atıyorlar. Ama ilk dalgadan kurtulan adam çoktan iyileşmiş ve bana tekrar saldırıyor. Ve diğer taraftan iki kişi daha ilerliyor.

Eğer suikastçı olsalardı, *gerçek* suikastçılar, çoktan ölmüş olurduk. Ama bizim dünyamızda hiç kimse bir Petrov'u ya da bir Hunter'ı öldürmek için bir sözleşmeyi kabul edecek kadar aptal olamaz, bu yüzden bu adamlar sadece elit eğitimi olmayan ve gerçek silahlara erişimi olmayan sıradan haydutlar. Ama onlardan o kadar çok var ki.

Birinin şahdamarını keserken yüzüme kan sıçırıyor, ardından bir darbenin altından sıyrılıp bıçağımı başka birinin karnına saplıyorum.

Acı kolumda nabız gibi atıyor.

Elimi geri çekip bakışlarımı etrafımda dolaştırıyorum ve önümdeki adamlardan bazılarının etraflarındaki masalardan biftek bıçakları aldıklarını fark ediyorum.

Siyah denizin içinde bej rengi bir şey aniden soluma doğru hareket ediyor. Bir yandan haydutlardan birinin kalçama attığı tekmeyi savuştururken bir yandan da o bej rengi lekeyi görüyorum.

Bej rengi gömleğiyle Eric, küçük ordusunun arkasından gizlice geçip Alina'yı yakalamaya çalışıyor. Ama Alina tıpkı ona gösterdiğim gibi bıçaklarını havada savurarak Eric'i geri sıçramaya zorluyor.

Kalan iki bıçağımdan birini çekip ona fırlatıyorum.

Bıçak bacağına saplandığında acı dolu bir çığlık havada yankılanıyor ve yere yığılıyor. Son fırlatma bıçağımı diğer bacağına fırlatıyorum. Kan parke zemine sızıyor ve sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor. Ama bacakları artık düzgün çalışmıyor. *İyi* oldu. Çünkü onu sona saklayacağım.

Bir bıçak aniden kaburgalarımı keserken ateş tenimi yakıyor. Homurdanarak birkaç saniyeliğine görmezden gelmek zorunda kaldığım ana savaşa geri dönüyorum. Ama ihtiyaçları olan tek şey birkaç saniyeydi.

Siyah giyimli bir haydut kitlesi bana saldırıyor.

Diğer her şeyi bloke ederek, sadece onlara odaklanıyorum.

Stratejiler zihnimde şekilleniyor.

Ve onları infaz ediyorum.

Döndür. Ördek. Sapla. Döndür. Dilimleyin.

Tüm saldırılarını engelleyemeyeceğim kadar çok kişi aynı anda saldırıyor, bu yüzden hangi saldırıları engelleyeceğimi ve hangilerine izin vereceğimi seçmek zorundayım.

Biftek bıçakları vücudumda çeşitli yaralar açtığı için beyaz gömleğime kırmızı lekeler yayılıyor ve bana çarpan yumruklar ve tekmeler yüzünden kemiklerim ağrıyor. Ancak hangi saldırılara izin vereceğimi dikkatle seçtiğim için, yaraların hiçbiri hayati tehlike oluşturmuyor. Ve saldırganların hiçbiri Alina'ya ulaşamıyor.

Çenemi sıkarak, Alina'yı korumak için savaşırken durduğum yere çizdiğim görünmeyen çizgiyi hiçbir saldırganın geçmediğinden emin olmak için zihnimi on adım ileride tutuyorum.

Kan kollarımdan aşağı akıyor, ellerimi öyle kayganlaştırıyor ki, bıçaklarımı döndürmek ve avuçlarımdaki kanı silmek için birkaç değerli saniyeyi feda etmek zorunda kalıyorum, böylece daha sağlam bir tutuş elde edebiliyorum.

Ama savaşmaya devam ediyorum. Ve benden önceki adamlar düşmeye devam ediyor.

Dönüyor, kıvrılıyor ve kesiyor, tüm öfke ve hiddetimi ve Alina'nın güvenliği için duyduğum korkunç korkuyu saldırılarıma yansıtıyorum. Ölüm rüzgârları gibi adamların arasından geçerken kan fişkırıyor ve çığlıklar paramparça oluyor.

Son siyah giysili adam da nihayet yere düştüğünde, vücudum adrenalin ve panikle o kadar doluyor ki artık ne olduğunu ve nerede olduğumu zar zor anlayabiliyorum. Bir yığın ceset, önceden tertemiz olan parke zemini kirletiyor. Bazıları hareket ediyor ve acı içinde inliyor. Bazıları değil.

Sığ nefesler alıyorum, göğsüm kabarıyor ve kalbim çarpıyor, bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum. Eric kapıya doğru sürünerek kaçmaya çalışıyor. Ve Alina...

Kafamı çeviriyorum.

Onu hala ellerinde bıçaklarla arkamda dururken bulduğumda rahatlama bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama tam o sırada odada bir gürültü yankılanıyor.

Kapılar tekrar çarparak açıldı. Bir başka siyah giyimli adam dalgasının eşikten içeri doluştuğunu görmek için arkamı dönüyorum.

Ellerindeki silahları fark ettiğimde dehşet soğuk su gibi içime doluyor.

Hay sikeyim. Şimdi bunu nasıl kazanacağız?

"Yere yatın!" diye bağılıyor biri. "Yere yatın! Hemen!"

Kendimi sola doğru fırlatıyorum, böylece Alina'yı vücudumla tamamen bloke ediyorum ve bıçaklarımı tekrar kaldırıyorum. Artık fırlatma bıçağım yok, bu yüzden vurabileceğim kadar yaklaşmadıkları sürece onlara saldıramam. Ama Alina'yı almak istiyorlarsa, vuruş mesafesine gelmek zorunda kalacaklar. Ya da beni vurmak.

Beş tüfek göğsüme doğrultulduğunda, artık kana bulanmış gömleğimde kırmızı noktalar beliriyor.

"Yere yatın dedim!" diye bağıyor aynı ses.

Yaralarımın kan fışkırıyor ve derimden aşağı kayıyor ve tüm vücudum yorgunluktan çığlık atıyor. Ama olduğum yerde kalıyorum.

"Kaden," diyor Alina aniden arkamdan, "Bu-" "Dizlerinin üzerine çök," diye araya giriyor tanıdık bir ses. "Şimdi!"

İçime bir rahatlama çöküyor.

Bu yüzleri görmenin bende böyle bir duygu yaratacağını hiç düşünmemiştim ama şu anda kapıdan içeri girebilecek en iyi ikinci insan grubu onlar.

"Baba," diye sesleniyor Alina.

Lanet olası Petrov ailesinin tüm erkekleri silahlarını ve tüfeklerini kaldırmış odaya girerken ürpertici bir nefes çekiyorum. Onlardan önce giren diğer adamlar, yerdeki insanların silahlarını kontrol ederek dağılıyorlar.

Ama Ivan Petrov kızına bakmıyor. Sert gri gözleri bana kilitlenmiş. Silahı da öyle. "Dizlerinin üstüne çök dedim."

İlk içgüdüm reddetmek. Ama bana doğrultulmuş yaklaşık on beş silah var ve Petrov'ların yüzlerindeki ifadeden, söylediklerinin dışında bir şey yaparsam beni gerçekten öldüreceklerini anlayabiliyorum. Ayrıca, bu odadaki hiç kimse Alina için bir tehdit değil. En azından hâlâ ayakta olan hiç kimse.

Bu yüzden Ivan'ın bakışlarını tutuyorum ve yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum.

O bana doğru ilerlemeye devam ederken adamları hızla odaya dağılıyor. Mikhail ve Anton onun yanında yürüyor, iki tüfeği göğsüme doğrultuyorlar.

"Bıçaklarınızı bırakın," diye emrediyor Ivan.

"Baba!" Alina, ikizlerin onu tuttuğu yerden itiraz ediyor. "Bu o değil!"

Ama ben bıçaklarımı yana fırlatıyorum. "Ellerini başının üstüne koy," dedi Ivan.

Kollarımı kaldırarak parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum, bir yandan da bakışlarını tutmaya devam ediyorum. O ve iki oğlu aramızdaki son mesafeyi de kapatıyorlar. Üstümde belirerek, önlerinde diz çöktüğüm yerde bana bakıyorlar.

"Seni takip ettik," diyor Ivan. "Ve bütün gün sokağın karşısından seni izledik, sadece işleri berbat etmeni bekledik. Seni yere sermek için bize bahane verecek bir şey yapmanı." Acımasız bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Ve şimdi yaptın."

Ağzımı kapalı tutarak ona bakıyorum.

"O Eric'ti!" Alina çığlık atıyor, sesinden öfke fişkırıyor. "Kaden değil! Eric beni öldürtmeye çalıştı. O *şurada*! O yüzden lanet silahlarınızı Kaden'e doğrultmayı bırakın."

"Benimle bu tonda konuşma," diye tersliyor Ivan.

Ama bakışlarını Alina'nın muhtemelen işaret ettiği yere kaydırır. Gözleri, bacaklarından iki bıçak çıkmış olan Eric'in hâlâ kapıya doğru ilerlemeye çalıştığı yere kayıyor. Üzerime bir yorgunluk dalgası daha çökerken derin nefesler alıyorum. Lanet olsun, vücudum pes edecekmiş gibi hissediyorum.

"Sadece ona sor!" Alina devam ediyor, sesi kesinlikle öfkeli geliyor.

Mikhail ve Anton babalarına bakarlar. Birkaç saniye sessizce Eric'i izlemeye devam eder. Yüzünde dalgın bir ifade belirir. Sonra dilini şaklatır.

Mikhail'e "Onu izle," der.

Petrov ailesinin reisi cevap beklemeden dönüyor ve yanında en küçük oğluya Eric'e doğru ilerliyor. Mikhail pozisyonunu değiştirerek solumda duruyor ve tüfeğini şakağına doğrultuyor. Tanrım, buna bayılıyor olmalı. Beni böyle diz çöktürmek. Ama şu anda verecek kadar sikimi toplayamıyorum. Alina güvende. Önemli olan tek şey bu.

Odanın öbür ucunda, Ivan çizmesini yaralı bacağına geçirip aşağı iterken Eric çığlık atar. Ivan'ın sert sesi, Eric'i sorgulamaya başladığında mum ışığındaki odada yankılanır.

Onları duymazdan geliyorum, çünkü kollarımı kaldırıp ellerimi başımın arkasında tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Kollarımdaki kaslar protesto çığlıkları atıyor ve vücudumdaki yaralar zonklayarak daha fazla kanın derimden aşağı kaymasına ve beyaz gömleğimi ıslatmasına neden oluyor.

Ama ben olduğum yerde, dizlerimin üzerinde, parmaklarımı başımın arkasında birleştirmiş, ölü ya da yaralı adamlardan oluşan geniş bir yarım dairenin önünde kalıyorum.

Bir süre sonra Ivan ve Anton bana doğru dönmeye başladılar.

Başım dönüyor ve kollarımın titremesini engellemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Ama başımı arkaya eğip Ivan'ın bakışlarıyla tekrar buluştuğumda, o önümde dururken gözlerimi sabit tutuyorum.

Yüzünde okunamayan bir ifade var.

Sonra silahını kaldırdı ve doğrudan alnıma dayadı. "HAYIR!" Alina arkamda bir yerden çığlık atıyor.

Bakışlarını tutmaya devam ediyorum.

Sanki yüz hatlarımın korkuyla dolmasını bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ama ben sadece kardeşlerimin ya da Alina'nın hayatı tehlikede olduğunda korku hissediyorum, bu yüzden Ivan'ın beklediği duygu asla gelmiyor. Beni vurmak istiyorsa, vuracak. Bu kadar basit.

Ama tetiği çekmiyor.

Bunun yerine, sanki yüzümdeki cevapları okumaya çalışıyormuş gibi beni izliyor. Ama yüz hatlarımda da hiçbir şey bulamıyor. Sonunda çenesini sallayarak etrafımızdaki katliamı işaret ediyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor. "Evet," diye yanıtlıyorum.

"Neden?"

Cevabım hemen. Çünkü bu dünyadaki en doğal şey. Şimdiye kadar verdiğim en kolay karar. Yapacağım en ciddi yemin.

"Çünkü onu ölene kadar koruyacağım."

ALINA

T Hâlâ işgal etmekte olduğumuz gotik malikâne oteli muhtemelen bu bir günde geçen yıl kazandıklarından daha fazla para kazandı. Babam sonunda Kaden'in beni saldırıya karşı koruyan kişi olduğunu, saldırıyı başlatan kişi olmadığını kabul ettikten sonra Hunter ailesinin reisini aradı çünkü her iki aile de bu saldırıdan etkilenmişti. Ve birlikte, sonraki üç gün boyunca oteli satın aldılar, cesetlerle ve hala hayatta kalan haydutlarla ilgilenmeleri için temizlik ekiplerini çağırdılar ve diğer konukları çenelerini kapalı tutmaları için çok da ince olmayan bir tehditle gönderdiler. Babam Eric'i tek başına gönderdi. şahsen daha sonra.

Kaden'in babası ve kardeşleri bir saat içinde geldiler. Ailesinin maaşla tuttuğu doktorlar da. Yaralarının hiçbirisi hayati tehlike arz etmiyordu ama yine de dikiş atılması gerekiyordu. Onlar geldiğinden beri onu görmedim, çünkü Avcılar otelin bir tarafına çekilirken biz de diğer tarafını tuttuk. Ve yaralanmamış olmama rağmen, ailem hala sanki bir oda dolusu haydutla tek başıma savaşmışım gibi benimle uğraşıyor.

"Bu ne cüret hala inanamıyorum!" Maksim homurdanıyor ve elini masaya vuruyor. "Misilleme yapmalıyız. Sert ve hızlı bir şekilde."

"Katılıyorum," diye ekliyor Mikhail şu anda bulunduğumuz konferans odasının duvarına yaslandığı yerden. "Ve misilleme o kadar kanlı ve acımasız olmalı ki insanlar yıllarca bunun hakkında fısıldayacak. Ailemize karşı gelmemeleri için herkese bir uyarı olsun."

Babam başını sallıyor, yüz ifadesi sert. "Yapacağız."

Yağmur, masanın arkasındaki pencere sırasını dövüyor ve odayı dışarıda dönen fırtınanın sesiyle dolduruyor.

"Tanrım, ya gerçekten Alina'yı öldürmeyi başarsalardı?" Anton inanamayarak başını sallıyor. Bana döndüğünde gri gözleri yumuşuyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Özenle döşenmiş konferans salonundaki beyaz ahşap sandalyelerden birinde otururken, akşam yemeğinde giydiğim ve hâlâ çıkarmadığım mavi elbiseme bakıyorum. Tavandaki dönen metal lambalardan gelen ışık ipeğe yansıyor ve kumaşı parlatıyor. Elbisenin etekleri kanla ıslanmış.

Eteğin kenarındaki o koyu çizgiyi görmek bile içimde bir duygu fırtınası kopmasına neden oluyor. İyi miyim? Hayır, değilim.

O yemek odasında yaşananların görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor. Kaden'in cehennemden çıkmış bir iblis gibi dövüşürken benim tek yapabildiğim onun arkasında işe yaramaz bir şekilde durmaktı. Hayatımda gördüğüm en inanılmaz dövüş becerisi gösterisiydi. Ve biliyorum ki yardım etmeye çalışsaydım sadece onun yoluna çıkmış olurdum. Böyle bir dövüşte yardım etmeye çalışırsam her zaman ayak bağı olurum. Ben bir suikastçi değilim. Ama zekiyim. Saldırının geldiğini görmeliydim. Eric'in gitmeme izin vermeyeceğini bilmeliydim. Eylemlerimizin zengin elitlere karşı bir tehdit olarak görüleceğini anlamalıydim. Bu saldırının geleceğini görmeliydim.

Bir iç çekişi bastırıyorum.

Yapabilirdim, yapardım, yapmalıydim.

Artık bu konuda yapılacak bir şey yok. Olan oldu. Ama bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım. Kaden'i, onun beni savaşta koruduğu gibi koruyamam. Ama düşmanlarımızın bizi hiç şaşırtmamasını sağlayarak onu güvende tutabilirim. Ve yapacağım.

Ben de kararlı bir nefes aldım, Anton'a gülümsedim ve "Evet, iyiyim" diye cevap verdim.

O da bana gülümsüyor. Sol tarafımdaki duvarın yanında, Mikhail'in bakışlarının bir kez daha bana kaydığını hissedebiliyorum, sanki gerçekten burada olduğumdan emin olmak için sürekli kontrol etmesi gerekiyormuş gibi. Kardeşlerim bazen aşırı korumacı ve tam bir baş belası olabiliyorlar ama beni seviyorlar. Ve beni sadece mutlu ve güvende görmek istediklerini biliyorum.

"Bu asla olmamalıydı," diyor babam hâlâ öfkeyle parke zeminde bir ileri bir geri volta attığı yerden. "Blackwater'a kaydolmana asla izin vermemeliydim."

"Ne?" Tamamen şaşırmış bir halde ağızından kaçırdım. Başımı çevirip onunla yüzleşmek için kollarımı kaldırdım ve etrafımızdaki oteli işaret ettim. "Saldırı Blackwater'da bile olmadı."

"Önemli değil. Önemli olan durumun kendisi." Durup sert bir bakışla beni süzdü. "On sekiz yaşına bastığın anda seni evlendirmeliydim. O zaman bunların hiçbiri olmazdı."

Ona bakarak başımı sallıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Ciddi olmayan sensin!" diye tersleyerek elini bana doğru uzattı. "Bilmiyorsan diye söylüyorum, Blackwater'daki eğitimlerinden güncellemeler alıyorum. Ve bana ne söylediklerini biliyor musun? Teorik olmayan neredeyse her dersten kalıyormuşsun. Peki Blackwater'da ne yapıyorsun? Gelecekteki kocan senden faydalanamasın diye güçlenmek için orada değilsin. Parti yapmak ve eğlenmek için oradasın!"

Aslında haklı olduğu için buna gerçekten itiraz edemem.

"Blackwater'da oyalanmayı bırakıp eve dönmenin zamanı geldi," diye devam ediyor. "Ve bunun yerine uygun bir ittifak bulma konusunda ciddileşin."

Öfke içime işliyor ve ayağa kalkıyorum. Sandalye arkamdaki zemine sürtünüyor ve hareketin gücüyle neredeyse devriliyor. Anton ve Mikhail, kuzenlerim ve amcam gibi benimle babam arasında endişeli bakışlar atıyorlar. Gözleri sanki bir tenis maçı izliyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Odadaki gerilimin beyaz duvarlar arasında çatırdayacak kadar yoğun olduğu bir tenis maçı.

"Beni bir ittifak karşılığında evlendirmek istiyorsun," diye başlıyorum babamın gözlerinin içine bakarak. "O zaman işte bir tane. Kaden Hunter."

İkizler dişlerinin arasından bir nefes çekerler.

Babam çenesini sıktı. "Kaden Hunter'la evlenmiyorsun."

"Neden olmasın? Yemek odasında ne yaptığını gördün. Benim için öldürebilirdi. Benim için *ölürdü*. Başka hiç kimse beni onun gibi güvende tutamaz."

"O bir Avcı." Babam neredeyse ismi tükürüyor.

"Aynen öyle." Gözümü kırpmadan bakışlarını tutuyorum, sesimi aynı seviyede tutuyorum ve geri adım atmıyorum. "Beni bir ittifak için evlendirmeye çalışıyordun. Avcılarla yapılacak bir ittifak en iyisi olmaz mıydı? Artık onların yanında arkayı kollamak zorunda kalmayacağın gibi, güçlü bir müttefik de kazanmış olursun."

Şüphesiz tekrar reddetmek için ağızını açtığında yüzünde hâlâ öfke titreyiyor. Ama sonra duraksıyor. Gözlerini kısarken yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirir. Mikhail de bakışlarını ona kaydırır.

"Yine, o yemek odasında ne yaptığını gördünüz," diye devam ediyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, ama sonunda onları tam sınırdan yakaladığımı hissediyorum. Benim tarafıma geçmeleri için doğru yönde bir itişe daha ihtiyaçları var. "Beni korurken neredeyse kendini öldürtüyordu ve ancak sen odaya girdiğinde ve benim güvende olduğumu anladığında geri çekildi."

Babam elini çenesine götürüp düşünüyor.

"Bodrumumuzda olanlardan bahsetmiyorum bile," diye ekliyorum. "Kaden'in nasıl tepki verdiğini gördün. Beni terk etmektense onu sakat bırakmana izin verirdi."

Dişlerini emiyor.

"Kaden'i küçük parmağıma doladım," diye itiyorum. "Güven bana. Ben atla dersem, o da atlar. Jonathan Hunter üzerinde, oğullarından birini kontrol etmemden daha iyi bir kozun olabilir mi?"

Pencerelerin dışındaki karanlık geceye bakarken bir yandan da dalgın bir şekilde parmaklarını koluna vuran babamın gri gözlerinde planlar dönüyor. Odadaki diğer herkes sessizce onu izliyor ve kararını bekliyor.

Kaden'le ilişkim hiç de az önce anlattığım gibi değil ama babama gerçeği söylesem asla anlamaz. Ben de onun anlayacağını bildiğim tek kartı oynadım. Güç ve kontrol.

Sonunda bakışlarını dışarıdaki fırtınalı geceden ayırdı.

Dudaklarına gururlu bir gülümseme yayılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve yavaşça bana doğru dönüyor.

"Kızım." Bakışlarımı tutarak yumuşak bir nefes verdi. "Seni şimdiye kadar gerçekten göremediğim için üzgünüm. Sen bir Petrov'sun. Ve en az kardeşlerin kadar tehlikelisin."

Tüm ruhum parıltılarla doluyor.

"Çünkü sen hiçbirimizin yapamayacağı tek şeyi yaptın." Bana bakarken tüm vücudundan gururlu bir sıcaklık yayılıyor. "Avcıları etkisiz hale getirdin."

KADEN

Tartışma o kadar uzun süredir devam ediyor ki doktorlar çoktan dikişlerimi bitirip binadan ayrıldılar. Aslında, temizlik ekiplerinin bile yemek odasında işlerinin bittiğinden eminim.

Babama sert bir bakış atmadan önce elimi yüzüme sürdüğümde içimi bir bıkkınlık kaplıyor.

"Son baktığımda, evlenmek için senin iznine ihtiyacım yoktu," diye belirttim.

"Bir Petrov'la evlenmiyorsun!" diye karşılık veriyor, hayal kırıklığı içinde kollarını iki yana açarak. "Daha önce o yemek odasında neredeyse ölüyor olmanın sebebi o."

Bana bağılıyor olması, Petrov ailesine karşı hisleri hakkında gerçekten bir şeyler söylüyor, beni neredeyse hiçbir zaman reddetmeye cesaret edemediğini düşünürsek. Bırakın bana sesini yükseltmeyi. Ama umurumda değil. Alina benim. Ve onun parmağına yüzüğü ne kadar çabuk takarsam, diğer herkes o kadar çabuk geri çekilecek.

"Neredeyse ölüyor muydun?" Ben de karşılık verdim. "Bana biraz kredi ver. Geldiğinde odanın neye benzediğini gördün. Beni öldürmek için bundan daha fazlası gerekecek."

Hâlâ oturuyor olmam bu imbiğin bir kısmını kısmen etkisiz hale getiriyor. Ancak kan kaybından ve mücadelenin yorgunluğundan sonra, doktorlar bana enjekte ettikleri şey işini görene kadar kıpırdamadan oturmam için beni adeta tehdit ettiler. Bu yüzden yerimde oturmaya devam ettim.

"Haklı," diyor Eli yanımda oturduğu yerden. "O olaydan sonra yaşananlara bakılırsa, müthiş bir kavga olmuş olmalı."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve göz ucuyla ona hızlı bir bakış atıyorum. Ağzı zar zor görülebilen bir sırtıyla kıvrılıyor. Rico ve Jace de konferans salonundaki büyük masada oturuyorlar. Doktorlar bir süre daha oturmam gerektiğini söyledikleri anda üç kardeşim de kafesteki kurtlar gibi volta atmayı bırakıp benimle birlikte masanın etrafına oturdular. Sanki bir tür güçsüz gibi oturan tek kişi olmaktan ne kadar nefret edeceğimi biliyorlarmış gibi. Bu jestleri için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

"Fark etmez," diyor babamız hâlâ yerde bir ileri bir geri yürüdüğü yerden. "O hala bir Petrov."

"Yani?" Ona meydan okuma dolu bir bakış fırlatıyorum. "Eli bir Smith'le çıkıyor ve senin bununla bir sorunun yok."

Eli başını sallayarak sessizce argümanımı destekliyor.

Rico, "Çıktığım kızın nasıl bir geçmişten geldiğinden bahsetmiyorum bile," diye ekliyor.

Jonathan durup dördümüzün yüzüne bakarken hayal kırıklığı ve bıkkınlık dolu bir nefes üflüyor. Rico'ya bir bakış atarak, "Gelecekteki evliliğiniz Federico'nun yetki alanına giriyor," dedi. Sonra bakışlarını ben ve Eli arasında kaydırıyor. "Ve Smith'ler farklıdır. Onlar güvene layık. İstikrarlı ve öngörülebilir bir aile."

Eli nefesinin altından kıkırdıyor ve üçlüye kaşlarını oynatıyor

Bi

z. Rico gözlerini devirirken Jace ve ben homurdanıyoruz.

Raina ile tanışan hiç kimsenin onu *istikrarlı* biri olarak tanımlayacağını sanmıyorum.

ve tahmin edilebilir. O kesinlikle deli. Eli'dan bile daha fazla. Ve bu gerçekten bir şey söylüyor.

"Petrov'lara güvenemezsin," diye bitiriyor babamız.

Bu tartışma bir yere varmadığı için taktik değiştirmeye karar veriyorum. "İşte tam da bu yüzden Alina'yla evlenmeliyim. Bir düşman kaybedip bir müttefik kazanacağız."

"Nasıl-"

"Bunu bir düşünün. Eğer Alina'yla evlenirsem, hayatının geri kalanında benim evimde ve benim merhametimde olacak. Ve onun güvenliğini başlarının üzerinde tuttuğum sürece, Petrovlar bir daha bizi tehdit etmeye cesaret edemeyecekler."

Bu onun dikkatini çeker.

Bir elini çenesinde gezdirerek birkaç saniye sessizce düşündü.

Pencerelerin dışında fırtına şiddetini sürdürüyor. Yağmur camlara vuruyor ve rüzgar binanın etrafında uğulduyor.

Sonunda Jonathan bana baktı ve başını salladı. "Bu mükemmel bir nokta." "Biliyorum." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Şimdiye kadar hiçbir şey yapmadan uygun bir plan?"

"Hayır, sanırım yapmadınız." Omuzlarını geriye atarak boğazını temizliyor ve kapıya doğru ilerliyor. "O zaman şu işi bitirelim, olur mu?"

Biz de ayağa kalkmak için acele ederken sandalyeler sürtünüyor. Jace'in bana odamdan getirdiği yeni gömleği alıp üzerime geçiriyorum, bandajların ve dikişlerin üzerinden nazikçe geçiriyorum.

Üçü de sözümü bitirmemi beklerken Eli alçak sesle bir onaylama ısılgı çıkarıyor. Jonathan çoktan kapıdan çıkmış ve muhtemelen koridorun yarısını geçmişti.

"Eğer Alina'yla evlenirsem, hayatının geri kalanında benim evimde ve benim merhametimde olacak. Ve onun güvenliğini başlarının üstünde tuttuğum sürece, Petrovlar bir daha bizi tehdit etmeye cesaret edemeyecekler," diye taklit ediyor Eli benim sesimle. "Kahretsin, çok acımasızsın."

"Ve sinsi bir yalancı," diye ekliyor Rico sinsi bir gülümsemeyle.

"Çünkü hepimiz biliyoruz ki sen çok kırbaçlanmışsın," diye bitiriyor Jace ve bana geniş bir sırıtış atıyor.

Eli ve Rico bana bilmiş bakışlar atarak başlarını sallarken gülüyorlar. Hepsine gözlerimi kısıyorum.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Ben kapıya doğru ilerlerken onlar da yanıma düşüyorlar. Eli'nin ağzında hınzırca bir sırıtış var ve bir kolunu omzuma atıyor.

"Bizim küçük Kaden'in bir kıza bu kadar aşık olacağı kimin aklına gelirdi ki?" diyor, yüzünde hâlâ o sırıtış.

"Ve sadece bu da değil," diye ekliyor Rico Eli'nin diğer tarafından. "Evlenmek ve yuva kurmak istediği bir kız."

"Bana yuva kurmak ve evcilik oynamakla ilgili saçma sapan şeyler söyleyemezsin," diye karşılık veriyorum, ona sert bir bakış fırlatarak.

Rico cevap vermeden önce Jace, "Eğer istersen," diye söze başladı. "Senin için şu Fransız hizmetçi kostümlerinden birini bulmaya çalışabilirim, böylece pratik yapmak için evin içinde giymeye başlayabilirsin."

Sırıtan küçük kardeşime gözlerimi kısarak bakıyorum. "Az önce bir oda dolusu insanı indirdim. Üç ceset daha eklemekte bir sorun görmüyorum.

bugünün öldürme sayısı."

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Sanki beni alabilecekmışsin gibi."

Eli ve Rico sadece kıkırdıyor. Bıkkın bir iç çekiyorum ve üç sinir bozucu kardeşime de başımı sallıyorum.

Koridorun sonunda babamız yemek odasına açılan çift kapıya ulaşıyor. Ama kapı kollarına uzanmadan önce bize yetişmemizi bekliyor. Aramızdaki son mesafeyi kapatırken Eli kolunu omzumdan çekiyor ve gömleğimi tekrar düzeltiyorum.

Eli, Jace ve Rico bana kelimelere ihtiyaç duymayan bir bakış atıyorlar. Tam olarak ne dediklerini biliyorum. Eğlenceli olduğu için benimle uğraşıyor olabilirler ama benim adıma mutlular. Ve Alina'yı onaylıyorlar. Onlara küçük bir baş selamı veriyorum.

Kapıları açıp eşikten içeri girdiğimizde bizi tertemiz bir yemek odası karşılıyor. Temizlik ekibimiz Petrov'la birlikte sadece hızlı değil, aynı zamanda inanılmaz derecede iyi çalışmış. Her şey eskisi gibi.

Tüm masalar eski yerlerinde, gümüş takımları, tabakları ve bardaklarıyla birlikte hazır ve bir sonraki misafiri bekliyor. Tavandaki gotik avizeler hâlâ yüzlerce mumla yanıyor ve parke zemine ışık saçıyor. Artık daha cilalı olan yüzeyde tek bir kan lekesi bile kalmamış.

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum ve bizi bekleyen grupta önemseydiğim tek kişiyi hemen buluyorum.

Alina odanın ortasındaki dört kişilik masada babasının yanında duruyor. Şimdi mavi ipek elbisesini değiştirmiş ve güzel yüzünde küçük, özel bir gülümsemeyle beni izliyor. Ruhum hemen ısınıyor.

Sinir bozucu kardeşleri ve kuzenleri masanın sağında ve solunda duruyorlar. Hepsi de kollarını kavuşturmuş, kaşlarını indirmiş, beni onaylamayan bakışlarla süzüyorlar. Ama içlerinde en kötüsü Ivan Petrov'un ta kendisi. Sanki şu anda buradan başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi bana ve babama ters ters bakıyor. Onlara ukala bir sırıtış fırlatıyorum.

Masanın diğer tarafına ulaştığımızda, babam ve ben sandalyelerin önünde duruyoruz, kardeşlerim de yanımızda yerlerini alıyorlar.

"Görünüşe göre bir nişan sözleşmesi ve ittifakı resmileştireceğiz," diye söze başlıyor babam, sert gözleri Ivan'a kilitlenmiş halde.

"Görünüşe göre öyleyiz," diye yanıtlıyor Ivan.

Dört sandalyeyi çekip karşılıklı oturduğumuzda tahta tahtaya sürtünüyor. Ben Alina'nın karşısına, babalarımız da birbirlerinin karşısına. Ivan bu konuda bir saat önce iletişime geçtiğinden beri, çoktan bir sözleşme hazırlamışlar ve çıktısını almışlar. Bir kopyası hepimizin oturduğu yerin önündeki masanın üzerinde bekliyor.

Hepimiz yerimize oturduktan sonra Ivan, "Şu işi bitirelim," diyor. Jonathan başını sallıyor. "Hadi."

Her iki aile de tatmin olana kadar sözleşme görüşmelerini bitirirken gözlerimi Alina'dan ayırmıyorum. Babasının bunu kabul etmesini sağladığına inanamıyorum. Ailemizden, özellikle de benden nefret ediyor ve onu zengin bir aptalla evlendirmeye kararlıydı. Sonuçta ben istediğimi yaparım. Ama Alina'nın bunun için ailesinin iznine ihtiyacı var. Bu da asla alamayacağından emin olduğum bir şeydi. Peki onları bunu yapmaya nasıl ikna etti?

"Hepimiz hemfikir miyiz?" Jonathan sonunda biraz sinirli bir ses tonuyla sorar.

Alina, Ivan ve ben "Evet," diye cevap veriyoruz. "Harika. O zaman imzalayalım."

Hepimiz önümüzde duran sözleşmeleri imzalarken kağıtlar hışırıyor.

Bittiğinde hepimiz ayağa kalkıyoruz. Alina o kadar parlak gülümsüyor ki kalbim neredeyse duracak. Ama Ivan hâlâ bana dik dik bakıyor, ben de elimi masanın diğer tarafına uzatıp onunkini sıkmak istiyorum.

Bana bir bakış daha fırlatmadan önce elime bakarken dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Zorlama."

O masadan uzaklaşırken ben kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyorum. Mikhail, Anton ve ikizlerle birlikte Ivan'ı kapıdan çıkarken takip etmeden önce bana tehditkâr bir bakış fırlatıyor.

Babamın yüzünde sadece 'Tanrım, bana güç ver' şeklinde yorumlayabileceğim bir ifade beliriyor ve başını sallayıp gitmek için dönüyor. Eli ve Jace bana sırtarak bakarken Rico da bana göz kırpmıyor. Sonra Jonathan'ı takip ederek dışarı çıkıyorlar ve çift kapıyı arkalarından kapatıyorlar. Alina'ya dönüyorum.

Masanın etrafından dolaşp önümde dururken gözlerinde muziplik parlıyor. "Merhaba, nişanlım."

"Merhaba karıcığım," diye cevap veriyorum.

Elinin tersiyle göğsüme vuruyor ve bana bir bakış atıyor. "Henüz değil."

"Yakında."

"Önce Blackwater'daki son yılını bitirmen gerekiyor."

"Yani?" Parmaklarımı çenesinde gezdirirken dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor. "Sen hâlâ benimsin."

Gömleğimin yakasından tutarak yüzümü kendine doğru çekiyor ve dudaklarıma yapışıyor.

Öpücüğündeki sahiplenme duygusu bedenimi ısıtıyor. Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum ve nefesi kesilene kadar onu öpüyorum.

"Ve sen de benimsin," diye fısıldıyor alnını benimkine yaslayarak. "Bu saldırının geldiğini göremediğim için özür dilerim. Bir dahaki sefere göreceğim."

Parmaklarımı saçlarından çenesine doğru kaydırıyorum, çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece ben doğrulurken tekrar bakışlarımla buluşuyor. Bakışlarımı tutarken gözlerinde hem kararlılık hem de kırılganlık var.

"Bir dahaki sefere yapacağız," diye düzeltiyorum onu. "Birlikte."

Gülümsüyor. Ve bir kez daha, kalbim neredeyse duracak. Tanrım, hayatımın geri kalanını onun muhteşem yüzünde parlayan tüm bu inanılmaz duyguları izleyerek geçirmek istiyorum. Ve şimdi, izleyeceğim.

Merak yine içimde dönüyor ve Alina'yı incelerken başımı eğiyorum.

"Babanı bu evliliğe nasıl ikna ettin?" diye soruyorum.

Dudaklarına sinsi bir gülümseme yayılıyor ve uzun sarı saçlarını omzunun arkasına atıyor. "Ona seni küçük parmağıma doladığımı söyledim." Sonra kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Sen mi?"

Gülüyorum ve sonra başımı eğerek onaylıyorum. "Aynen."

O da gülüyor. Sıcak elleri kollarımda geziniyor, sonra ensemden kilitleniyor ve beni bir öpücük daha için aşağı çekiyor. Bu seferki baş döndürücü ve gelecek için vaatlerle dolu.

Yine de babasına söylediği şey doğrudu. Beni küçük parmağında oynatıyor. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Geçemeyeceğim hiçbir çizgi yok. Ve en iyi tarafı da onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum.

Bu güçlü, akıllı ve entrikacı kadın. Biri onun candan yapıldığını nasıl düşünebilir? O en güçlü çelikten yapılmış.

Sadece gerçek bir savaşçı bu soğuk, duygusuz kalbime bakıp yine de sevecek bir şeyler bulabilir.

Onu asla bir kupa ya da kırılgan küçük bir cam heykelcik gibi bir rafa koymayacağım.

O benim yanımda olacak.

Kargaşa ve kanlı entrikalar planlıyor.

Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

EPİLOG

BİR YIL SONRA

T Kilise insanlarla dolu. Güneş ışığı vitray pencerelerden içeri girmeye devam etse de tüm koridor boyunca mumlar yanıyor.

İnsanlar yerlerine otururken ahşap gıcırıyor ve havada hoş bir mırıltı var. Tüm kalabalığın açıkça ikiye bölünmüş olduğu gerçeği olmasaydı, birlikteliğin nasıl kutlanacağını mükemmel bir resmi gibi görünebilirdi.

Koridorun sol tarafında ailem ve halkımızın geri kalanı yer alıyor. Birkaçı sessizce Rusça konuşurken bir yandan da Kaden'in tarafına şüpheli bakışlar fırlatıyor. Bazıları da İtalyanca konuşurken aileme aynı derecede temkinli bakışlar fırlatıyor.

İçimden gülüyorum. Kaden ve ben bir yıldır birlikteyiz. Hâlâ bunun bir tür tuzak olduğunu düşünüyor olamazlar.

"Gelin, tören başlamadan önce bu şekilde gelinliğiyle kilisede olmamalı," diyor arkamdan rahat bir ses.

Yaslandığım açık kapı aralığından doğrulup arkamı döndüğümde Kaden'in babasının arkamda durduğunu görüyorum. Jonathan Hunter, kahverengi saçlarını ve mavi gözlerini mükemmel bir şekilde tamamlayan kusursuz bir lacivert takım elbise giyiyor. Gözlerimi hafifçe kısarak ona bilmiş bir gülümseme gönderiyorum.

"Gelin olmanın en güzel yanı da bu." Ona kaşlarımı hızlıca kaldırıp indiriyorum. "Benim düğünüm. Benim kurallarım."

Kıkırıyor ve sonra konuyu kabul ediyormuş gibi başını bana doğru eğiyor. Sonra bakışlarımı tutarken ifadesi ciddileşiyor. "Kaçmak için çok geç değil, biliyorsun."

"Kaçmak mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neyden?"

"Bu." Yakında başlayacak olan düğünü işaret etmek için bileğini oynatıyor. "Kaden çok karmaşık bir insan. Çok daha kolay ortaklar var

seçebilirsiniz."

"Ben kolay olanı istemiyorum. *Onu* istiyorum." Jonathan'a keskin bir bakış fırlatıp kilisenin girişine doğru başımı sallıyorum ve ona sahte bir tatlı gülümseme veriyorum. "Ve eğer bu düğüne tanıklık etmek senin için bu kadar sıkıntılıysa, düğün bitene kadar dışarıda bekleyebilirsin."

Gözlerinde eğlence titreşiyor ve ellerini teslimiyetle kaldırırken bir gülümsemeyi bastırıyor gibi görünüyor. "Sadece emin olmak istedim."

Sonra diğer oğullarının beklediği yere doğru geri dönmeye başladı. Ama kulak mesafesinden uzaklaşmadan hemen önce kıkırdadığını ve kendi kendine "Mükemmel olacak" diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Geri çekilirken başımı sallıyorum ama sonra Jace aniden kilisenin önündeki koltuğundan fırlayıp sıraların arasından koşmaya başlayınca şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Kaşlarım çatıldı. Ama sonra sebebini anlıyorum.

Güzel kızıl saçları olan genç bir kadın Jace'in önünde durmasıyla geriye doğru sarsılıyor. Bir şey duyamayacak kadar uzaktayım ama Jace kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kadına onaylamayan bir bakış fırlatıyor.

Hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırıyor ve başını sallayarak bir şeyler söylüyor.

Jace soğukkanlılığını korumaya çalışıyor gibi görünüyor, kolunu kaldırıp emredici eliyle kadının oturduğu sıranın arkasına doğru işaret ediyor. Kadının yüzünde kızgınlık ifadesi belirmesine neden olan bir şey söylüyor ve kadın hâlâ duyamadığım bir şeyle karşılık verirken parmağını adamın göğsüne saplıyor.

Başımı onlara doğru sallarken içimde bir neşe dalgası yayılıyor. İkisi bu kadar yakınlaşmaya zorlanalı sadece birkaç hafta oldu ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Özellikle de o vahşi kız Jace'i çıldırtmayı hayattaki misyonu haline getirmişken. Hem de birden fazla şekilde.

Ancak bu son tartışmanın nasıl sonuçlandığını göremeden başka bir münakaşa dikkatimi çekiyor.

Kaden yan kapıdan kiliseye adımını atar atmaz babam ve kardeşlerimin onu köşeye sıkıştırdıklarını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kaden durdu, üçü etrafını sararken tamamen hareketsiz duruyordu. Babam önünde duruyor, muhtemelen bir şeyler söylüyor. Ama sırtı bana dönük olduğu için ne olduğunu anlayamıyorum.

Kaden'in bakışları babamın omzunun üzerinden kayıyor ve sanki bir oda dolusu insanın arasında bile varlığını hissedebiliyormuş gibi bana dikiliyor. Dudakları

Dikkatini tekrar babama vermeden önce birkaç saniyeliğine bakışlarımla buluştuğunda küçük bir sırıtışla hafifçe titriyor.

Kaden'in ağzından meydana okuyan bir gülümseme yayılıyor.

Sonra uzanıp babamın koluna son derece küçümseyici bir tavırla vuruyor ve sonra da çekip gidiyor.

Gülsem mi, gözlerimi mi devirsem yoksa bıkkınlıkla inlesem mi bilemiyorum. "Lütfen herkes yerine oturabilir mi?" diye sesleniyor rahip, sesi

büyük taş binanın içinde yankılanıyor. "Tören birazdan başlayacak."

Rahibin bakışları bana kayıyor ve kaşlarını beklentiyle kaldırıyor.

Bu sefer gözlerimi deviriyorum. Ama o haklı. Teknik olarak burada durmamam gerekiyor. Bu yüzden bakışlarımı mum ışığıyla aydınlatılmış odada bir kez daha gezdiriyorum ve sonra dönüp kapıdan geçerek ana koridorun başlangıcına yakın küçük bekleme odasına giriyorum.

Sıcak, normal tavan lambalarıyla aydınlık ve soluk ahşapla döşenmiş. Ellerimi beyaz gelinliğime sürüyorum ve sonra aynada görünüşümü kontrol ediyorum.

"Tanrım, harikası," diyor şaşkın bir ses aniden.

Arkamı döndüğümde Kaden'in orada durduğunu görüyorum. Sanki kapıdan içeri girmiş ve beni fark edince nereye gittiğini unutmuş gibi görünüyor. Hem sözleri hem de sesinin soluksuz tonu yanaklarımı ısıtarak içime bir sıcaklık yayıyor.

Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken ağzı hafifçe aralanıyor. "Kilisede Tanrı'nın adını bu şekilde kullanmamanız gerektiğini düşünüyorum."

Kızarmış yanaklarımı sakinleştirmeye çalışırken ona yaklaşıp alay ediyorum.

Kaden'in kara gözlerinde muzip bir parıltı beliriyor. "Kahretsin, harikası." Bana sırıtıyor. "Bu daha mı iyiydi?"

Gülüyorum ve onun önünde duruyorum. Başımı arkaya doğru eğerek, kalbim birkaç atış atarken onu seyrediyorum.

Onu ilk gördüğümde güzel göründüğünü düşünmüştüm ama sert bir şekilde. Bir buz heykeli gibi. Hâlâ da öyle. Keskin elmacık kemikleri, delici koyu renk gözleri ve düz siyah saçlarıyla hala güzel ve keskin bir buz parçası gibi tehlikeli görünüyor. Sanki ona dokunmak bile kan akıtmaya yetecekmiş gibi. Beni ona çeken şeylerden biri de buydu. Tehlike. Güç. Her zaman sahip olduğu soğuk kontrol.

Ama artık onun içinde yanan kükreyen yangını da biliyorum. Dışarıdan bakıldığında tamamen duygusuz biri gibi görünebilir. Ama ben onu daha iyi tanıyorum. Onun gerçek yüzünü biliyorum. Duyguları tanıdığım herkesten çok daha güçlü hissettiğini biliyorum.

Beni güvende tutmak için tüm ülkeleri katlederdi. Ve eğer ondan çok şey isteseydim, benim için dünyayı yakardı. Beni o kadar yoğun seviyor ki, evrenin kendisi onun karşısında titrer.

Ben de onu aynı delice ateşle seviyorum.

Beni görüyor. Gerçek beni. Ve gördüğü her şeyi seviyor. Beni kendinden uzak tutmaya çalışmıyor. Onun yerine, beni yanında istiyor. Beni daha iyi bir versiyonum haline getiriyor. Daha güçlü. Daha akıllı. Daha da acımasız.

Uzanarak ellerimi keskin çenesi boyunca gezdiriyorum. Ona dokunduğumda her zaman olduğu gibi bir zevk ürpertisi içinden geçiyor. Bunca zaman sonra bile.

"Babamı ve kardeşlerimi seni orada köşeye sıkıştırırken gördüm," diye başlıyorum. "Ne söylediler?"

Koyu renk gözleri parlıyor. "Omurgama bir silah dayadılar ve sana zarar verirsem beni felç edeceklerini söylediler."

Göğsümden yarı eğlenmiş, yarı kızgın bir kahkaha kopuyor. Elimi tekrar aşıya bırakarak, Kaden'e bilmiş bir bakış atmadan önce çileden çıkaran aileme başımı sallıyorum. Dudaklarımın üzerinde eğlence oynuyor.

"Bunun için biraz geç değil mi sence de?" Alay ediyorum. "İlk tanıştığımızda bana yaptığın onca şeyden sonra mı?"

Uzanıp bir elini çeneme doluyor. Öne doğru eğilerek bana haince bir gülümseme fırlatıyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Senin üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yapmadım."

Çenemi bırakmadan önce bir öpücük çaldığında içimdeki sıcaklık dalgalanıyor.

Kapının dışında müzik çalmaya başladı. Kalbim küt küt atıyor. Vakit geldi.

Kaden arkasını dönüp kapıya bakarken ben de onun yanında duracak şekilde hareket ediyorum.

"Şey," diye başlıyorum, göz ucuyla ona bir bakış atıyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, baban da düğünü iptal etmem için beni ikna etmeye çalıştı."

Bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Peki sen ne dedin?" "Ona çok kibarca siktirip gitmesini söyledim."

Gülüyor.

Sesi doğrudan ruhuma giriyor ve onu ısıltılı bir sıcaklıkla dolduruyor.

Gözlerinde dans eden inanılmaz bir ışıkla gülümsüyor ve bana bir kol uzatıyor. "Peki o zaman. Bunu yapalım mı?"

Koluna girdim. "Evet."

Kaden ve ben koridorda yan yana yürürken yüzüme parlak bir gülümseme yayılıyor.

Babam beni Kaden'a teslim etmek için koridorda yürütmeyecek. Çünkü ben bir erkek akrabadan başka bir erkeğe verilebilecek bir eşya değilim. Hayır. Kaden ve ben koridorda birlikte yürüyeceğiz. Çünkü bu evliliğe eşitler olarak giriyoruz.

Ahşap sıraların yanından geçip rahibe doğru yürürken herkes oturduğu yerden bizi izliyor. Mumlar, yarattığı hafif cereyandan dolayı titriyor ve minik alevler kilisenin her tarafındaki altın süslemelerde parlıyor. Bekleyen rahiple aramızdaki son mesafeyi de kapatırken elim hâlâ Kaden'in kolunda, gülümsüyorum.

Mutluluk içimde kabarcıklar oluşturuyor.

Kaden ve ben onun önünde durduğumuzda, rahip bize başını sallayıp küçük bir gülümseme veriyor. Sonra sesini tüm kiliseye yayılacak şekilde yükseltiyor.

"Bugün burada sadece iki insanı kutsal bir evlilikle birleştirmek için toplanmadık," diye söze başladı. "Aynı zamanda iki aileyi de birleştirmek için. Silahlarınızı bir kenara bırakıp bir olma zamanı. Güvenme zamanı-"

Kilisenin arka tarafından büyük bir *patlama* sesi duyulur.

Herkes ayağa fırlarken silahlar çekilir ve giysiler hışırda.

Arka tarafa doğru, Jace'le birlikte gelen ateşli kızılın yüzü parlak bir kızıl tonunda kızarıyor ve şüphesiz gizlice kaçmaya çalışırken devirdiği sandalyenin yanında duruyor. Utancı yüzünden okunurken ağzını kapatıyor ve hemen yerine oturuyor.

Bakışlarımı kalabalığın geri kalanına

kaydırdım. Ve bir açmaz buluyorum.

Silahlarla.

Bir sürü silah.

Koridorun benim tarafımdaki herkes ayakta ve silahlarını Avcılara doğrultmuş, bir yandan da kiliseyi pusu işaretleri için tarıyorlar. Koridorun diğer tarafında, tüm Avcılar ve adamlarının geri kalanı

Onlar da ayağa kalkmış, silahlarını aileme ve halkımıza doğrultmuş, bakışlarını odanın içinde gezdirerek tehdidi arıyorlardı.

Bir kahkaha patlattım.

Belki de rahibin bahsettiği ailelerimiz arasındaki güvenin üzerinde biraz çalışılması gerekiyordur.

Ama Kaden ve ben birbirimize güveniyoruz. Ve önemli olan tek şey bu.

Herkes devrilen sandalyeyi ve yanında oturan mahcup kadını fark ettiğinde, koridorun her iki tarafından birkaç kişi garip bir şekilde boğazlarını temizliyor. Babam ve Jonathan Hunter kısa bir bakış alışverişinde bulundular, bana ve Kaden'e özür dileyen bir bakış fırlattılar ve sonra kendi taraflarının geri çekilmesi için el salladılar.

Kilisenin içindeki herkes birbirine silah doğrultmayı bırakıp yerine otururken silahların şarjörlerinin boşaltılma sesi odada yankılanır.

Tekrar gülerек iki çılgın ailemize başımı sallıyorum. Yanımda

Kaden de eğlenerek nefesini dışarı veriyor.

"Hepsinin silahlı olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor

sessizce. "Hayır," diye fısıldıyorum arkamı dönüp ona

bakarken. "Sen?" "Hiçbir fikrim yok."

Bakışlarımı tutarken mumların ışığı gözlerinde parıltıyor.

Diğer tarafımızda, kısa süren çatışma sırasında siper almış olan rahip yeniden doğruldu ve ellerini beceriksizce cübbesinin altına soktu.

"Biri ateş etmeye başlamadan önce öpüşsek iyi olur," diyorum, ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Dudaklarında geniş bir gülümseme yayılır. "İyi fikir."

Bir elini çenem boyunca kaydırarak parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve ağzımı almak için eğiliyor.

Beni şiddetle öperken ruhumun içinde havai fişekler

patlıyor. Kardeşleri alkışlar ve çığlıklar atıyor.

"Bekle," diye sesleniyor rahip, sesi sıkıntılı geliyor. "Henüz öpüşmemeniz gerekiyor."

Bir eli hala saçlarımda ve beni anlamsızca öperken, Kaden takım elbisesinin bir yerinden bir bıçak çıkarıyor ve sessiz bir tehditle rahibe doğrultuyor.

Dudaklarına karşı gülüyorum.

Kaden Hunter benim. Bu güzel, tehlikeli, bıçaklı kötü adam tamamen benim. Ve ben de onunum.

Ve Tanrı yolumuza çıkan herkese yardım etsin.

OceanofPDF.com

BONUS SAHNE

Alina ve Kaden'in baharatlı düğün gecesini okumak ister misiniz? O zaman özel bonus sahneyi indirin: <https://dl.bookfunnel.com/tuu08taasz>



Blackwater'ın Kralları serisinin sonuncusu ama en önemlisi Jace. *Dayanılmaz Karanlık*'taki hikâyesini buradan okuyabilirsiniz: books2read.com/irresistibledarkness



Ve Eğer sen özledim Eli ve Raina'nın Hikaye, sen olabilir bulmak o burada: books2read.com/alluringdarkness



Ve sen olabilir bulmak Rico ve Isabella'nın hikaye burada: books2read.com/inescapabledarkness

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.